

16 Dilde
250.000
Okura Ulaştı

RUHLARIN YOLCULUĞU

ÖLÜM VE YENİDEN DOĞUM ARASINDAKİ
RUHSAL DÜNYA'DA NELER OLUYOR?

DR.MICHAEL NEWTON

Ölümsüz Ruhun Gözleriyle Bakın

Burada, yeryüzünde bulunmamızın nedeni nedir? Ölümden sonra nereye gideceksiniz? Oraya gittiğinizde başınıza neler gelecek? Geçmiş hayatlarla ilgili birçok kitap yazılmıştır, fakat bu şaşırtıcı ve heyecan verici kitaba kadar, ruhlarımızın tekrar doğmayı beklerken sürmekte olan hayatlarıyla ilgili pek az şey vardır. Master İpnoterapist sertifikasına sahip Dr. Michael Newton hastalarının eski hayatlarına ait anılarına ulaşmak için onları zamanda geri götürmeye başladığı zaman, bir bulguyla karşılaştı: Yani ipnotize edilen veya süper bilinç durumundaki deneklerin zihinsel gözleri vasıtasıyla ruh dünyasını "görmenin" mümkün olduğunu ve bu değişmiş bilinç halindeki deneklerinin, yeryüzündeki hayatları arasındaki dönemde ruh dünyasında neler yaptıklarını anlatabildiklerini gördü. Okumak üzere olduğunuz bu kitap ölümle ilgili önyargılarınızı sarsacaktır. Yazar uzun yıllar boyunca yüzlerce kişiyi ruh dünyasına taşımıştır. Burada aktarılan 29 vaka dindar, manevi yönelimi olmayan ve ikisi arasında bir yerde olan kişileri içermektedir. Bunların ruh dünyası ile ilgili sorulara verdikleri yanıtların hepsi de dikkat çekici bir tutarlılık içindedir.

Dr. Newton, kişinin ruh dünyasındaki yerini bulmasıyla gelen iyileşme sürecinin denekleri için yeryüzündeki eski hayatlarını tanımlamaktan çok daha anlamlı olduklarını öğrendi. *Ruhların Yolculuğu* doktorun araştırmasındaki on yıllık bir kesiti ve hayattaki seçimlerinizin ardındaki amacı, ayrıca ruhunuzun ve sevdiklerinizin ruhlarının nasıl ve niçin ebediyen yaşadığını anlamana yardımcı olacak içgörülerini temsil etmektedir.

"Bu dikkate değer sürükleyici kitap, ruh dünyasındaki hayatın bazı sırlarını aydınlığa kavuşturuyor."

-NAPRA Trade Journal

"*Ruhların Yolculuğu*, son yıllarda kamuoyuna sunulmuş gerçek anlamda yeni ilk metafizik bilgidir. Kitap, öte tarafta kendilerini nelerin beklediğini bilmek isteyen herkes için okunması gereken temel bir eser."

-Dick Sutphen

"Varoluşumuzun doğasını anlama çabamızda bize yeni bir yön veren parlak ve idrak ettirici bir yaklaşım,"

-The Association for Past Life Research & Therapies Newsletter
(Geçmiş Hayat Araştırmaları ve Terapileri Birliği Bülteni)

Winifred B. Lucas, Ph. D. ve Carole Clark, M.S.W

Okurların Ruhların Yolculuğu İlgili Düşünceleri

Ruhların Yolculuğu, bu alandaki pek çok kitap unutulduktan sonra da hatırlanmaya devam edecek bir başyapıt. Tebrikler.

Frank, Boston, MA

Kitabınız bana içsel benliğimi fark ettirdi ve hayattaki amacımın ne olduğuyla ilgili bir anlayış getirdi. Manevi bir bilgiydi ama dinsel dogma içermiyordu. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

Vicki, Amsterdam, Hollanda

Ruhların Yolculuğunu satın aldıktan sonra gittiğim her yere onu da beraberimde taşıdım çünkü elimden bırakamıyordum. Beni başka hiçbir kitabın etkilemediği kadar etkiledi.

Viola, Toronto, Kanada

Ruhsal bir armağan olan kitabınızın ruh dünyası, yasaları ve süreçleriyle ilgili mevcut literatürün hiçbirisiyle kıyas edilemeyeceğini düşünüyorum.

Joti, İstanbul, Türkiye

Ruhların Yolculuğu kitabınız tüm dünya için büyük bir armağan, sizi öyle bir kavıyor ki karşı koyamıyorsunuz.

Madole, Kuna, Hawaii

Ruhların Yolculuğu'nun bedenlenmeler arası hayat dönemini tanımlayan bildiğim en ciddi ve ilginç kitap olduğunu söylemeliyim. Diğer kitapların hiçbirisi bu kadar ayrıntılı değildi. Gücünü hastalarınızı sorguladığınız eleştirel tarzınızdan alıyor.

Zelijko, Tübingen, Almanya

Ruhların Yolculuğu, her kütüphanede bulunması gereken bir klasik. Merak ediyorum, dokunduğu kalpler hakkında bir fikriniz var mı acaba?

J. C, Dublin, İrlanda

Dr. Michael Newton

RUHLARIN YOLCULUĞU

Çeviren:
Rengin Ekiz

Bilyay Yayıncılık

Journey of Souls

Copyright © 2000 Michael Newton, Ph.D.

Bu kitabın Türkçe Yayın Hakkı

İnsanlığı Birleştiren Bilgili Yayma (BİLYAY) Vakfı'nın

bu kuruluşu olan

Bilyay Yayıncılık Eğitim ve Sağlık Hizmetleri Ltd. Şti.'ne aittir.

Bilyay Yayıncılık Eğitim ve Sağlık Hizmetleri Ltd. Şti.'nden

yazılı izin alınmadan hiçbir alıntı yapılamaz. ©

İstanbul, Temmuz 2015

Kapak: Hakan Esmergül

ISBN: 978-605-65440-6-4

Yayıncı Sertifika No: 31536

Baskı

Arma Matbaacılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.

Maltepe Mahallesi Mevlevihane Sokak No: 2 D: 1

Cevizlibağ-Zeytinburnu-İSTANBUL

Tel: +90 212 481 30 04 - 05

Sertifika No: 30980

Yayın

Bilyay Yayıncılık Eğitim ve Sağlık Hizmetleri Ltd. Şti.

K. Mustafa Çelebi Mah. Hasnun Galip Sk.

Pembe Çıkmazı No: 4/6 Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: +90 212 243 18 14

Fax: +90 212 252 07 18

www.bilyayyayincilik.com

İçindekiler

Sunuş	7
Giriş	9
1. Ölüm ve Ayrılış	18
2. Ruh Dünyasına Giriş	30
3. Eve Dönüş	42
4. Yerine Yerleşmemiş Ruh	64
5. Oryantasyon	74
6. Nakil	97
7. Yerleştirme	116
8. Rehberlerimiz	140
9. Yeni Başlayan Ruh	162
10. Orta Düzeydeki Ruh	190
11. İleri Düzeydeki Ruh	220
12. Hayat Seçimi	260
13. Yeni Bir Beden Seçme	286
14. Bedenlenmeye Hazırlık	321
15. Yenidendoğuş	339
Sonuçlar	351

Yazar Hakkında

Michael Duff Newton Psikolojik Danışmanlık alanında doktora yapmıştır, diplomalı Master İpnoterapist ve Amerika Danışmanlık Birliğinin üyesidir. Los Angeles'te mesleğini özel hasta kabulleriyle aktif olarak sürdürmesinin yanı sıra yüksek eğitim kurumlarının kadrolarında da öğretmen olarak görev almıştır. Dr. Newton ipnoz deneklerini etkin bir şekilde geçmiş hayat anılarının ötesinde daha anlamlı bir ruhsal deneyime götürebilmek için kendi regresyon (geriyi götürme) tekniklerini geliştirmiştir. Yazar ilk olarak en iyi satan kitaplar arasında yer alan elinizdeki bu kitapla kamuoyuyla paylaştığı ruh dünyasındaki yaşantımızın gizlerine ışık tutan çalışmalarıyla bir öncü olarak kabul edilmektedir. *Ruhların Yolculuğu* on dile çevrilmiştir. Sayısız radyo ve TV talk showlarına ve New Age organizasyonlarına konuşmacı olarak katılan Dr. Newton, regresyon terapisti olarak uluslararası bir üne sahiptir. 1998'de zihin, beden ve ruh arasında köprü kuran çalışmalarından dolayı Transpersonel İpnoterapistler Ulusal Birliği'nin "En Özgün Katkı" yıllık ödülünü kazanmıştır. Bu ödüle layık görülmesinin nedeni, uzun yıllarını verdiği klinik ruhsal anılar araştırmaları ve ölüm sonrası hayatın kozmolojisi hakkındaki keşifleridir.

Sevgili hayat arkadaşım ve ruh eşim Peggy'ye

Eşimin büyük katkısı dışında, basıma hazırlama, öğüt ve yönlendirmeleri için bana mesailerinin çok ötesinde zamanlarını ayıran Norah Mayber, John Fahey ve diğer dostlara. Ve zihinlerindeki hayat yollarında onlarla beraber gezinmeme olanak sağlayarak sabırlarıyla bu araştırmayı mümkün kılan bütün deneklerime..

Sunuş

Duyularla algıladığımız gerçekliğin ötesinde bir varlık boyutunun olup olmadığı meselesi her çağda insanlığın zihnini kurcalayıp durmuş bir ontolojik bilmecedir. Ölüm sonrasında bilincin varlığını sürdürdüğü inancı en eski zamandan günümüze tüm kültürlerde mevcuttur.

Biz fizik evreni kendi bilincimizin olanakları dahilinde, onun kapasitesini çeşitli araçlarla bir parça genişleterek araştırıp anlamaya çalışıyoruz. Ancak duyularımızın dışına taşan aşkın yönleri araştırmak yalnızca bilincimizin daha derin olanaklarını kullanarak mümkün olabilmektedir. Şu halde evrenin gizeminin anahtarı beynimizin derinliklerinde gizlidir dersek hiç de abartmış olmayız. Evrenin görünür yapısının ardındaki işleyiş ilkelelerini anlayıp kavramak için kendi bilincimizin olanaklarını genişletmemiz gerekmektedir.

Olağandışı bilinç hallerinde evrenin görünmez dokusuna nüfuz edebilir ve oradaki sonsuz bilgiden yararlanabiliriz. İşte bu yüzden günümüzde birçok araştırmacı olağandışı bilinç halleriyle ilgilenmekte ve bu hallerin getirmiş olduğu bilgilerden yararlanmaya çalışmaktadır.

İnsan benliği ikili bir yapıya sahiptir. Yüzeyde duyulara bağımlı ve onların verileriyle şekillenen normal gündelik bilinçli benlik; derinde ise çok daha geniş kapsamlı, hiçbir şeyi unutmayan ve hatta fizik ortamla duyular dışı yolla da iletişim kurabilen bilinçdışı benlik. İşte bu bilinçdışı benliğimiz aynı zamanda

ruhsal dünyaya açılan bir kapıdır. Bu kapı bazen kendiliğinden açılabilirdi gibi bazen de ipnoz vb. yollarla açılabilir.

20. yüzyıl içerisinde birçok bilinç araştırmacısı ipnozu duyular dışı algılamının geliştirilmesi ve olağandışı bilinç hallerinin deneyimlenmesi için kullanmışlardır. Günümüzde pek çok terapist ipnozdan yararlanarak geçmiş yaşamlara yönelik, başarılı regresyon tedavileri yapmaktadır.

Dr. Michael Newton da bu araştırmacılar arasında bir tanesidir. Ancak çalışmasının bilinç araştırmaları literatüründe ayrı bir yeri var. Dr. Newton deneklerini derin transa soktukten sonra doğum öncesi evrede tutarak onlardan ölüm sonrasında ruhsal dünyada yaşananlar ve daha pek çok metapsişik konu hakkında bilgi toplamaya çalışmış. Ölüm sonrası varlığın durumu, evrenin yapısı ve varlıkların yaratıcılık fonksiyonları ile ilgili başarılı bir biçimde tespit ettiğı temel ilkeler çok tutarlı bir çerçeve sergilemektedir.

Bu kitabın tüm okurların düşünce ufuklarını genişleteceğini ve yaşamlarını daha anlamlı bir hale getireceğine inanıyoruz. Bu değerli çalışmayı okurlarımıza sunmaktan dolayı sevinçliyiz. Kitabı büyük bir sevgi ve özenle Türkçeleştiren çevirmenimiz sn. Rengin Ekiz hanımefendiye çok teşekkür ederiz.

Bilyay Yayıncılık

Giriş

Ölümünden korkuyor musunuz? Öldükten sonra neler olacağını merak ediyor musunuz? Başka bir yerden gelen ve bedeniniz öldükten sonra geldiği yere geri dönen bir ruhunuzun olması mümkün müdür? Yoksa bu, ölüm korkunuzun doğurduğu bir temenni, bir kuruntudan mı ibarettir?

Yeryüzündeki tüm yaratılmışlar arasında, yalnızca insanların normal yaşam sürmek için ölüm korkusunu bastırmak zorunda olmaları bir paradokstur. Buna karşılık biyolojik içgüdüümüz varlığını mutlak bir şekilde tehdit eden bu tehlikeyi unutmamıza asla izin vermez. Yaşımız ilerledikçe ölümün hayali bilincimizde kendini göstermeye başlar. Dindar kişiler bile ölümün kişiliğinin sonu olmasından korkarlar. Ölüm hakkındaki kaygımız onun ailemizle ve dostlarımızla bütün bağlarımızı sona erdirecek bir hiçlik olduğuna dair düşünceleri çağırıştırır. Ölmek yeryüzüne ait bütün hedeflerimizin boş olduğu hissini verir.

Eğer ölüm kendimizle ilgili her şeyin son bulması olsaydı, hayat gerçekten de anlamsız olurdu. Ancak içimizdeki bir güç, insanın buradan sonraki bir hayatı sezmesini ve daha yüksek bir kuvvetle, hatta ölümsüz bir ruhla bağını hissedebilmesini olanaklı kılmaktadır. Eğer gerçekten de ruhumuz varsa, o ölümünden sonra nereye gitmektedir? Gerçekten de fiziksel evrenimizin dışında zeka sahibi ruhlarla dolu bir çeşit cennet var mıdır? Varsa nasıl bir yerdir? Oraya gittiğimiz zaman ne yaparız? Bu cennetin sorumlusu yüce bir varlık var mıdır? Bu sorular insanlık kadar eskidir ve çoğumuz için hala bir sır olmayı sürdürmektedir.

Ölümden sonra hayatın sırrıyla ilgili doğru cevaplar birçok kişi için ruhsal bir kapının ardında kilit altındadır. Bunun nedeni, bilinçli bir seviyede, ruhla beşer beyninin kaynaşmasına yardım eden ruh kimliğimiz hakkındaki doğal hafıza kaybımızdır. Son yıllarda kamuoyu geçici bir süre için ölen ve sonra tekrar hayata dönerek uzun bir tünel ve parlak ışıklar gördüklerini ve hatta dost ruhlarla karşılaştıklarını anlatan kişilerden haberdar olmuştur. Fakat reenkarnasyon hakkında yazılmış pek çok kitapta da rastlanan bu tanımlar bize ölümden sonraki hayata kısa bir göz atma dışında fazla bir bilgi vermemektedir.

Elinizdeki kitap ruh dünyasını konu alan bir seyir defteridir ve yeryüzündeki hayatımız tamamlandığı zaman bize ne olduğunu kesin ayrıntılarla ifşa eden bir dizi inceleme dosyasını önünüze koymaktadır. Ruhsal tünelin ötesine geçecek ve finalde bir başka hayatta yeniden yeryüzüne geri dönen ruhsal varlıkların bunun öncesinde neler yaşadığını öğrenmek üzere ruh dünyasının içine gireceksiniz.

Her ne kadar bu kitabın içeriğinden öyle görünmüyorsa da, doğam gereği kuşkucu bir kişiyimdir. Bir danışman ve ipnoterapist olarak uzmanlık alanım, psikolojik bozuklukların tedavisinde davranışların değiştirilmesidir. İşimin büyük bölümü danışanlarımı sağlıklı davranışa doğru ilerletmek için düşünce ve duyguları bağlantılandırmalarına yardımcı olarak kısa vadeli bilişsel yeniden yapılandırmayı oluşturmaktır. Birlikte inançlarının anlamını, işlevini ve sonuçlarını aydınlığa çıkartırız, çünkü zihinsel problemin hayal ürünü olmadığına dayanırım.

Mesleğimin ilk dönemlerinde geleneksel terapi alışkanlığımdan ötürü kişilerden gelen geçmiş hayat terapisi taleplerine direndim. İpnozu ve erken yaşlara geri döndürme tekniklerini rahatsız edici anıların ve çocukluk travmalarının kökenini saptamak için kullanıyordum, ama daha eski bir hayata ulaşma ile ilgili herhangi bir girişimi çizgi dışı buluyor, klinik olmadığı duygusunu taşıyordum Reenkarnasyon ve metafiziğe duyduğum

ilgi entelektüel bir meraktan ibaretti, ta ki ağrılarla başa çıkma konusunda genç bir adamla çalışmaya başlayana dek.

Bu hastam sağ yanında hayatı boyunca onu terk etmeyen kronik bir ağrıdan şikayetçiydi. Ağrıyla başa çıkmada ipnoterapinin yöntemlerinden biri deneği ağrıyı daha da kötüleştirmeye yöneltmektir, öyle ki bunun paralelinde ağrıyı azaltmayı da öğretsin ve bu şekilde onun üzerinde kontrol kazanabilsin. Ağrıyı yoğunlaştırmayı içeren seanslarımızdan birisinde bu adam ağrıyı başlatmak için bıçaklandığını gözünün önüne getirmeyi kullanıyordu. Bu imgenin kökenini araştırırken sonuç olarak onun Birinci Dünya Savaşı'nda Fransa'da süngüyle öldürülen bir asker olarak yaşadığı önceki hayatı su yüzüne çıktı ve birlikte ağrıyı saf dışı etmeyi başardık.

Hastalarımın yüreklendirmesiyle, onların bazılarını zaman içinde geriye, yeryüzündeki son doğumlarının öncesine götürme denemeleri yapmaya başladım. Başlangıçta, bir deneğin halihazırdaki ihtiyaçları, inançları ve korkularıyla bütünleşmesinin hatırlama fantezileri yaratabileceği kaygısını taşıyordum. Bununla beraber çok geçmeden fark ettim ki derinlerde gömülü anılarımız, görmezlikten gelinemeyecek kadar gerçek ve ilintili bir dizi geçmiş deneyimi temsil etmektedirler. Geçmiş hayatlarımızdaki bedenlerimiz, yaşadığımız olaylar ve bugün kim olduğumuz arasındaki halkaların terapi açısından ne kadar önemli olduğunu kavradım.

Sonra muazzam boyutlarda bir keşif yaptım. İpnotize edilen bir deneğin zihinsel gözü vasıtasıyla ruh dünyasına bakmak mümkün olabiliyordu; böyle bir denek bana yeryüzü hayatları arasındaki hayatı rapor edebiliyordu.

Ruh dünyasının kapısını bana orta yaşlı ve yüksek derecede ipnoza yatkın bir denek açtı. Bir deneğin en son geçmiş hayatını hatırlamayı bitirmesini izleyen o nazik durumdaydı ve bana o sırada hissettiği yalnızlık ve izolasyon duygularını anlatıyordu. Bu sıra dışı denek kendi kendine değiştirilmiş şuur halinin en yük-

sek durumuna kaydı. Nasıl olduğunu fark etmeden onun bu hareketini kısacık bir emirle başlatmış, arkadaşsızlık duygusunun kaynağına gitmesini telkin etmiştim. Aynı anda kasıtsız olarak ruhsal hatırlamayı tetikleyen kelimelerden birisini kullanmıştım. Özlediği belli bir grup arkadaşının olup olmadığını sormuştum.

Birdenbire denek ağlamaya başladı. Onu yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu söylemeye yönelttiğimde, “Grubumuzdaki bazı arkadaşlarımı özlüyorum ve yeryüzünde kendimi bu kadar yalnız hissetmemin nedeni bu.” diye tepki verdi. Kafam karışmıştı ve arkadaşlarının tam olarak nerede bulundukları hakkında onu sorguladım. “Burada, geçici olmayan evimde.” diye yanıtladı, “ve şu anda onlara bakıyorum.”

Bu denekle seansımı tamamladıktan ve teyp kayıtlarını tekrar gözden geçirdikten sonra, ruh dünyasını bulmanın geçmiş hayatlara regresyonun bir uzantısı olduğunu fark ettim. Geçmiş hayatlarla ilgili pek çok kitap vardır, fakat benim bulabildiklerimden hiçbirisi bedensiz olarak nasıl bir hayat sürdürdüğümüzden veya kişilerin ruhsal hatıralarına uygun biçimde nasıl girebileceğimizden bahsetmiyordu. Bunu kendim araştırmaya karar verdim ve pratik yapa yapa deneklerim vasıtasıyla ruh dünyasına girme konusunda beceri kazandım. Ayrıca kişiler için ruh dünyasındaki yerlerini bulmanın Yeryüzündeki eski hayatlarını nakletmekten çok daha anlamlı olduğunu öğrendim.

İpnoz sayesinde ruha ulaşmak nasıl mümkün olmaktadır? Zihninizin üç eş merkezli halkadan meydana geldiğini, her birinin bir öncekinden daha küçük ve onun içinde olduğunu ve birbirinden yalnızca birbiriyle bağlantılı zihin-bilinç tabakalarıyla ayrıldıklarını gözünüzün önüne getirin. Birinci dış tabaka bilinçli zihnimizi temsil eder ki eleştirel, analizci, usa vurma kaynağı-mızdır. İkinci tabaka bilinçaltımızdır, bu hayatta ve önceki hayatlarda başımıza gelen şeylerin olanca anıları için deponun kapısını tıklatmak üzere ipnozda önce buraya gireriz. Üçüncüsü, en içteki çekirdek günümüzde süperbilinçli zihin dediğimiz kısımdır. Bu

seviyede daha yüksek bir kuvvetin bir ifadesi olduğumuz, Benliğin en yüksek merkezinde bulunuruz.

Süperbilinç, daha önceki insan bedenlerimizde üstlendiğimiz birçok ikinci şahsiyetin anılarını içeren bilinçaltı tarafından genişletilmiş gerçek kimliğimizi barındırır. Süperbilinç belki bir seviye olmayıp ruhun kendisi de olabilir. Süperbilinçli zihin bil gelişin ve perspektifin en yüksek merkezini temsil eder ve ölümden sonraki hayatla ilgili edindiğim tüm bilgi bu zeki enerji kaynağından gelmiştir.

Gerçeği açığa çıkarmak için ipnozun kullanılması ne ölçüde geçerlidir? İpnoz durumundaki kişiler ne rüya ne de halüsinasyon görmektedirler. Yönlendirilen bir trans durumunda kronolojik bir ardışıklıkla rüya görmediğimiz gibi halüsinasyon da görmez. Denekler transa geçirildikleri zaman, ayık duruma özgü Beta beyin dalgaları yavaşlamaya başlar ve titreşimler değişmeyi sürdürerek meditatif Alfa durumundan geçer ve Teta alanının çeşitli derecelerine gelirler. Teta ipnozdur, uyku değildir. Uyuduğumuz sırada, beyinden gelen mesajların bilinçaltına atladıkları ve kendilerini rüyalarımızda açığa vurdukları Delta durumuna gireriz. Ancak Teta'da bilinçli zihin bilinçsiz değildir, bu yüzden tüm anı kanallarının açık olması paralelinde hem mesaj alır hem de gönderebiliriz.

İpnoza girdikten sonra kişiler bilinçdışı zihinlerinde gördükleri sahneleri ve duydukları diyalogları gerçek gözlemler şeklinde rapor ederler. Sorulara yanıt verirken yalan söyleyemezler, fakat tıpkı bilinçli haldeyken de yaptığımız gibi, bilinçdışı zihindeyken gördükleri bir şeyi yanlış yorumlayabilirler. İpnozdayken kişiler gerçek olmadığına inandıkları herhangi bir şeyle ilgi kurmakta zorluk çekerler.

Bazı ipnoz eleştirileri transtaki bir deneğin anılar üreteceğine ve ipnoterapistin telkin ettiği herhangi bir teorik çerçeveyi benimsemek adına yanıtları çarpıtacağına inanırlar. Bu genellemeyi yanlış buluyorum. Çalışırken, her vakayı sanki o enformasyonu

ilk defa duyuyormuşum gibi davranırım. Eğer bir denek bir şekilde ipnoz prosedürünü alt edebilseydi ve ruh dünyası ile ilgili önceden düşünülmüş bir fantezi kuruyor olsaydı veya ötealemlerle ilgili peşin hükümlerle serbestçe ilişki kuruyor olsaydı, bu yanıtlar çok geçmeden diğer inceleme vakalarımın raporlarıyla tutarsızlık gösterirdi. Çalışmamın erken dönemlerinde titiz bir şekilde çapraz inceleme yöntemi kullanmanın değerini öğrendim ve herhangi birisinin beni memnun etmek için spiritüel deneyimler uydurduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım. Tersine, denekler ipnoz sırasında onların ifadelerini yanlış yorumladığım takdirde beni düzeltmekte en ufak bir tereddüt göstermezler.

İnceleme dosyalarımın çoğalmasıyla birlikte, deneme yanılma yöntemiyle ruh dünyası hakkındaki sorularımı uygun bir ardışıklıkla ve uygun cümlelerle sormayı keşfettim. Süperbiling durumundaki denekler bireysel ruhun ruh dünyasındaki yaşam planı hakkında kendiliğinden bilgi aktarmak için özel bir heves göstermezler. Elinizde spesifik kapıları açmak için doğru anahtarların bulunması gerekir. Sonuç olarak, bir seans sırasında hangi zamanda hangi kapının açılacağını bilerek ruh dünyasının farklı kısımlarının anılarına ulaşmada güvenilir bir yöntemi mükemmelleştirmeyi başardım.

Her seansla birlikte güvenim biraz daha artarken, giderek daha çok sayıda denek de benim öte alemle ilgili rahatlamamı algıladılar ve benimle bu konuda da konuşmakta bir sakınca olmadığını hissettiler. İnceleme dosyalarımındaki deneklerimin bazıları dindar kişilerdir, bazılarının ise hiçbir manevi inançları yoktur. Çoğunluğu hayat hakkında kendi kişisel felsefeleri olan, ikisi arasında bir yerdeki kişilerdir. Araştırmam ilerledikçe hayretle gördüğüm şey, hepsinin de ruhsal dünya hakkındaki sorulara verdikleri yanıtların dikkat çekici bir biçimde birbirleriyle tutarlı olmalarıydı. Hatta ruh halindeki yaşantılarını tartıştığımız sıralarda aynı kelimeleri ve konuşma diliyle aynı grafik tanımları kullanmışlardır.

Bununla beraber, pek çok deneyimlerdeki bu homojenlik, sürekli olarak deneklerimin bildirimlerini ve ruhların spesifik işlevsel aktivitelerini doğrulamaya çalışmamı engellemedi. Vakalar arasında, raporlardaki söylemler bakımından bazı farklılıklar vardı, fakat bu her deneğin temel olarak ruh dünyasını nasıl gördüğü hakkındaki bir çeşitlilikten çok ruhsal gelişim seviyesiyle bağlantılıydı.

Araştırma sıkıntı verecek kadar yavaş ilerliyordu, fakat incelemekte olduğum dosyalar birikerek büyük bir sayıya ulaştığında, nihayet ruhlarımızın yaşadığı ebedi dünyanın bir çalışma modeline sahip oldum. Ruh dünyası hakkındaki düşüncelerin yeryüzünde yaşayan kişilerin ruhları arasında evrensel gerçekleri içerdiğini bulguladım. Bildirimlerin makul olduğuna beni ikna eden şey, çok farklı tipte kişilerden edindiğim bu anlayıştı. Dindar bir insan değilim, fakat ölümden sonra gittiğimiz yerin düzeni ve yönetimi olan bir yer olduğunu gördüm ve yaşam ve yaşam sonrası için büyük bir planın var olduğunu takdir edebildiğim bir noktaya ulaştım.

Bulgularımı en iyi şekilde nasıl sunabileceğimi düşündükten sonra, vakaları tek tek ele almanın okuyucuların ölüm sonrası hatıraları değerlendirebilmesi için en verimli yöntem olduğuna karar verdim. Seçtiğim her vaka benimle denek arasındaki direkt bir diyalogu temsil eder. Diyaloglar seanslardaki teyp kayıtlarından alınmıştır. Bu kitabın amacı deneklerimin geçmiş hayatlarını konu almak değil, daha çok onların ruh dünyasındaki deneyimlerini bu hayatlarla bağlantılarını da ortaya koyan şekilde belgelemektir.

Ruhlarımızı maddesel olmayan varlıklar olarak kavramsallaştırmakta güçlük çekebilecek okurlar için, ilk bölümlerde verilen özgeçmiş bilgileri ruhların nasıl görüldüğünü ve hangi yollarla işlev yaptığını açıklamaktadır. Her inceleme, yerimizin kısıtlı olusundan ötürü ve okuyucuya ruhsal aktiviteyi düzenli bir şekilde aktarabilmek için belli ölçüde kısaltılmıştır. Bölümler ruhların

ruh dünyasına girişleri ve çıkışlarının normal seyrini göstermek üzere, diğer ruhsal bilgilerle bütünleşmiş şekilde tasarlanmıştır.

Ruhların ölüm zamanından bir sonraki bedenlenmelerine kadar yaptığı yolculuklarla ilgili bilgiler on yıllık bir deney birikiminin sonucunda toplanmıştır. Önceleri uzun ömür sürelerinin ardından gelen ruh hayatlarının kısımlarını şimdiki hayatlarındakinden daha net bir şekilde hatırlayan bu kişiler beni şaşırtmıştı. Ancak, bir nedenden ötürü, tek bir denek bile bu kitapta sunduğum ruh aktivitelerinin olanca kronolojisini hatırlamayı başaramamıştır. Deneklerim spiritüel hayatlarının belirli yönlerini oldukça canlı bir şekilde hatırlarken, bazı deneyimleri bulaştırıcıdır. Sonuç olarak, bu yirmi dokuz inceleme vakasında bile, ruh dünyası hakkında toparladığım bilgilerin tüm kapsamını okuyucuya tek tek bu vakalarla veremediğimi bulguladım. Dolayısıyla kitabın bölümleri, sıralanan yirmi dokuz vakanın dışındaki vakalardan alınan bazı ayrıntıları içermektedir.

Okuyucu, belli vakalardaki sorgulamamın fazla ısrarlı olduğunu düşünebilir. İpnozda deneği konu üzerinde tutmak gerekir. Ruhsal alanda çalıştığınız zaman, yönlendiriciye, geçmiş hayatları hatırlamaya kıyasla daha çok iş düşer. Ortalama bir denek transta ortaya çıkan ilginç sahneleri seyrederken ruh-zihnini dolaşmaya bırakma eğilimindedir. Deneklerim sık sık gördüklerini rapor etmekten kurtulmak ve ruh durumundaki geçmiş varoluşlarının tadını çıkarmak için onlarla konuşmayı kesmemi isterler. Nazik olmaya ve aşırı idareci davranmamaya gayret ederim, fakat seanslarım genellikle üç saat süren aralıksız seanslardır ve açığa çıkarılacak çok şey vardır. Bazı kişiler beni görmek için uzak mesafelerden gelirler ve nasıl geri döneceklerini hesaba katmak gerekir.

Seans sonunda deneklerimin yüzündeki hayranlık ifadesini çok ödüllendirici bulurum. Ölümsüzlüğümüzü fiilen görme fırsatına sahip olanlarımız için kendini anlamanın yeni ve derin bir boyutu ortaya çıkar ve kişi güçle dolar. Deneklerimi uyandırma-

dan önce sık sık telkin sonrası uygun anıların zihinlerinde yer etmesini sağlarım. Ruh dünyasındaki ruhsal hayatları ve gezegenlerdeki fiziksel varoluşları hakkında bilinçli bilgi bu insanlara güçlü bir yön duygusu ve yaşam için enerji verir.

Son olarak söylemek istediğim şey, okumak üzere olduğunuz şeylerin ölümle ilgili fikirlerimiz üzerinde şok tesiri yapabileceğidir. Burada sunulan malzeme, felsefi ve dinsel inançlarınıza ters düşebilir. Bazı okuyucular ise onların mevcut görüşlerini desteklediğini görecektir. Kimilerine de bu incelemelerde sunulan bilgiler bir bilim kurgu öyküsüne benzeyen sübjektif masallar gibi görünecektir. Kanaatiniz ne olursa olsun, deneklerimin ölüm sonrası hayat hakkında söyledikleri için açık kapı bırakarak insanlık için ima ettikleri üzerinde düşüneceğinizi umarım.

1. Bölüm

Ölüm ve Ayrılış

- Vaka 1 -

D (Denek): *Tanrım!* Aslında ölmemişim, yoksa öldüm mü? Yani demek istediğim bedenim ölü onu aşağıda görebiliyorum ama ben havada süzülüyorum... Aşağı bakabiliyor ve bedenimin hastane yatağı üzerinde hareketsiz yattığını görebiliyorum. Etrafımdaki herkes ölmüş olduğumu *düşünüyor*, ama değilim. Bağırarak istiyorum, *hey ben ölmedim!* Bu inanılmaz... hemşireler üstümü bir çarşaşa örtüyorlar... tanıdığım kişiler ağlıyor. Ölmüş olmam gerekiyor, ama hala *canlıyım!* Garip, çünkü bedenim mutlak bir şekilde ölü ama ben tepeden onun çevresinde hareket edebiliyorum. *Ben yaşıyorum!*

Bunlar derin ipnozda bir ölüm deneyimini yeniden yaşayan bir adamın sözleridir. Sözcükler, onun fiziksel bedenden henüz ayrılarak ruh dünyasında olmanın nasıl bir şey olduğunu görmesi ve hissetmesi paralelinde kısa, heyecanlı ve hayretle dolu bir şekilde kesik kesik çıkmaktadır. Bu adam danışanımdır ve biraz önce rahat bir geri dönüş koltuğunda yatarken geçmiş hayatlarından bir ölüm sahnesini yeniden canlandırmasına yardım ettim. Bundan biraz önce de bu denek, trans durumunda talimatımı izleyerek çocukluk anılarına geri götürülmüştü. Birlikte annesinin rahmine ulaşmaya çalışırken bilinçaltı algıları giderek bütünleşti.

Sonra onu gözünde canlandırdığı koruyucu bir kalkanı kullanarak zamanın sisleri içinde geriye doğru bir sıçramaya hazırladım. Zihinsel olarak elverişli hale gelmenin bu önemli adımını tamamladığımız zaman, deneyimi hayali bir zaman tüneline içinde yeryüzünde yaşamış olduğu son hayatına getirdim. Kısa bir hayattı çünkü 1918'deki bir grip salgınında aniden hayatını kaybetmişti.

Kendisini ölmüş olarak görmenin ve ruhunun bedeninin dışında dolaştığını hissetmenin ilk şoku hafifsemeye başladıkça deneyim zihnindeki görsel imgelere daha kolay uyum sağlıyordu. Zihninin bilinçli, eleştirel kısmının küçük bir bölümü hala işlev yaptığından, eski bir varoluşu yeniden canlandırdığını idrak etmektedir. Bu denek genç bir ruh olduğu ve doğum, ölüm ve tekrardoğum döngüsüne diğer deneklerimin çoğu kadar alışık olmadığı için bu süreç onda biraz daha uzun sürmektedir.

Ancak, birkaç dakika içinde sakinleşerek sorularıma daha büyük bir güvenle yanıt vermeye başlıyor. Çabucak bu deneyin bilinçaltı ipnotik seviyesini süperbilinçli duruma yükseltiyorum. Şimdi benimle ruh dünyası hakkında konuşmaya hazır ve ona neler olup bittiğini soruyorum:

Denek: Evet... Daha yukarı doğru yükseliyorum... hala havada süzülüyorum... geriye bedenime bakıyorum. Bir film seyretmeye benziyor, ama bunun içinde ben varım. Doktor eşimi ve kızımı teselli ediyor. Eşim hıçkırarak ağlıyor (denek huzursuz bir biçimde koltuğunda kıpırdanıyor). Onun zihnine ulaşmaya çalışıyorum... her şeyin yolunda olduğunu söylemek için. Kederi öylesine baskın ki bunu başaramıyorum. Acımın geçtiğini bilmesini istiyorum. Bedenimden kurtulduğumu... artık bedenime ihtiyacım olmadığını... onu bekleyeceğimi... Bunu bilmesini istiyorum... fakat o... dinlemiyor. Hey, şimdi uzaklaşıyorum...

Ve böylece bir dizi komutla yönlendirilen denek ruh dünyasının daha içlerine doğru ilerleme sürecine başlıyor. Bu, ofisimin güvenli ortamında daha birçoklarının seyahat ettiği bir yoldur. Tipik olarak, süperbilinçli durumdaki anılar genişledikçe, denekler ruhsal geçişle daha iyi bağlantı kurarlar. Seans ilerledikçe deneğin mantal resimleri sözlere daha kolaylıkla çevrilir. Kısa cümleler yerini ruh dünyasında olmanın nasıl bir şey olduğunu tanımlayan ayrıntılı açıklamalara bırakır.

Tıp camiasından gelen gözlemler de dahil, çeşitli kazalarda ağır şekilde hasar gören kişilerin ölüme yakın deneyimlerinde ki beden dışı tecrübelerini tanımlayan büyük miktarda belgeye sahibiz. Bunlar tıbbi müdahaleyle öteki taraftan buraya geri getirilmeden önce klinik olarak öldükleri belirlenen kişilerdir. Ruhlar, bedensel hayatın tehdit altında olduğu şartlar altında misafir oldukları bedeni terk etme ve tekrar geri dönme yeteneğine sahiptirler. Bu kişiler bize bedenlerinin tepesinde dolandıklarını ve özellikle hastanelerde hayat kurtarma yöntemlerini uygulayan doktorları seyrettiklerini anlatmaktadırlar. Hayata döndükten sonra zaman içinde bu anılar silikleşirler.

İpnozla geçmiş hayatlara geri gitmenin (regresyon) ilk aşamalarında zihinsel olarak geçmiş ölümlerden geçen kişilerin tarişeri ile şimdiki hayatlarında birkaç dakikalığına fiilen ölmüş kişilerin raporları arasında hiçbir çatışma yoktur. Bu iki grup arasındaki fark, ipnozdaki deneklerin geçici olmayan bir ölüm deneyimini hatırlamalarıdır. Derin trans durumundaki kişiler, geçici olmayan fiziksel ölüm sonrasında hayatın nasıl olduğunu tanımlama yetisine sahiptirler.

Geçici bir fiziksel travma sonucu beden dışı deneyimlerini rapor eden kişilerle, ipnoz altında geçmiş bir hayattaki ölümünü hatırlayan deneklerin ölüm sonrası anıları arasındaki benzerlikler nelerdir? Her iki taraf da garipsedikleri bir şekilde kendilerini bedenlerinin dışında yüzerken ve önlerinde maddeselliğini yitirmiş katı nesnelere dokunmaya çabalarken bulurlar. Her iki türde

de onlara yanıt vermeyen canlı insanlarla konuşma çabalarından yorgun düştüklerini söylemektedir. Yine hepsi öldükleri yerden uzağa çekilme duygusu hissettiklerini bildirmekte ve korkudan çok, bir rahatlama ve merak duygusunu deneyimlemektedirler.

Bütün bu kişiler esenlik getiren bir özgürlük duygusunu ve çevrelerindeki parlaklığı rapor etmişlerdir. Deneklerimin bazıları ölüm anında onları tamamen kuşatan parlak bir beyazlık görürken, diğer bazıları da parlaklığı daha uzakta görmüşler ve içinde bulundukları daha karanlık yerden ona doğru çekildiklerini gözlemlemişleridir. Bundan tünel etkisi diye bahsedilmekte ve kamuoyu tarafından da bilinmektedir.

İkinci vaka bizleri ölüm deneyiminin Vaka 1’de gördüğümüzden daha ilerilerine taşıyacaktır. Buradaki denek, 1866’da bir vagonlu trene saldıran Kiowa Kızılderilileri tarafından öldürülen Sally adlı genç bir kadın olarak ölümünü tanımlayan altmışlı yaşlarında bir adamdır. Bu vaka ve bir önceki deneğin en son geçmiş hayatlarının ölüm deneyimlerini nakletmelerine karşılık, ölüm tarihinin yeni olmasının önemli bir rolü yoktur. Eski ve modern zamanlar arasında ruh dünyasının görsel hatırlanışı veya öğrenilen derslerin niteliği bakımından önemli farklılıklar yoktur.

Ayrıca ortalama bir deneğin trans halindeyken pek çok geçmiş yaşamın tarihleri ve coğrafi konumları üzerinde odaklanma gibi gizemli bir yeteneği olduğunu söylemeliyim. Bu, uygarlığın daha erken dönemleri, ülkelerin sınırlarının ve yer isimlerinin şimdikiinden farklı olduğu zamanlar için de geçerlidir. Her geçmiş hayattaki eski isimler, tarihler ve mekanlar kolaylıkla hatırlanmayabilir de, fakat ruh dünyasına dönüş ve bu dünyadaki yaşamla ilgili tanımlar daima canlıdır.

Vaka 2’de sahne Sally’nin boynuna yakın mesafeden bir ok saplanmasıyla hemen ertesinde, Amerika’nın güney düzlükleriyle açılır. Geçmiş yaşamlarda şiddetli bir travma içeren ölüm sahnelerinde daima çok dikkatliyimdir, çünkü bilinçaltı sık sık bu deneyimleri alıkoyar. Bu vakadaki denek bana ömür boyu süren

bir gırtlak rahatsızlığından dolayı gelmişti. Böyle vakalarda genellikle kurtulma terapisine ve programı silmeye ihtiyaç vardır. Tüm geçmiş hayat hatırlama seanslarında sakın bir tekrar için ölümün etrafındaki zamanı kullanır, acıyı ve duygusallığı yumuşatmak için deneği gözlemci konumuna getiririm.

- Vaka 2 -

Dr. N: Ok canını çok mu acıtıyor?

D: Evet... ucu gırtlakımı deldi... Ölüyorum (denek eliyle boğazını tutarken fısıldamaya başlıyor). Nefesim kesiliyor...kan damlıyor... Will (kocas) beni tutuyor... sancı... korkunç... Şimdi dışarı çıkıyorum... bitti işte...

Not: Bedenleri büyük bir acı çektiği zaman, ruhlar sık sık fiilen ölmeden az bir süre önce bedenlerini terk ederler. Onlara hak vermemek elde değildir. Bununla beraber, ölmekte olan bedenlerinin yakınında kalırlar. Yatıştırma tekniklerinden sonra, ruhsal anılara geçiş için bu deneği bilinçaltı düzeyden süperbilinçli düzeye geçiriyorum.

Dr. N: Tamam Sally, bu Kızılderililer tarafından öldürüldüğünü kabul ettin. Şimdi bana ölüm anında hissettiğin duyguyu tam olarak tanımlayabilir misin?

D: Bir güç ... bir çeşit güce benziyor... beni bedenimin dışına iten bir güç.

Dr. N: Seni iten mi? Dışarıya nereye?

D: Başımın tepesinden dışarı fırladım.

Dr. N: Dışarı ittirilen ne?

D: Ben yani.

Dr. N: "Ben" in ne olduğunu tarif et. Başının tepesinden çıkan sen olan o şey neye benziyor?

D: Bir ışık odağı gibi... ışık yayıyor.

Dr. N: Nasıl oluyor da ışık yayıyorsun?

D: Enerjimden. Saydam beyaz bir şey gibi görünüyor... ruhum.

Dr. N: Ve bu enerji ışığı, bedenini terk ettikten sonra da aynı şekilde mi kalıyor?

D: (Duruyor) Biraz büyümüş gibi görünüyorum... etrafta hareket ettikçe.

Dr. N: Eğer ışığın genişliyorsa, o halde şimdi neye benziyorsun?

D: Bir... ipe... hafif... asılı...

Dr. N: Ve bedeninin dışına çıkma sürecinde ne hissettin?

D: Aslında, deri atıyormuşum gibi... bir muzun kabuğundan sıyrılması gibi. Bir hamlede bedenimi kaybettim.

Dr. N: Bu his rahatsızlık verici miydi?

D: Yo, hayır! Bütün acıdan kurtulmak harika bir duygu, fakat... ben... şaşkınım... ölmeyi beklemiyordum... (Deneğimin sesine üzüntü karışıyor ve bense onun yerde bedenine neler olduğundan çok bir dakika daha ruhuna odaklanmış olarak kalmasını istiyorum.)

Dr. N: Anlıyorum Sally. Şu anda bir ruh olarak kendini bir parça yersiz yurtsuz hissediyorsun. Senin durumunda biri için, bu çok normal. Sorularımı dinle ve cevap ver. Yüzdüğünü söylemiştin. Ölümden hemen sonra etrafta rahatça hareket edebiliyor musun?

D: Garip bir duygu... sanki hava olmayan havada asılı duruyormuşum gibi... hiçbir sınır yok... yer çekimi yok... ağırlığım yok.

Dr. N: Yani, sana ait bir çeşit vakum içinde bulunmak gibi mi? **D:** Evet... etrafımda katı bir kitlesi olan hiçbir şey yok. Çarpabileceğim engeller yok... kayarak dolaşıyorum...

Dr. N: Hareketlerini kontrol edebiliyor musun, nereye gidiyorsun?

D: Evet... biraz edebiliyorum... fakat... bir çekim var... parlak bir beyazlığın içine doğru... öyle *parlak* ki!

Dr. N: Beyazlığın yoğunluğu her yerde aynı mı?

D: Benden uzakta... daha parlak... bedenime doğru biraz daha koyu bir beyaz... gri...(ağlamaya başlıyor) ah, zavallı bedenim... henüz ayrılmaya hazır değilim (denek koltuğunda bir şeye direnir gibi geriliyor).

Dr. N: Üzülme Sally, ben seninle birlikteyim. Rahatlamayı ve bana ölüm anında seni başından çıkaran gücün seni hala çekip çekmediğini söylemeni istiyorum, onu durdurabiliyor musun?

D: (Duraksama...) Bedenimden serbest kaldığım zaman çekme azaldı. Şimdi bir dürtme hissediyorum... beni bedenimden uzağa sevk ediyor... Henüz gitmek istemiyorum... fakat, bir şey benim çabucak gitmemi istiyor...

Dr. N: Anlıyorum Sally, fakat senin kontrol için gerekli bir öğeyi öğrendiğinden kuşkulaniyorum. Seni çeken bu şeyi nasıl tanımlardın?

D: Bir tür... manyetik... güç... fakat... biraz daha kalmak istiyorum...

Dr. N: Ruhun, sen istediğin sürece bu çekilme duygusuna direnebilir mi?

D: (Burada denek önceki hayatındaki Sally olarak kendi içinde bir müzakereye girmiş gibi görünüyor ve uzun bir ara veriyor) Evet, bunu yapabilirim, eğer gerçekten kalmayı istersem (denek hıçkırmaya başlıyor). Ah bu vahşilerin bedenime yaptıkları öyle korkunç ki. Güzel mavi elbisemin her tarafı kan içinde... kocam Will beni tutmaya çalışıyor ve hala dostlarımızla beraber Kiowalara karşı dövüşüyor.

Not: Bu noktada yardıma koşuyor ve temel bir yatıştırma tekniği olan hayali koruyucu kalkan imgesini deneyimin çevresinde devreye sokuyorum. Sahneyi Kızılderililerin trendeki tüfeklerle

püskürttükleri zamana ilerlettikten sonra bile Sally'nin ruhu hala bedeninin etrafında dolanıyor.

Dr. N: Sally, saldırının hemen ertesinde kocan ne yapıyor?

D: Neyse ki iyi... ona bir şey olmadı... fakat... (kederle) bedenimi tutuyor... başımda göz yaşı döküyor... benim için yapabileceği hiçbir şey yok, fakat henüz bunu anlamış gibi görünmüyor. Soğuşum, fakat elleriyle yüzümü tutuyor... beni öpüyor.

Dr. N: Ve bu anda sen ne yapıyorsun?

D: Will'in başının üstündeyim. Onu teselli etmeye çalışıyorum. Aslında sevgimin bir yere gitmediğini hissetmesini istiyorum. Beni ebediyen kaybetmediğini ve yine görüşeceğimizi bilmesini istiyorum.

Dr. N: Mesajların ulaşıyor mu?

D: Çok fazla yaşlı, fakat... varlığımı hissediyor... Bunu biliyorum. Dostlarımız etrafında... ve sonunda bizi ayırıyorlar... vagonları elden geçirmek ve yeniden çalıştırmak istiyorlar.

Dr. N: Ve şimdi ruhunda neler oluyor?

D: Hala çekim duygusuna direniyorum... Kalmak istiyorum.

Dr. N: Bunun nedeni nedir?

D: Eh, öldüğümü biliyorum... fakat henüz Will'den ayrılmaya hazır değilim ve...beni gömmelerini izlemek istiyorum.

Dr. N: Şu anda etrafında başka bir ruhsal varlık görüyor veya hissediyor musun?

D: (ara) Yakındalar... yakında onları göreceğim. Will'in sevgimi hissetmesini isterken, onların sevgisini hissediyorum... benim hazır olmamı bekliyorlar.

Dr. N: Zaman geçtikçe Will'i teselli etmeyi başarabiliyor musun?

D: Zihninin içine ulaşmaya çalışıyorum.

Dr. N: Ve başarıyor musun?

D: (ara) Ben... biraz düşüneyim... beni hissediyor... fark ediyor... sevgiyi...

Dr. N: Tamam Sally, şimdi yine ilgili zamanda biraz daha ileriye gideceğiz. Trendeki dostlarınızın bedenini bir çeşit mezara koyduğunu görüyor musun?

D: (Sesi daha güvenli) Evet, beni gömdüler. Gitme zamanım geldi... şimdi beni almaya geliyorlar... Hareket ediyorum... daha parlak bir ışığın içine doğru...

Bazı kişilerin inançlarının tersine, ruhlar çoğu kez fiziksel olarak öldükten sonra artık bedenlerine ne olacağıyla pek ilgilenmezler. Bu, kişisel durumlara ve yeryüzünde bırakılan yakınlarla karşı hissizlikten değil, bu varlıkların beşeri ölümün kesinliğini kabullenmelerindendir. Bir an önce ruh dünyasının güzelliğine doğru yollarına devam etme isteği duyarlar.

Bununla beraber başka pek çok ruh da yeryüzü zamanıyla birkaç gün, genellikle cenaze törenleri bitene kadar öldükleri yerin çevresinde bulunmak isterler. Oyalanan ruhlar için motivasyonlar çeşitlidir. Örneğin beklenmedik bir şekilde öldürülen veya bir kazada ölen bir kişi çoğu zaman hemen ayrılmayı istemez. Çevrede dolanan ruh sendromu özellikle genç ölümlerde görülen bir olgudur.

İnsan formundan aniden kopmak, uzun bir hastalık ertesinde bile olsa, ortalama ruh için bir sarsıntıdır ve ölüm anında ruhu ayrılma konusunda isteksiz yapabilir. Bundan başka ruhlar için üç ile beş gün arasındaki ölüm merasimlerinde sembolik bir şeyler vardır. Ruhların gerçekte kendilerini gömülürken görme gibi itici bir merakları yoktur, çünkü ruh dünyasında duygular yeryüzünde deneyimlediğimiz gibi değildir. Ancak görünen o ki ruh varlıkları hayatta kalan akraba ve yakınların, onların fiziksel hayatlarının anısına gösterdiği saygıyı takdirle karşılamaktadırlar.

Son vakada gördüğümüz gibi, çoğu varlığın fiziksel ölüm mekanını derhal terk etmek istememesinin tek bir temel nedeni

vardır. Bu, ruh dünyasının içlerine doğru ilerlemeden önce sevdikleri kişilere zihinsel olarak ulaşıp onları rahatlatmak arzusun-
dan kaynaklanır. Henüz ölmüş kişiler ölümleri yüzünden kahr-
olmazlar çünkü geride kalanların onları yine ruh dünyasında ve
olasılıkla daha ilerideki hayatlarda göreceğini *bilirler*. Buna karşı-
lık cenaze için yasa girenler, genellikle sevdikleri kişiyi ebediyen
kaybettikleri duygusundadır.

Deneklerim ipnozdayken, öldükten sonra şok ve keder içeri-
sinde bulunan yakınlarıyla zihinsel temas kuramamanın ve onlar
üzerinde hiçbir etkide bulunamamanın sıkıntısını gayet iyi bi-
çimde hatırlarlar. Hayattaki kişilerin duygusal travmaları zihin-
lerini öylesine kaplayabilir ki ruhlarla mantal iletişim kurma ye-
tenekleri dumura uğrayabilir. Yeryüzünden yeni ayrılan bir ruh
hayatta kalana teselli verecek bir yol bulduğu zaman genellikle
tatmin olur ve bir an önce yeryüzünün astral planından uzaklaş-
mayı ister.

Ruhsal tesellinin tipik bir örneğini kendi hayatımda dene-
yimledim. Bir kalp krizi sonucu annemi aniden yitirmiştım. Kız
kardeşimle birlikte öyle üzgündük ki toprağa verildiği sırada
zihnimiz uyuşmuş gibiydi. Bir iki saat sonra eş dostla beraber
annemin boş evine döndük ve biraz dinlenmenin iyi olacağını
düşündük. Kız kardeşimle aynı zaman zarfında alıcı alfa duru-
muna geçmiş olmalıyız. İki ayrı odada görünen annem başımızın
üstünde rüyamsı ve hafifçe kayan bir beyazlık şeklinde bilinçaltı
zihnimiz vasıtasıyla kendini gösterdi. Uzandı ve gülümseyerek
ölümü kabullendiğini ve iyi durumda olduğunu belli etti. Son-
ra kayıp gitti. Birkaç saniye süren bu eylem anlamlı bir kapanış
mizanseniydi ve her ikimizin de rahatlayarak Delta durumunda
derin bir uykuya dalmamızı sağlamıştı.

Kaybettiğimiz sevdiklerimizin, özellikle de cenaze merasimi
sırasında veya hemen ertesinde, bizi rahatlatan varlıklarını his-
sedebilme yetisine sahibizdir. Ruhsal iletişimin keder şokunu
delebilmesi için gevşemek ve en azından kısa süreler için zihni

boşaltmak gerekir. Böyle anlarda paranormal bir deneyim için algılarımız sevgi, affetme, ümit, yüreklendirme ve sevilen kişinin iyi bir yerde olduğunun teminatı gibi pozitif haberleri almaya daha açıktır.

İki çocuklu genç bir dul, “zor zamanlarda eşim yanıma geliyor.” diyorsa ona inanırım. Deneklerim, ruh durumunda yeryüzündeki kişilere ruh dünyasıyla bağlantı kurmaları için yardım edebildiklerini anlatırlar. Bir özdeyişte de söylendiği gibi, “Yeryüzünde kalanlar tarafından hatırlandıkları sürece kimse gerçekten gitmez.” Önümüzdeki bölümlerde, kolektif anılar tüm ruhlar için saf enerji atomlarıyken, spesifik hafızanın nasıl kendi ruhumuzun bir yansıması olduğunu göreceğiz. Ölüm, ölümlü bir bedenin fiziksel bireyselliğini yitirmesinden dolayı sevdiklerimizin ölümsüz ruhuyla bağlarımızı koparmaz. Kendi aktivitelerine rağmen, bedenden ayrılmış varlıklar çağrıldıkları takdirde bize ulaşma yetisine sahiptirler.

Zaman zaman kargaşa içindeki bir ruh fiziksel ölüm sonrası yeryüzünden ayrılmak istemez. Bunun nedeni bilinçte şiddetli bir etki yaratan çözülememiş bir problemdir. Bu normal dışı vakalarda öteki tarafın uyum sürecine eşlik edebilen daha yüksek, hami varlıklar yardıma hazırdır. Aynı şekilde yeryüzünden kopamamış teşevvüş içindeki ruhların takıntılarından vazgeçmelerine yardımcı olmanın yoluna da sahibiz. Problemlili ruhlar konusunu 4. Bölümde daha geniş ele alacağız, fakat kitaplarda ve filmlerde çizilen hayalet tablosunun büyük ölçüde şişirilmiş olduğunu söylemeliyim.

Kendi ölümümüz için en iyi şekilde nasıl hazırlanmalıyız? Ömrümüz kısa veya uzun olabilir, sağlıklı veya hastalıklı bir yaşam sürebiliriz, fakat hepimizin bir gün bize uygun bir şekilde ölümle karşılaşacağımız muhakkaktır. Eğer ölüme doğru giden bir hastalığa yakalandıysak, başlangıçtaki şoku, inkarı ve depresyonu atlattıktan sonra zihni yeterince hazırlayacak yeterli zamanımız vardır. Ölümle aniden yüz yüze geldiğimizde ise zihnimiz

bu yolu kestirmeden kateder. Fiziksel hayatımız sona yaklaştıkça, her birimiz daha yüksek bilincimizle birleşmek kapasitesine sahibizdir. Ölmek, ruhumuzun zamanın ebediliği ile bağlantısını hissedebildiğimizde, ruhsal farkındalık açısından hayatımızdaki en kolay dönemdir.

Ölümü yaklaşan kişiler arasında kabullenmeyi küskünlükten daha zor bulanlar olmakla birlikte, bu kişilere bakım sağlayan sağlık görevlileri hemen herkesin sona doğru huzurlu bir soyutlanmaya girdiğini söylemektedirler. Ölmekte olan kişilere ebedi bilinçle ilgili yüksek bir bilginin açıldığına inanıyorum ve bu çoğu zaman yüzlerinde de kendini gösterir. Bu kişilerin birçoğu orada kendilerini evrensel bir şeyin beklediğinin ve onun iyi olacağının farkındadırlar.

Ölmekte olan kişiler ruhları ile benimsenmiş bir bedenle bağlarını kopardıkları bir ayrışma metamorfozundan (başkalaşım) geçmektedirler. İnsanlar ölümü hayat güçlerini kaybetmek olarak görürler, aslında bunun tersi olmaktadır. Ölümde bedenimizi kaybederiz, fakat ebedi hayat enerjimiz ilahi bir Yüce Ruhun gücüyle birleşir. Ölüm karanlık değil, ışıktır.

Deneklerim eski ölüm deneyimlerini hatırlamanın ertesinde yeryüzüne bağlı bedenlerinden kurtulmanın yeniden keşfedilen özgürlüğüyle dolduklarını, öyle ki bu barış ve tanışıklık mekanına doğru ruhsal yolculuklarına bir an önce başlama arzusu duyduklarını anlatmaktadırlar. Bundan sonraki vakalarda hayatın öte alemde onlar için nasıl geçtiğini öğreneceğiz.

2. Bölüm

Ruh Dünyasına Giriş

Mezopotamya halkları binlerce yıl cennete giriş ve çıkış kapılarının Ruhlar ırmağı diye adlandırılan Büyük Samanyolu Eğrisinin karşılıklı uçlarında yer aldığına inandılar. Öldükten sonra ruhlar göğe geçiş yolu olarak Nişancı takımyıldızını (yay burcu) ve gece ve gündüzün eşit olduğu sonbahar ekinoksunu beklemek zorundaydılar. Yeryüzüne tekrardoğuş da yalnızca ilkbahar ekinoksunda karanlık gökyüzündeki İkizlerin (Gemini) çıkışıyla mümkün olabilirdi.

Deneklerim bana ruh göçünün gerçekte çok daha kolay olduğunu anlatmaktadırlar. Yeryüzünü terk ederken deneyimledikleri tünel etkisi ruh dünyasına açılan kapıdır. Ruhların bedenlerinden süratle çıkmalarına karşılık ruh dünyasına girmek bana dikkatle yürütülen bir süreç olarak görünür. Daha sonra bir başka yaşam için yeryüzüne dönerken bu dönüş yolculuğunun daha çabuk geçtiği söylenmektedir.

Tünelin yeryüzüne göre konumu deneklerimin nakillerine göre çeşitlilik göstermektedir. Bazı yeni ölen kişiler onun hemen bitişiklerinde bedenlerinin tam üstünde açıldığını görürken, diğer bazıları da tünele girmeden önce yeryüzünün epey üstüne çıktıklarını söylemektedirler. Bununla beraber tüm vakalarda, ruhun yeryüzünü terk etmesiyle beraber bu geçite ulaşma müddeti önemsizleşmektedir. Şimdi bu ruhsal mekandaki bir bireyin gözlemlerine kulak verelim.

- Vaka 3 -

Dr. N: Şimdi bedeninden ayrılıyorsun. Kendini öldüğün yerden, yeryüzü planından giderek daha uzaklaşırken gör. Ne deneyimlediğini bana bildir.

D: Önce ... çok aydınlıktı... Yeryüzüne yakın... şimdi biraz daha karanlık çünkü tünele girdim.

Dr. N: Tüneli bana tarif et.

D: İçi boş... loş bir delik... ve karşı uçta küçük bir ışık halkası var.

Dr. N: Peki, bundan sonra ne oluyor?

D: Bir çekilme... hafif bir çekilme hissediyorum... Kendimi bu çekime bırakarak tünelden süzülmemin gerektiğini düşünüyorum... ve öyle yapıyorum. Şimdi karanlık azaldı, çünkü parlak halka önümde genişliyor. Sanki... (duraklama...)

Dr. N: Devam et.

D: İleri doğru çağrılıyorum...

Dr. N: Tünelin ucundaki ışık önünde genişlesin ve sen sana neler olduğunu açıklamaya devam et.

D: Işık halkası çok genişliyor ve... tünelin dışındayım. Bulutumsu bir parlaklık var... Işıktan bir sis. İçinden süzülüyorum.

Dr. N: Tüneli terk ederken, görsel olarak tam bir netlik olmaması dışında zihninde başka ne var?

D: (sesini alçaltarak) Öyle... dingin... öyle sessiz bir yer ki... Ruhların mekanındayım...

Dr. N: Bu anda bir ruh olarak başka izlenimlerin var mı?

D: *Düşünce!* Her tarafımda... düşünce gücünü hissediyorum. Ben...

Dr. N: Şimdi iyice gevşe ve izlenimlerinin kolayca açığa çıkmasına izin ver ve bir yandan da neler olduğunu tam olarak bana bildirmeye devam et. Lütfen devam et.

D: Peki, ama kelimelerle anlatmak zor. Hissettiklerim... sevgi düşünceleri... arkadaşlık... empati... ve hepsi de... önceden beklemeyle karışık... sanki oradakiler... beni bekliyorlarmış gibi.

Dr. N: Güvenlikte olduğun duygusu var mı, yoksa bir parça korkuyor musun?

D: Korkmuyorum. Tünelin içinde olduğum sırada daha... şaşkındım. Evet, kendimi güvende hissediyorum... Benimle ilgilenen... bana özen gösteren düşüncelerin geldiğini fark ediyorum. Garip, fakat etrafımdakiler kim olduğum ve şimdi niçin burada olduğumla ilgili bir anlayışa sahip.

Dr. N: Bu etrafındakilere dair herhangi bir ipucu görüyor musun?

D: (fısıltılı bir tonla) Hayır, bunu hissediyorum... her yerde bir düşünce ahengi var.

Dr. N: Tünelden çıktıktan hemen sonra çevrende buluta benzer oluşumlardan bahsettin. Yeryüzünün tepesindeki bir gökyüzünde misin?

D: (duraksama) Hayır, öyle değil... fakat yeryüzündekinden değişik bu bulutumsu maddenin arasında yüzüyorum gibi görünüyor.

Dr. N: Peki herhangi bir şekilde yeryüzünü görüyor musun? Senin altında mı?

D: Belki öyledir, fakat tünele girdiğimden bu yana onu görmedim.

Dr. N: Hala yeryüzüyle bağlantın olduğu duygusunda mısın? Örneğin belki başka bir boyut aracılığıyla.

D: Bu bir olasılık, evet. Zihnimde yeryüzü yakın görünüyor... ve hala yeryüzüyle bağlantım olduğunu hissediyorum... fakat başka bir yerde olduğumu biliyorum.

Dr. N: İçinde bulunduğun mekan hakkında başka neler anlatabilirsin?

D: Hala biraz... bulanık... fakat dışına çıkıyorum.

Ölüm ve tünel deneyimine götürülen bu denek, bir yandan ruh dünyasının içine çekilirken, bedensiz durumuna alışmak için sakın zihinsel uyarlamalar yapmayı sürdürüyor. Başlangıçtaki bir parça belirsizliğin sonrasında, ilk bildirdiği izlenimler, davetkar bir esenlik duygusunu yansıtıyor. Bu, tüm deneklerimde görülen ortak bir duygudur. Tünelden çıktıkları anda ruhlarımız artık ruh dünyasına yolculuklarının giriş kapısından geçmiş olurlar. Artık çoğu, gerçekte ölmediklerini, yalnızca ölmüş olan bir yeryüzü bedeni yükünü terk etmiş olduklarını bütünüyle idrak etmiş durumdadır. Bu farkındalıkla birlikte ruha göre değişen çeşitli derecelerde kabullenme gelir. Bazı denekler çevrelerine tükenmeyen bir hayretle bakarken, bazıları gördüklerini bana bildirirken daha heyecansızdır. Duyduğum en ortak tepki önce rahatlama ifade eden bir oh sesi ve ardından “Harika, yine evimde, bu güzel yer-deyim” gibi bir cümledir.

Bir de yüksek bir gelişim düzeyindeki ruhlar vardır ve bedenlerinden öyle çabuk ayrılırlar ki ruhsal hedeflerine doğru ilerlerken burada tanımlamakta olduğum şeylerin çoğu onlar için bulanıktır. Bunlar ilerilerdir ve benim görüşüme göre yeryüzündeki farklı bir azınlıktırlar. Ortalama düzeydeki ruh bu kadar çabuk mesafe almaz ve bazıları çok tereddütlüdür. Ölü bedenlerine bağlı kalmak için didişen aşırı bir karmaşa içindeki ender ruhları saymazsak, bulgularıma göre ölümün hemen ertesinde yeryüzü çevresine bağlı kalanlar, daha az sayıda geçmiş yaşama sahip epey genç ruhlardır.

Deneklerimin çoğu tünelden çıktıkları sırada, her şey hala çok açık değildir. Bunun nedeninin Teozoşarın *kamaloka* diye adlandırdıkları, yeryüzü’nü kuşatan en yakın astral planın yoğunluğu olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki vaka bu alanı daha analizci bir deneğimin perspektifinden tanımlamaktadır. Bu bireyin ruhu şekil, renk ve titreşimsel seviyelerle ilgili kayda değer gözlemci bir içgörü sergiler. Normalde bu tip grafik fiziksel tanımlar ruh dünyasının daha derinlerine geçmiş, çevrelerine alışmış deneklere özgüdür.

- Vaka 4 -

Dr. N: Tünelden çıkıp yoluna devam ettiğin sırada etrafında gördüklerini olabildiğince ayrıntılı tanımla.

D: Her şey... tabakalar halinde.

Dr. N: Nasıl tabakalar halinde?

D: Mmm, bir bakıma... pasta gibi.

Dr. N: Model olarak bir pastayı almakla ne demek istediğini açıklar mısın?

D: Yani üst üste dizilmiş daralan küçük halkalar halindeki pastaları kastediyorum. Tünelden geçtiğim sırada böyle değildi. Tabakalar görüyorum... ışıktan seviyeler... bana yarı saydam... kat kat görünüyorlar.

Dr. N: Burada ruh dünyasını katı bir yapıya sahipmiş gibi mi görüyorsun?

D: Onu açıklamaya çalışıyorum. İlk başta öyleymiş gibi sanmakla beraber, katı değil. Tabakaları var... içiçe dokunmuş ışıktan seviyeler... katmanlar halinde iplikler. Onların simetrik olmadıkları gibi bir anlam çıkartılmasını istemem, simetrikler. Fakat tabakaların kalınlığında çeşitlilik ve renk kırılması görüyorum. Ayrıca öne arkaya kayıyorlar. Yeryüzünden uzaklaşırken bunu daima fark ediyorum.

Dr. N: Sana göre bunun nedeni nedir?

D: Bilmiyorum. Tasarlayan ben değilim ki.

Dr. N: Bu tanımından gözümün önüne ruh dünyasının yukarıdan aşağıya kademelerden meydana gelmiş ve kademelerin kesitlerinin rengi derece derece açılan veya koyulaşan devasa bir amfiye benzediği geliyor.

D: Evet ve kesitler dairesel... onların içinden ilerlerken kenara doğru eğiliyorlar.

Dr. N: Bulunduğun konumdan, renklerin değişikliğiyle ilgili neler söyleyebilirsin?

D: Katların ana renklerde olduğunu söylemedim. Hepsi beyazın varyasyonları. Gitmekte olduğum yerin rengi, önce bulunduğum yerinkinden daha açık... daha parlak. Şimdi etrafımda tünelden çok daha parlak dumansı bir beyazlık var.

Dr. N: Bu ruhsal seviyeleri katederken ruhun aşağı ya da yukarı hareket ediyor mu?

D: İkisi de değil. İçinden karşıya geçiyorum.

Dr. N: Peki, o halde şu anda içinden geçerken ruh dünyasını çizgiler ve açılardan oluşmuş doğrusal boyutlar olarak mı görüyorsun?

D: (ara) Benim için o... çoğunlukla salınan, açık ve koyu renk varyasyonlarıyla tabakalara ayrılan maddesel olmayan enerji. Sanırım bir şey... beni uygun yolculuk seviyesine doğru çekiyor ve aynı zamanda beni rahatlatmaya çalışıyor...

Dr. N: Nasıl?

D: Sesler işitiyorum.

Dr. N: Ne sesleri?

D: Bir... müziğin... yankısını... müzikal zil sesi... benim hareketlerimle titreşen çan sesleri... çok rahatlatıcı.

Dr. N: Bazı kişiler bu seslerin titreşimsel yapıda olduğunu söylediler ve bir diyapazonun tınlamasının yarattığı rezonansla beraber sürüklenmeye benzer olduğu tanımını verdiler. Bu tanımla aynı fikirde misin, yoksa buna karşı mısın?

D: (Başını olumlu anlamda sallıyor) Evet, aynen böyle... aklımda koku ve tat aldığım anısı da var.

Dr. N: Bu, fiziksel duyularımızın öldükten sonra da bizimle kaldığı anlamına mı geliyor?

D: Evet, onların anıları... buradaki müzikal nota dalgaları öyle güzel ki... ziller... yaylı sazlar... öyle yatıştırıcı ki.

Ruh dünyasına yolculuk yapan pek çok kişi bana müzikal titreşimlerin meydana getirdiği gevşetici duyumları bildirmiştir. Gürültü duyumları ise ölümün erken safhalarında başlar. Bazı denekler fiziksel bedenlerini terk etmelerinin hemen ertesinde vızıltı ya da uğultu sesleri işittiklerini rapor ederler. Bu ses telefon tellerinin yanında duran bir kişinin duyduğu sesin benzeridir ve ruhların benim yeryüzünün astral planı olduğuna inandığım alandan uzağa doğru çekilmelerinin öncesinde çeşitli yüksekliklerde duyulabilir. Kişiler genel anestezi sırasında da aynı sesleri duyduklarını söylemektedirler. Bu düz çınlama sesleri tünelden ayrıldığımız sırada daha müzikal bir hal alırlar. Bu müzik isabetli bir şekilde evren enerjisi adıyla anılmaktadır çünkü ruhu tazelemektedir.

Ruhsal katlardan söz eden deneklerime astral planları görmüş olabilecekleri olasılığından bahsederim. Metafizik metinlerde yeryüzünün üzerindeki planlarla ilgili pek çok şey yer alır. Tarihte Vedalar diye adlandırılan kadim Hint yazılarıyla başlayıp daha geç Doğu metinleriyle devam eden öğretilerde astral planlar, fiziksel veya gözle görülebilir somut dünyanın üzerinde yer alan, ruhsallıkla karışan ve birbiri ardına yükselen boyutları temsil ederler. Binlerce yıl boyunca pek çok kişi zihnin meditatif, beden dışı gözlemleriyle bu görünmeyen bölgeleri deneyimlemişlerdir. Ayrıca kişiler yeryüzünün ağır tesirlerinden daha uzaklara doğru ilerlemelerine paralel olarak astral planların yoğunluğunun da giderek azaldığını tanımlamışlardır.

Bir sonraki vaka, ruhsal tünelden geçtikten sonra hala sıkıntıda olan bir ruhu temsil eder. Bu, 1902 yılında Chicago'da sokakta yürürken kalp krizi geçirerek otuz altı yaşında ölen bir adamdır. Ardında çok sevilen bir eş ve küçük çocuklardan oluşan büyük bir aile bırakmıştır. Çok fakirdirler.

- Vaka 5 -

Dr. N: Tünelin ötesine geçtiğin sırada berrak bir şekilde görebiliyor musun?

D: Hala etrafımdaki bu... köpüksü bulutların arasından geçiyorum.

Dr. N: Bunun sonuna kadar gitmeni ve ardından ne gördüğünü anlatmanı istiyorum.

D: (ara) Oo... artık dışındayım... Tanrım, burası ne kadar büyük bir yer! Çok parlak ve temiz hatta güzel de kokuyor. Buzdan güzel bir saraya bakıyorum.

Dr. N: Biraz daha anlat.

D: (hayretle) Kocaman... parlak, ışıltılı bir kristale benziyor... her tarafında parlayan renkli taşlar var.

Dr. N: Kristal dediğin zaman, aklıma saydam bir renk geliyor.

D: Eh, en çok griler ve beyaz var... fakat yüzdükçe başka renkler de görüyorum... mozaikler... hepsi ışıltılı.

Dr. N: Bu buz sarayının arkasına bak! Bir yerlerde herhangi bir sınır görüyor musun?

D: Hayır, bu yer sınırsız... sonsuz... çok muhteşem... ve çok huzurlu.

Dr. N: Şu anda tam olarak ne hissediyorsun?

D: Ben... tam olarak tadını çıkaramıyorum... daha ileri gitmek istemiyorum... Maggie... (dul kalan eşi)

Dr. N: Chicago'daki hayatından dolayı hala sıkıntıda olduğunu görebiliyorum, fakat bu senin ruh dünyasının içine doğru ilerlemeni engelliyor mu?

D: (Denek ofisimdeki koltukta aniden geriliyor ve oturmasını dikleştiriyor) *Güzel!* Rehberimin bana doğru geldiğini görüyorum. O benim neye ihtiyacım olduğunu bilir.

Dr. N: Rehberinle aranda nelerin geçtiğini anlat.

D: Ona devam edemeyeceğimi... Maggie ve çocuklar için işlerin yoluna girdiğini görmeden gidemeyeceğimi söylüyorum.

Dr. N: Ve rehberin nasıl karşılık veriyor?

D: Beni rahatlatıyor... ama üzerimde çok ağırlık var.

Dr. N: Sen ona ne söylüyorsun?

D: (bağırarak) Ona diyorum ki "Bunun olmasına neden izin verdin? Bunu bana nasıl yapabildin? Maggie ile beni birçok acı ve zorluktan birlikte geçirttin ve şimdi bu beraberce yaşamı kesiyorsun."

Dr. N: Rehberin ne yapıyor?

D: Beni yatıştırmaya çalışıyor. İşimi iyi yaptığımı ve hayatımın niyet edilen gidişata girdiğini göreceğimi söylüyor.

Dr. N: Söylediklerini kabulleniyor musun?

D: (ara) Zihnime... bilgiler geliyor... Yeryüzündeki geleceğe... ailemin bensiz idare edebileceğine... gittiğimi kabulleceklerine... başa çıkacaklarına dair... ve hepimizin birbirimizi tekrar göreceğimize.

Dr. N: Bunun üzerine neler hissediyorsun?

D: (bir iç çekişle beraber) Barış... hissediyorum... Artık gitmeye hazırım.

Burada Vaka 5'in rehberiyle karşılaşmasının anlamına değinmeden önce söz konusu adamın ruh dünyasını buzdan bir saray olarak görmesinin üzerinde durmak istiyorum. Ruh dünyasının içine girdikçe, deneklerim binalardan ve dayalı döşeli odalarda bulunduklarından söz ederler. İpnoz durumu kendi başına bu imgeleri yaratmaz. Mantık açısından kişilerin maddi olmayan bir dünyada bu tip fiziksel yapılar anımsamamaları gerekir, ancak yeryüzündeki doğal çevreye özgü bu tabloların ruhun geçişine yardımcı olmak ve fiziksel ölüme uyum sağlamak amacı taşıdıkları değerlendirmesine girersek farklı bir bakış açısı yakalayabiliriz. Benim iletişim kurduğum, hepsi de yeryüzündeki deneyim-

lerin etkisi altında bulunan her bir ruh için bu sahneler bireysel bir anlam taşıyordu.

Ruhlar ruh dünyasında yeryüzünde yaşadıkları veya ziyaret ettikleri yerlerle ilgili imgeler gördükleri zaman, bunun bir nedeni vardır. Unutulmuş bir ev, okul, bahçe, dağ ya da deniz kenarı görürler, çünkü yardımsever bir ruhsal güç, tanıdık olmaları nedeniyle bizi rahatlatacak bu dünyevi seraplara olanak sağlar. Gezegenimizle ilgili anılar asla ölmezler, mitsel düş esintileriyle, ruh zihinlerine sonsuza kadar bir şeyler fısıldarlar, tıpkı ruh dünyasına ait imgelerin aynı şeyi insan zihnine yaptıkları gibi.

Deneklerin ruh dünyasındaki ilk imgelerini anlatmalarını dinlemek hoşuma gider. Bir süreliğine orada bulunmayışın ardından bu hayranlık verici yere geri döndükleri zaman, kişiler yabancı çiçekler, belli bir mesafedeki kuleli şatolar veya açık bir gökyüzünde gökkuşakları görebilmektedirler. Her ne kadar deneklerimin tanımları arasında bir çeşitlilik varsa da, görünen odur ki, ruh dünyasındaki bu ilk eterik yeryüzü sahneleri geri dönen ruh için yaşamlar boyu çok fazla değişmemektedir. Transtaki bir denek ruhsal hayatın işlevsel yönlerini tanımlamak üzere ruh dünyasının içlerine doğru girmeyi sürdürdükçe, yorumların giderek daha çok benzeştiğini bulguladım.

Yukarıda gözden geçirdiğimiz vaka, geride bıraktığı eşi Maggie'ye çok sıkı bağlarla bağlı olan, oldukça kararsız bir ruh olarak tanımlanabilir. Ruh dünyasının sakinleştirici etkilerine rağmen, bazı ruhların zor bir geçmiş yaşantının olumsuz yükünü diğerlerinden daha fazla yüklendiğine şüphe yoktur. Kişiler ölümle beraber tüm ruhların aşkın bir duruma girdiklerini düşünme eğilimindedirler. Bu bütünüyle doğru değildir, çünkü alışma dönemi herkese göre değişir. Ruhun alışma süresini ölüm koşulları, her ruhun henüz sona eren yaşantının anılarına bağlılığı ve gelişim düzeyi belirler.

Regresyon (zaman içerisinde geri gitme) sırasında, bir yaşam genç yaşta aniden sona erdiğinde sık sık öfkeyle karşılaşırım. Ruh

dünyasına bu koşullarda adım atan ruhlar fazla bir uyarı olmaksızın sevdikleri kişilerden ayrıldıkları için çoğu zaman şaşkınlık ve karmaşa içindedirler. Ölüm için hazırlıksızdırlar ve bazıları bedenlerini terk edişin hemen ertesinde keder ve yoksun kalma duyguları içindedirler.

Eğer bir ruh yoluna girmemiş bir işten dolayı travma geçiriyorsa, genelde ölümün hemen ertesinde gördüğü ilk varlık rehberidir. Bu yüksek derecede gelişmiş ruhsal öğretmenler zamansız bir ölümü izleyen bunalımda ilk hamlenin nasıl yapılacağına hazırlıklıdırlar. Vaka 5, yeni başlayan yolculuğundaki dengeleme işlemi sırasında rehberinin ona yardımcı olmasına izin vererek nihayetinde ruh dünyasına sağlıklı bir şekilde uyum sağlayacaktır.

Bununla beraber, rehberlerin düşünce rahatsızlıklarını bütünüyle ruhsal giriş kapısında çözümlemeyi teşvik etmediklerini gördüm. Daha ileride tanımlayacağım hayat ve ölümü de içeren karmik öğrenim dersleriyle ilgili ayrıntılı gözden geçirmeler için daha uygun zamanlar ve yerler vardır. Vaka 5'teki rehber bu adamın karısının ve çocuklarının geleceği hakkındaki kaygılarını dindirme aracı olarak ona hızlandırılmış yeryüzü hayatının kısa bir vizüalizasyonunu sunmuştur ki yolculuğuna daha kabullenici bir tavır içinde devam edebilsin.

Ölüm sonrasındaki zihin durumları ne olursa olsun, deneklerim ruh dünyasının yeniden keşfedilen harikaları karşısında hayrete kapılırlar. Genelde bu duygu, dünyevi tüm dertlerin, özellikle de fiziksel acının geride kalmasından dolayı kendini iyi ve zinde hissetmekle karışıktır. Her şeyin üstünde, yolculuğa çıkan ruh için ruh dünyası en üst derecede bir sükunetin hüküm sürdüğü bir yeri temsil eder. Ölümden hemen sonra ilk başta yalnızmışız gibi görünmesine rağmen, izole edilmiş veya yardımcısız değilizdir. Görünmeyen zeki enerji her birimize girişten geçerken rehberlik eder.

Ruh dünyasına yeni varanların nerede oldukları veya bundan sonra neler olacağı hakkında merak edip etrafta dolanacak fazla

zamanları yoktur. Rehberlerimiz veya bir dizi ruh eşimiz ve dostlarımız hatırlama, şefkat ve en iyi durumda olduğumuz garantisini sağlamak için bizi giriş kapısının yanında beklerler. Aslında onların varlığını ölüm anından itibaren hissetmeye başlarız, çünkü başlangıçtaki uyum ve alışmanın çoğu, bu nazik varlıkların geri dönen ruhlarımız üzerindeki etkilerine bağlıdır.

3. Bölüm

Eve Dönüş

Öldükten sonra karşılaştığımız dost ruhlarla bir araya gelmek bu kadar önemliyse, onları nasıl tanırız? Ruhların ruh dünyasında nasıl görüldüğüyle ilgili olarak ipnozdaki denekler arasında genel bir görüş birliği olduğunu buldum. Ruh varlığı bir enerji kütlesi olarak görünebilir, fakat organik olmayan ruh enerjisinin insan özellikleri sergileyebilmesinin mümkün olduğu da açıktır. Ruhlar birbiriyle iletişim kurdukları zaman kendilerini eski hayat formlarında gösterirler. Bir insan hayatındaki formunu göstermek, ruhların temel enerji cevheriyle üstlenebildikleri sayısız görünümünden yalnızca bir tanesidir. Daha ileride, 6. Bölümde, ruhsal kimliğin bir diğer özelliğini konu edeceğim: belirli renkte bir auraya sahip olma.

Deneklerin çoğu ruh dünyasında gördükleri ilk kişinin ruhsal rehberleri olduğunu rapor ederler. Bununla birlikte, herhangi bir hayat sonrası ruh eşimiz tarafından da karşılanabiliriz. Rehberler ve ruh eşleri aynı şey değildir. Yeni gelen bir ruha eski bir akraba veya yakın arkadaş görünüyorsa, asıl rehber sahnede yer almayabilir. Bulgularıma göre rehberler genellikle yakın çevrede hazır bulunarak yeni gelenin kendi tarzında içeri girişini gözlemlerler. Bir sonraki vakadaki ruh, ruhsal giriş kapısından henüz girmiş ve belli ki denekle uzun bir dizi geçmiş hayat boyunca yakın bağlar kurmuş gelişmiş bir varlık tarafından karşılanmıştır. Ruh eşi olan bu varlık deneğimin birinci derecedeki rehberi değildir, ona hoşgeldin demek ve sevgi dolu bir yüreklendirme için oradadır.

- Vaka 6 -

Dr. N: Etrafında ne görüyorsun?

D: Sanki... çevremde kayan... tertemiz beyaz kumla beraber... sürükleniyormuş gibiyim... ve dev bir plaj şemsiyesinin altındayım... parlak renkte uzunlamasına parçaları var... hepsi de buharlaşmış ama yine de birbirine tutturulmuş halde...

Dr. N: Seni karşılayan birisi var mı?

D: (ara) Yalnız olduğumu sanıyordum... fakat... (uzun bir tereddüt) uzakta... oo... ışık var... hızla bana doğru geliyor... hey, şuraya bak!

Dr. N: Nedir o?

D: (heyecanla) Charlie Amca, (bağırarak) Charlie Amca, *buradayım!*

Dr. N: Niçin seni karşılamaya bu kişi geliyor?

D: (başka bir şeyle meşgul, uzak bir sesle) Charlie Amca, seni öyle özlemiştim ki.

Dr. N: (Soruyu tekrarlıyorum)

D: Çünkü akrabalarımın içinde en çok onu severdim. Ben çocukken ölmüştü ve onu asla unutmamıştım (bu deneğin en son geçmiş hayatında, Nebraska'daki bir çiftlikte).

Dr. N: Onun Charlie Amcan olduğunu nasıl biliyorsun? Tanıyabileceğin belirli özelliklere mi sahip?

D: (Denek koltuğunda heyecanla kıpırdanıyor) Tabii, tabii... Tıpkı onu hatırladığım gibi, neşeli, nazik, sevecen artık yanımda. (kıkırdıyor)

Dr. N: Nedir komik olan?

D: Charlie Amca eskisi kadar şişman.

Dr. N: Ve gelince ne yapıyor?

D: Gülüyor ve elini bana uzatıyor...

Dr. N: Bu onun elleri olan bir çeşit bedene sahip olduğu anlamına mı geliyor?

D: (gülüyor) Eh, hem evet hem de hayır. Etrafta yüzüyorum ve o da. O... benim zihnimde... her yanını bana gösteriyor... ve en çok fark ettiğim şey... bana uzattığı eli.

Dr. N: Niçin elini maddeleşmiş bir biçimde sana uzatıyor?

D: (ara) Beni... rahatlatmak için... yönlendirmek için... ışığın daha ilerisine doğru.

Dr. N: Ve sen ne yapıyorsun?

D: Onunla birlikte gidiyorum ve çiftlikte samanların üzerinde oynayarak geçirdiğimiz güzel zamanları düşünüyorum.

Dr. N: Ve onu tanıman için mi bunları zihninde görmene olanak sağlıyor.

D: Evet... son hayatımdaki halini... ki korkmayayım. Hala ölümünden dolayı bir parça şokta olduğumu biliyor (denek bir araba kazasında aniden hayatını kaybetmiştir).

Dr. N: O halde, ölümden hemen sonra, başka hayatlarda kaç kere ölümü deneyimlersek deneyimleyelim, ruh dünyasına alışana kadar bir parça korkabiliyor muyuz?

D: Gerçekte korku değil -hayır değıldaha çok kaygı, belki. Benim için her seferinde değışıyor. (Arabayla) çarpışma beni hazırlıksız yakaladı. Hala biraz karışığım.

Dr. N: Peki, biraz daha ilerleyelim. Şimdi Charlie Amca ne yapıyor?

D: Beni... gitmem gereken yere götürüyor.

Dr. N: Üç kadar sayalım ve o yere gidelim. *Bir-iki-üç!* Neler oluyor, anlat.

D: (uzun bir ara) Etrafta... başka kişiler... var... ve... dost... görünüyorlar... ben yaklaşırken... onlara katılmamı ister gibi görünüyorlar.

Dr. N: Onlara doğru gitmeye devam et. Acaba seni beklemekte oldukları gibi bir izlenim alıyor musun?

D: (hatırlayarak) Evet! Gerçekten de daha önce onlarla birlikte olduğumu fark ediyorum... (ara) *Hayır, gitme!*

Dr. N: Şimdi neler oluyor?

D: (çok tedirgin) Charlie Amca beni bırakıyor. Niçin gidiyor?

Dr. N: (Böyle koşullarda kullandığım standart yatıştırma tekniklerini uygulamak için diyaloga ara veriyorum, sonra yine devam ediyoruz.) Zihninin içlerine derinlemesine bak. Charlie Amca'nın niçin bu noktada senden ayrıldığını anlamak gerek.

D: (daha rahat, fakat üzüntüyle) Evet... o benden... daha farklı bir yerde kalıyor... yalnızca beni karşılamak için... beni buraya getirmek için gelmiş.

Dr. N: Anladım galiba. Charlie Amca'nın işi ölümünden sonra seni karşılayan ilk kişi olmak ve iyi misin diye bakmak. Şimdi şunu bilmek istiyorum, acaba kendini biraz daha iyi ve evinde gibi hissediyor musun?

D: Evet, öyleyim. Charlie Amca'nın beni diğerleriyle bırakıp gitmesinin nedeni bu.

Ruh dünyası ile ilgili ilginç bir fenomen, hayatımızda önemli bir yer tutmuş kişilerin yeniden bedenlenmiş olsalar bile bizi karşılayabilmeleridir. Bu konu 6. Bölümde açıklanacaktır. 10. Bölümde ise ruhların cevherlerini bölme yetisini ve bu sayede yeryüzünde aynı zaman dilimi içerisinde birden fazla bedenle yaşam sürmelerini inceleyeceğiz.

Ruhun geçişindeki bu önemli zamanda, üstlenilmiş ve devam eden dünyevi fiziksel ve zihinsel yükler genellikle iki nedenden ötürü hafifler. Birincisi, ruh dünyasında titizlikle yönetilen bir düzen ve ahenge dair ipuçları, fiziksel bir form seçmeden önce ardımızda bıraktıklarımızı hafızamıza geri getirmiştir. İkincisi, yeryüzünde ölen ve bir daha asla bir araya gelemeyeceğimizi düşündüğümüz kişileri görmenin yarattığı baskın etkidir. İşte bir örnek daha:

- Vaka 7 -

Dr. N: Artık kendini ruh dünyasındaki ortama ayarlama fırsatını bulduğuna göre, bana burasının senin üzerinde nasıl bir etki yaptığını anlat.

D: Çok... sıcak ve rahatlatıcı. Yeryüzünden ayrılma kaygısından kurtuldum. Hiçbir gerginlik veya endişe yok, yalnızca kendini iyi hissetme duygusu. Yalnızca yüzüyorum... dolaşıyorum... ne kadar güzel...

Dr. N: Yüzmeye devam ederken, ruhsal girişten geçişinde bunun dışındaki başlıca izlenimin nedir?

D: (ara) Tanışıklık.

Dr. N: Nedir tanıdık olan?

D: (biraz tereddütten sonra) Hmm... burada kişiler... arkadaşlar var, sanırım öyle.

Dr. N: Bu kişileri yeryüzünden tanıdığın kişiler olarak mı görüyorsun?

D: Bir his... tanıdığım kişilerin varlığına dair...

Dr. N: Tamam, yoluna devam et. Şimdi ne görüyorsun?

D: Işıklar... yumuşak... sanki buluta benziyor.

Dr. N: Sen ilerlerken, bu ışık aynı şekilde görünmeyi sürdürüyor mu?

D: Hayır, büyüyorlar... enerji kabarcıkları... ve onların kişileri olduğunu biliyorum!

Dr. N: Sen mi onlara doğru gidiyorsun, onlar mı sana doğru geliyor?

D: Birbirimize doğru sürükleniyoruz, fakat ben onlardan daha yavaşım çünkü... ne yapacağımdan emin değilim...

Dr. N: Gevşe ve süzülürken bu arada neler gördüğünü bana anlatmaya devam et.

D: (ara) Şimdi yarı yarıya oluşmuş insan şekilleri görüyorum, yalnızca belden yukarıları var. Bedenleri de saydam... İçlerini görebiliyorum.

Dr. N: Bu şekillerin yüz hatları var mı?

D: (kaygıyla) Gözler!

Dr. N: Yalnızca gözler mi görüyorsun?

D: ...Ağız yerinde yalnızca bir iz var, ağız değil. (alarm geçmiş olarak) Gözler şimdi çevremi sarmış durumda... giderek yaklaşıyorlar...

Dr. N: Her varlığın iki gözü mü var?

D: Doğru.

Dr. N: Bu gözler, göz bebeği ve iristen oluşan insan gözleri görünümünde mi?

D: Hayır... farklı bunlar... daha büyük... siyah yuvarlaklar... ışık yayıyorlar... bana doğru... düşünce... (sonra bir rahatlama nidasıyla) oh!

Dr. N: Devam et.

D: Onları tanımaya başlıyorum... zihnime imgeler yolluyorlar... kendileriyle ilgili düşünceler ve... şekilleri... insana dönüşüyor!

Dr. N: İnsan yüzüne sahip kişiler mi?

D: Evet. Aa... *şuraya bak!* Bu o.

Dr. N: Ne görüyorsun?

D: (Aynı anda gülmeye ve ağlamaya başlıyor) Sanırım o... *evet.* O Larry, diğer herkesin önünde... O gerçekten gördüğüm ilk kişi... Larry, Larry!

Dr. N: (deneğime kendini toparlaması için biraz zaman verdikten sonra) Larry'nin ruh varlığı, tanıdığın bu kişiler topluluğunun en önünde mi duruyor?

D: Evet, şimdi en çok görmeyi isteyeceklerim en önde... başka arkadaşlarımdan bazıları arkada.

Dr. N: Hepsini net bir şekilde görebiliyor musun?

D: Hayır, arka taraftakiler... sisli... uzakta... fakat burada olduklarını hissediyorum. Larry önde... bana doğru geliyor... *Larry!*

Dr. N: Larry bana daha önce söz ettiğin son hayatındaki kocan, değil mi?

D: (denek heyecan ve telaş içinde) Evet. Birlikte harika bir yaşantımız oldu. Gunther çok güçlüydü, ailesindeki herkes evliliğimize karşıydı. Jean beni Marsilya'da sürdürdüğüm kötü hayattan kurtarmak için donanmadan ayrıldı... istemiştir ki ben hep...

Denek öyle heyecanlanmıştı ki geçmiş hayatları birbiri üstüne gelmeye başlamıştır. Larry, Gunther ve Jean eski hayatlarındaki kocalarıydı, fakat hepsi de aynı ruh eşiydi. İyi ki ruh dünyasındaki bu hatırlama sahnesinden önceki seanslarda bu kişilerin kim olduklarını inceleme fırsatı bulmuştuk. En son kocası Amerikalı Larry idi, Jean on dokuzuncu yüzyılda bir denizciydi ve Gunther de soylu bir Alman'ın onsekizinci yüzyılda yaşayan oğluydu.

Dr. N: Şu anda ikiniz ne yapıyorsunuz?

D: Kucaklaşıyoruz.

Dr. N: Şu anda sizin dışınızdaki bir grup, kucaklaşmanızı seyrediyor olsaydı, ne görürlerdi?

D: (cevap yok)

Dr. N: (denek ruh eşiyle bir araya geldiği sahneye kendisini öyle kaptırmış durumda ki göz yaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Bir an bekliyorum ve tekrar sormayı deniyorum.) Ruh dünyasında seni ve Larry'yi izleyen birilerine şu anda nasıl görünürdünüz?

D: Onların göreceği şey... birbirinin etrafında dönen iki parlak ışık kütlesi olurdu, sanırım... (denek yatışmaya başlıyor ve bir mendille yüzündeki yaşları silmesine yardımcı oluyorum)

Dr. N: Ve bu ne anlama gelir?

D: Biz sarılıyoruz... sevgimizi ifade ediyoruz... bağlanıyoruz... bu bizi mutlu ediyor...

Dr. N: Ruh eşinle buluştuktan sonra ne oluyor?

D: (denek sıkıca koltuğun kenarlarını kavlıyor) Ah! Hepsi burada... önce yalnızca varlıklarını hissetmiştim. Şimdi ise bana doğru yaklaşıyorlar.

Dr. N: Bu kocan senin yanına geldikten sonra mı oluyor?

D: Evet... *Anne!* Bana doğru geliyor... Onu öyle özledim ki... Ah, annecim! (denek tekrar ağlamaya başlıyor)

Dr. N: Tamam...

D: Lütfen bana şu anda başka soru sorma... bunun tadını çıkarmak istiyorum... (denek son hayatındaki annesiyle sessiz bir söyleşiye girmiş görünüyor)

Dr. N: (bir dakika bekliyorum) Şimdi, bu buluşmadan çok mutlu olduğumu biliyorum, fakat neler olup bittiğini bilmek için yardımına ihtiyacım var.

D: (uzaktan gelen bir sesle) Biz... sadece birbirimizi tutuyoruz... onunla tekrar birlikte olmak öyle güzel ki...

Dr. N: Bedenleriniz olmadığı halde birbirinizi tutmayı nasıl beceriyorsunuz?

D: (bana kızdığını ifade eden bir ses çıkararak) Birbirimizi ışıkla sararak, tabii ki.

Dr. N: Bunun ruhlar için neye benzediğini anlat.

D: Parlak ışıktan bir sevgi yorganına sarılmaya benziyor.

Dr. N: Anlıyorum, o halde...

D: (denek tanıma ifade eden yüksek tonda bir gülme ile sözümü kesiyor) Tim! ...o benim kardeşim... çok erken yaşta ölmüştü (deneğin son hayatında on dört yaşında bir kazada boğularak). Onu burada görmek ne harika (denek elini sallıyor) Ve en iyi kız arkadaşım Wilma da burada, bitiştiğimizdeki evde oturuyorlardı, tıpkı evlerinin çatı katında yaptığımız gibi oğlanlardan söz edip gülüyoruz.

Dr. N: (denek teyzesini ve birkaç başka arkadaşını belirttikten sonra) Sana göre bütün bu kişilerin seni selamlamaya gelme sırasını belirleyen şey ne?

D: (ara) Tabii ki birbirimize ne ifade ettiğimiz, başka ne olabilir?

Dr. N: Ve bazılarıyla pek çok hayatı birlikte yaşadın, bazılarıyla da belki bir veya iki hayatta mı beraber oldun?

D: Evet... En çok kocamla beraberdim.

Dr. N: Herhangi bir yerde rehberini görüyor musun?

D: O burada. Kenara doğru kaydığını görüyorum. Arkadaşlarımın bazılarını o da tanıyor...

Dr. N: Neden ondan erkek olarak söz ediyorsun?

D: Kendimizi nasıl istersek öyle gösteriyoruz. O benimle daima eril bir tabiat içerisinde ilişki kurar. Bu doğrudur ve çok doğaldır.

Dr. N: Ve o sana diğer hayatlarında da mı göz kulak oldu?

D: Tabii ve öldükten sonra... burada da, o daima benim koruyucumdur.

Karşılama komitesi biz ruh dünyasına girmeden önce hazırlanmıştır. Bu vaka tanıdık yüzlerin, giriş yapan genç bir ruha ne kadar moral verdiğini sergilemektedir. Her hayat sonrası yapılan hoşgeldin partilerinde yer alan varlıkların farklı sayılarda olduğunu görmekteyim. Bunun formatı ruhun özel ihtiyaçlarına göre çeşitlilik göstermekle beraber, ruhsal refakatçilerimizin tam olarak ne zaman geleceğimizi ve ruh dünyasına vardığımızda bizimle nerede buluşacaklarını bilmelerinde tesadüfe yer olmadığını öğrendim.

Giriş yaptığımız sırada çoğu zaman bizim için önemli olan bir varlık diğerlerinden biraz daha önde bekler. Hoşgeldin partilerinin hacmi her hayat sonrası her bireye göre değişmekle kalmaz, daha ileri düzeyde bulunan ve bu tip bir konfora ihtiyaç duymayan varlıklar için hemen hemen hiç gerekli olmaz. Bu bölümün sonunda yer alan vaka 9, bu tip ruhsal bir geçişe örnektir.

Vaka 6 ve 7, yeni gelen ruhların ruh dünyasınca teslim alınışının üç yolundan birini temsil eder. Bu iki ruh öldükten kısa bir

süre sonra, arkasında etki dereceleri giderek azalan diğer varlıklar bulunan öncü bir varlık tarafından karşılanmışlar. Ölümün hemen sonrasında bu şekilde toplanmış ruhların geçmiş hayatlarımızdaki eşlerimiz, ana babalarımız, büyükanne ve büyükbabenlerimiz, dayılarımız, amcalarımız, halalarımız, teyzelerimiz, kuzenlerimiz ve yakın arkadaşlarımız olduğunu görürüz. Geçişlerinin bu aşamasında deneklerimin son derece duygusal bazı sahnelerine tanık oldum.

Ruhsal geçişin bu döneminde gerçekleşen duygusal karşılaşmalar, finalde kendi olgunluk düzeyimizdeki özgün bir varlıklar grubunun arasına yerleşmemizle sonuçlanacak bir sürecin başlangıcından ibarettir. Süperbilinçli anımsama içindeki bir denek için bu karşılaşmalar tekrardan bir duygusal coşkunluk vasıtası oluştururlar. Grupların nasıl oluştuğu ve diğer varlıklarla nasıl eşleştirildiğimiz de dahil olmak üzere ruhsal organizasyonlarla ilgili düzenlemeler ilerideki bölümlerde tanımlanacaktır.

Şu an için önemli olan ve anlamamız gereken şey, bizi karşılayan varlıkların ruh dünyasındaki bizim kendi öğrenim grubumuza ait *olmayabilecekleridir*. Çünkü çeşitli hayatlarımızda bize yakın olan bütün kişiler bizimle mutlaka aynı gelişim düzeyinde değillerdir. Onların sevgilerinden ve nezaketlerinden dolayı ölümün hemen sonrasında bizi karşılamayı seçmiş olmaları, bu yolculuğun son durağına vardığımızda katılacağımız öğrenim topluluğunun bir parçasını oluşturdukları anlamına gelmez.

Örneğin Vaka 6'daki Charlie Amca açık bir şekilde deneğimden daha ileri derecede bir ruhtu ve hatta bir ruhsal rehber kapasitesiyle hizmet vermekteydi. Charlie Amca'nın başlıca görevlerinden birinin Vaka 6'ya henüz sona eren hayatının çocukluk devresinde yardım etmek olduğu belliydi ve sorumluluğu deneğin ölümünün hemen sonrasında da devam ediyordu. Vaka 7'de ise ilk önemli temas Larry ile, denekle aynı seviyede gerçek anlamda bir ruh eşi olan Larry ile kurulmuştu. Ayrıca Vaka 7'de deneğin akraba ve dostlarının arasında ruhsal rehberinin pek göze

çarpmadığına da dikkat edin. Bununla beraber sahne ilerledikçe, geri planda kalmayı sürdürmekle birlikte, tüm karşılama sürecini idare eden ruhsal bir rehberin belirtilerine rastlarız. Bunu pek çok vakada gözlemlemekteyim.

Ölümün hemen akabindeki karşılaşmaların ikinci tarzında, Vaka 5'te olduğu gibi, kişi ruhsal rehberleriyle sakin ve anlamlı bir şekilde bir araya gelir ve mevcut çevrede başka kimse bulunmaz. Vaka 8 de bu çeşit bir karşılaşmayı örnekler. Ölümden sonra deneyimlediğimiz buluşmaların bizim bireysel karakterimizin ihtiyaçlarının yanı sıra ruhsal rehberlerimizin özgün stilini de içerdiği anlaşılmaktadır. Rehberlerimizle ilk karşılaşmamızın süresinin her hayat sonrasında, o hayatın koşullarına bağlı olarak değişiklik gösterdiğini gördüm.

Vaka 8 kişilerin ruhsal rehberleriyle çok yakın ilişkileri olduğunu gösterir. Birçok rehberin kulağa garip gelen isimleri varken diğerlerinininki daha gelenekseldir. Eski moda dinsel "koruyucu melek" teriminin şimdilerde metafizik bir kavram olarak empatik bir ruhu belirtmek için kullanılmasını ilginç buluyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bu bir zamanlar kendini kandırmanın eseri olarak gördüğüm ve benim için modern dünyayla çelişen çağ dışı bir mitolojiyi temsil eden bir terimdi. Ama artık koruyucu meleklerle ilgili bu inancımı değiştirdim.

Deneklerim tekrar tekrar ruhun cinsiyetsiz olduğunu ifade etmişler ve yine aynı kapsamda cinsiyetin önemsiz bir faktör olduğunu bildirmişlerdir. Bütün ruhların diğer varlıklara yönelik olarak ve bir kimlik tercihi formu olarak dişil ve eril zihinsel izlenimler gönderebildiklerini öğrendim. Vaka 6 ve 7, yeni gelen ruhun cinsiyetle özdeşleşmiş tanıdık "yüzler" görmesinin önemini göstermektedir. Bu bir sonraki vaka için de aynı şekilde geçerlidir. Vaka 8'i seçmemin bir başka nedeni, ruhların ruh dünyasındaki diğerlerine görsel olarak insan formunda gözükmeyi nasıl ve niçin seçtiklerini sergilemesidir.

- Vaka 8 -

Dr. N: Şimdi Yeryüzünün astral planından fiilen ayrılmaya başladın ve giderek ruh dünyasının içine doğru ilerliyorsun. Neler hissettiğini bana anlatmanı istiyorum.

D: Sessizlik... çok huzurlu...

Dr. N: Seni karşılamaya gelen birileri var mı?

D: Evet, arkadaşım Rachel. Öldüğüm zaman o daima buradadır.

Dr. N: Rachel başka hayatlarda birlikte olduğun bir ruh eşi mi yoksa daima orada kalan birisi mi?

D: (hafifçe kızarak) *Daima* burada kalmaz. Hayır, benimle çok birlikte olmuştur... zihnimde... ona ihtiyacım olduğu zaman. O benim özel koruyucumdur (sahiplenen bir gururla söyleniyor).

Not: Rehberlerin ruh eşlerinden ve diğer destek veren varlıklardan ayrılan nitelikleri 8. Bölümde incelenecektir.

Dr. N: Niçin bu varlıktan bir “bayan” olarak söz ediyorsun? Ruhların cinsiyetsiz olmaları gerekmiyor mu?

D: Bu doğru, kelime anlamı bakımından, çünkü biz her iki niteliğe de muktediriz. Rachel görsel tanımayı sağlamak için kendini bana bir kadın olarak göstermeyi istiyor ve bu onun için de zihinsel bir şey.

Dr. N: Ruhsal varoluşunuz sırasında eril veya dişil niteliklerin çerçevesi içine mi hapsolunursunuz?

D: Hayır. Birer ruh olarak, cinsiyetlerden birine diğerinden daha çok eğilimli olduğumuz dönemler vardır. Nihayetinde bu doğal tercihleriyle eşitlenir.

Dr. N: Şu anda Rachel’in ruhunun sana fiilen nasıl gözüktüğünü tanımlayabilir misin?

D: Genç bir kadın... hatırladığım en iyi haliyle... ufak tefek, zarif hatları var... yüzünde kararlı bir ifade var... çok şey biliyor ve sevgisi de çok.

Dr. N: O halde Rachel'ı yeryüzünde de tanıyor muydun?

D: (nostaljiyle yanıtlayarak) Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, hayattayken bana yakındı... artık benim koruyucum.

Dr. N: Ona baktığın zaman ne hissediyorsun?

D: Bir sakinlik... yatışma... sevgi.

Dr. N: Sen ve Rachel birbirinize insana mahsus bir şekilde gözlerinizle mi bakıyorsunuz?

D: (tereddüt ediyor) Bir bakıma... ama farklı. Üstlendiğimiz gözün ardında zihni de görürsün, çünkü göz yeryüzündeyken bağlı olduğumuz bir şeydir. Elbette, Yeryüzündeki insanlar gibi burada da aynı şeyi yapabiliriz...

Dr. N: Yeryüzünde gözlerinizle yaptıklarınız, ruh dünyasında da yapılabilir mi?

D: Yeryüzünde belirli bir kişinin, hatta ilk karşılaştığın kişilerin, gözlerine baktığın ve orada önceleri hiç tanışmadığın bir ışık gördüğün zaman... bu sana onlar hakkında bir şeyler söyler. Bir insan olarak nedenini bilmezsin, fakat ruhun hatırlar.

Not: Pek çok denek, çeşitli ifade biçimleriyle, ruhsal kimliğin ışığından, bir ruh eşinin insan bedenindeki gözlerine yansıyan ışıktan söz etmişlerdir. Kendim de bu ani hatırlamayı hayatımda tek bir kez, eşimi ilk gördüğüm anda deneyimledim. İrkiltici ve bir parça da tekinsiz bir etkisi vardı.

Dr. N: Yani bazen yeryüzündeki iki insan birbirlerine baktığı zaman, birbirlerini daha önceden tanıdıklarını hissedebildiklerini mi söylüyorsun?

D: Evet, bu déjà vu'dür.

Dr. N: Şimdi yine ruh dünyasındaki Rachel'e geri dönelim. Eğer koruyucun kendisinin insan şeklindeki görüntüsünü şekillendirmemiş olsaydı, onu yine tanır mıydın?

D: Aslında her zaman bir diğerimizi zihinle teşhis edebiliriz. Fakat bu şekilde daha hoş. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum fakat bu... sosyal bir şey... tanıdık bir yüz görmek kişiyi rahatlatıyor.

Dr. N: O halde geçmiş hayatlarda tanıdığın kişilerin beden özelliklerini görmek iyi bir şey, özellikle de yeryüzünden ayrıldıktan hemen sonraki uyum sağlama döneminde.

D: Aynen öyle, yoksa ilk başta bir parça yolunu kaybetmiş gibi hissedersin... yalnız... ve belki kafan da karışır... kişileri bir zamanlar oldukları gibi görmek ilk geldiğimde buraya daha çabuk alışmama yardımcı olur ve Rachel'i görmek daima büyük bir destektir.

Dr. N: Yeryüzündeki her ölümden sonra, Rachel senin ruh dünyasına tekrar uyum sağlaman amacıyla mı kendisini sana insan şeklinde sunuyor?

D: (canlı bir şekilde) Evet... öyle yapıyor! Ve bana güvenlikte olduğum hissini veriyor. Daha önce tanıdığım olduğum başka kişileri gördüğüm zaman da kendimi daha iyi hissediyordum...

Dr. N: Bunun yanı sıra bu kişilerle konuşur musun?

D: Hiç kimse konuşmaz, zihinle iletişim kurarız.

Dr. N: Telepatiyle mi?

D: Evet.

Dr. N: Ruhların etraftaki başkaları tarafından telepatik olarak algılanamayan özel söyleşiler yapması mümkün müdür?

D: (ara) ...mahremiyet yüzünden... evet.

Dr. N: Bu nasıl yapılıyor?

D: Dokunarak...buna dokunarak iletişim deniliyor.

Not: İki ruh birbirine bitişecek kadar yaklaştıkları zaman, deneklerim onların temas ile, aralarında gidip gelen “elektiriksel ses uyarıları” sayesinde birbirlerine özel düşünceler yolladıklarını söylemektedirler. Bunu örnekleyen vakaların çoğunda ipnozdaki denekler benimle bu kişisel gizlilikler hakkında konuşmayı istememektedirler.

Dr. N: Bedensiz durumdayken insana özgü yüz veya beden özelliklerini nasıl şekillendirdiğini açıklık getirebilir misin?

D: Benim... enerji kütlemden... istediğim yüz ve beden hatlarını düşünmem yeterli... fakat bana bunu yapabilme yetisini neyin verdiğini bilemem.

Dr. N: Peki, o halde senin ve diğer ruhların niçin değişik zamanlarda belli özellikleri şekillendirdiğini anlatabilir misin?

D: (uzun bir ara) Bu, buralardaki hareketlerinde nerede bulunduğuma bağlı... bir başkasını görmene... ve o sıradaki zihin durumuna.

Dr. N: Bende bu noktaya gelmek istiyordum. Biraz daha tanımadan bahset.

D: Tanıma kişinin... onlarla burada karşı karşıya geldiği sıradaki duygularına bağlıdır. Senin onları nasıl görmeni *istiyorlarsa* ve senin onları en fazla nasıl görmek *istediğini* düşünüyorlarsa, kendilerini öyle göstereceklerdir. Ayrıca buluşmanızdaki koşullara bağlıdır.

Dr. N: Biraz daha ayrıntıya girebilir misin? Ne gibi farklı koşullar diğer ruhlara yönelik olarak enerji formlarının belirli bir şekilde materyalize olmalarına yol açar?

D: Farklılık, senin onların bölgesinde olmanla kendi bölgede olman arasında. Bir yerde sana belli bir dizi özellikler göstermeyi seçerlerken, başka bir yerde de başka bir şey görebilirsin.

Not: Ruhsal “bölge” ruh dünyasının içlerine doğru ilerledikçe açıklanacaktır.

Dr. N: Yani bir ruh sana kendini ruh dünyasına girişte farklı bir yüzle ve daha sonraları farklı bir konumda başka bir görüntüyle gösterebilir mi diyorsun?

D: Evet öyle.

Dr. N: Neden?

D: Söylediğim gibi, birbirimizin karşısına hangi şekilde çıktığımız, o sırada kendimizi nasıl hissettiğimize bağlıdır... belirli bir kişiyle aramızdaki ilişkiye ve nerede bulunduğumuza.

Dr. N: Lütfen bütün bunları doğru mu anlamışım, söyle. Ruhların birbirine sunduğu kimlik, ruh dünyasındaki zamanlamanın ve mekanın yanı sıra ruh haline ve belki de karşı karşıya geldikleri sıradaki psikolojik durumlarına mı bağlıdır?

D: Tabii ve iki şekilde de iş görür... bu birbiriyle iletişime girmezdir.

Dr. N: O zaman birbirinizin şeklindeki bütün bu değişiklikler söz konusu iken, bir ruhun bilincinin gerçek doğasını nasıl bilebiliyoruz?

D: (gülerek) Sunduğun görüntü asla gerçekte kim olduğunu bizden saklayamaz. Zaten bizim yeryüzünde bildiğimiz cinsten bir duygu değildir. Burası daha... soyuttur. Niçin belirli yüz özellikleri ve düşünceler gösterdiğimizizin... temeli... fikirlerin bir doğrulanmasıdır.

Dr. N: Fikirler? O zamandaki hislerini mi kastediyorsun?

D: Evet... bir bakıma... çünkü insana özgü yüz özellikleri, bizim başka yerlerde şeyleri keşfettiğimiz... fikirler geliştirdiğimiz fiziksel yaşamlarımızın birer parçasıydı... bunların hepsi... burada da kullanacağımız bir süreklilik içinde.

Dr. N: Peki, her geçmiş hayatta farklı bir yüze sahip oldu-

ğumuza göre, hayatlar arasında hangisini üstleniyoruz?

D: Hepsini karıştırıyoruz. Ne gibi bir iletişim kurmak istediğine bağlı olarak, göreceğin kişinin seni en çok tanıdığı şekli üstlenirsin.

Dr. N: Bedenli görünüm üstlenmeksizin iletişim olmaz mı?

D: Tabii ki oluyor... bu normaldir... fakat ben yüz veya beden görüntüsü üstlenen kişilerle zihinsel olarak daha çabuk ilişki kuruyorum.

Dr. N: Üstlenmeyi en çok benimsediğin belli yüz hatları var mı?

D: Hmm... Bıyıklı yüz hoşuma gider... çenesi de kaya gibi sert olacak...

Dr. N: Daha önce tartıştığımız Teksas'taki eski hayatını, kovboy Jeff Tanner'i mi kastediyorsun?

D: (gülerek) Bildin... ve Jeff'inkine benzeyen yüzlerle yaşadığım başka hayatlar da var..

Dr. N: Ama neden Jeff? Yalnızca son hayatında o olduğun için mi?

D: Hayır, Jeff olarak kendimi iyi hissediyordum. Mutlu, sorunsuz bir hayattı. Kahretsin, harika görünüyordum! Yüzüm anayollardaki büyük sigara reklamlarındaki adamların yüzüne benziyordu. (kıkırdayarak) Jeff'in pala bıyığıyla hava atmak hoşuma gidiyor.

Dr. N: Ama bu yalnızca hayatlarından bir tanesiydi. Seninle o hayatından tanışmayanlar, burada seni tanımayabilirler..

D: Yo hayır, çok geçmeden benim kim olduğumu anlarlar. İstedğim her şeye dönüşebilirim, fakat halihazırda kendimi en çok Jeff olarak beğeniyorum.

Dr. N: O zaman anlatıp durduğun gibi hepimizin, ruhsal olarak hangi sayıda yüz özelliği gösterirsek gösterelim, gerçekte kimliğimizin tek olduğu noktasına geri dönüyoruz.

D: Evet, herkesi aslında oldukları gibi görürsün. Bazıları, onların hakkında olumsuz düşüncelere sahip olabileceğin inancıyla yalnızca iyi taraşarını göstermek isterler -onlar önemli olanın nasıl görüldüğün değil ne için çabaladığın olduğunu tam olarak idrak edememişlerdir. Ruhların görünüm biçimleri konusundaki inançları ve hatta bazen yeryüzünde hiç sahip olmadıkları yüzler üstlenmeleri bizi epey eğlendirir, ama bu yadırganamaz.

Dr. N: O halde henüz olgunlaşmamış ruhlardan mı bahsediyoruz?

D: Evet, genellikle. Takıntı yapabilirler... onları yargılamayız... sonunda her şey olması gerektiği gibi olacaktır.

Dr. N: Ruh dünyasını bir üst düzeyde her şeyden haberdar olan yüce ve zeki şuur mekanı olarak düşünürüm, sen ise orasını ruhların yeryüzüne geri dönmüşçesine ruh haletleri ve gösteriş merakına sahip bir yermiş gibi gösteriyorsun.

D: (kahkaha atarak). Fiziksel dünyalarında nasıl görünürlerse görünsünler, içleri her yerde aynıdır.

Dr. N: Sahi, yeryüzünden başka gezegenlere gitmiş ruhlarda görüyor musun?

D: (ara) Arada bir...

Dr. N: Yeryüzü dışındaki gezegenlerden gelen ruhların gösterdikleri yüzler nasıl?

D: (başından savarcasına) Ben... kendi muhitimle birlikte oluyorum, fakat iletişim adına istediğimiz her çeşit yüz özelliğini tasarlayıp gösterebiliriz.

Not: Birlikte çalıştığım ve başka gezegenlerde, insana özgü olmayan formlar içerisinde sürdürdükleri fiziksel geçmiş hayatları hatırlayabilen deneklerden bilgi toparlamak daima çaba gerektirir. Daha sonra göreceğimiz gibi, bu deneyimlerin hatırlanması daha yaşlı, daha gelişmiş ruhlarla sınırlıdır.

Dr. N: Bu bedensizlik durumunda birbirine yüz özellikleri gönderme yeteneği, yaratıcının bize verdiği ve ruhsal ihtiyaca dayanan bir armağan mıdır?

D: Nereden bilebilirim; ben Tanrı değilim ki!

Ruhların da yanılsama içinde olabilecekleri kavramı bazı kişiler için bir sürpriz olabilir. Vaka 8'in ve diğer bütün deneklerimin beyanları, ruh dünyasında çoğumuzun mükemmel varlıklar olmaktan uzak olduğumuza işaret etmektedir. Reenkarnasyonun temel amacı kendimizi geliştirmektir. Gelişimimizin çatallaşan psikolojik dalları, hem ruh dünyasının içinde hem de dışında, benim işimin temelini oluşturur.

Ruh dünyasına girerken başka varlıklarla karşılaşmanın önemini gördük. Rehberlerimizle ve diğer tanıdık varlıklarla buluşmanın dışında, ölüm sonrası girişin üçüncü bir şekli olduğunu söylemiştim. Bu, ruhun hiç kimse tarafından karşılanmadığı oldukça can sıkıcı bir tarzdır.

Çoğu deneklerim için yaygın bir durum olmamakla beraber, diğerleriyle temasın gerçekleştiği son durağa yalnız başına, görünmeyen güçler tarafından çekilerek gittiklerini tanımlayan denekler için hala biraz hüzünlenirim. Bir benzerlik kurmak gerekirse, bu durum, daha önce ziyaret ettiğiniz fakat bavullarınızı taşıyacak hiç kimsenin veya yol gösterecek hiç bir turizm enformasyon görevlisinin bulunmadığı yabancı bir ülkeye ayak basmak gibi olmalıdır. Sanırım bu tip bir girişte beni en çok rahatsız eden şey, ruh iklimine alıştırmamanın açıkça yokluğudur.

Benim ruhsal giriş kapısında ve ilerisinde yalnız olmanın nasıl bir şey olduğu ile ilgili kendi kavramlarım, yalnız gitme seçeneğini kullanan ruhlar tarafından paylaşılmamaktadır. Gerçekte bu kategorideki kişiler deneyimli yolculardır. Daha yaşlı, olgun ruhlar olarak başlangıçtaki destekleme sistemine ihtiyaç duymaz bir görünümde dirler. Öldükten sonra nereye gideceklerini tam olarak bilmektedirler. Ayrıca bunun onlar için hızlandırılmış bir

süreç olduğundan kuşkulaniyorum, çünkü onlar ait oldukları yere gitmeyi başkalarıyla buluşarak oyalananlardan daha çabuk sonuçlandırmaktadırlar.

Vaka 9 binlerce yıllık bir zaman dilimine yayılan çok sayıda hayat yaşamış bir deneyimdir. Halihazırdaki hayatından sekiz hayat önce, kişiler onu ruhsal giriş kapısında karşılamaya son vermişlerdi.

- Vaka 9 -

Dr. N: Ölüm anında neler oluyor?

D: Büyük bir serbest kalma duygusu hissediyorum ve hızla dışarı çıkıyorum.

Dr. N: Yeryüzünden ruh dünyasına doğru ayrılışını nasıl tanımlarsın?

D: Bir ışık sütunu gibi fırlıyorum ve yola koyuluyorum.

Dr. N: Senin için her zaman bu kadar çabuk mu olmuştur?

D: Hayır, ancak son yaşadığım bir dizi hayattan sonra.

Dr. N: Niçin?

D: Yolu biliyorum, herhangi birisini görme ihtiyacında değilim; acele ediyorum.

Dr. N: Ve hiç kimsenin seni karşılamaya gelmemesi seni rahatsız etmiyor mu?

D: (gülerek) Bunun iyi olduğu bir zaman vardı, fakat artık bu tip bir şeye ihtiyacım yok.

Dr. N: Ruh dünyasına yardımsız sokulman kimin kararıydı?

D: (ara verdikten sonra omuzlarını silkerek) Bu... karşılıklı... her şeyi tek başıma idare edebileceğimi bildiğim zaman... öğretmenimin ve benim birlikte aldığımız bir karardı.

Dr. N: Ve şu anda kendini yolunu kaybetmiş ya da yalnız hissetmiyorsun, öyle mi?

D: Şaka mı yapıyorsun? Artık birinin elimden tutmasına gerek yok. Nereye gittiğimi biliyorum ve bir an önce oraya varmak istiyorum. Yol boyu bir mıknatıs tarafından çekiliyorum ve yolculuk hoşuma gidiyor.

Dr. N: Seni hedefine ulaştıracak olan bu çekilme sürecini açıkla.

D: Bir dalgaya binmiş durumdayım... bir ışık huzmesine.

Dr. N: Bu huzme elektromanyetik mi ya da ne?

D: Eh... bir radyonun bantları ve birisinin de ayar düğmesini ni çevrip benim için doğru frekansı bulması gibi.

Dr. N: Yani iraden dışında görünmeyen bir güç tarafından yönlendirildiğini ve ölümünün hemen sonrasında yaptığın gibi şeyleri hızlandıramadığını mı söylüyorsun?

D: Evet. Işık dalga bantlarıyla birlikte gitmeliyim... dalgaların yönü var ve ben de onunla birlikte kayıyorum. Zor değil, kolay. Senin yerine her şeyi onlar yapıyor.

Dr. N: Kim yapıyor?

D: Kontrolü elinde tutanlar... Gerçekten de bilmiyorum.

Dr. N: O zaman kontrol senin elinde değil. Hedefini bulma sorumluluğu sana ait değil.

D: (ara) Zihnim söz konusu hareketle uyum içinde... Rezonansla beraber akıyorum...

Dr. N: Rezonans? Ses mi duyuyorsun?

D: Evet, dalga huzmesi... titreşiyor... Buna kilitlenmiş durumdayım.

Dr. N: Radyoyla ilgili cümlelere dönelim. Ruhsal yolculuğun yüksek, orta ve düşük rezonans kalitesi gibi vibrasyonel (titreşimsel) frekanslardan mı etkileniyor?

D: (gülerek) Fena değil... evet ve ben bir hat üzerindeyim, sesle ve ışıkla yol gösteren bir radyo veya ışık sinyali gibi... ve o benim kendi ses perdesi modelimin bir eşi, benim frekansım.

Dr. N: Işık ve titreşimin kombine halde nasıl yönlendirici

bantlar oluşturduğunu anladığımdan emin değilim.

D: Bir elektronik şaşı içindeki diyapazonu düşün.

Dr. N: Peki, o halde orada enerji mi var?

D: Enerjimiz var... bu bir enerji alanının içindeki enerji. Yani yolculuğumuz yalnızca hatların üzerinde gitmekten ibaret değil... enerjiyi *kendimiz* üretiyoruz... deneyime bağlı olarak bu güçleri kullanabiliriz.

Dr. N: O halde olgunluk düzeyin, yolculuğun derecesi ve yönüyle ilgili olarak sana da bir kontrol payı sağlıyor.

D: Evet, fakat tam burada değil. Daha sonra, yerime yerleştiğim zaman çok daha kendi başıma etrafta dolaşabileceğim. Şimdi ise çekiliyorum ve onunla gitmek durumundayım.

Dr. N: Tamam, şimdi bunu bırakalım ve bana bundan sonra olanları tanımla.

D: (kısa bir ara) Tek başına hareket ediyorum... benim için uygun yere yerleştiriliyorum... ait olduğum yere gidiyorum.

İpnozda analizci bilinçli zihin derinlerde yerleşmiş anılara yönelten mesajları almak ve yanıtlamak için bilinçdışı zihinle birlikte çalışır. Vaka 9'daki denek bir elektrik mühendisidir ve dolayısıyla ruhsal duygularını ifade etmek için bazı teknik tanımlardan yararlanmıştır. Bu deneğimin ruh yolculuğundaki düşüncelerini teknik terimlerle açıklama eğilimi telkinlerimle yüreklendirilmiş ancak dikte edilmemişti. Tüm denekler ruh dünyasıyla ilgili sorularımı yanıtlarken kendi bilgi dağarcıklarından yararlanırlar. Bu vaka, hareketi tanımlamak için ona tanıdık gelen fiziksel yasaları kullanırken bir başka kişi ise ruhların bu alanda bir vakum içerisinde ilerlediklerini söyleyebiliyordu.

Ruhların ruh dünyasının içine geçmeleriyle devam etmeden önce, fiziksel ölüm ertesi bu kadar ilerleme fırsatı bulamayan veya yolları normal yolculuk güzergahından başka yöne çevrilecek varlıkları ele almak istiyorum.

4. Bölüm

Yerine Yerleşmemiş Ruh

Şiddetli biçimde hasar gördükleri için, ruhsal merkeze dönüş yapan varlıklardan ayrı tutulan ruhlar vardır. Geri dönen varlıkların tümüyle kıyaslandığında, bu tip ruhların sayısı çok fazla değildir. Ancak diğer bedenlenmiş ruhlar üzerinde bıraktıkları ciddi etkiler nedeniyle, yeryüzünde yaşamış oldukları şeyler önemlidir.

İki tip yerine yerleşmemiş ruh vardır: Fiziksel bedenlerinin öldüğü gerçeğini kabul etmeyerek bireysel ıstıraplarından kaynaklanan nedenlerle ruh dünyasına geri dönmek için çabala-yanlar ve bedenli olarak yaşarken kriminal anlamda ciddi suçlar işlemiş varlıklar. İlk tipte yerine yerleşmemiş olma ruhun kendi seçimi-ymek ikinci tipte ruhsal rehberler bu ruhları kasten belirsiz bir süre için diğer varlıklardan uzakta tutarlar. Her iki durumda da bu ruhların rehberleri onların rehabilitasyonu ile yakından il- gilenirler, fakat koşulları birbirinden oldukça farklı olduğu için iki tipi ayrı ayrı ele alacağız.

Birinci tipe hayalet deriz. Bu ruhlar fiziksel ölüm sonrasında evlerine dönmeyi reddederler ve sık sık beşeri yaşamlarını huzur içinde tamamlamak isteyenlerimiz üzerinde hoş olmayan etkiler meydana getirirler. Yerine gidemeyen bu ruhlar bazen “şeytani ruhlar” gibi yanlış bir isimle anılırlar, çünkü zarar vermek niye- tiyle kişilerin zihinlerini ele geçirmekle suçlanırlar. Negatif ruhlar konusu parapsikoloji alanında ciddi araştırmalara yol açmıştır. Ne yazık ki ruhsallığın bu alanı gizemcilikle yakınlık kuran ve hassas kişilerin duygularını hedef alan ilkesiz bir yan unsuru da cezbetmiştir.

Problemli ruh, yeryüzündeki geçmiş bir hayatta halledemediği bir meselesi olan olgunlaşmamış bir varlıktır. Rahatsızlık verdiği kişiyle hiçbir ilişkileri olmayabilir. Bazı kişilerin şikayetçi doğalarını ifade etmek isteyen negatif ruhlar için uygun ve alıcı birer kanal oluşturdıkları doğrudur. Bunun anlamı, derin bir meditatif şuur durumundaki kişilerin zaman zaman bedensiz bir varlıktan taciz sinyalleri alabildiğidir ve bu iletişim, önemsizden tahrik ediciye kadar uzanan geniş bir ölçekte değişebilir. Düzene girememiş bu varlıklar, ruhsal rehberler değildir. Gerçek ruhsal rehberler iyileştiricidir ve haşin mesajlarla davetsiz bir şekilde gelmezler.

Yaygın olmayan bu tekinsiz ruhlar daha çok belli bir coğrafi mekana bağlıdırlar. Tekinsizlik fenomeninde uzmanlaşan araştırmacılar, bu rahatsız varlıkların yeryüzünün aşağı seviyeli astral planları ile ruh dünyası arasındaki sahipsiz bir bölgeye takıldıklarını belirtir. Kendi araştırmalarıma dayanarak edindiğim kanaat, bu ruhların ne uzayda kayboldukları, ne de şeytani olduklarıdır. Yüksek seviyede bir hoşnutsuzluğa bağlı olarak fiziksel ölümlerinin ardından bir süre için kendi iradeleriyle yeryüzü planı dahilinde kalmayı seçmektedirler. Benim görüşüme göre onlar hasar görmüş ruhlardır, çünkü rehberlerinin onlardan uzak durmasını isteyecek derecede karmaşa, çaresizlik, ümitsizlik ve hatta düşmanlık belirtileri gösterirler. Negatif, yerine yerleşmemiş bir ruha ulaşılabilmesini ve insanlara müdahale etmeyi durdurması için şeytan veya cin çıkarma gibi çeşitli yollarla onlarla başa çıkılabildiğini biliyoruz. Bu obsedör ruhlar orayı terk etmek ve nihayetinde ruh dünyasına uygun bir geçiş yapmak için ikna edilebilirler.

Eğer bir düzenle yönetilen ve bizimle ilgilenen rehberlere sahip bir ruh dünyası varsa, nasıl oluyor da bedenli varlıklara negatif enerji uygulayan bu uyumsuz ruhların varlıklarını sürdürmelerine izin verilebilmektedir? Bunun bir açıklaması özgür iradeye sahip olmamızdır; ölümden bile. Diğerleri ise fiziksel evren-

de pek çok karışıklığa katlandığımızdan, ruhların normal çıkışlarında birçok ruhsal sapma ve şaşma zaten bekleniyor olmalıdır. Kendilerini hapseden bedensiz mutsuz ruhlar olasılıkla büyük bir tasarının bir parçasıdırlar. Hazır oldukları zaman bu ruhların ellerinden tutularak yeryüzünün astral planından uzaklaştırılacak ve ruh dünyasındaki uygun yerlerine yönleneceklerdir.

Şimdi sayıları çok daha fazla olan ikinci tipteki problemli ruhlara dönelim. Bunlar kötü eylemlerde bulunmuş ruhlardır. Öncelikle bir ruhun kendisine bağlı olduğu sırada suç işleyen kriminal bir beyin nedeniyle suçlu ya da suçsuz kabul edilip edilemeyeceğini tartışmamız gerekir. Ruh zihni mi yoksa insan egosu mu sorumludur veya bu ikisi aynı şey midir? Zaman zaman bir deneyim bana şöyle söyler: "Bana kötü şeyler yapmamı söyleyen içsel bir gücün hakimiyeti altında olduğumu hissediyorum." Kontrol edemediklerine inandıkları karşıt iyi ve kötü güçler tarafından yönlendirildikleri hissine sahip zihinsel olarak hasta kişiler vardır.

Uzun yıllar ipnoz altındaki kişilerin süperbilinçli zihinleriyle çalıştıktan sonra, beş duyulu insan varlığının ruhun psişesine negatif etki yapabildiği sonucuna vardım. Ebedi benliğimizi baskın biyolojik ihtiyaçların aracılığıyla ve çevresel uyaranların baskısı altında ifade etmekteyiz ki bunlar bedenlenmiş ruh için *geçici* koşullardır. İnsan formumuzun içine gizlenmiş kötü bir benliğimiz olmamasına karşılık, bazı varlıklar tam olarak bedenleriyle uyum sağlayamazlar. Bedenleriyle uyum içinde olmayan kişiler yaşamda kendilerinin dışına çıktıkları hissi duyarlar.

Bu koşul, ruhların yeryüzünde bulundukları sırada kötücül olana bulaşmamak için ellerinden gelen her şeyi yapmamalarına mazeret oluşturmaz. Bunu insan vicdanından anlarız. Zihnimizi neyin negatif bir güçle zorladığı ve neyin zorlamadığını ayırt etmek önemlidir. Kendimize veya bir başkasına yıkım getirmeyi öneren içsel bir ses duyma, şeytani bir ruhsal varlığın, yabancı bir gücün huzurunda bulunduğumuzun ya da kötü niyetli din dışı

bir rehberin işareti değildir. Negatif güçler bizim kendimizden çıkarlar.

Duygusal bozuklukların yıkıcı etkileri, kendi başlarına bırakıldıkları takdirde ruhun gelişimini engeller. Yaşantılarımızda çözümlenmemiş bireysel travmayı deneyimlemiş olanlarımız, kendi tahribatımızın tohumlarını taşıyız. Bu ıstırap, ruhu öyle bir tarzda etkiler ki bütün değilmişiz gibi görünür. Örneğin bireysel acının ürünleri olan şiddetli arzulama veya bağımlılık düzeyindeki davranış sağlıklı bir ruha özgü dışa vurumun önüne bir set koyar ve hatta ruhu, onu misafir eden bedene tutsak kılabilir.

Çağımızdaki şiddetin miktarı günümüzde “yanlış yoldaki” ruhların sayısının geçmiştekinden daha fazla olduğu anlamına mı gelmektedir? Bırakın başka şeyleri, aşırı artmış nüfus ve zihni değiştiren uyuşturucu kültürü bile bu çıkarımı destekler görünmektedir. Pozitif olan şey ise insanın çektiği ıstırapa karşı yeryüzünün uluslararası bilinç seviyesinin yükselmekte olduğunun görülmesidir.

Bana anlatılan, yeryüzünün kanlı geçmişindeki her çağda, insan olmanın zalimliğine direnmeyi ve karşı koymayı başaramayan önemli sayıda ruhun yaşam sürdüğüdür. Anormal beyin kimyasına yatkın bir genetik yapıdaki bedenlere misafir olan belli ruhlar, şiddet içeren bir çevrede özellikle risk altındadırlar. Çocukların fiziksel ve duygusal olarak aile içi kötü muameleden nasıl hasar gördüğünü, öyle ki yetişkinliklerinde pişmanlık duy-maksızın tasarlanmış canice eylemlerde bulunduklarını görüyoruz. Ruhlar mükemmel yaratılmış olmadıklarından, böyle bir hayat formunun gelişimi sırasında doğaları kirlenebilir.

Deneklerim bana hiçbir ruhun doğuştan kötü olmadığını, bununla beraber beşeri hayat sırasında bu etiketi kazanabileceğini anlatmışlardır. İnsanlardaki patolojik kötülüğe karakterini veren, çaresiz kurbanlar tarafından uyarılan bireysel iktidarsızlık ve zaaf duygularıdır. Her ne kadar gerçek anlamda kötücül eylemlerin içinde yer alan ruhların genelde düşük bir gelişim düzeyinde

oldukları kabul edilmeliyse de, ruhsal hamlık hasarlı bir insan kişiliğini otomatik olarak kötü niyetli ve hain davranışa davet etmez. Ruhların evrimi, kusurlu ve eksik olmaktan mükemmel ve tam olmaya geçişi içerir ve bu göreve yönelik programlanmış bedenli hayatları, birçok zor dersin üstesinden gelmeye dayanır. Ayrıca, sürekli olarak iyi iş görmedikleri, bozuldukları çevreler seçmek gibi bir yatkınlıkları da olabilir. Böylelikle kimlikleri yanlış hayat seçimlerinden dolayı hasara uğramış da olabilir. Buna karşılık tüm ruhlar, bağlı oldukları bedenlerde yaptıklarından sorumlu tutulur.

Bir sonraki bölümde, ruhların yakınlarına katılmadan önce rehberleriyle birlikte geçmiş hayatlarının ilk tekrarını nasıl izlediklerini göreceğiz. Peki, bedenliyen bir başkasının çok ıstırap çekmesine yol açan ruhlara ne olur? Bir ruh, misafir olduğu bedende iken şiddet içeren beşeri dürtülerini terbiye edememişse, ölüm sonrası bundan nasıl sorumlu tutulur? Bu konu iyi ve kötü fiillerimiz için cennete veya cehenneme gönderilme meselesini önümüze getirir çünkü sorumlu tutulma çok öncesinden beridinsel geleneklerimizin bir bölümünü oluşturmaktadır.

Ofisimin duvarında bir Mısır resmi asılıdır. Yedi bin yıldan daha eski, mitolojik bir ölüm ritüeli olan “Mahkeme Sahnesi” *Mısırın Ölüler Kitabında* yer alan bir tasvirdir. Kadim Mısırlılar ölüm ve mezar ötesindeki dünya ile çok ilgilidiler, çünkü kozmik panteonlarında ölüm, hayatın açıklanmasıydı. Resim, canlılar dünyası ile ölümler aleminde arasında bir yere varan yeni göçmüş bir adamı gösterir. Törenlerin efendisi tanrı Anubis’tir ve adamın terazinin bir kefesine koyduğu kalbini, karşı kefedeki doğruluk tüyüyle kıyaslayarak tartmaktadır. Mısırlılar için kalp -baş değıl- bir kişinin ruh vicdanının bedenlenmesini temsil etmekteydi. Bu kritik anda, timsah başlı bir canavar, adamın hayattayken yaptığı yanlışların doğrularına ağır basması durumunda kalbi yutmak üzere ağız açık beklemektedir. Tartıdan çıkan sonuç bir ruhun varlığına son verebilecektir.

Deneklerimden bu tasvirle ilgili epey yorum aldım. Metafizik-
le ilgilenen bir kişi, geçmiş fiillere bağlı olarak tartıdaki denge ne
kadar aleyhte olursa olsun, hiç kimsenin ahiret dünyasına giriş-
ten mahrum bırakılmayacağına ısrar edecektir. Bu inanç doğru
mudur? Bağlandıkları bedenlerle nasıl bütünleştiklerine bakıl-
maksızın tüm ruhlara ruh dünyasındaki asıllarına dönme fırsatı
verilmekte midir?

Bu soruyu yanıtlamadan önce, toplumun büyük bir kısmının
bütün ruhların aynı yere gitmediğine inandığını belirtmeliyim.
Daha ılımlı teoloji, artık günahkar kişilerin gideceği cehennem
ateşi ve kükürt kokuları fikrini o kadar vurgulamamaktadır. Bu-
nunla beraber tüm dinsel mezhepler, iyilik ve kötülüğe özgü iki
zihinsel durumun varlıklarını bir arada sürdürdüklerini işaret
ederler. “Kötü” ruh için, Tanrı Cevherinden ayrı kalmayı ölüm
sonrası ceza olarak ifade eden kadim felsefi beyanlar vardır.

İncil’den binlerce yıl daha eski bir dinsel kaynak, *Tibet’in
Ölümler Kitabı*, hayatlar arasındaki (Bardo) şuur durumunu “işle-
diğimiz kötülük bizi ruhsal ayrılığa yollar” diye tanımlanan bir
zaman olarak görür. Eğer Doğu’nun insanları, kötülük yapanlar
için özel bir ruhsal mekanın olduğuna inanıyorlarsa, bu fikirle
Batı dünyasındaki Araf kavramı arasında benzerlik var mıdır?

Hristiyan doktrini en erken başlangıç dönemlerinden itibaren
Araf’ı, insanlığa karşı işlenen küçük günahların geçici bir süre
için cezasının çekildiği bir geçiş aşaması olarak tanımlamıştır.
Hristiyan Araf’ının bir kefaret ödeme, yalıtılma ve çile çekme yeri
olduğu varsayılır. Tüm negatif karma giderildiği zaman, sonun-
da bu ruhların cennete girmesine izin verilir. Diğer taraftan bü-
yük günahlar işleyen ruhlar, sonsuza kadar cehenneme mahkum
olurlar.

Cehennem, iyi ruhları kötülerden daimi olarak ayrı tutmak
için var olan bir yer midir? Deneklerim beni, ruhlarıyla yaptığım
bütün alan çalışmalarında, yeryüzü dışında ruhların korkunç acı-
lar çektiği bir yer olmadığı konusunda ikna ettiler. Bana daima,

ölümden sonra tüm ruhların sabır ve sevgiyle ihtimam gördükleri bir ruh dünyasına gidildiği anlatılmıştır.

Ancak bazı ruhların, yeni çevreye alışmaları sırasında, rehberleriyle birlikte ruh dünyasında bir ayrılığa tabi tutulduklarını öğrendim. Onlar diğer ruhlarla aynı yolculuk güzergahında faaliyete geçirilmezler. Deneklerimin, başkalarını incitici beşeri bir etkiye karşı koyamayacak kadar zayıf ve bedene sözünü geçiremeyen ruhlar olarak bir kötülük raporunun engeline takılmış olanları, ruh dünyasına yeniden girişlerinde inzivaya alınmışlardır. Bu ruhların, epey bir süre, alışlageldiği gibi diğer varlıkların arasına katılmadıkları anlaşılmaktadır.

Ayrıca ilk yaşam dizilerinde yoğun negatif eylemlerle bütünleşmeyi huy haline getiren yeni başlayan ruhların ruhsal yalıtıma katlanması gerektiğini fark ettim. Nihayetinde, öğrenimlerini kuvvetlendirmek için yakın gözetim altında belirli grupların arasına yerleştirilirler. Bu, bir cezalandırmadan çok diğerleriyle beraber farkındalığın yeniden yapılandırılmasına yönelik bir tür araf veya arınma yeridir.

Yanlış sapma yeryüzünde pek çok şekil aldığından her bir ruh için kullanılan ruhsal eğitim ve yalıtılma tipi çeşitlidir. Bu çeşitlemelerin doğasının nasıl olacağı açıktır ki her hayatın sonundaki alışma süreci sırasında değerlendirilir. Göreli inziva ve sistemin fikirlerinin yeniden öğrenilmesi ve aşılması süresi de herkes için aynı değildir. Elimde uyumsuz ruhların bir yalıtılma süresinin ardından bedenli bir uygulamayla aklanmak için bir an önce yeryüzüne geri döndüklerine dair raporlar mevcut. Aşağıdaki örnek böyle ruhlardan biriyle tanışan bir ruh tarafından nakledilmiştir.

- Vaka 10 -

Dr. N: Ruhlar, yeryüzü hayatında başkalarını inciten kusurlu yaşam sürmekten sorumlu tutulurlar mı?

D: Evet, hayatta iken bir başkasına gaddarca yanlış yapanlar, böyle ruhlardan birisini tanıyorum.

Dr. N: Bu varlık hakkında neler biliyorsun? Söz konusu hayatın ardından ruh dünyasına döndükten sonra bu ruhun başına neler geldi?

D: O... bir kızı incitmişti... korkunç bir şekilde... ve grubumuza katılamadı. Onu daha geniş bir çalışma bekliyordu çünkü o bedendeyken başarısız olmuştu.

Dr. N: Cezasının kapsamı neydi?

D: Ceza demek... yanlış bir yorumdur... doğrusu yenilenmedir. Bunun öğretmenle ilgili bir nokta olduğunu anlamalısın. Öğretmenler zulme bulaşanlara karşı daha serttirler.

Dr. N: Ruh dünyasında “daha sert” ne anlama gelir?

D: Yani o kıza zarar verdiği o üzüntü verici hayattan sonra bizim aramıza... arkadaşlarının arasına geri gelemedi.

Dr. N: O öldüğü zaman seninkiyle aynı ruhsal giriş kapısından mı geldi?

D: Evet, fakat hiç kimseyle buluşmadı... dosdoğru öğretmenle beraber yalnız olduğu bir yere gitti.

Dr. N: Ona daha sonra ne oldu?

D: Bir süre... çok uzun olmayan bir süre sonra... bir kadın olarak yeniden yeryüzüne döndü... insanların zalim olduğu... fiziksel olarak kötü davrandıkları bir yere... bu onun özgürce yaptığı bir seçimdi... bunu deneyimlemeye ihtiyacı vardı...

Dr. N: Sence bu ruh, kızı incitmesinin faturasını ona evsahipliği eden eski bedenindeki insan beynine mi çıkartmıştı?

D: Hayır, kabahati üstlendi... kusuru insani zayıflıkların üstesinden gelmeyi becerememesinde buldu. Anlayış kazanmak için bir sonraki hayatında tacize uğrayan bir kadın olmayı talep etti... kıza verdiği zararı takdir edebilmesi için.

Dr. N: Eğer bu arkadaşın anlayış kazanamasaıdı ve yanlış eylemler içinde yer almaya devam etseydi, bir ruh olarak ruh dünyasındaki birisi tarafından yok edilebilir miydi?

D: (uzun bir ara) Enerjiyi tam olarak yok edemezsin... fakat yeniden işlenebilir... pek çok hayattaki... başa çıkılamayan negatiflik... yeniden düzenlenebilir.

Dr. N: Nasıl?

D: (belirsizce)... Yok ederek değil... yeniden biçimlendirerek...

Vaka 10 bu sorgulamaya daha fazla yanıt vermemiştir ve bu hasara uğramış ruhlarla ilgili bir şeyler bilen diğer denekler de tek tük bilgiler vermişlerdir. Daha ileride zeki enerjinin oluşması (formasyonu) ve yeniden düzenlenmesiyle ilgili biraz daha bilgi edineceğiz.

Doğru gidişten sapan varlıkların çoğu kendi kirlenme problemlerini çözmeye muktedirler. Yanlış fiillerimiz için ödediğimiz bedel ve yaptığımız iyi işler karşısında aldığımız mükafatlar karma yasasının etrafında döner. Başkalarına zarar verenler, kendi elleriyle başlattıkları bir karmik adalet devresinde geleceğin kurbanları olarak kefaretlerini ödeyeceklerdir. Binlerce yıldır ayakta kalan erken Doğu metinlerinden biri olan Bhagavad Gita'da şöyle bir pasaj vardır: "Kötülüğün ruhları bedel ödeyerek erdemlerini geri almak zorundadır".

Karmanın nedensellik ve tüm ruhlar için adaletle nasıl bağlantılı olduğundan söz etmeksizin ölüm sonrası yaşam hakkında yapacağınız incelemeler bir anlam taşımaz. Karma iyi ve kötü işlerin kendisi değildir. O daha çok bir kişinin hayat içindeki pozitif ve negatif eylemlerinin *sonucudur*" Hayatımızda tesadüf eseri diye bir şey yoktur." ifadesi sizin karmayla bir şeye itildiğiniz anlamına gelmez. Onun yaptığı bize ders vererek bizi ileri doğru sevk etmektir. Gelecekteki kaderimiz, özellikle de başkalarını incitmişsek, kaçamayacağımız bir geçmiş tarafından etkilenir.

Gelişimin anahtarı, bize hayatımızın gidişatında düzeltmeler yapma yeteneğinin verildiğini anlamak ve yapmakta olduğumuz şey iyi gitmiyorsa durup gerekli değişimleri yapma cesaretini göstermektir. Karmik örüntümüz korkuyu alt ettiğimiz ve risk aldığımız oranda, yeni seçimlerin sonuçlarına göre ayarlanır. Her hayatın sonunda, ruhlarımızı yemek için bekleyen bir canavar yerine, *bizzat kendimiz* rehber öğretmenlerimizin huzurunda kendimizin en sert eleştirmenleri olarak görev yaparız. Karmanın hem adil hem de merhametli olmasının nedeni budur. Ruhsal danışmanlarımızın ve gözlemcilerimizin yardımıyla yaptıklarımızla ilgili uygun adalet biçimine karar veririz.

Tekrardoğuşa inanan bazı kişiler aynı zamanda makul bir yaşam süresi boyunca derslerini öğrenmeyen negatif ruhların bertaraf edildiği ve yerlerini niyetleri daha güçlü ruhlara bıraktıkları düşüncesindedirler. Deneklerim bu iddianın karşısında yer almaktadır. Ruhların kendilerini keşfetmeleri için tasarlanmış sabit bir yol yoktur. Bir deneğin söylediği gibi, “ruhlar mücadeleye devam etmek için yeryüzüne atanırlar.” Bu, ruhlara büyümeye yönelik olarak gerekli değişimleri yapmak için zaman ve fırsat verildiği anlamına gelir. Misafir oldukları insan bedenlerinde negatif tutum sergilemeyi sürdüren ruhlar bu zorlukları değişmek için sürekli çaba göstererek yenmek zorundadırlar. Benim gördüğüm kadarıyla bu gezegendeki çok sayıda yaşam süresi içinde işini yapmaya niyetli hiçbir ruha yapışıp kalan negatif karma yoktur.

İnsanlığın mantıksız, toplumsallık karşıtı ve yıkıcı eylemleri için bir ruhun bütünüyle hatalı sayılıp sayılamayacağı, tartışmalı bir sorudur. Ruhlar atandıkları her yeni insan bedeni ile birlikte farklı yollarla çare bulmayı öğrenmek zorundadırlar. Bir ruhun geçici olmayan kimliği insan zihnine o ruha özgü ayırt edilir bir karakterde damgasını vurur. Bununla beraber, ruh zihniyle insan beyni arasında garip bir ikili doğa olduğunu gördüm. İlerideki bölümlerde, ruhun ruhsal dünyadaki varlığı hakkında biraz daha bilgi edindikten sonra bu kavrama ayrıntılı şekilde değineceğiz.

5. Bölüm

Oryantasyon

Eve dönüşümüz sırasında bizi karşılayan varlıkların dağılmasının ardından artık bir iyileşme mekanına götürülmeye hazırızdır. Bunu, ruhun ruhsal bir çevreye tekrar alışmasını içeren bir durak izleyecektir. Rehberimiz burada bizi sık sık muayene edecektir.

Tüm ruhsal mevkilerin kozmolojisi için *yer* ve *mekan* sözcüklerini kullanma eğiliminin nedeni uygun bir benzerlik bulmaktan ibarettir, çünkü fiziksel olmayan bir evreni konu almaktayız. Deneklerin bir sonraki kombine haldeki iki durakta ruh olarak ne yaptıkları hakkındaki tanımların birbirine benzerliği dikkat çekicidir, yalnızca bunlar için buldukları isimler farklıdır. Hücre, yolculuk ranzası, uzay içi mola bölgesi gibi terimler de kullanılmıştır, fakat en yaygını “iyileşme yeri”dir.

İyileşme istasyonunu yeryüzünün savaş alanlarından gelen hasar görmüş yaralı ruhlara mahsus bir sahra hastahanesi gibi düşünüyorum. Sıradaki durağı tanımlamak için bu yenilenme sürecinden birçok kereler geçmiş olan oldukça ileri seviyedeki bir erkek denegi seçtim.

- Vaka 11 -

Dr. N: Ruhun, ölümünün ardından seni selamlayan dostlarından ayrıldıktan sonra, ruh dünyasında önce nereye gidiyor?

D: Bir süre yalnızım... geniş mesafeler içinde dolaşıyorum...

Dr. N: Sonra ne oluyor?

D: Göremediğim bir güç tarafından çevresi kapalı bir uza-
ya, bir saf enerji alanına açılan bir girişe yönlendiriyorum.

Dr. N: Bu alan nasıl bir şey?

D: Benim için... o bir iyileşme küveti.

Dr. N: Burada neler deneyimlediğin hakkında olabildiğin-
ce çok ayrıntı ver.

D: İçeri sevk ediliyorum ve parlak ılık bir huzme görüyo-
rum. Sıvı enerjiden oluşmuş bir banyo olarak yanıma yak-
laşıyor. Önce... sise benzeyen... etrafımda dönen bir buhar
var... sonra sanki canlıymış gibi nazikçe ruhuma dokunu-
yor. Sonra ateş olarak içime gömülüyor ve ben yıkanıyo-
rum ve bütün yaralarımın temizleniyorum.

Dr. N: Seni birisi mi yıkıyor yoksa nereden çıktığı belli ol-
mayan ve seni kuşatan bir ışık huzmesi mi?

D: Yalnızım, fakat bu iş yönetiliyor. Özüm yıkanıyor... Yer-
yüzüne maruz kalmamın ardından beni onarıyor ve eski
halime getiriyor.

Dr. N: Bu yerin yorucu bir iş gününün bitiminde tazele-
yici bir duş almaya benzetildiğini duymuştum.

D: (gülerek) Bir ömür boyu süren bir işin bitiminde. Üstelik
hem daha hoş, hem de ıslatmaz.

Dr. N: Fakat artık fiziksel bir beden olmadığına göre, bu
enerji duşu ruhu nasıl iyileştiriyor?

D: Varlığıma... ulaşarak. Son hayatım ve sahip olduğum
beden bana büyük bir yorgunluk verdi.

Dr. N: Fiziksel beden ve insan zihnindeki tahribatların
ölüm sonrasında ruh üzerinde duygusal bir iz bıraktığını
mı söylüyorsun?

D: Hem de nasıl! Benim tüm dışa vurumum -bir varlık ola-
rak kimliğim işgal ettiğim beyin ve beden tarafından etki-
lenmişti.

Dr. N: Şimdi o bedenden ebediyen ayrılmış olmana rağ-
men mi?

D: Her beden... varlık üzerinde bir iz bırakır... en azından bir süre için. Geçmişte sahip olduğum öyle bedenler var ki asla onlardan bütünüyle uzaklaşamıyorum. Onlardan kurtulmuş olmana rağmen, belli hayatlardaki bedenlerinin belirgin bazı anılarını korursun.

Dr. N: Peki, şimdi iyileştirici duşunu tamamlamanı ve bana kendini nasıl hissettiğini anlatmanı istiyorum.

D: Işığın içinde askıya alınmış durumdayım... tüm ruhuma nüfuz ediyor... içimdeki negatif virüslerin çoğunu yıkıyor. Son hayatımla ilgili bağlarımı koparmama olanak sağlıyor... yeniden tam ve sağlam hale gelebilmem için beni dönüştürüyor.

Dr. N: Duş herkes üzerinde aynı etkiyi mi meydana getirir?

D: (ara) Daha genç ve daha tecrübesizken, buraya daha hasarlı olarak gelirdim... buradaki enerji daha az etkin görünürdü çünkü negatifliği bütünüyle temizlemek için onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. İyileştirici enerjiye rağmen eski yaralarımı epey bir süre taşıdım.

Dr. N: Sanırım anlıyorum. Peki şimdi ne yapıyorsun?

D: Düzeldiğim zaman buradan ayrılıyorum ve rehberimle konuşmak üzere sakin bir yere gidiyorum.

Şu ana kadar iyileştirici duş diye söz ettiğim bu yer, geri dönen ruhların rehabilitasyonunun başlangıcından ibarettir. Bunun hemen ardından varlıkların rehberlerinden esaslı danışmanlık aldığı bir alıştırmaya seans gelir (özellikle daha genç ruhlar için). Yeni tazelenen ruh, henüz sona eren hayatıyla ilgili bir brifing almak için söz edilen istasyona uğrar. Alıştırma süreci aynı zamanda daha fazla duygusal özgürlük ve ruh dünyasına tekrar uyumu sağlamak için bir söyleşi olarak tasarlanmıştır.

Oryantasyon sırasında verilen danışmanlık tarzını ipnoz altında irdeleyen denekler, rehberlerin nazik olduklarını ancak sondaj yaptıklarını söylemektedirler. En sevdiğiniz ilkokul öğretmenini

gözünüzün önüne getirirseniz bu size bir fikir verebilir. Disiplinli, fakat sizin bütün öğrenim alışkanlıklarınızı, kuvvetli ve zayıf noktalarınızı bilen, siz uğraşmayı sürdürdüğünüz sürece sizinle çalışmaya daima hazır ilgili bir varlık düşünün. Siz uğraşmadığınız zaman gelişiminizdeki her şey durağanlaşır. Talebeler hiçbir şeyi ruhsal öğretmenlerinden saklayamaz. Telepatik bir dünyada hiçbir kaçamak veya kandırmaca söz konusu olamaz.

Ruhların bireysel yapıları ve henüz biten hayat sonrasındaki zihin durumlarına bağlı olarak oryantasyon sahnelerinde birçok farklılıklar görülür. Ruhlar çoğunlukla oryantasyonun bir odada gerçekleştiğini rapor ederler. Bu yerin döşenişi ve ilk görüşmenin yoğunluğu her hayattan sonra değişebilir. Aşağıdaki vaka, daha yüksek güçlerin geri dönen ruhu rahatlatma arzusunun kanıtlayan bir oryantasyon sahnesinin kısaltılmış bir örneğidir.

- Vaka 12 -

D: Bu yerin tam ortasında çocukken çok mutlu olduğum yatak odamı buldum. Güllerle kaplı duvar kağıdını ve dört direkli, yayları gıcırdayan yatağımla büyükannemin benim için yaptığı kalın pembe yorganımı görüyorum. Sıkıntıda olduğum zamanlar büyükannemle içten söyleşiler yapma alışkanlığımız vardı ve o şimdi de burada, en sevdiğim tüylü oyuncaklarımın arasında yatağımın kenarına oturmuş beni bekliyor. Kırışık yüzü her zamanki gibi sevgi dolu. Bir süre sonra onun rehberim Amephus olduğunu görüyorum. Amephus'a tamamladığım hayatın kederli ve mutlu zamanlarını anlatıyorum. Yanlışlar yaptığımı biliyorum, fakat o bana karşı çok nazik. Ben anıları tekrarlararken birlikte gülüyor ve ağlıyoruz. Sonra hayatımda yapabileceğim ama yapmadığım şeyleri tartışıyoruz. Fakat sonunda bir terslik yok. O şimdi benim bu güzel dünyada dinlen-

mem gerektiğini biliyor. Şimdi gevşeme zamanı. Yeryüzüne tekrar geri dönmek beni ilgilendirmiyor, çünkü benim gerçek yuvam burası.

Açıkça görülüyor ki daha ileri varlıkların bu aşamada herhangi bir oryantasyona ihtiyacı yoktur. Bu demek değildir ki deneklerimin yüzde onluk bir kısmını teşkil eden bu kategorideki varlıklar yeryüzünden geri dönüşlerinde rehberleriyle hiç ara vermeksizin dosdoğru yollarına devam ederler. Herkes geçmiş hayatlardan sorumlu tutulur. Performans her bireyin hayattaki rolünü nasıl yorumladığına göre değerlendirilir. İlerlemiş ruhlar için söyleşiler daha ileride üstat öğretmenlerle yürütülür. Daha az deneyimli varlıklarla genelde danışmanlar ilgilenirler, çünkü fiziksel bir formdan ruhsal bir forma ani geçiş onlar için daha zordur.

Seçtiğim bir sonraki vakada ağırlıklı olarak tedavi edici bir ruhsal oryantasyon vardır. Tavır ve duyguları gelecekteki davranışa alıştırmak bakış açısıyla incelemek rehberlerin tipik özelliğidir. Vaka 13'teki deneğim güçlü kuvvetli, ortalama boy ve kilonun üzerinde, otuz iki yaşında bir kadındır. Üzerine kot pantolon, çizme ve bol bir sweat-shirt giymiş olan Hester bir gün gergin bir şekilde ofisime gelmişti.

Mevcut problemleri üçe ayırıyordu. Başarılı bir emlakçı olmasına karşın işini çok maddeci bulduğu için hayatı ona doyum vermiyordu. Hester ayrıca yeterince dişi olmadığı duygusundaydı. Bir dolap dolusu güzel giysileri olduğunu ancak bunları giymekten nefret ettiğini belirtmişti. Ardından hayatı boyunca erkekleri neden kolay idare ettiğini şu sözlerle anlatmıştı: "Bende kendimi bir kadın olarak eksik hissetmeme yol açan eril bir saldırganlık var." Küçük bir kızken de bebeklerden ve güzel giyisilerden uzak durmuştu, çünkü oğlanların rekabetçi spor oyunları daha çok ilgisini çekiyordu.

Eril duyguları yaşla birlikte değişmemesine rağmen sonradan evlenmişti, çünkü kocası ilişkilerinde onun baskınlığını kabul ediyordu. Hester fiziksel kontrol kendisinde olduğu için onunla birlikte olmaktan hoşlandığını ve kocasının da bunu heyecan verici bulduğunu anlattı. Bunun dışında başının sağ tarafında, kulağının üstündeki bölgede, doktorların ayrıntılı tıbbi tetkikler sonrası strese bağladığı baş ağrılarından şikayetçiydi.

Seans sırasında bu deneğin son bir dizi hayatını erkek olarak yaşadığını ve bunların en sonuncusunun 1880 yıllarında Oklahoma eyaletinde Ross Feldan adında bir savcı olarak kısa bir yaşamla noktalandığını öğrendim. Deneğim, Ross Feldan olarak otuz üç yaşında, bir otel odasında başına bir kurşun sıkarak hayatına son vermişti. Bir savcı olmasından dolayı hayatının aldığı yön Ross'un umutsuzluğa kapılmasına neden olmuştu.

Diyalog ilerledikçe okur yoğun duygu belirtilerini fark edecektir. Regresyon terapistleri, deneklerin gözlemci-katılımcılar oldukları alternatif trans durumunun tam tersi olan bu yeniden canlandırma durumunda olmaya "yükseltilmiş tepki" (heightened response) adını verirler.

- Vaka 13 -

Dr. N: Artık iyileştirici duştan ayrıldığına göre, şimdi nereye gidiyorsun?

D: (çekingenlik duygusu içinde) Rehber öğretmenimi görmeye.

Dr. N: Kim bu öğretmen?

D: (ara)... Dees... hayır... adı Clodees.

Dr. N: Ruh dünyasına girdiğin zaman Clodees'le konuştun mu?

D: Henüz hazır değildim. Yalnızca anne babamı görmek istedim.

Dr. N: Peki Clodees'i şimdi ne için göreceksin?

D: Ben... kendimle ilgili... bir çeşit... hesap vereceğim. Bütün hayatlardan sonra bunu yaparız, fakat bu sefer başım dertte.

Dr. N: Niçin?

D: Çünkü kendimi öldürdüm.

Dr. N: Bir kişinin yeryüzünde kendini öldürmesi onun ruh olarak bir çeşit ceza alacağı anlamına mı gelir?

D: Hayır, hayır, burada ceza diye bir şey yoktur, ceza yeryüzündeki bir koşuldur. Clodees erken atladığım ve zorlukları karşılama yürekliliğini göstermediğim için hayal kırıklığına uğramıştır. Benim yaptığım gibi ölmeyi seçmek, daha sonra tekrar geri gelmek ve farklı bir hayatta yine aynı şeyle uğraşmak anlamına gelir. Biletimi erken kesmekle zamanımı israf etmiş oldum.

Dr. N: O halde kimse intihar ettiğin için seni suçlamayacak?

D: (bir an düşünerek) Eh, ama sırtımı da sıvazlamayacaklar... yaptığım şeyden dolayı üzüntü duyuyorum.

Not: İntihara karşı genel ruhsal tavır budur, fakat yeryüzündeki kronik fiziksel acıdan veya tam bir bedensel acizlikten dolayı kendilerini öldürerek kaçanlar ruh olarak pişmanlık duymamaktadırlar. Rehberleri ve dostlarının da bu tip intihara karşı daha kabullenici bir bakışları vardır.

Dr. N: Peki, şimdi Clodees'le görüşmene geçelim. Önce rehber öğretmenle görüşeceğin bu yere girerken çevrende neler gördüğünü tanımla.

D: Bir odaya giriyorum... duvarları var... (gülerek) Hey, burası Buckhorn!

Dr. N: Nedir o?

D: Oklahoma'da hayvancılıkla uğraşanların gittiği bir bar. Daimi müşterilerden birisi olarak orada mutluydum, dost-

ça bir atmosfer, güzel tahta kaplamalar, yumuşak minderli deri sandalyeler... (ara) Clodees'in masalardan birine oturmuş beni beklediğini görüyorum. Biraz sonra onunla konuşacağız.

Dr. N: Ruh dünyasında bir Oklahoma barıyla karşılaşmanı nasıl açıklıyorsun?

D: Zihninin rahatlatılması amacıyla senin için yaptıkları hoş şeylerden birisi, fakat artık burada bitiyor. Bu konuşma bardaki bir partiye gitmişsin gibi olmayacak.

Dr. N: Rehberinle son hayatın hakkında mahrem bir konuşma yapmak fikri seni bir parça depresyona itiyor gibi görünüyor.

D: (kendini savunarak) Çünkü hayatımı boşa harcadım! Onu görüp işlerin neden yürümediğini açıklamalıyım. Hayat öyle zor ki! Doğru biçimde yapmaya gayret ediyorum... ama...

Dr. N: Neyi doğru biçimde yapmaya?

D: (ıstırapla) Clodees'le hedefler koyma ve sonra bunlara ulaşmaya çalışma konusunda anlaşmıştık. Ross olarak benden beklentileri vardı. Lanet olsun! Şimdi onun yüzüne nasıl bakacağım...

Dr. N: Yani Ross olarak öğrenilecek dersler hakkında öğretmeninle yaptığın anlaşmayı yerine getirdiğin duygusunda değilsin.

D: (sabırsızca) Evet, korkunçtum. Ve tabii her şeyi yeni baştan yapmam gereği de var. Bir türlü kusursuz noktalamıyoruz galiba. (ara) Biliyor musun, eğer yeryüzü o kadar güzel olmasaydı -kuşlar, çiçekler, ağaçlar asla geri gitmezdim. Orada çok fazla sıkıntı var.

Dr. N: Üzgün olduğunu görebiliyorum, fakat sence...

D: (kendini kaptırmış durumda sözümü keserek) Üstelik hiçbir şeyi atlatamazsın. Burada herkes senin ne olduğunu bilir. Clodees'den hiçbir şeyi saklayamam.

Dr. N: Derin bir nefes almanı ve Buckhorn Barında neler olduğunu anlatmaya devam etmeni istiyorum.

D: (denek yutkunuyor ve omuzlarını silkiyor) İçeri süzülüyorum ve barın önündeki yuvarlak bir masada oturan Clodees'in karşısına oturuyorum.

Dr. N: Şimdi Clodees'in yanında olduğuna göre, onun da bu geçmiş hayattan dolayı senin kadar keyifsiz olduğu düşüncesinde misin?

D: Hayır, yaptığım ve yapmadığım şeylerden dolayı ben ondan daha keyifsizim ve o da bunu biliyor. Rehber öğretmenlerin canını sıkabilirsin, fakat onlar bizi aşağılamazlar, bunu yapmayacak kadar üstündürler.

Oryantasyon sırasında yönlendirici bir rehberin danışmanlığının sağladığı katkı, ruhumuzun iyileşme sürecine ivme kazandırır, fakat bu önümüzdeki savunma bariyerlerinin bütünüyle kalktığı anlamına gelmez. Geçmişimize ait acı verici duygusal anılar bedenlerimiz kadar çabuk ölmez. Hester, Ross olarak yaşadığı negatif geçmiş hayat metnini açık ve net şekilde, çarpıtılmış biçimde algılamaksızın görmelidir.

İpnoz sırasında ruhsal oryantasyon sahnelerini yeniden canlandırmanın bir terapist olarak bana yardımı dokunmaktadır. Psikodramatik rol yapma tekniklerinin, duyguların ve hali hazırdaki davranışla bağlantılı eski inançların açığa çıkmasında işe yaradığını bulguladım. Vaka 13, benim epey kısalttığım uzun bir oryantasyondan geçmiştir. Vakanın bu nazik anında sorgulamamı, deneğin rehberini de içerecek bir şekle kaydardım.

Ross Feldon'un hayatının tutanakları gözler önüne serildikçe, ben de Ross ile Clodees arasında bir üçüncü kişi, ortalarındaki bir aracı rolü üstleneceğim. Bu danışmanlık üslubu kapsamında Hester-Ross'un Clodees'in düşüncelerini seslendireceği bir rol transferini de başlatmak niyetindeyim. Bir deneğin rehberiyle entegrasyonu, bu daha yüksek varlıkların asistanlığını sağlamanın

ve problemlere daha keskin bir bakışla odaklanmanın bir yoludur. Hatta bazen bu seanslarda kendi rehberimin bile bana yol gösterdiği duygusuna kapılırim.

İyi bir nedenim olmadıkça bu rehberleri davet etmeme konusunda dikkatliyimdir. Bir denneğin rehberiyle direkt iletişimini sağlamanın getirisinden hiçbir zaman emin olamazsınız. Araya girmem beceriksizse veya gereksizse, rehberler sessiz kalarak veya kapalı, mecazi bir dil kullanarak denneğin cevabını bloke edeceklerdir.

Öyle rehberlerle karşılaştım ki bunlar denneğin ses telleri vasıtasıyla çok ahenksiz, pürüzlü tonlarla konuştuklarından onların sorulara verdikleri yanıtları anlamakta güçlük çektim. Rehberlerin denekleri kullanarak onların ağzından kendi adlarına konuşmaları yerine denekler rehberlerinin adına konuştukları zaman, konuşmanın ritmi genellikle o kadar kopuk değildir. Bu vakada ise Clodees, Hester-Ross aracılığıyla kolaylıkla gelmekte ve bana öğrencisiyle yaptığım çalışmada derinlik kazandırma fırsatı tanımaktadır.

Dr. N: Ross, her ikimizin de Clodees'le oryantasyonun başladığı andan itibaren psikolojik olarak neler yaşadığını anlamamıza ihtiyacımız var. Bana yardımcı olmanı istiyorum. Bunu yapmaya istekli misin?

D: Evet, istekliyim.

Dr. N: Güzel, şimdi sıra dışı bir şey yapacaksın. Üç kadar sayacağım ve sen, hem Clodees hem kendin olarak iki rolü birden üstlenme yeteneği kazanacaksın. Bu yetenek benimle hem senin hem de rehberinin düşünceleri hakkında konuşmanı sağlayacak. Sorularımı sorduğum sırada bizzat rehberin olduğun düşüncesine kapılacaksın. Hazır mısın?

D: (tereddütle) Sanırım...

Dr. N: (hızla) *Bir-iki-üç!* (Transferi uyarmak için avuç içimi denneğin alnına koyuyorum). *Şimdi düşüncelerini senin aracılığınla seslendirecek Clodees ol. Bir masada Ross Feldon'un*

ruhunun karşısında oturuyorsun. Ona ne söylüyorsun? *Çabuk ol!* (Deneğimin komutun zorluğu hakkında analize girmeden cevap vermesini istiyorum)

D: (denek kendi rehberi olarak konuşarak ağır ağır cevap veriyor) Biliyorsun... daha iyisini yapabilirdin...

Dr. N: *Şimdi çok çabuk...* yine Ross Feldon ol. Masanın öbür tarafına geç ve Clodees'i yanıtla.

D: Ben... çalıştım... fakat hedefe ulaşamadım...

Dr. N: Yine yer değişti. Clodees'in düşüncelerinin sesi ol ve Ross'a yanıt ver. *Çabuk!*

D: Eğer hayatında değiştirebileceğin bir şey olsaydı, bu ne olurdu?

Dr. N: *Ross olarak cevap ver.*

D: Güç ve para yüzünden... bozulmuş... olmamak.

Dr. N: *Clodees olarak yanıtla.*

D: Niçin bu şeylerin orijinal taahhüdünün değerini zedelemesine izin verdin?

Dr. N: (sesimi alçatarak) Güzel gidiyor. Masada yerini değiştirmeye devam et. Şimdi rehberinin sorusunu yanıtla.

D: Ben ait olmak istiyordum... toplumda kendimi önemli hissetmeyi... başkalarının üstünde olmayı ve takdir toplamayı... güçlü olmak adına.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Özellikle de kadınlarla. Onlara cinsel yönden baskın çıkmaya çalıştığını gözlemledim, haciz koymadan ele geçirerek.

Dr. N: Ross olarak cevap ver.

D: Evet... bu doğru... (başını iki yana sallayarak) Açıklama gerek yok... sen zaten her şeyi biliyorsun.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Ama sen yine de öyle yap. Farkındalığını bu meselelere kaydırmalısın.

Dr. N: Ross olarak yanıtla.

D: (muhalif bir şekilde) Eğer bu kişilere güç kullanmasaydım, onlar beni kontrolleri altına alacaklardı.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Bunda bir erdem yok ve sana da yakışmıyor. Başladığın şekilde bitirmedin. Anne babanı dikkatle seçmiştik.

Not: Feldonlar dürüstlük ve tahammül örneği alçakgönüllü bir çiftçi ailesiydi ve Ross'un hukuk okuyabilmesi için çok fedakarlık yapmışlardı.

Dr. N: Ross olarak cevap ver.

D: (hemen tepki vererek) Evet... biliyorum... beni idealist bir kişi olacak şekilde yetiştirdiler... kendi halinde insanlara yardımcı olmam için ve bunu ben de istiyordum ama yürütemedim. Neler olduğunu gördün. Avukat olarak hayata atıldığım sırada borç içindeydim... faydalı olamıyorum... sonuç alamıyordum. Artık bana ücretini ödeyemeyen kişileri savunarak fakir kalmak istemiyordum. Çiftlikten, domuzlardan ve ineklerden nefret ediyordum. Çevremde önemli insanların olması ve savcı olarak resmi bir kurumun içinde yer almak hoşuma gidiyordu. Aklımda sistemde reform yapmak ve çiftçilere yardım etmek fikri vardı. Yanlış olan sistemdi.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Yani seni sistem bozdu... bunun nasıl olduğunu açıklar mısın?

Dr. N: Ross olarak cevap ver.

D: (ateşli bir şekilde) Kişiler karşılayamayacakları para cezaları ödemek zorunda kaldılar, istemeden suç işleyen bazılarını hapse gönderdim, bazılarını da astım! (sesi kısılıyor) Yasal bir katil oldum.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Başkalarına zarar vererek suç işleyen kişileri yargılamak neden kendini sorumlu hissetmene yol açtı?

Dr. N: Ross olarak cevap ver.

D: Onların epeyi... çoğu... sisteme mahkum olmuş, annemle babam gibi sıradan insanlardı... hayatta kalmak için paraya ihtiyacı olanlar... ve... kafalarının içi hasta olanlar da vardı...

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Yargıladığın kişilerin kurbanlarına ne dersin? Hukukla iç içe bir yaşam seçmenin nedeni topluma yardım etmek ve çiftlikleri ve kasabaları adalet vasıtasıyla daha güvenilir yerler haline getirmek değil miydi?

Dr. N: Ross olarak cevap ver.

D: (yüksek sesle) *Görmüyor musun, bunu yapamadım... ilkel bir toplum tarafından bir katile dönüştürülmüştüm!*

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Ve bu yüzden kendini öldürdün?

Dr. N: Ross olarak cevapla.

D: Yoldan saptım... bir hiç olmaya geri dönemezdim... ve daha ileri de gidemezdim.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Çok kolaylıkla bireysel çıkar ve ün kazanmanın güdülediği kişilerin arasına katıldın. Bu sana göre değildi. Neden kendinden kaçtın?

Dr. N: Ross olarak cevap ver.

D: (kızgınlıkla) Kamu davalarıyla başladığım zaman neden bana daha çok yardım etmedin?

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Her dönemeçte seni toparlamam gerektiğini düşünmen sana ne gibi bir fayda sağlar?

Dr. N: (Hester'a Ross olarak cevap vermesini söylüyorum fakat bu son sorudan sonra suskun kalınca, devreye giriyorum) Ross, araya girebilir miyim? Benim inancıma göre

Clodees hem senin şu anda hissettiğin acı için ve hem de geçmiş hayatınla ilgili olarak onu suçlamanın zihnini etkilemesine bir çıkış noktası arıyor.

D: (ara) Sempatı istiyor... sanırım.

Dr. N: Tamam; bu düşünceye Clodees olarak yanıt ver.

D: (çok yavaş) Sence daha başka ne yapabilirdim? İçine yeterince kulak vermedin. Zihnine ölçüyü kaçırmama, ılımlılık, sorumluluk, orijinal amaçların, anne babanın sevgisiyle ilgili düşünceler koydum, bu düşünceleri göz ardı ettin ve başka türlü hareket etmeye ayak diredin.

D: (Ross benim direktifimi beklemeden cevap veriyor) Senin koyduğun işaretleri atladığımı biliyorum... Fırsatları heba ettim... Korkuyordum...

Dr. N: Bu açıklamanı Clodees olarak yanıtla.

D: Kendin hakkında en değerli bulduğun şey ne?

Dr. N: Rehberine cevap ver.

D: Yeryüzünde bir şeyleri değiştirme arzusuna sahip olmuş olmam. Yeryüzünde insanlar için bir farklılık yaratmayı isteyerek başlamıştım.

Dr. N: Clodees olarak yanıtla.

D: Bu taahhüdünü yerine getirmedi ve şimdi yine fırsatları kaçırmış olarak karşındasın; risk almaktan kaçmış olarak, sana zarar veren yollara sapmış olarak, aslında olmadığın bir kişi olmaya çalışmış olarak ve sonuç yine üzüntü.

İpnoz seansları sırasında oryantasyon aşamasını canlandırmak ani geçişler yaratır. Clodees olarak konuşurken Vaka 13'ün yanıtlarının Hester ve Ross'dan farklı olarak nasıl berrak ve kesin bir hal aldığına dikkat edin. Eski ruhsal oryantasyonlarında rehberlerinin yorumlarını işin iç yüzünü gösterir şekilde aktaran deneklerimle her zaman başarılı değilimdir. Bununla beraber, hangi ruhsal dekor seçilirse seçilsin, geçmiş hayat anıları pek sık olarak halihazırdaki problemlerle örtüşürler.

Benim konuşmadaki dönüşümleri ayarlamamın dışında Buckhorn Barında geçen söyleşiyi fiilen deneğimin veya rehberinin yönetmesinin benim pozisyonum açısından önemi yoktur. Her şeyden önce Ross Feldon ölmüş bir kişidir. Fakat Hester da aynı batağa saplanmış durumdadır ve ben işte bu noktada bu yıkıcı davranış modelini geçersiz kılmak için elimden geleni yapmaya çalışacağım. Deneğimle birkaç dakikamızı rehberinin onun kendini tanıma eksikliği, yabancılaşma ve kaybedilmiş değerlere dikkat çekmesini gözden geçirmeye veriyoruz. Clodees'den asistanlığı sürdürmesini istedikten sonra oryantasyon sahnesini kapatıyorum ve hemen Hester'i daha ilerideki bir ruhsal aşamaya, günümüze tekrar doğuşunun hemen öncesine götürüyorum.

Dr. N: Ross olarak kim olduğun hakkındaki bütün bilginle ve ruh dünyasında kalarak gerçek ruhsal kimliğinle ilgili daha büyük bir anlayışa ulaşmanın ardından, niçin şu andaki bedenini seçtin?

D: İnsanların gözünü korkutmamak için bir kadın olmayı seçtim.

Dr. N: Gerçekten mi? O halde niçin yirminci yüzyılda böyle güçlü kuvvetli bir kadın bedeni aldın?

D: Artık bir mahkemede siyahlara bürünmüş bir yargıç görmeyecekler, bu sefer bir sürpriz paketiylim.

Dr. N: Bir sürpriz paketi mi? Bu ne anlama geliyor?

D: Bir kadın olarak erkeklerin gözünü fazla korkutmayacağımı biliyorum. Onları hazırlıksız yakalayabilir ve korkudan ödlerini patlatabilirim.

Dr. N: Bunlar ne tip erkekler?

D: Büyük adamlar, toplumda iktidarı elinde tutanlar, kadın olmam nedeniyle sahte bir güvenlik duygusuna kapılacak şekilde uyutuldukları zaman, onları enselerinden yakalar-sın.

Dr. N: Yakalarsın ve onlara ne yaparsın?

D: (Sağ yumruğunu sol eline vurarak) Onları yerlerine çivilersin, küçük adamları bu dünyadaki bütün küçük balıkları yemek isteyen köpek balıklarından korumak için.

Dr. N: (Deneğimi süperbilinçli durumunu bozmadan şimdiye getiriyorum) Bu hayatta bir kadın olmayı seçmenin nedenini anlamama yardım et. Bir önceki hayatında bir erkek olarak yardım edemediğin belli tipte kişilere yardımcı olmayı arzuladın, bu doğru mu?

D: (üzgün bir şekilde) Evet, fakat bu çok iyi bir yol değil. Düşündüğüm gibi gitmiyor. Hala çok güçlü ve maçoym. Enerjim yanlış yöne gidiyor.

Dr. N: Nasıl bir yanlış yöne?

D: Yine aynı şeyi yapıyorum. İnsanları istismar ediyorum. Erkeklerin gözünü korkutan bir kadının bedenini seçtim ve kendimi bir kadın gibi hissetmiyorum.

Dr. N: Bir örnek ver.

D: Cinsel anlamda ve iş konusunda. Yine iktidar oyununun içindeyim... ilkeleri bir tarafa atıyorum... önce de olduğu gibi yoldan çıkıyorum (Ross gibi). Bu sefer emlak anlaşmalarına hile karıştırıyorum. Para kazanmayla çok ilgiliyim. Statü istiyorum.

Dr. N: Ve bu sana ne şekilde zarar veriyor?

D: Paranın ve pozisyonun etkisi beni zehirliyor, tıpkı geçen hayatımda olduğu gibi. Bu sefer bir kadın olmam insanları kontrol etme arzumda bir değişiklik yaratmadı. Çok... aptalca...

Dr. N: O halde bir dişi olmayı seçmekle yanlış yaptığını mı düşünüyorsun?

D: Evet, bir erkek olarak yaşamak benim için daha doğal. Fakat bu sefer bir kadın olarak... daha başarılı olacağımı düşündüm. Farklı bir cinsiyette yeniden deneme şansına sahip olmak istiyordum ve Clodees bunu (cinsiyeti) üstlen-

meme ses çıkarmadı. (Denek koltuğundan yere kayıyor)
Ne sersemmişim.

Dr. N: Sence kendi üzerine biraz fazla gitmiyor musun, Hester? Benim hissettiğim kadarıyla bir kadın olmayı seçtin çünkü derslerini alabilmek için sana farklı bir bakış açısı verecek kadın sezgiselliğini ve içgörüsünü istiyordun. Senin deyimimle eril enerjiye sahip olabilir ve hala dişi olmaya devam edebilirsin.

Bu vakayı bitirmeden önce, homoseksüellik konusuna değinmem gerektiğini düşünüyorum. Deneklerimin çoğu, yeryüzündeki zamanlarının %75'inde diğerine ağır basan belli bir cinsiyette bedenler seçmişlerdir. Bu kalıbın çoğunluk için geçerli olmasına karşılık ilerlemiş ruhlar bunun dışındadır ve onlar kadın ve erkek olma seçimlerinde çok daha dengelidir. Çoğunluğu oluşturan yeryüzüne bağlı ruhların belli bir cinsi tercih etmeleri, onların geri kalan %25'lik zamanda tercih etmedikleri cinsiyetteki bedenlerinde mutsuz oldukları anlamına gelmez.

Hester beden seçiminden dolayı ister istemez eşcinsel (homoseksüel) veya biseksüel (iki cinsiyetli) olmuş değildir. Homoseksüeller insan olarak anatomilerinden memnun olabilirler veya olmayabilirler. Bana başvuran deneklerimden eşcinsel olanlar çoğu zaman eşcinselliklerinin bu hayat için "yanlış cinsiyeti" seçmelerinin sonucu olup olmadığını sorarlar. Seansların tamamlanmasıyla birlikte genellikle bu soruşturmanın yanıtını elde ederler.

Ruhları cinsiyet seçimine sevk eden koşullar ne olursa olsun, bu, yeryüzüne gelmeden verilmiş bir karardır. Bazen eşcinsel kişilerin yeni yaşamlarında aşama yapmak adına eski hayatlarında ender kullandıkları bir cinsiyetle deneyim yapmayı seçtiklerini bulgularım.

Eşcinsel olmak toplumda bir leke olarak değerlendirildiği için yaşam mücadelesini daha zor hale getirir. Deneklerimden biri tarafından bu hayat yolu seçildiğinde, karşımıza genellikle geçmişlerinde yaşanmış bazı olaylara bağlı olarak iz bırakan cin-

sel kimliklerindeki uyumsuzluklarla ilgili bireysel anlayışlarını hızlandırma konusundaki karmik ihtiyaçları çıkar. Vaka 13, Ross Feldon olarak deneyimlediği yaşamda yolunu kesen engellerle mücadele etmek ve onları aşmak için bu hayatta bir kadın olmayı seçmişti.

Acaba Hester, otuz yıldan fazla bir süre beklemek ve ipnozla tanışmak yerine doğuştan itibaren Ross olarak yaşadığı geçmişinden haberdar olsa, bunun faydası olur muydu? Hafızamızda eski kimliklerimizle ilgili hiçbir bilinçli anıya sahip olmamaya hafıza kaybı (amnezi) denir. Bu beşeri koşul, reenkarnasyon fikrine çekim duyanlarda bir bocalama yaratmaktadır. Niçin kim olduğumuzu ve ne yapmakla yükümlü olduğumuzu bulmaya çalışarak ve acaba gerçekten bizi umursayan ruhsal bir ilahiyat sistemi var mı diye merak ederek el yordamıyla yürümemiz gereksin? Bu bayanla yaptığımız seansı ona kendi hafıza kaybı hakkında soru sorarak bitirdim.

Dr. N: Sence bilinçli hafızanda Ross Feldon alarak yaşadığın hayat hakkında hiçbir anının bulunmamasının nedeni nedir?

D: Yeniden yeryüzüne gelmeden önce kendimize bir beden seçtiğimiz ve bir plan yaptığımız zaman, öğretmenlerimizle bir anlaşma yaparız.

Dr. N: Nasıl bir anlaşma?

D: Diğer hayatları... hatırlamama... konusunda anlaşırız.

Dr. N: Niçin?

D: Sıfır geçmişle öğrenmek, evvelce yaptıklarından dolayı neler olabileceğini baştan bilmekten daha iyidir.

Dr. N: Ama geçmiş hayattaki yanlışlıklar hakkında bilgi sahibi olmak bu hayatta da aynı tuzaklara düşmeyi engellemek açısından yararlı olmaz mıydı?

D: Eğer insanlar geçmişleri hakkında her şeyi bilselerdi, aynı problemlere yeni yaklaşımlar denemek yerine pek

çoğu geçmişe takılıp kalabilirdi. Yeni hayat... ciddiye alınmalıdır.

Dr. N: Başka nedenler de var mı?

D: (ara) Rehber öğretmenlerimiz eskiye ait hiçbir anıya sahip olmadığımız takdirde zihnimizi geçmişin intikamını almayla... bize yapılan yanlışların öcünü almaya çalışmayla ilgili düşüncelerin işgal etmeyeceğini söylüyorlar.

Dr. N: Ancak benim gördüğüm kadarıyla bunlar senin Hester olarak yaşadığın bu hayatta motivasyonunun ve tavrının bir parçasını oluşturuyor.

D: (kuvvetle) İşte bu yüzden sana geldim.

Dr. N: Ve hala ebedi ruhsal hayatımızın yeryüzünde tamamen karartılmasının ilerlememiz için şart olduğunu düşünüyor musun?

D: Normal olarak, evet, fakat tam bir karartma değildir.

Rüyalarımızda bazı kıvılcımlar çıkar... kriz zamanlarında... gerekli olduğu zaman, kişilerin hangi yönde yürümeleri gerektiğine dair bir iç bilgileri vardır. Ve bazen arkadaşların da bir şeyler fısıldayabilir...

Dr. N: Arkadaşlarla ruh dünyasındaki varlıkları mı kastediyorsun?

D: Hı hı... sana zihninde çakan düşüncelerle ipuçları verirler, ben bunu yaşadım.

Dr. N: Bununla beraber bilinçli hafıza kaybının kilitlerinin açılması için bana geldin.

D: (ara) Bizler... gerekli olduğu zaman bilme kapasitesine sahibiz. Senden söz edildiğini duyduğum sırada değişim için hazırdım. Clodees senin vasıtanla geçmişi görmeme izin verdi, çünkü bu benim yararımıydı.

Dr. N: Aksi takdirde hafıza kaybın hiç dokunulmamış olarak aynı şekilde devam mı edecekti?

D: Evet, bu da bazı şeyleri bilmemin gerekmediği anlamına gelirdi.

Benim görüşüme göre, eğer deneklerim herhangi bir zamanda ipnoza giremiyorlarsa ya da transtaki anıları eksik ve belirsizse, bu blokajın bir nedeni vardır. Bu durum bu kişilerin geçmişe ait anılara sahip olmadıkları anlamına değil, onların açığa çıkmasına hazır olmadıkları anlamına gelir.

Hester bir şeyin gelişimini engellediğini biliyor ve onun açığa çıkmasını istiyordu. Ruhun süperbilinçli kimliği kesintisiz hafızamızın barınağıdır ve hedeşerimizi de içerir. Hayatımızda uygun zaman geldiğinde, beşeri maddesel ihtiyaçlarımız ile burada bulunma nedenimiz olarak ruhumuzun koyduğu hedef arasında bir uyum oluşturmak zorundayızdır. Geçmiş ve bugünü bir hiza getirirken sağduyulu yaklaşıma dikkat ederim.

Halihazırda bulunduğumuz statüye rağmen, ebedi kimliğimiz seçtiğimiz bedenlerde bizi asla yalnız başımıza bırakmaz. Düşünceye daldığımız, meditasyon yaptığımız, dua ettiğimiz sıralarda gerçekte kim olduğumuza dair anılar süzülerek ayıklanmış düşünceler halinde her gün bize ulaşır. Hafıza kaybı bulutunu delen küçük, sezgisel yollarla varlığımızı aklayabilmenin ipuçları verilir.

Hester'la seansımı, baş ağrılarının kaynağına olan hassasiyetini azalttıktan sonra, onun kadın olmayı seçmesinde erkeklerin gözünü korkutmak dışındaki nedenlerine ek destek vererek tamamladım. Savunmacılığını hafifletmesine ve daha az agresif olmasına yardımcı oldum. Rehabilitasyonla ilgili hedeşeri yeniden yapılandırmak için yardımcı iş kolları seçeneklerini ve gönüllü sosyal yardım olasılıklarını tartıştık. Artık bugünkü hayatını cinsiyet seçiminden kaynaklanan bir yetersizlik öyküsü olarak değil, öğrenmek için büyük bir fırsat olarak görebiliyordu.

Bir incelemeyi bitirdikten sonra ruhların merhametsiz dürüstlüğünü takdir etmekten kendimi alamam. Kendilerine ve etraflındakilere yararı dokunan verimli bir hayat sürdükleri zaman, ruh dünyasına coşkuyla dönüş yaptıklarını fark ederim. Bununla beraber Vaka 13 gibi geçmiş bir hayatı boşa harcadıklarını rapor

eden denekler, özellikle de zamanları dolmadan hayatlarını intiharla noktalayanlar, oldukça hüznünlü bir dönüş tanımlamaktadırlar.

Bir denek oryantasyondan tedirgin oluyorsa, bunun altında yatan neden genellikle deneğin ani biçimde geçmişiyile karşılaşmasıdır. Fiziksel ölümden sonra, bedeninden kurtulan bir varlık ani bir idrak akışına maruz kalır. Hayatta yaptığımız aptalca şeyler oryantasyonda bizi kuvvetle sarsar. Deneklerimi ruh dünyasında daha ilerilere taşıdığımında onların daha çok gevşediklerini ve düşüncelerinin çok daha berraklaştığını görürüm.

Ruhlar öylesine sevgi ve bilgelik dolu pozitif bir ortamda yaratılmışlardır ki bir ruh yeryüzü gibi bir gezegene gelmeye ve ilkel bir durumdan evrimleşen fiziksel varlıklarla birleşmeye başladığı zaman, oradaki şiddetten şok geçirir. İnsanların ta Taş Devrinden beri hayatta kalmayla ilişkili korkularının ve acılarının doğurduğu ham, negatif öfke ve nefret duyguları vardır.

Hem pozitif hem de negatif duygular karşılıklı fayda sağlamaları için ruhla misafir olduğu beden arasında birbirine girmiştir. Eğer bir ruh yalnızca sevgiyi ve barışı tanıyor olsaydı, bir şeyin iç yüzünü kavramayı elde edemez ve bu pozitif duyguların değerini asla layıkıyla takdir edemezdi. Yeryüzüne gelen bir ruhun geçtiği tekrardoğuş sınavı, bir insan bedeninde korkuya galip gelmektir. Ruh varlıkları çoğu zaman, Vaka 13'ün de gösterdiği gibi, zedelenmiş veya bastırılmış olarak ruh dünyasına döndükleri pek çok hayat süresi içerisinde, korkuyla bağlantılı bütün negatif duygularının üstesinden gelmeye çalışarak büyür. Bazen bu negatifliğin bir kısmı, hatta ruh dünyasında bile, alıkonulabilir ve bir başka hayatta yeni bir bedende tekrar kendini gösterebilir. Diğer taraftan değiş tokuş da vardır. Sevinçle ve tarifsiz bir hazla, bireysel bir ruhun gerçek doğası yeryüzünde mutlu bir insanın yüzünde açığa çıkar.

Rehberlerimizle oryantasyon müzakerelerimiz hayatlar arasındaki uzun kendini değerlendirme sürecine başlamamızı sağlar.

Çok geçmeden bir diğer müzakereye katılacak, bu seferki daha başka üstat varlıkların nezaretinde yapılacaktır. Bir önceki bölümde yeni ölen ruhların hayatlarını nasıl geçirdikleri hakkında hesaba çekildikleri bir Mahkeme Salonuna götürüldükleri kadim Mısır geleneğine değinmiştim. Ölümün hemen sonrasında, bir ya da diğer bir şekilde eziyetli bir yargılama geçireceğimiz mahkeme salonu kavramı pek çok kültürün dinsel inanç sisteminin bir parçasını oluşturmuştur. Zaman zaman da travma durumundaki hassas bir bireyin karabasanı andıran vizyonlar gördüğü bir bedenden dışı deneyimde korkunç hayaletler tarafından karanlık bir ahirete götürüldükleri ve orada şeytani yargıçların huzurunda hüküm giydikleriyle ilgili bir öykü duyabiliriz. Böyle vakalardan inanç sistemindeki cehennem fikrine güçlü bir koşullanma ve ön yargı kokusu alırım.

Sakin ve gevşetici ipnoz durumundaki deneklerim, bütün zihinsel seviyelerindeki bir sürekliliği de edinmiş olarak, rehberleriyle yaptıkları başlangıç oryantasyonunun onları üstün varlıklardan oluşan bir jüri heyetinin huzuruna çıkmaya hazırladığını rapor etmektedir. Bununla beraber bu davaları tanımlamak için mahkeme salonu ve yargılanma gibi kelimeler kullanılmamaktadır. Belli sayıdaki denek bu bilge varlıkları idareciler ve hatta hakim olarak adlandırmıştır. Ancak çoğunluk onlardan Üstatlar Konseyi veya İhtiyarlar Meclisi diye söz eder. Bu gözden geçirme heyeti genellikle üç veya yedi üyeden meydana gelmiştir ve ruhlar onların önüne daimi üslerine ulaşmanın ertesinde çıktıklarından, bu müzakerelerin ayrıntılarına bir sonraki bölümün sonunda gireceğiz.

Ruhun bütün değerlendirmelerinin, ister rehberlerimizle veya tanıklarla ister üstatlar heyetiyle yapılsın, ortak bir noktası vardır. Yargı çerçevesi içinde aldığımız geri bildirimler ve geçmiş yaşam analizleri, yaşam boyunca yaptığımız eylemler kadar seçimlerimizdeki esas niyetin ne olduğuna da bağlıdır. Motivasyonlarımız sorgulanır ve eleştirilir, fakat bunlar bizim mahkum edilmemiz ve

bir cezaya çarptırılmamız tarzında değildir. Ancak bu, Dördüncü Bölüm’de de açıkladığım gibi, başkalarına zarar veren eylemlerde bulunan ruhların bundan dolayı üzgün olmaları nedeniyle be-
raat ettikleri anlamına gelmez. Karmik ödeme gelecekteki hayatta vuku bulacaktır. Bana anlatılan, insan beyninin doğuştan gelen bir ahlak duygusuna sahip olmaması nedeniyle ruhsal üstatların bize sürekli olarak vicdanın, ruhun sorumluluğu altında olduğunu anımsattıklarıdır. Bununla birlikte ruh dünyasında muazzam bir affedicilik hüküm sürer. Ruh dünyasının yaşı yoktur ve aynı şey bizim öğrenme görevimiz için de geçerlidir. Büyüme mücadelemizde bizlere daima başka şanslar tanınacaktır.

Rehberimizle başlangıç oturumumuz sona erdiği zaman oryantasyon yerinden ayrılır ve koordineli bir faaliyet akışına katılırız ki muazzam sayılarda ruhun bir çeşit merkezi teslim alma istasyonuna geçişi bunun içindedir.

6. Bölüm

Nakil

Deneyime bakılmaksızın tüm ruhlar, en sonunda, ruh dünyasında benim dağıtım alanı dediğim merkezi bir limana ulaşırlar. Ölümün hemen sonrasında ruhsal olgunluğa bağlı olarak ruhun yoluna devam etme hızında bazı varyasyonlar olduğunu söylemiştim. Oryantasyon durağını geçtikten sonra ise ruh dünyasının bu alanına giren herhangi birisi için bunun ötesinde başka rötat yok gibi görünmektedir. Bellidir ki geri dönen büyük sayılarda ruh ruhsal formdaki bir kitle taşımacılığıyla buraya devredilmektedir.

Bazen ruhlar, özellikle de genç ruhlar, bu alana rehberlerinin eşliğinde gelirler. Diğer bazıları onları dağıtım alanının içine ve bunun ötesinde onları bekleyen varlıklara doğru çeken görünmeyen güçler tarafından yönlendirilir. Benim anlayabildiğim kadarıyla, başka varlıkların eşliği rehberin iradesine bağlıdır. Çoğu vakalarda ivedilik bir sorun değildir, fakat ruhlar yolculuğun bu ayağında fazla oyalanmazlar. Yolun bu bölümündeki duygularımız her hayattan sonraki zihin durumumuza bağlıdır.

Ruhların toplanışı ve nakilleri iki aşamalıdır. Burası bir karar-gah değildir. Ruhlar buraya getirilir, toplanır ve sonra kendilerine uygun nihai hedeflerine gönderilirler. Bu özel kavşak noktasıyla ilgili bildirimler, büyük bir metropolde her yöne uçakların kalktığı bir havaalanını ve merkez terminalde yürüyen çok sayıda kişiyi zihnimde canlandırır. Deneklerimden birisi bu alanı, “büyük bir araba tekerleğinin göbeğine benziyor, hepimiz bu merkezden ona bağlı tekerlek çubukları yönünde atandığımız yerlere naklediliyoruz.” diye tasvir etmişti.

Deneklerim bu alanın birbiriyle tanışıklığı olmayan çok sayıdaki ruhun enerjik ama izdiham yaratmayan bir tarzda içeri ve dışarı girip çıktığı bir yer gibi göründüğünü söylerler. Bir diğer kişi bu yeri “Los Angeles çevre yolu şebekesi gibi” diyerek tanımlamıştır. Ruh dünyasında çevre yolu tipinde giriş ve çıkış rampalı benzer merkezler olabilir, fakat her denek güzergahlarındaki giriş ve çıkış yaptıkları bu merkezin tek olduğu düşüncesindedir.

Bu alana girildiği sırada ruh dünyasının yapısı hakkında aktarılan gözlemler başlangıçtaki tabakalar ve sisli katmanlarla ilgili ilk izlenimlerden kesinlikle farklılaşmıştır. Şimdi sanki ruh büyük galaktik bir bulutsunun sarmal kolları içinden geçip daha birleştirilmiş göksel bir alana girmektedir. Ruhlar merkezdeki meydanda atandıkları yerlere sevk edilmeye hazırlanırken deneklerimin sesindeki heyecanı duymak hoşuma gider. Önlerinde uzanan ebedi dünyadan gözleri kamaşmıştır ve onun içinde bir yerde yaratılışın çekirdeğinin yattığına inanmaktadırlar.

Deneklerim, etraflarındaki açık gök kubbeye baktıklarında ruh dünyasının çeşitli ışıklılıkta göründüğünü bildirirler. Bugüne dek, uzayın derinlikleriyle bütünleştirdiğimiz mutlak karanlığı doğrulayan tek bir kelime duymadım. Deneklerin bu amfiteatrın ön planında gördükleri ruh toplulukları her yönde yayılan on binlerce keskin yıldız ışıkları gibi görünmektedir. Bazıları hızla hareket etmekte, bazıları da oradan oraya dolaşmaktadır. Daha uzak mesafedeki enerji konsantrasyonları “sis perdesinden adacıklar” olarak tasvir edilmiştir. Anlattıklarına göre ruh dünyasının en çarpıcı özelliği, her şeyi gizemli bir ahenkle yöneten kuvvetli bir zihinsel gücün sürekli hissedilişidir. Denekler burasının sırf düşünceyle işleyen bir yer olduğunu söylemektedirler.

Düşünce pek çok şekle girmektedir. Ruhların geri dönüş süreci içinde onları bekleyen başkalarının olduğunu ve onlarla karşılaşacaklarını sezmeleri bu kavşak noktasında başlar. Bu dostların birkaçı giriş kapısında da görülmüş olabilir ancak çoğu görülme-

miştir. İstisnasız, birbirleriyle temas etmek isteyen ruhlar, teşebbüs ettikleri anda, sadece istedikleri varlığı düşünmek sayesinde bunu gerçekleştirirler. Çağrılan varlık bir anda yolcunun ruhsal zihninde ortaya çıkar. Tüm ruhsal varlıkların enerjisiyle gerçekleşen bu telepatik iletişimler görünmeyen bir çekime olanak sağlarken, fiilen yan yana gelmiş iki enerji formu daha doğrudan bir bağlantı kurarlar. Deneklerimin ruhsal yolculuğun usulü, güzergahlar ve hedeflerle ilgili aktardıkları birbiriyle tutarlıdır, fakat yolda gördükleri şeyler her ruhta farklıdır.

Vaka dosyalarım arasında nihai bir ruhsal hedefe (menzile) götüren bu yolla ilgili deneyimleri hem tanımlayıcı hem de başka pek çok kişinin bana anlattıklarını temsil edebilecek nitelikte bir denek aradım. Ve olgun bir ruha sahip, konulara vakıf, kırk bir yaşındaki bir grafik tasarımcısını buldum. Bu adamın ruhu uzun bir hayatlar silsilesi boyunca pek çok kere bu güzergah üzerinden geçmişti.

- Vaka 14 -

Dr. N: Şimdi ruh dünyasında ruhunun ait olduğu yere, evine doğru yolculuğunun son bölümüne başlamaya hazırsın. Üçe kadar sayacağım ve yolculuğun finaldeki bu ayağıyla ilgili bütün ayrıntılar senin için apaçık hale gelecek. Güzergahı iyi tanıdığın için gördüğün her şeyi rapor etmen kolay olacak. Hazır mısın?

D: Evet.

Dr. N: (sesimi buyurgan bir tona yükselterek) *Bir...* başlıyoruz. *İki...* şimdi ruhun oryantasyon alanının dışına çıktı. *Üç...* çabuk, ilk izlenimin nedir?

D: Mesafeler... sınırsız... sonsuz bir mekan... sonsuza kadar...

Dr. N: Yani ruh dünyasının sonu olmadığını mı söylüyorsun?

D: (uzun bir ara) Doğrusu, benim yüzdüğüm yerden, sonu yokmuş gibi gözüküyor. Fakat gerçekten hareket etmeye başladığım zaman değişiyor.

Dr. N: Nasıl değişiyor?

D: Her şey bir şekilsizlik içinde duruyor... fakat... daha hızla kaymaya başladığım zaman... dev bir kasenin, ters çevrilmiş bir kasenin içinde, çevrede hareket ettiğimi görüyorum. Kasenin kenarlarının nerede olduğunu bilmiyorum ya da kenarları olup olmadığını.

Dr. N: O halde hareketli olmak sana küresel bir ruh dünyası duygusu veriyor.

D: Evet, fakat bu yalnızca bir... etrafı çevrili tekdüzelik duygusu... yalnızca hızla yol aldığım zaman.

Dr. N: Niçin hızla yol alman, bir kasenin içinde olduğun duygusu veriyor?

D: (uzun bir ara) Bu alışılmışın dışında bir şey. Ruhum süzülerek dolaştığı sırada her şey dümdüz gidiyor gibi görünmesine rağmen... bir temas hattı üzerinde hızla yol aldığım sırada bu bir yuvarlaklık duygusuna dönüşüyor.

Dr. N: Temas hattı ile neyi kastediyorsun.

D: Özel bir hedefe yönelmeyi.

Dr. N: Belirli bir yolculuk hattı üzerinde hızla yol almak nasıl oluyor da ruh dünyası hakkındaki gözlem ve algılarını değiştirerek orasının yuvarlak olduğu hissine yol açıyor?

D: Çünkü hızla beraber hatlar... eğriliyor gibi görünüyor. Benim için daha belirgin olan bir yönde kıvrılıyor ve yol alma özgürlüğümde kısıtlama meydana getiriyorlar.

Not: Benzer şekilde çizgisel tasvirlerle yönelen başka denekler, bir yatay ve dikey hatlar şebekesinin uzamsal niteliklere sahip yönlendirici güç hatları boyunca yolculuk yaptıklarından söz etmişlerdir. İçlerinden biri bunları “titreşimsel teller” olarak isimlendirmiştir.

Dr. N: Özgürlüğünün kısıtlanmasıyla bireysel kontrolünün azaldığını mı kastediyorsun?

D: Evet.

Dr. N: Ruhunun bu eğimli temas hatlarında yol alışını daha kesin bir biçimde yanıtlayabilir misin?

D: İşte bu şekilde hedefe daha yöneliksin, ruhum bir hat üzerindeki bir mekana yöneltildiği zaman. Sanki bir akar-su akıntısına kapılmışsın gibi, ama su kadar yoğun değil, çünkü bu havadan daha hafif bir akıntı.

Dr. N: Demek ki, bu ruhsal atmosferde, suda olduğu gibi bir yoğunluk duygusuna sahip değilsin.

D: Hayır değilim, fakat benim söylemeye çalıştığım şey, sanki bir su altı akıntısı tarafından taşınıyormuşum tarzında yol almam.

Dr. N: Sence neden böyle?

D: Sanki hepimiz *bizim* kontrolümüz altında olmayan... başka birisinin yönetimindeki süratli bir akıntının içinde... uzayda birbirimizin üstünde ve altında... çevremizde nesnel hiçbir şey olmaksızın yüzüyor veya taşınıyoruz.

Dr. N: Altında veya üstünde senin gibi bir hedefe yönelik olarak yolculuk yapan başka ruhlar mı görüyorsun?

D: Evet, sanki bir dereye başlamışız ve ölerек geri dönmemizle birlikte hep beraber büyük bir ırmağın içine çekilmişiz gibi.

Dr. N: Geri dönüş yapan ruhların sayısı en çok ne zaman artıyor?

D: Irmaklar birleşmeye yüz tuttuğu zaman... şeyle... tanımlayamıyorum.

Dr. N: Dene lütfen.

D: (ara) Bir denizin içine toplanıyoruz... ve orada hepimiz girdap yapıyoruz... yavaş bir hareketle. Sonra sanki yine küçük bir ırmak koluna çekiliyorum ve şimdi daha sakin... bir sürü zihnin çıkardığı düşüncelerden uzakta... tanıdığım kişilere gidiyorum.

Dr. N: Daha ileride, ruh olarak yaptığın normal yolculuklarda, bunlar şimdiki tanımına benzer şekilde derelere ve ırmaklara sevk olunmak tarzında mı oluyor?

D: Hayır, hiç değil. Bu farklı. Burada yumurtalarını bırakmak için yola çıkan somon balıkları gibiyiz... eve geri dönmekteyiz. Oraya vardığımızda artık böyle ittirilmeyiz. İstedığımız gibi dolaşabiliriz.

Dr. N: Eve ulaşmada ittirmeyi yapan kimdir?

D: Daha yüksek varlıklar. Eve ulaşmamızı sağlamak için yol almamızı düzenleyenler.

Dr. N: Rehberin gibi yüksek varlıklar mı?

D: Onun daha üstünde sanırım.

Dr. N: Şu anda başka ne hissediyorsun?

D: Barış. Öyle bir barış duygusu hakim ki asla buradan ayrılmayı istemezsin.

Dr. N: Daha başka bir şey var mı?

D: Bir de, enerji akımıyla acelesiz ilerlerken beni bekleyenlere dair bir ön biliş var.

Dr. N: Peki, şimdi enerji akımıyla yol almayı sürdürüp gitmen gereken alana yaklaşmanı istiyorum. Etrafına dikkatle bak ve neler gördüğünü söyle.

D: Çeşitli ışıklar görüyorum... parçalar halinde... birbirlerinden... galerilerle ayrılmış...

Dr. N: Galerilerle etrafı kapalı yerleri mi kastediyorsun?

D: Hımın... daha çok uzun bir koridor gibi... çıkıntı yapan tümsekleri var... benden uzağa, ileriye doğru uzanıyor.

Dr. N: Ya ışıklar?

D: Onlar kişiler. Tümsekli galerilerin içinde, ışıklarını dışarıya bana doğru yansıtan kişilerin ruhları. Gördüğüm şey bu, etrafta aşağı yukarı hareket eden ışık parçaları.

Dr. N: Bu kişi kümeleri yapısal anlamda birbirlerinden koridordaki tümseklerle mi ayrılıyor?

D: Hayır, burada duvarlar yok. Burada yapı anlamında,

köşeleri ve açılırları olan hiçbir şey yok. Tam olarak açıklamak zor...

Dr. N: Yo, iyi anlatıyorsun. Şimdi, tanımlamakta olduğun bu koridordaki ışık kümelerinin birbirinden neyle ayrıldığına bana anlatmanı istiyorum.

D: Kişiler... birbirinden... ince tutamlarla... ipliklerle ayrılıyor ve bunlar buzlu camın saydamlığı gibi ışığı yumuşatıyor. Ben yanlarından geçerken enerjileri kor gibi ışık veriyor.

Dr. N: Kümelerin içindeki ruhları nasıl görüyorsun?

D: (ara) Işık noktaları halinde. Salkım şeklinde asılı duran nokta kitleleri görüyorum... üzüm salkımları gibi, hepsi ışık veriyor.

Dr. N: Bu salkımlar, aralarında mesafe bulunan çeşitli ruhsal enerji gruplarını mı temsil ediyor?

D: Evet... küçük gruplara ayrılmışlar... Ben kendi salkımına gidiyorum.

Dr. N: Kendi kümene doğru giderken yanından geçtiklerinle ilgili başka neler hissediyorsun?

D: Onların düşüncelerinin bana kadar ulaştığını hissediyorum... çok çeşitlilik içinde... fakat... (duruyor)

Dr. N: Devam et.

D: Şu anda yanından geçtiklerimi tanımıyorum... sorun değil.

Dr. N: Tamam. Şimdi bir koridor boyunca dışa doğru çıkıntılar görünümündeki bu tümseklerin hepsini geçip bitirmeni istiyorum. Biraz uzaktan manzaranın bütünü neye benziyor, bir örnekleme yapabilir misin?

D: (gülerek) Uzun, ışıklı bir solucan, kenarları içeri dışarı çıkıntılı... hareketi... ritmik.

Dr. N: Koridorun kendisinin de hareket ediyor gibi göründüğünü mü söylemek istiyorsun?

D: Evet... bazı kısımları... ben uzağında iken... esintiye maruz kalan bir kurdele gibi sağa sola hareket ediyor.

Dr. N: Süzülmeye devam et ve bundan sonra neler yaşadığını anlat.

D: (ara) Bir başka koridorun kenarındayım... Yavaşlıyorum.

Dr. N: Niçin?

D: (heyecanlanıyor) Çünkü... ah tanrım! Dostlarımla bağlı olduğu mevkiye doğru giriyorum.

Dr. N: Ve şu anda kendini nasıl hissediyorsun?

D: Harika! Tanışık olduğum, zihinlerin çekimi var... bana uzanan zihinler... onları yakalıyorum... düşünceyle onlarla birleşiyorum... *Evimdeyim.*

Dr. N: Senin özel dost grubu kümen başka koridorlarda yaşayan başka ruh gruplarından yalıtılmış mıdır?

D: Gerçekte kimse yalıtılmış değildir ama daha genç ruhların bazıları öyle düşünebilir. Ama ben çok uzun zaman buralarda bulundum ve bir sürü bağlantım var (alçak gönüllü bir güven duygusuyla söylüyor).

Dr. N: O halde o diğer koridorlarla da mı bağlantıların olduğunu hissettin, hatta oralardaki belki de geçmiş deneyimlerden tanımadığın ruhlarla da mı?

D: Evet öyle hissettim, bunun nedeni kurmuş olduğum bağlantılar. Burada birlik vardır.

Dr. N: Etrafta bir ruh olarak dolaştığın zaman, yeryüzünde bir insan şeklinde bulunmaya kıyasla orada başka ruhlarla ilişkilerinde en büyük fark nedir?

D: Burada hiç kimse yabancı değildir. Herhangi birine düşmanlık hissetmek burada hiçbir şekilde yoktur.

Dr. N: Yani pek çok ortamlardaki öncelikli birlikteliklere bakmaksızın her ruhun bir diğer ruha dostluk gösterdiğini mi söylüyorsun?

D: Doğru, fakat dostluk göstermekten de öte.

Dr. N: Nasıl?

D: Her birimizin arasında hepimizi aynı yapan evrensel bir bağ olduğunu kabul ederiz. Birbirimize yönelik hiçbir kuşkuumuz yoktur.

Dr. N: Bu tutum ilk defa bir araya gelen ruhların arasında kendini nasıl tezahür ettirir?

D: Tam bir samimiyet ve kabulle...

Dr. N: O zaman yeryüzünde yaşamak ruhlar için zor olmalı, değil mi?

D: Öyle, özellikle de daha yeniler için, çünkü onlar yeryüzüne, kendilerine düzgün davranılacağını düşünerek giderler. Öyle olmadığını görünce de şok geçirirler. Bazıları için bedene alışmak epey sayıda yaşam gerektirir.

Dr. N: Yani daha genç ruhlar, bağlandıkları insan zihinleriyle yeryüzünün koşullarıyla mücadele etmekte daha mı başarısız olurlar.

D: Evet demem gerekir, çünkü beyin, ruhlarımızın içine pek çok korku ve şiddet taşır. Bu bizim için zordur, fakat yeryüzüne gelmemizin nedeni de bu... bunu yenmek...

Dr. N: Senin görüşüne göre, daha genç ruhlar kümelerine geri döndükleri zaman kırılganlığa daha mı eğilimlidirler ve grubun desteğine daha mı çok ihtiyaç duyarlar?

D: Tamamen öyle. Hepimiz eve dönmeyi isteriz. Şimdi konuşmayı kesmeme izin verir misin, arkadaşlarımla buluşmak istiyorum.

Değişik deneklerin ruhsal fenomenleri tanımlarken ortak ifadeler kullandığına değinmiştim. Vaka 14, çalışmamıza yeni kelimeler eklemiştir. Bir deneğin “çıkıntılı tümsekleri olan ışıklı solucanları”, bir diğeri için “havada sürüklenen art arda balonlar dizesi”dir. Bir vakadaki “kocaman, yarı şeffaf ampul kümeleri”-ne dair bir tanım, zihinsel olarak ruh dünyasına geri dönen bir başkası için “saydam köpüklerden oluşan dev demetler” olabilmektedir. Tutarlı bir şekilde, akıcı ve hedefe yönelik hareketleri açıklamak için akıntı ve ırmak gibi suyla ilgili kelimeler kullanılırken, bulut gibi gökyüzünü çağrıştıran kelimeler, yüzerken ve sürüklenirken yani özgür hareketler için kullanılmaktadır. Enerji

kütlesi ve grup kümeleri gibi sözcüklerle ifade edilen görsel im-
geler ruhların kendi görünümleriyle ilgili tanımlarında çok kulla-
nılır. Bu spiritüel dilin bir kısmını ben de benimsedim.

Giriş yapan ruhun son durağında, orada bekleyen tanıdık var-
lıklardan oluşan küme grupları, ruhun gelişim düzeyine ve biraz
daha ileride konu edeceğim başka etmenlere bağlı olarak büyük
ve küçük olabilirler. Bir sonraki vaka ruh dünyasını daha az ol-
gun bir ruhun perspektifiyle, Vaka 14'e kıyasla daha kısıtlı bir
görüşle önümüze getirecektir.

Vaka 15'te, bu ruhun dağıtım alanından ev kümesine nakli
oldukça hızlıdır. Bilgilendirici bir vakadır, çünkü bu ruhun ka-
rarlaştırılmış bir uzaya giderken hissettiği uysallığın nitelikleri
kadar sistemi idare edenlere riayet etme duygusunu da sunmak-
tadır. Bu deneğin daha deneyimsiz oluşu ve biteviyelik ihtiyacı
nedeniyle gördüklerinden bir parça tedirgin olmasından dolayı,
gruplara yerleştirilmenin ruhsal ana hatlarının daha başka bir yo-
rumuyla karşılaşacağız.

Vaka 15

Dr. N: Seninle ruh dünyasında normalde ikamet ettiğin
yere yaptığın yolculuk hakkında konuşmak istiyorum.
Şimdi ruhun bu hedefe doğru yol alıyor. Ne gördüğünü ve
hissettiğini açıkla.

D: Ben... dışarıdan... gidiyorum... her nasıl oluyorsa...

Dr. N: Dışarıdan mı?

D: (şaşkın) Bir çeşit zincir... boyunca... yüzüyorum. Sanki
bir dizi... birbirine bağlanan halkaların... sisli bir labirentin
içinde mekik dokuyorum... sonra... açılıyor...oo!

Dr. N: Ne oldu?

D: (hayretle) Büyük... bir meydanın içine girdim... Bir sürü
kişi görüyorum... zikzak çiziyorlar... (denek tedirginleşiyor)

Dr. N: Rahat ol... şu anda dağıtım alanındasın. Rehberini hala görüyor musun?

D: (tereddütle) Evet... yanımda... yoksa kaybolurdum... burası o kadar büyük ki...

Dr. N: (elimi deneğin alnına koyarak) Rahatlamaya devam et. Burası sana yeni bir yer gibi gözükse de, daha önce de buraya geldiğini hatırla. Şimdi ne yapıyorsun?

D: İleri doğru taşınyorum... hızla... başkalarının arasından dümdüz geçiyorum... bunun sonrasında... boş bir yere geliyorum... açıklık...

Dr. N: Bu boşluk, etrafının karanlık olduğu anlamına mı geliyor?

D: Burası hiçbir zaman karanlık olmuyor... sadece ışık... hızımdan dolayı daha koyu tonlarda daralıyor. Yavaşladığım zaman her şey daha aydınlık oluyor (başka denekler de bu gözlemi doğrulamaktadır).

Dr. N: Devam et ve sonra ne gördüğünü bildir.

D: Bir süre sonra... kişi kümeleri görüyorum.

Dr. N: Yani kişi toplulukları mı demek istiyorsun?

D: Evet, kovanlardaki gibi... onları hareket eden ışık demetleri şeklinde görüyorum... ateş böcekleri gibi...

Dr. N: Tamam, ilerlemeye devam et ve bana ne hissettiğini söyle.

D: Sıcaklık... dostluk... empati... rüya gibi... hmm...?

Dr. N: Ne oldu?

D: Yavaşladım... şimdi işler değişti.

Dr. N: Nasıl?

D: Her şey daha tarifi mümkün bir hal aldı (ara) Bu yeri tanıyorum.

Dr. N: Kendi kovanına (kümene) ulaştın mı?

D: (uzun bir ara) Henüz değil, sanırım...

Dr. N: Etrafına bakın ve tam olarak ne gördüğünü ve ne hissettiğini bana anlat.

D: (denek titremeye başlıyor) Bir arada duran... kişi demetleri var... uzakta... fakat... *işte!*

Dr. N: Ne görüyorsun?

D: (korkuyla) Tanıdığım kişileri... ailemin bazı üyelerini... uzakta... fakat... (ıstırapla) *onlara bir türlü ulaşamıyorum!*

Dr. N: Niçin?

D: (şaşkın bir şekilde ağlayarak) Bilmiyorum! Tanrım, burada olduğumu bilmiyorlar mı? (denek koltuğunda çırpınıyor ve sonra kolunu uzatarak elini ofisinin duvarına yaslıyor) *Babama ulaşamıyorum!*

Not: Kısa bir süre için soru sormayı bırakıyorum. En son geçmiş hayatında babasının, deneğimin üzerinde büyük bir etkisi vardı ve dolayısıyla ek yatıştırma tekniklerine ihtiyacı var. Ayrıca devam etmeden önce koruyucu kalkanını güçlendirmeye karar veriyorum.

Dr. N: Sence babanın senden uzakta bulunmasının ve ona ulaşamamanın nedeni ne?

D: (uzun aradan yararlanarak deneğimin göz yaşları ve terden ıslanan yüzünü kuruluyorum) Bilmiyorum...

Dr. N: (elimi deneğin alnına koyuyor ve talimat veriyorum) Babanla bağlantı kur, *şimdi!*

D: (biraz aradan sonra denek gevşiyor) Tamam... bana sabırlı olmamı ve her şeyi anlayacağımı söylüyor... Onun bulunduğu yere, yanına gitmek istiyorum.

Dr. N: Ve bu konuda sana ne söylüyor?

D: (hüzünle) Diyor ki... eğer ona ihtiyacım varsa... her zaman zihnimin içinde olabilir miş ve... bunu daha iyi yapmayı (telepatik düşünceyi) öğrenecekmişim... fakat bulunduğu yerde kalması gerekiyormuş...

Dr. N: Sence babanın o belli yerde kalmasının temel nedeni nedir?

D: (ağlayarak) O benim kovanıma ait değil.

Dr. N: Başka bir şey var mı?

D: İdareciler... onlar... (yine ağlıyor) Emin değilim...

Not: Normalde ruhsal aktarımları sırasında deneklere fazla müdahale etmekten kaçınıyorum. Ancak bu vakada deneğim karmaşa içinde ve hazırlıksız olduğu için biraz rehberlik veriyorum.

Dr. N: Niçin şu anda babanın bulunduğu konuma ulaşamadığını analiz edelim. Acaba bu ayrılık, daha yüksek varlıkların bu sürenin senin için bir derin düşünme zamanı olduğuna ve yalnızca kendi gelişim düzeyindeki ruhlarla birleşmen gerektiğine inanmalarının sonucu olabilir mi?

D: (kendini daha toplamış olarak) Evet... aradan böyle mesajlar geliyor. İşlerimi yoluna koymalıyım... bana benzerenlerle birlikte. İdareciler bizi yüreklendiriyor... ve babam da anlamama yardım ediyor.

Dr. N: Bu yöntem senin için tatmin edici mi?

D: (ara) Evet.

Dr. N: Peki, lütfen ailenin bazı üyelerini uzakta gördüğün andan itibaren geçişini anlatmaya devam eder misin?

D: Peki, hala yavaşlıyorum... Ağır ağır ilerliyorum... Daha önce de bulunduğum bir yola sokuluyorum. Başka bazı kişi demetlerinden (grup kümelerinden) geçiyorum. Sonra, duruyorum.

Not: İçeriye son aktarım genç ruhlar için özellikle önemlidir. Bir denek, ipnozdan uyandığı zaman, bu sahneyi uzun bir yolculuk sonrası alaca karanlıkta evine geri döndüğü duygusu veren bir manzara olarak tanımlamıştı. Kırsal alandan geçip şehre girmiş, nihayet uygun caddeye varmıştı. Komşu evlerin ışıkları yanıyordu ve yavaşlayarak onların önünden kendi evine doğru ilerlerken açık pencerelerden içerideki kişileri görebiliyordu. De-

neklerin uzaktan yuvalarının nasıl görüldüğünü tanımlamak için “küme” ve “kovan” gibi kelimeler kullanmalarına karşılık, kendilerine özel kümelerin içine girdiklerinde bu manzara çok daha bireysel bir şekil almaktadır. Bu noktadan sonra deneklerin ruhsal çevreleri şehirlerle, okullarla ve dünyasal güvenlik ve rahatlıkla özdeşleştirilen diğer yaşam alanlarıyla benzeşmeye başlar.

Dr. N: Şimdi yerinde durduğuna göre, izlenimlerin nedir?

D: Büyük... aktivite... Civarda bir sürü kişi var. Bazıları tanıdık, bazıları değil.

Dr. N: Onlara biraz daha yaklaşabilir miyiz?

D: (deneğim tersleniyor ve kızarak sesini yükseltiyor) Anlamıyorsun! Ben *oraya* gitmiyorum (parmağıyla ofisinin duvarını işaret ediyor)

Dr. N: Sorun ne?

D: Oraya gitmemem gerekiyor. Öyle her istediğin yere gidemezsin.

Dr. N: Ama varacağın yere vardın, değil mi?

D: Olsun. Oraya gitmiyorum, (yine zihnindeki resme göre parmağıyla işaret ediyor).

Dr. N: Bunun baban hakkında aldığın mesajlarla bağlantısı var mı?

D: Evet, var.

Dr. N: Şimdi sen bana ruh enerjinin keyfinin istediği gibi dolaşamayacağını mı söylüyorsun, örneğin grubunun dışına gitmek gibi?

D: (dışarıya doğru işaret ederek) *Onlar*, oradakiler benim grubuma dahil değiller.

Dr. N: Oradakiler derken neyi kastettiğini tanımla.

D: (ciddi bir sesle) Yakındaki diğerlerini, orası *onların* yeri. (parmağıyla zemini işaret ediyor) Burası *bizim* yerimiz. Biz buradayız. (bildirimini güçlendirmek için başıyla onaylıyor)

Dr. N: Onlar kim?

D: İşte, başkaları tabii ki, benim grubumda olmayan kişiler. (sinirli bir şekilde kahkaha atıyor) Hey, *bak...* benim grubum. Onları yeniden görmek harika. Bana doğru geliyorlar!

Dr. N: (Spontane yanıtlar almak için ilk defa böyle haberler alıyormuş gibi yapıyorum) Gerçekten mi? Bu harika bir şey olmalı. Onlar senin geçmiş hayatında birlikte olduğun kişiler mi?

D: Tek bir hayattan daha fazla. (gururla) Onlar *benim* yoldaşlarım.

Dr. N: Bu kişiler senin grubunun üyesi olan varlıklar değil mi?

D: Tabii, evet, onlarla çok uzun zamandır beraberiz. Ah, hepsini birden görmek çok güzel. (denek çok keyişi, bu sahnenin tadını çıkarması için biraz zaman veriyorum.)

Dr. N: Buraya ulaştığımız andan beri geçen kısa süre içinde anlayışında epey bir değişiklik olduğunu görüyorum. Biraz daha uzağa, bu mekanın çevresinde yaşayanlara bak. Onların yaşadığı yer nasıl?

D: (sıkılarak) Bilmek *istemiyorum*. Bu onların meselesi, anlamıyor musun? Benim onlarla ilişğim yok. Ben burada birlikte olmam gereken kişilerle meşgulüm. Tanıdığım ve sevdiğim kişilerle.

Dr. N: Anlıyorum fakat bir iki dakika önce babana yaklaştımadığın için oldukça huzursuzdun.

D: Şimdi onun kendi yoldaşlarıyla toplandığı bir yeri olduğunu biliyorum.

Dr. N: Bunu buraya vardığımız sırada niçin bilmiyordun?

D: Emin değilim. İlk başta bir şok geçirdiğimi kabul ediyorum. Ama artık işlerin nasıl olduğunu biliyorum. Her şey geri geliyor.

Dr. N: Niçin rehberin babanı görmeden önce bütün bunları açıklamak için yanında değildi?

D: (uzun bir ara) Bilmiyorum.

Dr. N: Muhtemelen bu grupların içinde babanın dışında tanıdığın ve sevdiğin başka kişiler de vardır. Artık ruh dünyasında senin için uygun olan bu yerdesin diye onlarla hiç temas etmediğini mi söylüyorsun?

D: (bana sinirlenerek) Hayır, zihnimde temas kuruyorum. Seninle anlaşmak niye bu kadar zor? Benim *burada kalmam gerekiyor*.

Dr. N: (daha fazla bilgi almak için yine deneğin üstüne gidiyorum) Ve ziyaret için bile olsa diğer grupların bulunduğu yerlerde dolaşıyorsun öyle mi?

D: *Hayır! Dolaşılmaz! Diğer grupların içine girilmez ve enerjileriyle karışılmaz.*

Dr. N: Ama zihinsel temas da onların enerjileriyle etkileşmeye yol açmaz mı?

D: Ancak doğru zamanda. Bunu yapmakta serbest oldukları zaman...

Dr. N: O halde senin söylemeye çalıştığın şey, buradaki herkesin kendi grup mekanlarında yerleştiği ve yanlış zamanlarda ziyaret amaçlı dolaşmadığı ya da pek fazla zihinsel temas kurmadığı.

D: (sakinleşerek) Evet, herkes talimatlar eşliğinde kendi yerindedir. Etrafta dolaşanlar daha çok idarecilerdir...

Dr. N: Bunu benim için netleştirdiğin için teşekkür ederim. Senin ve grup arkadaşlarının başkalarının yerlerine girmeme konusunda özellikle dikkatli olduğunu bilmemi istiyorsun.

D: Doğru. En azından benim bulunduğum yerde işler böyle.

Dr. N: Peki bu senin kendini sınırlanmış hissetmene yol açmıyor mu?

D: Yo hayır, kurallara dikkat ettiğim sürece burada büyük genişlikler ve öyle bir özgürlük duygusu var ki.

Dr. N: Peki kurallara uymazsan ne olur? Her ruh grubu için uygun yerleşim alanının hacmine kim karar veriyor?

D: (ara) Öğretmenler bize yardımcı oluyor, yoksa yolumuzu şaşırdık.

Dr. N: Buraya ilk geldiğinizde de kaybolmuş gibi görünüyordun.

D: (emin olmadan) Bağlantım yoktu... Zihinsel olarak uyumlanamamıştım... Kafam karışık... Burasının ne kadar büyük olduğunu kavradığımı sanmıyorum.

Dr. N: Etrafına, yerleşik durumdaki bütün mekanlara bak. Ruh dünyası ruhlarla dolup taşmıyor mu?

D: (gülerek) Bazen kayboluruz, bu bizim kendi hatamızdır, burası öyle büyük ki! Bu yüzden de hiçbir zaman kalabalık değil.

Bu bölümde yer alan iki vaka ruh dünyasına geçişin final aşamasını hatırlayan bir başlangıç düzeyindeki ve bir de daha ilerlemiş bir ruhun farklı reaksiyonlarını temsil etmektedir. Katılımcıların her birinin dağıtım alanından kendi küme gruplarındaki son durağa uzanan panoramik manzarayla ilgili yorumları kendilerine özgüdür. Deneklerimin bazıları giriş kapısından grup yerleşimine geçişi öyle hızlı bulmaktadırlar ki varış anında uyum sağlamak için zamana ihtiyaç duymaktadırlar.

Deneklerim yuvaya dönüş ile yerleşme arasındaki anıları hatırlarken bazen önemli bir bireyin ışık formunda orada hazır bulunmaması ya da onlarla telepatik iletişim kurmamasıyla ilgili kaygılarından söz ederler. Bu önemli birey genellikle henüz tamamlanan hayattaki ana-baba veya eştir. Nakil aşamasının tamamlanmasıyla birlikte bunun nedeni açıklık kazanmış olur ve çoğunlukla yeni bir bedenlenmeyle ilgilidir.

Geri dönen ortalama bir ruhun nasıl sevinçle dolduğunu gördük. Tanıdık varlıklar, dalgalanan parlak ışık kütlelerinde bir araya kümelenmişlerdi. Zaman zaman yankılanan müzikal ses-

ler giriş yapan yolcuya özgün notalarla yol gösterirler. Bir denek şöyle anlatmıştı, “Evime yaklaştıkça, onu tanımam için, pek çok ses monoton bir tonda A harfini söyler, Aaaa şeklinde ve ben hepsinin sıcak, parlak enerji olarak hızla titreştiğini görebilirim ve onların şu anda bedensiz olduklarını bilirim.”

Bunun anlamı, halihazırda bir ya da daha çok bedende bedenlenmiş durumdaki ruhların, o sırada geri dönen birisini karşılamaya aktif olarak katılmadıklarıdır.

Bir başka denek bunu “sanki otomatik pilota bağlanmış gibi uyurlar, kimin içeride kimin dışarıda olduğunu daima biliriz” şeklinde açıklamıştır. Tam bir bedensizlik durumunda olmayan bu ruhlar, düşük nabızlı enerji örüntüleriyle donuk bir ışık yayarlar ve başkalarıyla pek bir iletişim içinde oldukları görünümü vermezler. Yine de, geri dönen ruhu grup ortamı içinde sessiz bir tarzda karşılama yetisine sahiptirler.

Deneklerim arasında, Vaka 15’in de deneyimlediği gibi, çeşitli gruplar arasında bir bariyer olduğu duygusunun o varlığın olgunluğuna bağlı olarak farklı versiyonları vardır. Bir sonraki bölümde özgürce girip çıkmayla ilgili bir diğer perspektife yer vereceğim. Temel çalışmalarla ilgili yapılacak pek çok işi olan ortalama bir ruh kendi ruhunun diğerlerinden ayrılmasını aynı okulda ama farklı sınıflarda okumaya benzetmektedir. Ayrıca kendi okul odalarında diğerlerinden bütünüyle ayrı yaşadıklarını hisseden deneklerim de olmuştur. Rehber öğretmenlerin idaresi altındaki ruhsal okullar benzetmesi ipnoz altındaki kişiler tarafından o kadar sık kullanılmıştır ki aynı terminolojiyi kullanmak benim için de bir alışkanlık haline gelmiştir.

Daha önce değindiğim gibi, ruhlar kendi ruh gruplarına ulaştıktan sonra bir İhtiyarlar Meclisinin huzuruna çağırılırlar. Meclis yargılama konumunda olmamakla beraber, gruba geri gönderilmeden önce ruhun aktivitelerinin incelenmesiyle doğrudan ilgilidir. Deneklerimin bu oturumlarda neler olup bittiğini bütün ayrıntılarıyla toparlamada bir miktar güçlük çekmeleri sıra dışı

değildir ve bu kapanıklığın bir maksadı olduğundan şüphe duyuyorum.

İşte bir vakanın raporu: “Arkadaşlarımla buluşmanın sonrasında rehberim Veronica (deneğin daha kıdemsiz öğretmeni) beni Yaşlılar’la heyet toplantısı için başka bir yere götürüyor. Veronica anlamadığım şeyleri yorumlamak ve son hayatımdaki icraatın açıklamalarına dayanak sağlamak için yanımdan ayrılmıyor. Zaman zaman sanki bir savunma avukatıymış gibi benim lehime konuşuyor fakat Quazel’in (deneğin Veronica’dan önce gelen daha kıdemli rehberi) oturumdaki yeri daha ağırlıklı. Önümde beyaz uzun giysiler içindeki hep aynı altı Yaşlı var. Yüzleri nazik ve henüz yaşadığım hayatla ilgili algılarımı, daha iyi kullanabileceğim becerilerimi ve yaptığım yararlı işleri değerlendiriyorlar. Uğraşıp başaramadıklarımı ve dilediğim şeyleri istediğim gibi ifade etme izin veriliyor. Bütün Yaşlılar tanıdık, özellikle de bana diğerlerinden daha çok hitap eden ve daha genç görünen iki tanesi. Sanırım erkek ya da kadın görünümlerini ayırt edebiliyorum. Her biri beni ayrı bir yönden sorguluyor, fakat doğruyu söylüyorlar ve adil davranıyorlar. Onlardan hiçbir şeyi saklayamam, fakat bazen aralarındaki hızlı iletişimde düşünceler gidip gelirken ipin ucunu kaçıyorum. Durumlar beni aştığı zaman, Veronica hakkımda neler söylediklerini anlayacağım şekilde bana söylüyor, fakat her şeyi anlatmadığı duygusuna sahibim. Yeryüzüne geri dönmeden önce, beni bir kere daha görmek isteyecekler.”

Ruhlar, grup ortamındaki tanıdık sınıf arkadaşlarının arasına katıldıkları zaman, sonunda yuvalarına kavuştuklarını düşünürler. Buradaki katılımları biçim ve işlev açısından öğrenci seçme yerleştirme sistemine benzer. Gruba kabul edilme kriteri bilgi ve belirli bir gelişim düzeyine dayanır. Herhangi bir sınıfta olduğu gibi bazı öğrenciler öğretmenleriyle daha iyi ilişki kurar, bazıları da daha az. Bir sonraki bölüm ruh gruplarının sınışılandırılmasını ve ruhların kendi ruhsal mekanlarında kendilerini nasıl gördüklerini inceleyecektir.

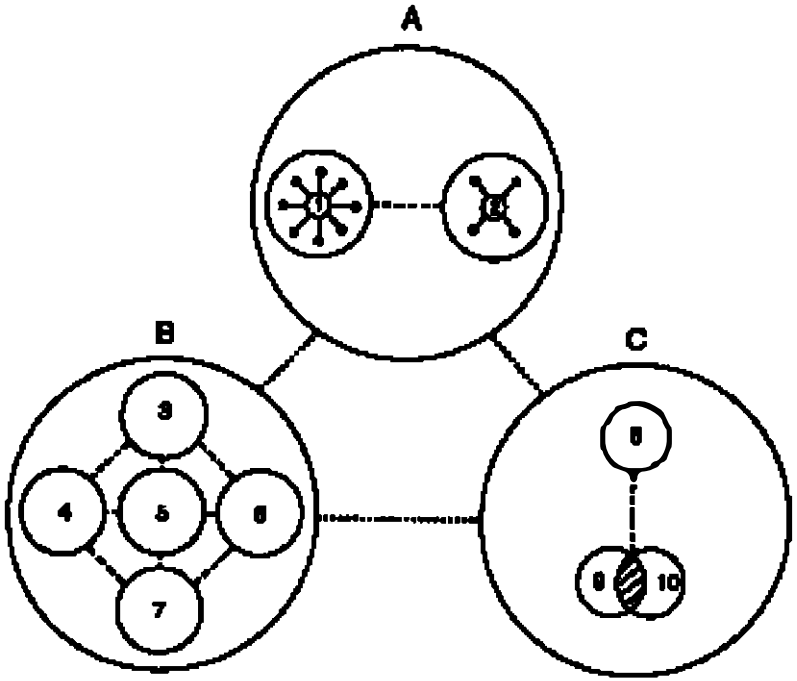
Yerleştirme

Bir ruhumuz olduğuna inanan kişilerden aldığım izlenim, tüm ruhların olasılıkla tek bir büyük toplanma yerinde karışık durumda bulunduklarını tahayyül ettikleridir. Deneklerimin birçoğu da seanslara başlamadan önce aynı inancı paylaşanlardandır. Seanslardan sonra ise, herkesin ruh dünyasında kararlaştırılmış bir yeri olduğunu kavramış olmanın yarattığı şaşkınlığı ifade etmeleri sürpriz olmaz. İpnoz altındaki kişilerle ruh dünyasındaki yaşamı incelemeye yeni başladığım sıralarda, organize ruh destek gruplarının varlığıyla ilgili söylemlere hazırlıklı değildim. Zihnimde ruhların yeryüzünü terk ettikten sonra kendi başlarına etrafta dolaştıkları şeklinde bir resim vardı.

Gruba yerleştirilmede belirleyici etken ruhun seviyesidir. Fiziksel ölümden sonra ruhun yuvaya dönüş yolculuğu, çok genç bir ruh olmadığı veya Dördüncü Bölümde anlatılan başka nedenlerden ötürü çevreden izole edilmediği takdirde kendi kolonisine ayrılan yere ulaşmasıyla sona erer. Bu küme gruplarındaki ruhlar aynı farkındalık seviyesine sahip eski yakın dostlardır.

Transtaki kişiler bir ruh kümesinin parçası olduklarını söyledikleri zaman, tıpkı bir insan ailesinde görebileceğiniz, direkt ve sık bir temas halinde bulunan küçük ve birinci derecedeki bir varlıklar biriminden söz etmektedirler. Bu varlıklar birbirlerine karşı yeryüzündeki kavramlarımızın çok ötesinde bir duyarlılık içindedirler.

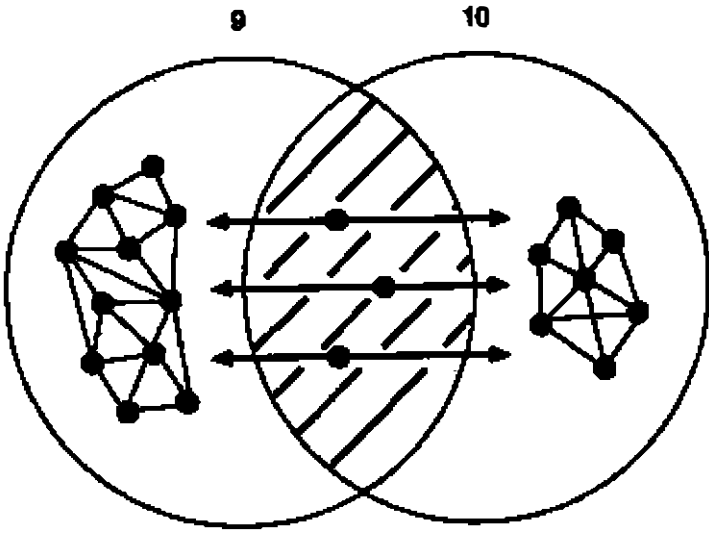
İkinci derecedeki ruh grupları birbirleriyle çok daha az yakın olan toplumsal bir destek topluluğu şeklinde düzenlenmiştir. Daha büyük olan ikincil varlık grupları, bir göldeki nilüfer çiçek-

- Birincil kümeler dahilindeki yoğun ruh etkileşimleri.
 - - - İkincil bir grup dahilindeki birincil kümeler arasındaki sık olmayan ruh etkileşimleri.
 Daha az gelişmiş ruhlar içeren ikincil gruplar arasında yok denilebilecek kadar az ruh etkileşimleri.

Şekil 1- Birincil ve İkincil Ruh Grupları arasında
Toplumsal Etkileşimler

Bu diyagram birincil küme grupları (1-10) ve onların ikincil gruplarındaki (A, B, C) ruhlar arasındaki ilişkileri gösterir. Grupların ve bu grupların içindeki ruh üyelerin sayısı hipotetiktir, çünkü bu şema bildirimde bulunan her deneğin ruh dünyasındaki yerine bağlı olarak farklılık gösterir.

Şekil 2- Birincil Ruh Grubu Dahilindeki Toplumsal Etkileşme

Bu çizelge, iki küme grubu arasındaki daha az görülen yatay geçişlerin bir örneği olarak 9. ve 10. kümelerin (Şekil 1'deki) büyütülmüş halini göstermektedir. Burada seçici şekilde her iki gruptan başkalarıyla çalışan belirli ruhlar (taralı alanın içinde) arasında karşılıklı temas vardır.

lerinin yapraklarına benzer şekilde, dev birincil küme dizilerinden meydana gelmiştir. Ruhsal göller sanki sonu yokmuş gibi görünürler. Bu göllerin içinde bin ruhtan daha az olduğu tahmin edilen bir ikincil grubu hiç duymadım. Bir ikincil grubu oluşturan çok sayıda birincil grup kümeleri arasındaki ilişkiler seyrek görünmektedir ya da kümeler arasında hiç temas yoktur. İki farklı ikincil grubun üyesi olan ruhlar arasında herhangi bir anlamlı ilişkinin ise iyice ender olduğunu bulguladım. Çünkü ruhların sayısı çok fazla olduğu için böyle bir şeye gerek kalmamaktadır.

Birincil alt grup kümelerinin içerdiği varlık adedi üç ile yirmi beş ruh arasında değişir. Bana anlatıldığına göre ortalama birlik-telik sayısı on beş civarındadır ve buna İç Daire denir. Değişik grup kümelerine ait üyelerin bir çalışma için birbiriyle temas kurmaları herhangi bir bedenlenme sırasında öğrenilmesi gereken derslerin yönetimiyle ilgilidir. Böyle bir temas, geçmiş bir hayattaki bağlantıya veya söz konusu ruhların belirli kimlik özelliklerine bağlı olabilir. Farklı küme gruplarının üyeleri arasındaki ruh tanışıklıkları yeryüzündeki hayatta çevresel rolleri kapsar. Bir zamanlar lisedeyken yakın olduğunuz, fakat şimdi ancak yıllık buluşma toplantılarında bir araya geldiğiniz bir sınıf arkadaşınız bir benzetme olarak gösterilebilir.

Aynı küme grubunun üyeleri ise sonsuza kadar yakın bir birlik içindedirler. Sıkı bağlarla örölü bu kümeler çoğu zaman birbirine benzer zihinlere sahip ve birbirleriyle daimi bir iş birliğı içinde üzerinde çalıştıkları ortak hedefleri bulunan ruhlardan meydana gelmiştir. Yeryüzündeki bedenlenmeleri sırasında genellikle aile üyesi ve yakın arkadaş olarak birlikte yaşadıkları hayatları seçerler.

Bir deneğin, eski hayatlardaki bir kız kardeş ya da erkek kardeş ile aynı küme grubunun üyeleri oluşu ebeveynlerle aynı gruba ait olmalarından çok daha yaygındır. Yeryüzünde ölmemizden hemen arkasından anne babalarımız ruhsal giriş kapısında bizi karşılayabilirler, fakat onları ruh dünyasında çok fazla

görmeyebiliriz. Bu koşulun ardında ebeveynlerin olgunluğuyla bağlantılı nedenler yoktur, çünkü onların ruhları ortaya çıkardıkları çocuktan daha az gelişmiş olabilir. Daha çok, aynı zaman çerçevesi içinde yaşıt olan kardeşler arasındaki bir sosyal öğrenim meselesidir. Anne ve babalar hem iyi hem de kötü karmik sonuçlar bakımından bir çocuğun birinci derecede özdeşleştiği figürler olmalarına rağmen, bir hayat boyunca kişisel gelişimimizi en çok etkileyenler çoğunlukla eşler, kız ve erkek kardeşler seçtiğimiz yakın arkadaşlardır. Bu, bizimle aynı nesilden olmayıp bize farklı yollarla hizmet eden ebeveynlerin, teyzelerin, amcaların, halaların, dayıların ve büyük anne ve babaların önemini azaltmaz.

Sayfa 117-118'deki 1. ve 2. şekiller ruhların ruhsal ortamını temsil etmektedir. 1. Şekilde, daha büyük, ikincil Grup A'nın içinde yer alan birincil Grup 1'deki bir varlık, Grup 1'in diğer bütün üyeleriyle hep birlikte yakın bir ilişki içinde çalışır. Bununla beraber (Şekil 2'de detaylandırılmış) birincil Gruplar 9 ve 10'daki bazı ruhlar da beraber çalışabilir. İkincil Gruplar A, B ve C'deki daha genç ruhlar olasılıkla ruh dünyasında veya yeryüzünde ya çok az temas içinde olacaklar ya da hiç olmayacaklardır. Ruhlar arasındaki ortaklık küme gruplarındaki atanmış yakınlıklarına bağlıdır, bu gruplar paylaşılmış yeryüzü deneyimlerinin beraberinde getirdiği bir bilgi benzerliği ve çekimin hüküm sürdüğü yerlerdir.

Bir sonraki vaka bizlere fiziksel ölüm sonrası kişinin küme grubunun içine geri dönmesinin nasıl cereyan ettiğini tanıttacaktır.

- Vaka 16 -

Dr. N: Dağıtım alanından ayrıldıktan ve ait olduğun ruhsal uzaya ulaştıktan sonra neler yapıyorsun?

D: Arkadaşlarımla birlikte okula gidiyoruz.

Dr. N: Yani bir çeşit ruhsal sınıfın olduğunu mu söylemek istiyorsun?

D: Evet, orada ders çalışıyoruz.

Dr. N: Oraya ulaőtıėın andan başlayarak beni okula götürmeni istiyorum ki neler olup bittiğini takdir edebileyim. Dışarıdan neler gördüğünü anlatarak başla.

D: (hiç tereddüt göstermeden) Kusursuz bir kare biçiminde ve büyük, yontularla bezeli sütunları olan bir Grek mabedi görüyorum, çok güzel. Onu tanıyorum, çünkü burası benim her devirden (hayattan) sonra döndüğüm yer.

Dr. N: Klasik Grek mabedinin ruh dünyasında ne işi var?

D: (omuzlarını silkerek) Bana niçin öyle görüldüğünü bilmiyorum, fakat doğal bir görüntüsü var... Yunanistan'daki hayatlarımdan dolayı.

Dr. N: Tamam, devam edelim. Seni karşılamaya gelen birileri var mı?

D: (deneğin yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor) Öğretmenim Karla.

Dr. N: Sana nasıl bir şekilde görünüyor?

D: (kendinden emin) Onun mabedin girişinden çıkıp bana doğru geldiğini görüyorum... bir tanrıça olarak... uzun boylu... uzun etekli uçuşan bir giysi giyiyor... tek omuzu çıplak... saçları toplanmış ve altın bir tokayla tutturulmuş... yanıma geliyor.

Dr. N: Kendi üstüne bak. Sen de aynı tarzda giysiler mi giyiyorsun?

D: Biz... hepimizin aynı giyindiği görülüyor... ışıkla parlıyoruz... ve değişebiliyoruz... Karla benim onun şu anda görüldüğü tarzdan hoşlandığımı biliyor.

Dr. N: Diğerleri nerede?

D: Karla beni mabet okulunun içine götürdü. Büyük bir kütüphane görüyorum. Küçük topluluklar ses çıkarmadan konuşuyorlar... masalarda. Öyle ağırbaşlı... sıcak... ve çok tanıdık olduğum güvenlik hissi veren bir ortam ki.

Dr. N: Bu kişiler sana yetişkin kadın ve erkekler olarak mı görünüyor?

D: Evet, fakat grubumda kadınlar daha fazla.

Dr. N: Niçin?

D: Çünkü bu, şu anda onların en rahat ettiği valans.

Not: Bu deneğin cinsiyet tercihini belirtmek için valans (valence) kelimesini kullanması garip bir seçim, fakat uyuyor. Kimyada valans, başka elementlerle bileşik oluştururken oran belirleyen artı ya da eksi değerlerdir. Gruplardaki ruhlar da kadın ve erkek kimliklere veya karışık durumda olmaya eğilimli olabilmektedirler.

Dr. N: Peki, sonra ne yapıyorsun?

D: Karla beni en yakın masaya götürüyor ve arkadaşlarım beni hemen aralarına alıyorlar. Ah, geri gelmek öyle hoş ki.

Dr. N: Bu belirli kişilerin mabette seninle birlikte olmalarının nedeni nedir?

D: Çünkü biz hepimiz aynı çalışma grubundayız. Şu anda bir kere daha onlarla beraber olmaktan ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam (denek bu sahneye kendini öyle kaptırıyor ki tekrar başlamasını sağlamak bir dakikamı alıyor).

Dr. N: Bu kütüphanede seninle birlikte kaç kişi var? **D:** (zihinsel olarak sayarken ara veriyor) Yirmi kadar. **Dr. N:** Yirmisi de yakın arkadaşın mı?

D: Hepimiz yakınız... Onları çağlardan beri tanıyorum. Fakat beş tanesi en sevdiğim arkadaşlarım.

Dr. N: Yirmi kişinin her biri yaklaşık aynı öğrenim düzeyinde mi?

D: Eh... hemen hemen. Bazıları diğerlerinden biraz daha önde.

Dr. N: Bildiğın kadarıyla kendini grupta nereye koyuyorsun?

D: Ortalarda bir yere.

Dr. N: Öğrendiğınız derslere gelecek olursak, en iyi beş arkadaşına kıyasla nasıl bir yerdesin?

D: Hepimiz aynıyız... birlikte çalışmamız çok fazla.

Dr. N: Onlara nasıl hitap ediyorsun?

D: (kıkırdıyor) Birbirimize taktığımız isimler var.

Dr. N: Neden takma isim kullanıyorsunuz?

D: İşte... özümüzü tanımlamak için. Bunlar yeryüzüyle ilgili şeyleri temsil ediyor.

Dr. N: Senin takma adın ne?

D: Diken.

Dr. N: Bu isim senin kişisel bir özelliğini mi temsil ediyor?

D: (ara) Ben... döngülerimde (hayat devrelerinde) yeni durumlara verdiğim sivri tepkilerle ünlüyümdür.

Dr. N: Kendini en yakın hissettiğın varlığa hangi isimle sesleniyorsun ve neden?

D: (hafifçe gülüyor) Sprey. O döngülerinde halsiz kalır... enerjisini öyle hızlı dağıtır ki her tarafa sıçrar, tıpkı yeryüzündeyken çok sevdiği su gibi.

Dr. N: Aile grubunun çok özellikli olduğu anlaşılıyor. Şimdi bana senin ve arkadaşlarının bu kütüphane ortamında fiilen ne yaptığınızı açıklayabilir misin?

D: Masama giderim ve kitaplara bakarız.

Dr. N: Kitaplar mı? Ne çeşit kitaplar?

D: Hayat kitapları.

Dr. N: Onları iyice tanımlar mısın?

D: Resimli kitaplardır... kalın beyaz kenarlı... altı yedi santim kalınlığında, oldukça büyük.

Dr. N: Bu kitaplardan birisini aç ve senin ve masadaki arkadaşlarının ne gördüğünü bana açıkla.

D: (denek eliyle bir kitabı tutma ve onu açma hareketi ya-

parken kısa bir ara oluşuyor) Hiç yazı yok. Gördüğümüz her şey canlı resimler halinde.

Dr. N: Aksiyon halinde resimler... fotoğraşardan farklı mı?

D: Evet, bunlar çok boyutlu. Hareket ediyorlar... yer değiştiriyorlar... kristal bir merkezden... yansıyan ışıkla birlikte.

Dr. N: Demek ki resimler düz değil ve hareket eden ışık dalgalarının da derinliği var öyle mi?

D: Doğru, faal haldeler.

Dr. N: Arkadaşlarının ve senin bu kitapları nasıl kullandığınızı anlat.

D: İlk başta, kitabı ilk açtığın anda bir odak noktası yoktur. Sonra istediğimiz şeyi düşünürüz, kristal koyudan açığa dönüşür ve... aynı hizaya girer. Sonra... minyatür şeklinde... geçmiş hayatlarımızı ve alternatiflerimizi görebiliriz.

Dr. N: Zaman bu kitaplarda nasıl işlem görür?

D: Çerçevelerle... sayfalarla... zaman hayat kitaplarıyla sıkıştırılır.

Dr. N: Şu anda geçmişinin üzerinde durmak istemiyorum ama kitaba bir göz at ve ilk gördüğün şeyi bana söyle.

D: Geçmiş hayatımda kendimi disipline sokma yetersizliği, çünkü zihnimde bu konu var. Kendimi genç yaşta, aşk yüzünden çıkan bir kavgada ölürken görüyorum. Bir hiç yüzünden öldüm.

Dr. N: Hayat kitabında gelecekteki hayatları da görür müsün?

D: Geleceğe ait olasılıklara bakabiliriz... küçük parçalar halinde... ders biçiminde... çoğunlukla bu seçenekler başkalarının yardımıyla daha sonra önümüze gelir. Bu kitapların asıl amacı geçmiş eylemlerimizi vurgulamaktır.

Dr. N: Küme grubuyla birlikte bu kütüphane atmosferinde bulunmanın ardındaki maksatla ilgili izlenimini bana aktarabilir misin?

D: Hepimiz bir döngü sırasındaki yanlışlarımızın üstün-

den geçmede birbirimize yardımcı oluruz. Öğretmenimiz gelir gider ve birlikte pek çok inceleme yaparız ve seçimlerimizin değerini tartışırız.

Dr. N: Bu binada kişilerin çalışma yapmasına ayrılan başka odalar var mı?

D: Hayır, burası yalnızca bizim için. Yakınımızda değişik gruplar için başka binalar var.

Not: Okuyucu burada ne demek istediğinin bir örneği olarak S. 117'deki Şekil 1'e bakabilir. Grafikte 3-7. kümeler, ruh dünyasında birbirine yakın durmalarına rağmen seyrek olan grup etkileşimlerini simgelemektedir.

Dr. N: Bu binalarda çalışmalarda bulunan topluluklardaki kişiler sizin grubunuzdakilerden daha geri ya da daha ileri düzeydeki kişiler mi?

D: İkisi de.

Dr. N: Ruhların çalıştıkları başka binaları ziyaret etmenize izin verilir mi?

D: (uzun bir ara) Düzenli olarak gittiğimiz bir tane var.

Dr. N: Hangisi?

D: Daha yeniler için olan bir yer. Öğretmenlerinin bulunmadığı zamanlarda onlara yardım ediyoruz. Size ihtiyaç duyulması hoş bir şey.

Dr. N: Onlara nasıl yardım ediyorsunuz?

D: (gülerek) Ev ödevlerinde.

Dr. N: Fakat bu rehber öğretmenlerin sorumluluğu değil mi?

D: Aslına bakarsan öğretmenler... çok daha ilerideler (gelişim bakımından)... bu grup bizim asistanlığımızı takdir ediyor çünkü onlarla kolaylıkla ilişki kurabiliyoruz.

Dr. N: O zaman bu gruba biraz öğretmenlik yapıyorsunuz.

D: Evet, fakat bunu başka bir yerde yapmıyoruz.

Dr. N: Neden yapmıyorsunuz? Neden daha gelişmiş gruplar arada bir kütüphanenize gelip size yardımcı olmuyorlar?

D: Olmuyorlar, çünkü biz yeni gelenlerden ilerideyiz. Ve biz onlara müdahale de etmiyoruz. Eğer birisiyle bağlantı kurmak istersem bunu çalışma merkezinin dışında yaparım.

Dr. N: Çalışma alanlarındaki ruhları rahatsız etmediğin sürece etrafta herhangi bir yerde dolaşabilir misin?

D: (kaçamak bir yanıt veriyor) Kendi mabedimin civarından ayrılmayı canım istemiyor, fakat herhangi birisine ulaşabilirim.

Dr. N: Zihinsel olarak daha uzaklara ulaşabilmene rağmen ruh enerjinin bu ruhsal mekanla kısıtlı olduğu gibi bir izlenim edindim.

D: Kendimi kısıtlanmış hissetmiyorum...dolaşabileceğimiz bol bol yer var.... fakat kimseye çekim duymuyorum.

Vaka 16'nın dile getirdiği kısıtlanmamışlıkla ilgili beyan, bu son vakada gördüğümüz hudutları bulunan ruhsal yerle çelişiyor gibi görünür. Deneklerimi ruh dünyasına getirdiğim zaman önce gördükleri vizyonlar, özellikle ruhsal düzen ve ruhsal yaşamlarını sürdürdükleri topluluktaki yerleriyle ilgili olanlar kendiliğinden gelir. Ortalama denekler yaşam sürdürdükleri ve çalıştıkları mekanların özel mülkiyete tabi olduğunu anlatmakla beraber hiçbirisi ruh dünyasını sınırlayıcı olarak görmez. Süperbilinçli hafızaları bir açıldı mı, çoğu kişi sahip oldukları hareket özgürlüğünden ve çok sayıda öğrenim düzeyine ait ruhların eğlendirici bir atmosferde bir araya toplandığı açık alanlara gittiklerinden zorlanmadan söz edebilmektedirler.

Herkes açık bu alanlarda dolaşan ruhlar birçok aktiviteye katılırlar. Bazıları oldukça şakacıdır, örneğin daha yaşlı ruhların ağzından dinlediğim daha genç ruhlara onları nelerin bekledi-

giyle ilgili “takılmalar” gibi. Bir denek bunu şöyle anlatıyordu: “Birbirimizle çocuklar gibi oyun oynarız. Saklambaçta gençlerin bazıları kaybolur ve sonra onların yolu bulmalarına yardım ederiz.” Ayrıca zaman zaman ruh gruplarının arasına Orta Çağların ozanları benzeri eğlendiren ve öyküler anlatan “gezginlerin” katıldıkları da anlatılmıştır. Başka bir denek, grubunun en çok “Komik” adıyla ortaya çıkan ve antikalıklarıyla hepsini güldüren garip görünümlü karakteri sevdiğini belirtmişti.

Sık olarak, ipnozdaki denekler ruh olarak birbirine karışmanın ardındaki garip anlamları net bir şekilde açıklamakta zorluk çekerler. Oldukça sık duyduğum bir eğlenme biçimi ruhların düşünce enerjilerini birleştirmek ve göndermek için bir halka oluşturmalarıdır. Bunu yapmada daima daha yüksek bir kuvvetle bağlantı rapor edilir. Bazı kişilerin söylediğine göre “Düşünce ritimleri öylesine uyumlanmış ki ortaya bir çeşit şarkı söyleme çıkar.” Ayrıca ruhların bir enerji karışımı durumu içinde birbirlerinin çevresinde döndükleri, egzotik ışık ve renk modelleri şeklinde birbirlerine girip ayrıldıkları çok zarif ve süptil danslar da olabilir. Bu dansların tam ortasında mabetler, tekneler, hayvanlar, ağaçlar veya okyanus sahilleri gibi fiziksel şeyler de şekillenebilmektedir. Eski hayatlardan pozitif anıları topluca güçlendiren gezegensel semboller olarak bu imgelerin ruh grupları için özel anlamları vardır. Bu çeşit maddi bir kopyalamanın ruhlar için yeniden fiziksel durumda olmaya özlemi ve hüznü simgelemediği, daha çok bireysel kimliklerinin şekillenmesine katkıda bulunan geçmişteki olayların neşeli bir şekilde paylaşılması olduğu aşıkardır. Benim için ruhların bu mistik dışı vurumları doğaları bakımından törenseldir, ancak asli ritüelin çok daha ötesindedirler.

Süperbilinç durumundaki deneklerin tanımlarına göre ruh dünyasındaki belirli mekanların aynı işlevi yapmalarına rağmen bu bölgelerin her birine ait imgeler çeşitlilik gösterebilmektedir. Böylece biraz önceki vakada gördüğümüz gibi bir denek tarafından bir Grek mabedi olarak tanımlanan bir eğitim alanı bir diğeri

için modern bir okul binası olarak simgelenebilmektedir. Daha çelişkili görünebilecek bildirimler de vardır. Örneğin ruh dünyasında zihinsel olarak bir mekandan diğerine yolculuk yapan denekler, bir önceki bölümde de gördüğümüz gibi hem etrafındaki boşluğun küreye benzediğini söyleyecek, hem de ruh dünyasının kuşatılmış veya çevrelenmiş olmadığını, çünkü onun “sınırsız” olduğunu ekleyeceklerdir.

Bana göre aklımızda tutmamız gereken şey, kişilerin trans sırasında bilinçli zihnin yeryüzünde deneyimledikleri ve gördükleriyle bir referans ve ilgi kurma çerçevesi inşa etme eğiliminde olduklarıdır. Transtan çıkan epey sayıda kişi ruh dünyasının çok kapsamlı olduğunu fakat kelimelerle bunları tanımlamayı beceremediklerini söylemişlerdir. Her birey, deneyimlerinin soyut ruhsal koşullarını bir anlam ifade edecek yorumlayıcı sembollere çevirir. Bazen bir denek, onu ilk olarak ruhsal bir yere taşıdığımda, kendi vizyonlarına bile inançsızlığını ifade edecektir. Bunun nedeni bilinçli zihindeki eleştirel alanın mesaj damlacıkları akıtmayı sürdürmesidir. Transtaki kişiler çok geçmeden bilinçdışı zihnin kaydettiklerine uyum sağlarlar.

Grup içerisindeki ruhlar hakkında istihbarat toplamaya başladığım zaman, bu ruhların nereye ait olduklarıyla ilgili değerlendirmelerimi bilgi düzeylerine dayandırıyordum. Yalnızca bu teşhis kriterini kullanarak, bir deneği çabuk bir şekilde belli bir yere koymak zor oluyordu. Vaka 16, ruh dünyasında yaşamla ilgili araştırmalarımın erken döneminde geldi. Önemli bir vakaydı, çünkü seans sırasında ruhları renklerinden tanımayı öğrenecektim.

Bu vakadan önce deneklerin ruh dünyasında gördükleri renkleri tanımlamalarını dinlerken, bu istihbaratın bizzat varlıkların kendileriyle ilgili olduğu için ne kadar önemli olduklarını takdir edememiştim. Deneklerim ruh enerji kitlesinin renk tonlarını rapor ediyorlardı fakat bu gözlemleri bir araya getirememiştim. Doğru soruları sormuyordum.

Kirlian fotoğrafçılığından ve incelemelerin her canlı insanın etrafına kendi renkli aurasını yaydığına işaret ettiğı U.C.L.A'daki parapsikoloji araştırmalarından haberim vardı. İnsan kalıbı içerisindeyken fiziksel bedenimizin dışına ve çevresine akan bir iyonize enerji alanına sahip olduğumuz aşıkardır ve bu alan şakara denilen hayati güç noktaları vasıtasıyla bedenle bağlantılıdır. Ruhsal enerji, bana hareket eden, canlı bir güç olarak tarif edildiğı için, bir ruhu fiziksel planda tutmak için gereken elektromanyetik enerji miktarı farklı dünyasal renkler üretmede bir diğerk faktör olabilirdi.

Ayrıca insan aurasının bir bireyin fiziksel sağlığıyla kombine şekilde düşünce ve duyguları yansıttığı söylenmekteydi. İnsan varlığının çıkardığı bu meridyenlerle deneklerimin ruh dünyasında ruhların ışık yaydığı ile ilgili söylemleri arasında direkt bir bağlantı olup olmadığını merak ediyordum.

Vaka 16 sayesinde ruhların gördüğü ışınım yapan ruh ışığının daima beyaz olmadığını idrak ettim Deneklerimin zihninde her ruh özgün renkli bir aura üretir. Bu enerji tezahürlerinin anlamını deşifre etmeme yardım etmesi bakımından güvendiğim bir vakadır.

Dr. N: Tamam, şimdi çalışma mabedinin dışına çıkalım. Çevrende veya uzakta ne görüyorsun?

D: Kişiler... büyük kişi toplulukları.

Dr. N: Bir sayı verebilir misin?

D: Hmm... uzaktakiler... sayamıyorum... yüzlerce ve yüzlerce... çok fazla sayıdalar.

Dr. N: Ve kendini bütün bu ruhlarla özdeşleştiriyor musun onlarla bir beraberliğin var mı?

D: Pek değil, zaten hepsini göremiyorum bile, uzaktakiler bir bakıma donuk gibi... ama benim grubum yakınımda.

Dr. N: Eğer yaklaşık yirmi kişilik grubuna senin birincil küme grubun diyecek olursam, şu anda etrafındaki daha

büyük ikincil ruh kitlesi ile birlikteliğin var mı?

D: Hepimiz... birliktelik içindeyiz, ama doğrudan değil. O diğer kişileri tanımıyorum...

Dr. N: Mabette kendi grubunu gördüğün şekilde bütün bu yabancı ruhların da fiziksel özelliklerini görüyor musun?

D: Hayır, bu gerekli değil. Burada açıklıkta her şey... daha doğal halinde. Onları ruh olarak görüyorum.

Dr. N: Şimdi bulunduğun yerden uzağa bak. Bu ruhları nasıl görüyorsun? Görünümleri nasıl?

D: Değişik ışıklar... ateş böcekleri gibi etrafta vızıldıyorlar.

Dr. N: Birbiriyle çalışan ruhların, örneğin öğretmenler ve öğrencilerin her zaman birbirlerine destek olduklarını söyleyebilir misin?

D: Benim topluluğumdakiler öyledir, fakat öğretmenler, derslerimizde yardımcı olmadıkları zamanlarda bir bakıma kendilerine dayanırlar.

Dr. N: Bulduğumuz yerden hiç rehber öğretmen görüyor musun?

D: (ara) Bazılarını... evet... tabii onlar sayıca bizden çok daha az. İki arkadaşıyla birlikte Karla'yı da görebiliyorum.

Dr. N: Ve sen fiziksel yüz hatlarını görmeksizin de onların rehber olduklarını biliyorsun, öyle mi? Tüm o parlak beyaz ışıklara uzaktan bakıyorsun ve zihninde onların rehber olduklarına hükmedebiliyorsun.

D: Tabii, bunu yapabiliyoruz. Fakat hepsi beyaz değiller.

Dr. N: Ruhların mutlaka beyaz (ışık) olmadıklarını mı söylüyorsun?

D: Kısmen öyle, enerjimizin yoğunluğu bizi daha az parlak yapabilir.

Dr. N: O halde Karla ve iki arkadaşı beyazın farklı tonlarını mı sergiliyorlar?

D: Hayır, beyaz filan değiller.

Dr. N: Seni izleyemiyorum.

D: O ve iki arkadaşı öğretmendir.

Dr. N: Bu nasıl bir fark yaratıyor? Bu rehberlerin beyaz olmayan bir enerji yaydıklarını mı söylüyorsun?

D: Evet, öyle.

Dr. N: Peki renkleri nedir?

D: Sarı, kuşkusuz.

Dr. N: Oo... demek bütün rehberler sarı enerji yayıyorlar.

D: Hayır, öyle değil.

Dr. N: Nasıl peki?

D: Karla'nın öğretmeni Valairs'dir. O mavidir. Onu burarlarda bazen görüyoruz. Hoş bir adam. Çok akıllı.

Dr. N: Maviye nereden gelmiştik?

D: Valairs'den. O açık mavi gözükür.

Dr. N: Biraz kafam karıştı. Daha önce senin grubunun bir parçasını oluşturan Valairs adlı başka bir öğretmenden söz etmemiştin.

D: Sormadın ki. Her neyse, o benim grubumdan *değil*. Karla da değil. Onların kendi grupları var.

Dr. N: Ve bu rehberlerin sarı ve mavi auraları var, öyle mi?

D: Evet.

Dr. N: Etrafında dolaşan başka hangi renkler var?

D: Yok.

Dr. N: Niçin kırmızı ve yeşil enerji ışıkları yok?

D: Bazıları kırmızımsı ama yeşil ışık yok.

Dr. N: Neden yok?

D: Bilmiyorum, fakat bazen çevreme bakındığımda bu yerin bir Noel ağacı gibi aydınlatıldığını düşünürüm.

Dr. N: Valairs'i merak ettim. Her ruhsal grubun kümelerine atanmış iki öğretmeni mi vardır?

D: Hımm... bu değışir. Karla Valairs'in eğitimi altında, dolayısıyla iki öğretmenimiz var, O'nu az görürüz. Bizim dışımızda başka gruplarla da çalışıyor.

Dr. N: Demek Karla'nın kendisi de bir öğrenci ve çok ileri düzeyde değil.

D: (biraz kızarak) Benim için yeterince ileri düzeyde!

Dr. N: Tamam, şimdi bu renk meselesini biraz daha açabilir miyiz? Neden Karla'nın enerjisi sarı ve Valairs'inki ise mavi renk yayıyor?

D: Bunun açıklaması kolay. Valairs... bilgi bakımından hepimizin ilerisindedir ve daha koyu bir ışık yoğunluğu veriyor.

Dr. N: Mavinin tonu, sarı ya da sırf beyaza kıyasla, ruhlar arasında bir farklılık meydana getirir mi?

D: Onu anlatmaya çalışıyorum. Mavi sarıdan daha yoğunudur ve sarı da, ne kadar yol aldığına bağlı olarak, beyazdan daha yoğundur.

Dr. N: O zaman Valairs'in ışığı Karla'dan daha az bir parlaklık yayıyor ve Karla da aynı şekilde senin enerjinden daha az parlak çünkü senin gelişim düzeyin ona göre daha aşağıda, öyle mi?

D: (gülerek) Çok daha aşağıda. İkisi de bana göre daha yoğun, daha sabit bir ışığa sahip.

Dr. N: Ve senin kendi ilerlemende nereye doğru yol aldığın bakımından Karla'nın sarı rengi senin beyazlığından nasıl ayrılıyor?

D: (gururla) Ben artık kırmızımsı-beyaza dönmekteyim. Sonunda açık altın renginde olacağım. Son zamanlarda Karla'nın da biraz daha koyu bir sarıya döndüğünü fark ettim. Bunu bekliyordum. O öyle bilgili ve iyidir ki.

Dr. N: Muhakkak öyledir, peki o, sonunda yoğunluk olarak enerji seviyesini koyu maviye mi ulaştıracak?

D: Hayır, önce açık bir maviye. Enerjimizin giderek daha yoğunlaşması daima aşamalı olarak gerçekleşir.

Dr. N: O halde bu üç temel renk; beyaz, sarı ve mavi ışıklar ruhların gelişim düzeylerini simgeliyor ve tüm ruhlar tarafından da açıkça görülebiliyor mu?

D: Evet öyle ve değişimler çok yavaştır.

Dr. N: Tekrar etrafına bak. Tüm bu enerji renkleri bu alandaki ruhlar tarafından eşit oranda mı simgeleniyor?

D: Yo, hayır! Çoğu beyaz, bazıları sarı ve bir kaç tane de mavi var.

Dr. N: Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler.

Transtayken herkesi rutin bir şekilde renk tonları hakkında sorgularım. Ruh dünyasının kendi genel beyazlığının dışında deneklerim beyaz tonlar sergileyen ruhların çoğunlukta olduğunu rapor etmektedirler. Bellidir ki nötr beyaz veya gri gelişimin başlangıç noktasıdır. Ruh auraları bunun sonrasında beyaz bazın üzerine birincil renkler, kırmızı, sarı ve maviyi karıştırırlar. Birkaç kişi sarı veya maviyle karışmış yeşilimsi tonlar görmüştür.

Ruh enerjisi hakkında duyduklarımı gökyüzünde gördüğümüz renk spektrumunu yöneten fiziki yasalarla denkleştirmek yalnızca bir varsayımdır. Bununla beraber bazı benzerlikler buldum. Gökyüzündeki daha soğumuş yıldızlardan yayılan ışık enerjisi kırmızı-turuncu iken, daha sıcak yıldızlar sarıdan mavi-beyaza doğru artarlar. Isı, yine spektrumun görünür titreşimlerinden olan farklı frekanslarda ışık dalgalarına etki eder. İnsan gözü bu dalgaları açıktan koyuya doğru bir renk bandı olarak kaydeder.

Ruhların enerji renklerinin hidrojen ve helyum gibi elementlerle ilgisi yoktur, fakat belki yüksek enerjili bir elektromanyetik alanla bağlantısı olabilir: Ruh ışığının olduğu gibi bilgeliğin ahenkli ruhsal tekliğiyle uyumlu titreşimsel hareketten etkilendiğinden kuşkulanyorum. Kuantum fiziğinin bazı yönleri evrenin titreşimsel dalgalardan meydana geldiğini, bunun da farklı titreşimdeki frekansların etkileşimi yoluyla fiziksel nesnelerin külesine etki ettiğini önermektedir. Işık, hareket, ses ve zamanın fiziksel uzayda karşılıklı ilişkileri vardır. Vakalarımından aynı ilişkilerin ruhsal maddeye uygulanmasını dinlemekteydim.

Sonuçta hem ruhsal hem de fiziksel bilincimizin ışık enerjisi çıkardığına ve aldığına karar verdim. Bireysel titreşimsel dalga örüntülerinin her ruhun aurasını temsil ettiği inancındayım. Ruh halimizle yaydığımız ışığın yoğunluğu, rengi ve formu bilgimizin ve algımızın gücüyle eş orantılıdır ve bu da gelişme sürecinde ilerledikçe artan ışık maddesi konsantrasyonlarıyla temsil edilir. Bireysel enerji örüntülerimiz yalnızca kim olduğumuzu sergilemezler, aynı zamanda başka kişileri iyileştirme ve kendimizi yenileme yeteneğimizin derecesini de gösterirler.

İpnozdaki kişiler ruhların, özellikle de uzaktan bakıldıkları ve bir şekle sahip olmadıkları zamanlarda nasıl görüldüğünü tanımlamak için renkleri kullanırlar. İncelediğim vakalardan, daha ilerlemiş ruhların hızla hareket eden enerji partikülü kütleleri çıkardıklarını öğrendim; bunların renginin mavi, en yüksek konsantrasyonların ise mor olduğu bildirilmiştir. Yeryüzündeki görünür spektrumda mavi-mor en kısa dalga uzunluğuna sahiptir ve enerji görünmeyen morötesinde zirveye çıkar. Eğer renk yoğunluğu bilgeliğin yansıması ise, o halde ruhların yaydığı beyazdan sarıya daha düşük dalga boylarının daha düşük konsantrasyonlardaki titreşimsel enerjiyi simgeliyor olmaları gerekir.

Şekil 3, deneklerimin bildirimlerine dayanarak, ruhların renk kodlamasıyla sınışıandırılması için hazırladığım bir şemadır. İlk sütunda varlığın spiritüel durumu ya da öğreniminin derecesi sıralanmıştır. Son sütun rehberlik statümüzü gösterir ve başkalarına hizmet etme kapasitesindeki yetenek ve hazır olma derecesini işaret eder; bir sonraki bölümde bu konunun açıklamasına gireceğiz. Öğrenme bir ruh olarak yaratılmamızla birlikte başlar ve ilk fiziksel hayata atanmamızla hız kazanır. Her bedenlenmeyle birlikte anlayışta biraz daha büyümemize rağmen belirli hayatlarda ayağımızın kaymasıyla geri düşebiliriz, ta ki yeniden dengemizi kazanıp ileri doğru yürümeye başlayana dek. Bununla beraber, benim belirleyebildiğim kadarıyla, bir varlık bir kere ruhsal bir seviyeyi elde etti mi onu kaybetmemektedir.

Ruhsal Gelişim Düzeyleri İçin Bir Sınıflandırma Modeli

Öğrenim Durumu	Kinetik Renk Aralığı	Rehber Statüsü
Düzyey 1: Yeni Başlayan	Beyaz (parlak ve homojen)	Yok
Düzel 2: Alt Orta	Beyazdan çıkmak üzere (kırmızımsı gölgeler, nihayetinde sarı izler görülür)	Yok
Düzyey 3: Orta	Sarı (Yekpare, beyazdan iz yok)	Yok
Düzyey 4: Üst Orta	Koyu Sarı (koyu bir altın rengi, nihayetinde mavi izler görülür)	Kıdemsiz
Düzyey 5: İleri Düzyey	Açık Mavi (Sarıdan iz yoktur, nihayetinde mor izler görülür)	Kıdemli
Düzyey 6: Yüksek Düzyeyde İlerlemiş	Koyu mavimsi-mor (Işık yayar)	Üstat

Şekil 3’de bedenlenen ruhların altı düzeyini gösteriyorum. Deneklerimi genellikle yeni başlayan, orta ve ilerlemiş kategorilerine koymakla beraber aralarda, II. ve IV. düzeylerde süptil farklılıklar vardır. Örneğin, I. düzeydeki bir ruhun yeni başlayan aşamasından II. düzeye geçmeye başlayıp başlamadığına karar vermek için yalnızca ne kadar beyaz enerjisinin kaldığını bilmem yetmez, deneğin sorduğum sorulara verdiği öğrenim durumunu sergileyen yanıtlarını da analiz etmem gerekir. Geçmiş hayat başarılarının ardışıklığı, geleceğe dair beklentiler, grup birliktelikleri ve deneklerimle rehberleri arasındaki söyleşiler hep birlikte gelişim profilini ortaya çıkarırlar.

Deneklerimin bazıları, ruh dünyasını Şekil 3’de simgelendiği gibi sosyal bir yapıyla ve organize idareyle yönetilen bir yer olarak karakterize etmeme karşı çıkarlar. Diğer yandan devamlı olarak aynı deneklerin gözlemci ve öğretmenler tarafından etkilenen planlı ve düzenli bir kendini geliştirme sürecini tanımlamalarını dinliyorum. Eğer ruh dünyası ilerlememizi gözleyen öğretmen ruhların yönetimi altında pek çok sınıfı bulunan büyük bir okula benziyorsa, o halde idari bir yapı da olmalıdır. Şekil 3, kendi kullandığım temel bir çalışma kategorizasyon modelini temsil eder. Eksiklikleri olduğunu biliyorum. Gelecek yıllarda regresyon terapistlerinin yapacakları araştırmalarla, ruhsal olgunluk düzeyini ölçecek yeni kavramlar oluşturmalarını umuyorum.

Bu bölüm, çeşitli toplumlardaki kişilerin sınışara ayrılmasında olduğu gibi, ruh dünyasındaki varlıklara da ışık seviyeleriyle ayrımcılık yapıldığı izlenimi verebilir. Yeryüzündeki sosyal koşullar ruh dünyasıyla kıyas edilemez. Ruhların bilgisini ölçen ışık frekansındaki farklılıkların hepsinin kaynağı aynı enerjidir. Ruhlar düşünce ile birleştirilirler. Eğer ruh dünyasında birçok performans düzeyi tek bir sınıfta buluşturuluyor olsaydı, bu iyi bir eğitim sistemi olmazdı. Yeryüzündeki eski tek sınışı eğitim kavramı çeşitli çağların öğrencilerini kısıtlamıştır. Ruhsal gözlem sınışarında ruhlar kendi gelişim düzeylerinde kendilerine benzer

diğerleriyle bir arada çalışırlar. Olgunlaşmış rehber-öğretmenler arkadan gelen nesillerce ruhu bir üsttekinin yerini almaya hazırlarlar.

Dolayısıyla ruh dünyasında, öğrenimi ve gelişimi ölçmek üzere tasarlanmış bir sistemi gerekli kılan koşullar bulunmasının pratik nedenleri vardır. Sistem aydınlanmayı besler ve er ya da geç ruhları mükemmelliğe taşır. Eğitimimizle ilgili faaliyetlerimizde kötü seçimlerin sonuçlarına katlanmakla beraber sistem dahilinde daimi olarak üstat ruhlar tarafından korunduğumuzu, desteklendiğimizi ve yönlendirildiğimizi anlamamız önemlidir. Bunu, ruhların ruhsal idareye tabi olması olarak görüyorum.

Ruhların hiyerarşisi fikri binlerce yıldan beri hem Doğu ve hem de Batı kültürlerinin bir parçası olmuştur. Eşatun ruhların manevi idrakin pek çok aşamalarından geçerek çocukluktan yetişkinliğe dönüşümlerinden söz etmiştir. Grekler insanoğlunun pek çok yaşam boyunca ilkesiz, ham ve şiddet saçan varlıklar noktasından hareketle sonunda merhamet, sabır, affedicilik, dürüstlük ve sevgi sahibi sosyalleşmiş insana ulaştığı düşüncesindeydiler. M.S. 2.yy'da yeni Hristiyan teolojisi Plotinus'un çeşitli varlık seviyelerindeki ruhlar hiyerarşisini içeren Yeni Eşatuncu kozmolojisinden büyük ölçüde etkilenmişti. Bu hiyerarşinin en tepesinde aşkın bir Teklik veya Yaratıcı Tanrı vardı ve insan varlıklarını işgal edecek ruh-benlik oradan doğmuştu. Nihayetinde bu daha alt ruhlar evrensel üstün ruhla tam bir yeniden birleşmeye gireceklerdi.

Ruhun gelişimiyle ilgili sınışıandırmamın sosyal ya da entelektüel seçkinlikle ilgisi yoktur. Yüksek derecede ilerlemiş varlıklar çoğu zaman yeryüzünde en mütevazi koşullarda bulunurlar. Aynı nedenle beşeri hayatın en üst etki katmanlarında yer alan kişiler hiçbir şekilde ruhsal olgunluğun huzur dolu durumunda değillerdir. Çoğu zaman da tam tersi durumdadırlar.

Ruhsal gelişime göre yerlerine yerleştirilmelerini konu almak bakımından, ruhsal grupların hiçbirisine aşırı vurgu yapamam.

Başlangıç seviyesindeki ruhları (1. ve 2. düzeyler) konu alan 9. Bölüm böyle bir ruh grubunun nasıl işlev yaptığını daha yakından inceleyecektir. Ancak devam etmeden önce ruh grubuna atanmaların temel prensipleri hakkında öğrendiklerimi özetlemek istiyorum.

- Yeni başlayan statüsünü yetkinleştirdikten sonra göreceli yaratılış zamanına bakılmaksızın, tüm yeni başlayan ruhlar kendi anlayış düzeylerindeki yeni bir ruh grubuna atanırlar.
- Yeni bir ruh dayanışma grubu oluşturulduğu zaman, gelecekte bu gruba yeni üyeler eklenemez.
- Ruhların homojen gruplaşmaları için sistematik bir seçme yöntemi var gibi görünmektedir. Ego benzerlikleri, bilinçli farkındalık, dışavurum ve arzu dikkate alınır.
- Boyuta bakılmaksızın, küme grupları birbirlerinin enerjisiyle doğrudan karışmazlar, fakat ruhlar birincil ve ikincil grup sınırlarını aşarak birbirleriyle iletişim kurabilirler.
- Düzey 1 ve 2'deki birincil kümeler çalışma amaçlı olarak daha küçük alt kümelere ayrılabilirler, fakat tek bir ruhsal küme bünyesindeki entegre bütünlükten kopmazlar.
- Emsal grup üyeleri arasındaki öğrenme değerleri çeşitlilik gösterebilir. Bir küme grubundaki belli ruhlar diğerlerinden daha hızlı ilerleyeceklerdir, buna karşılık tüm öğrenciler müfredat programının tüm alanlarında aynı derecede yetkin ve etkin olmayabilirler. Orta eğitim düzeyinin çevresinde özel yetenekler (iyileştirme, öğretme, yaratma vs.) sergileyen ruhların kendi küme gruplarından ayrılmadan daha ileri bir çalışma için spesifikleşme gruplarına katılmalarına izin verilir.
- Bir ruhun gelişiminin tüm alanlarında ihtiyaçlarının, itkilerinin ve performans yeteneklerinin tam olarak Düzey 3'te bulunduğuna hükmedildiği noktada, böyle ruhlardan daha gevşek yapıda bir "bağımsız eğitim" çalışma grubu oluşturulur. Genellikle eski rehberleri tek bir üstat öğretmenin ardında on-

ları gözlemlemeye devam eder. Böylece birincil ve ikincil gruplar içindeki pek çok kümeden, Düzey 3'ten tam olarak mezun olmaya doğru giden yeni bir varlıklar topluluğu bir araya getirilmiş olur.

- 4. Düzeye yaklaştıkları zaman ruhlara daha bağımsız dışsal grup aktiviteleri verilir. Ruhlar ilerledikçe grubun hacmi azalmasına rağmen, orijinal emsal grup üyeleri ile aralarındaki mahrem temas asla yitirilmez.
- Ruh rehberlerinin grup bileşkesine bağılı olarak geniş bir yelpazede çeşitli öğretme yöntemleri vardır ve eğitime yönelik olarak çeşitli şahsiyetlere bürünürler.

Rehberlerimiz

Trans halindeyken kişisel bir rehberi olmayan bir denekle hiç çalışmadım. İpnoz seanslarında bazı rehberler diğerlerine göre daha belirgindirler. Deneklerime odada bedensiz bir varlığı görüyorlar mı veya hissediyorlar mı diye sormayı adet edinmişimdir. Eğer öyleyse, bu üçüncü kişi genellikle bir koruyucu rehberdir. Sık sık da bir denek, gözünde bir yüzün canlanması veya hitap eden bir ses öncesinde bedensiz bir şahsiyetin varlığını duyum-sayacaktır. Meditasyona çok zaman ayıran kişiler, doğal olarak hiçbir zaman rehberini davet etmeyen bir kişiye göre bu tip vizyonlara daha aşinadırlar.

Bu ruhsal öğretmenlerin hatırlanması, kişilere sıcak ve sevecen bir yaratıcı kuvvetin yoldaşlığını getirir. Rehberlerimiz sayesinde hayatın sürekliliğini ve bir ruh olarak kimliğimizi çok daha güçlü bir şekilde fark ederiz. Rehberler varoluşumuzdaki en verici figürlerdir, çünkü onlar kaderimizi tamamlamamızın bir parçasıdırlar.

Rehberler, özellikle de üstat rehberler kompleks varlıklardır. Ruhun farkındalık seviyesi bir dereceye kadar ona atanan rehberin ilerlemişlik derecesini belirler. Esasında, belirli bir rehberin olgunluğunun, bu öğretmenlerin yönetimleri altında yalnızca tek bir talebe mi yoksa birçokları mı olduğuyla ilgisi vardır. Kıdemli ve daha üst derecedeki rehberler genellikle ruh dünyasında ve yeryüzünde bütün bir ruhlar grubuyla çalışırlar. Bu rehberlerin yanında onlara asistanlık yapan varlıklar vardır. Görebildiğim kadarıyla her ruh grubunun yetişmesini sağlayan bir ya da birden fazla, çoğunlukla da yeni öğretmenleri vardır. Sonuç olarak bazı kişilerin onlara yardımcı olan birden fazla rehberi vardır.

Deneklerimin rehberlerine taktığı isimler sıradan ve komikten tuhaf ve kulağa yabancı gelen kelimelere kadar değişmektedir. Sık sık bu isimlerin bir öğretmen bir öğrenciyle birlikte geçirdiği özgün bir geçmiş hayata uzandığı bulgulanabilir. Bazı denekler rehberlerinin isimlerini sözlü olarak söyleyemezler çünkü o sesi çıkaramazlar, hatta ipnoz sırasında onları net bir şekilde gördükleri zaman bile. Bu kişilere, kendilerine belli rehberler atanmasının amacını anlamamanın, onların ismine sahip olmaktan çok daha önemli olduğunu söylerim. Bir denek, rehberi için sadece yönetici, danışman, amir ya da “dostum” gibi genel bir ismi de kullanabilir.

Dost kelimesinin nasıl yorumlandığına dikkat etmek gerekir. Genellikle, transtaki bir kişi ruhsal bir dosttan söz ettiği zaman, bir rehberi değil, bir ruh eşini ya da emsal grup arkadaşını kasteder. Bu dostlar, yeryüzünde olduğumuz süre boyunca, ruh dünyasından bizi zihinsel olarak yüreklendirme yetisine sahiptir ve hayatın yollarında yürürken bizler gibi bedenlenmiş kişiler olarak yanibaşımızda da yer alıyor olabilirler.

Deneklerimi tedavinin en önemli yönlerinden birisi rehberlerinin hayatlarında oynadığı rolü, bilinçli seviyede değerlendirmelerine yardımcı olmaktır. Bu öğretmen varlıklar, hepimizi maharetli tekniklerle yetiştirirler. Kendimize ait olduğunu ileri sürdüğümüz fikirler bizimle ilgilenen bir rehber tarafından üretilmiş olabilir. Ayrıca rehberler hayatımızın yorucu dönemlerinde, özellikle çocukluğumuzda teselliye ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda bizi rahatlatırlar. Bir deneğin bu hayatında rehberini ne zaman görmeye başladığını sormam üzerine verdiği hoş yanıtı hatırlıyorum. “Gündüz hayallere daldığım sırada” demişti. “Okuldaki ilk günümde, gerçekten korku içinde olduğum sırada rehberimin benimle birlikte olduğunu hatırlıyorum. Beni yalnız bırakmamak için sırada yanıma oturmuştu ve korktuğumdan dolayı öğretmene tuvaletin yerini soramayıp zor duruma düştüğüm sırada bana yolu göstermişti.”

Kişileşmiş ruhsal varlıklar kavramı en eski çağlara, düşünen insan varlıkları olarak en erken kökenlerimize kadar uzanır. Pre-historik yerleşimlerde yürütülen antropolojik çalışmalar bu kişilerin totemik sembollerinin bireysel korunmayı davet etmeye yönelik olduğunu önermektedir. Daha sonraları, 5000 yıl kadar önce şehir devletlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte, resmi tanrılar eyalet dinleriyle özdeşleştirildi. Bu tanrılar daha uzaktı ve hatta korku üretiyorlardı. Böylece kişiye özel tanrılar ve aile tanrıları kişilerin gündelik hayatlarında koruyucu olarak büyük bir önem kazandılar. Kişisel ruh tanrısı, her birey veya aile için bir koruyucu melek görevi görüyordu ve bir kriz esnasında ilahi yardım yeri olarak başvurulabiliyordu. Bu gelenek bazı kültürlerde günümüze kadar taşınmıştır.

Birleşik Devletler'in iki uç sınırında bu örneklerle rastlıyoruz. Aumakua, *Hawaiiililer* için bireysel tanrıdır. Polinezyalılar bir kişinin ölmüş atalarının, hayattaki aile üyeleri için kişiye özel tanrı görevini üstlendiklerine inanırlar (insan, hayvan ve balık olarak). Vizyonlarla ve rüyalarla Aumakua bir bireye yardım edebilir veya onu azarlayabilir. Amerika'nın kuzeydoğusunda yaşayan Iroquoiler bir insanın Orenda isimli içsel Ruhsal kuvvetine ve bunun da daha yüksek bir Orenda ruhuna bağlı olduğuna inanırlar. Bu koruyucu, bireye yönelen zarar verici ve kötü kuvvetlere karşı direnmeye muktedirdir. Rehber olarak işlev yapan ruh gözeticiler kavramı Amerika Yerli kültürlerinin pek çoğunun inanç sistemlerinin bir parçasını oluşturur. Güneybatı'da yaşayan Zuni kabilelerinin mitolojilerinde bireysel mevcudiyet sahibi tanrı benzeri varlıklarla ilgili sözlü gelenekler vardır. Bunlara "hayat yollarının yapıcıları ve taşıyıcıları" denir ve ruhların esenliğini üstlendikleri kabul edilir. Ayrıca dünyanın her tarafında Tanrı'nın dışında, kendi lehlerine araya girip bireysel olarak onları kollayan birilerine inanan başka kültürler de vardır.

İnsanların her zaman yüce bir Tanrı'nın altında, yakın çevrelerindeki ruhsal güçleri resimleyen antropomorfik figürlere ihtiyaç

duyduğu düşüncesindeyim. Kişiler dua ettikleri veya meditasyon yaptıkları zaman, esin almada tanışıklık kurdukları bir varlığa ulaşmak istemektedirler. İnsan zihninde net bir şekilde tanımlanabilen bir figürden yardım dilemek daha kolaydır. En tepedeki yüce Tanrı'yı imgelemede ise bir yetersizlik söz konusudur ki pek çok kişinin direkt bağlantısını engellemektedir. Ayrıca dinsel tercihleri ve iman dereceleri ne olursa olsun insanlar eğer yüce bir Tanrı varsa, bu tanrılığın bizim bireysel problemlerimizle tek tek uğraşamayacak kadar meşgul olduğu hissine kapılmaktadır. Kişiler sık olarak Tanrı'yla direkt bir birliktelik için böyle bir liyakata sahip olmadıklarını ifade etmektedir. Bunun sonucu olarak, dünyanın bütün büyük dinleri, Tanrı'yla aramızdaki aracılık vazifesini görmek üzere yeryüzünde yaşayan peygamberleri kullanmıştır.

Muhtemelen bu peygamberlerden bazılarının bizzat kendilerinin de ilahi statüye yükseltilmelerinden dolayı artık onlar da yeterince bireysel değildir. Bunu söylerken tüm büyük peygamberlerin izleyicileri üzerindeki hayati ruhsal etkilerini aza indiriyor değilim. Milyonlarca insan geçmiş tarihimizde yeryüzünde peygamber olarak bedenlenen bu güçlü ruhların öğretilerinden yarar sağlamaktadır. Ama bununla beraber insanlar kalplerinde bilmektedirler ki -her zaman da bildikleri gibibirisi, *kişilerine özel* bireysel bir varlık vardır ve ulaşılmaya hazırdır.

Rehberlerin, aşırı dindar kişilere, inanç sistemlerindeki şahsiyetler olarak görüldüğüne dair bir teorim var. Bir keresinde ulusal bir televizyon kanalında inançlarına sıkı sıkıya bağlı bir Hristiyan ailenin ölüme yakın deneyim geçiren ve İsa'yı gördüğünü söyleyen kızları ele alınmıştı. Ne gördüğünü çizmesi istendiğinde küçük kız bir ışık halesi içinde duran hatları belirsiz bir mavi adam figürü çizmişti.

Deneklerim bana yaşam sırasında ruhsal rehberlere ne çok bağımlı olduklarını ve onlardan ne çok fayda sağladıklarını göstermiştir. Bu süreçte inandım ki bizler direkt onların sorumlulu-

ğu altındayız, Tanrı'nın değil. Bu yetişmiş öğretmenler binlerce dünya yılı boyunca, sayısız yaşamlarımız sırasında, öncesinde ve sonrasında deneyimlerimizde yardımcı olmak üzere bizden ayrılmazlar. Şunu fark ettim ki transtaki denekler, bilinçli ve ayık durumdakilerin tersine, hayatta başlarına gelen talihsizlikler için Tanrı'yı suçlamazlar. Bundan çok daha sık olarak görülen, ruh durumunda bulunduğumuz sırada, herhangi bir doyumsuzluğumuzdan dolayı kişisel rehberimize yüklenmemizdir.

Sık sık rehber öğretmenlerin bizimle bir eşleştirme vasıtasıyla mı yoksa rastgele mi seçildiği sorusuyla karşılaşırım. Bu yanıtlaması zor bir sorudur. Görünen o ki rehberler ruh dünyasında bize çok kurallı bir tarzda atanırlar. Gözlemlene vasıtasıyla, bireysel öğretim stillerinin ve idari tekniklerinin geçici olmayan ruh kimliğimizi desteklediğine ve onunla güzel bir şekilde entegre olduğuna inandım.

Örneğin, geçmiş hayatlarında özellikle zor, negatif niteliklerin üstesinden gelme mücadelesi vermiş daha genç rehberlerin aynı davranış kalıplarına sahip ruhlara atanmasıyla ilgili ifadeleri dinledim. Bu empatik rehberlerin atandıkları görevde ne ölçüde pozitif bir değişiklik meydana çıkardıklarına bağlı olarak derecelendirildikleri anlaşılmaktadır.

Bütün rehberler öğrencilerine şefkatle bağlıdır, fakat öğretim yaklaşımları çeşitlilik gösterir. Bazı rehberlerin yeryüzündeki öğrencilerine ara vermeksizin yardım ettiğini, bazılarının ise sorumlulukları altındakileri açıkça hemen hiç yüreklendirmeksizin derslerini uygulamalarını talep ettiklerini gördüm. Elbette ruhun olgunluk derecesi burada önemli bir etmendir. Mezuniyet aşamasına gelen öğrenciler kuşkusuz acemilerden daha az yardım görmektedirler. Gelişim düzeyinin dışında, kişisel istegin yoğunluğunun bir kişinin rehberinin bir hayat sırasında devreye girme sıklığında ve alınan yardımın formunda rol oynadığını düşünüyorum.

Atanmalardaki cinsiyet faktörüne gelirsek, deneklerin kadın veya erkek olmasıyla rehberlerin kadın veya erkek görünümün-

de olması arasında tutarlı bir karşılıklı ilişki olduğuna dair bir bulguya rastlamadım. Bütün olarak bakıldığında kişiler rehberlerinin çizdiği cinsiyet portresini oldukça doğal kabul etmektedirler. Neden olarak, belirli öğrenci ve öğretmenler arasında belirli bir cinsiyetin diğerinden daha etkin olduğunu varsaymak yerine kişilerin çağlar süren göreceli zaman içinde rehberlerini erkek veya kadın olarak görmeye alıştıkları düşüncesi tartışılır. Bazı rehberler kendilerini karışık cinsiyetlerde gösterirler ki bu da ruhların gerçekten cinsiyetsiz olduğuna destek vermektedir. Bir deneyim şöyle anlatmıştı: “Benim rehberim bazen Alexis bazen Alex’dir, tavsiyelerimi hangi cinsten alma ihtiyacında olduğuma bağlı olarak, her iki cinse de girer çıkar.”

Verilerden çıkarabildiğim kadarıyla, öğretmenin seçilmesi yöntemi ruh dünyasında dikkatle idare edilmektedir. Her insanın, ruh olarak ilk yaratıldığı andan itibaren ruhuna atanmış en az bir kıdemli bir de daha yüksek üstat rehberi vardır. Çoğumuz varoluşumuzun daha ilerideki bir zamanında bir önceki bölümde gördüğümüz Karla gibi ikinci derecedeki bir rehberle sahib oluruz. Daha iyi bir terim bulma arzusuyla bu öğrenci öğretmenlere kıdemsiz rehberler adını verdim.

Gözünü ileri dikmiş kıdemsiz rehberler gelişimin üst orta aşamalarına doğru ilerledikçe, Düzey 3’ün sonlarına yaklaştıkları sırada rehberlik eğitimlerinin başlamasını bekleyebilirler. Aslında yardımcı rehberler olarak eğitimimize Düzey 4’e ulaşmadan çok önce başlarız. Gelişimin daha alt aşamalarında hayat içerisinde başka kişilere dostluk gösterir ve hayatlar arasında emsal grup üyelerine danışmanlık vererek yardımcı oluruz. Kıdemli ve kıdemsiz öğretim atamaları bir vekalet sistemine benzer şekilde, ruh dünyasında daha genç ruhları idari bir bünye altında toplayan üstat rehberlerin iradesini yansıtır gibi görünmektedir. Daha ilerlemiş ruhlara ait incelemeleri kapsayan 10. ve 11. Bölümlerde rehberlik gelişim sürecinin nasıl işlediğine dair örnekler göreceğiz.

Bütün rehberler öğreticilik yeteneği bakımından aynı derece de gelişmiş midir ve bu, ruh dünyasında atandığımız grubun hacmini etkiler mi? Aşağıda bu soruyu benimle tartışan deneyimli bir ruhun dosyasından aldığım bir pasajı okuyacaksınız.

- Vaka 17 -

Dr. N: Ruh dünyasındaki öğretmen atamalarını, öğretmenlerin gelişmemiş ruhlara yardım etme yetenekleriyle bağlantısı açısından merak ediyorum. Ruhlar rehber olma yolunda ilerledikleri zaman, onlara emek sarf edecekleri ruhlar mı verilir?

D: Yalnızca daha deneyimli olanlara.

Dr. N: Benim tasavvuruma göre, rehber ihtiyacı olan büyük ruh grupları bir asistanı olsa bile tek bir ilerlemiş rehber için büyük bir sorumluluk olabilir?

D: İdare edebilirler. Grubun büyüklüğü sorun olmaz.

Dr. N: Neden olmaz?

D: Bir öğretmen olarak yetkinlik ve başarı kazandın mı, sana verilen ruhların sayısı sorun değildir. Bazı gruplarda (kümelerde) çok ruh vardır, bazılarında yoktur.

Dr. N: O halde eğer mavi ışıklı auraya sahip bir kıdemliysen, sınıfın boyutunun atanmayla ilgisi yoktur, çünkü büyük sayılarda ruhu idare edecek yeteneğe sahiptir, öyle mi?

D: Tam olarak böyle söylemedim. Çoğu şey bir gruptaki ruhların tiplerine ve liderlerinin deneyimine bağlıdır. Daha büyük gruplarda yardım da alırlar.

Dr. N: Kim alır?

D: Senin kıdemliler dediğin rehberler.

Dr. N: Peki onlara yardımı kim yapar?

D: İdareciler. Aslında asıl ileri olan onlardır.

Dr. N: Onlara üstat rehberler de denildiğini duydum.

D: Fena bir tanım sayılmaz.

Dr. N: Onların sana yansıttıkları enerji rengi nedir?

D: ...morumsu.

Not: Son bölümde Şekil 3’de simgelendiği gibi, Düzey 5’in daha alt değerleri gök mavisi bir enerji yayar. Devam eden gelişimle birlikte bu aura yoğunlaşması önce yumuşak bir gece mavisine ve nihayet koyu mora dönüşür ki 6. Düzeyin yükselmiş üstadının, bütünleşmesini simgeler.

Dr. N: Rehberlerin farklı öğretim yaklaşımlarına sahip oldukları anlaşıldığına göre, hepsinin ortak olan taraşarı nedir?

D: Eğer yetiştirme sevgileri ve bizlerin de bir gün onlara katılmamıza yardım etme arzuları olmasaydı, öğretmen olamazlardı.

Dr. N: O zaman ruhların niçin rehber olarak seçildiğini tanımla. Tipik bir rehber al ve bu ilerlemiş ruhun hangi niteliklere sahip olduğunu anlat.

D: Senin namına çok kolaycılığa kaçmaksızın şefkatli olmaları. Sonra yargılayıcı değildirler. İşleri, onların tarzında yapmak zorunda değildirler. Seni, kendi değerlerini empoze ederek yapmak istediğinden alıkoymazlar.

Dr. N: Tamam, bunlar rehberlerin yapmadığı şeyler. Madem ki ruhlara tahakküm etmiyorlar, yaptıkları önemli şeyler nelerdir, senin gördüğün kadarıyla?

D: Hımın... gruplarında moral sağlarlar ve güven aşırlarlar. Onların da zamanında pek çok şeyden geçtiğini biliriz. Birrey olarak olduğumuz gibi kabul ediliriz, bizim de yanlış yapma hakkımız vardır.

Dr. N: Ruhların rehberlerine çok sadık olduğunu gördüğümü söylemeliyim.

D: Neden biliyor musun? Çünkü hiçbir zaman senden vazgeçmezler.

Dr. N: Sana göre herhangi bir rehberin en önemli niteliği nedir?

D: (hiçbir tereddüt göstermeksizin) Seni motive etme ve cesaret verme yeteneği.

Bir sonraki vaka, halen bedenlenmekte olan bir rehberin eylemlerinin bir örneğini sunmaktadır. Bu rehberin adı Owa'dır ve son vakanın rapor ettiği kendini adanmış bir öğretmenin niteliklerini simgeler. Açıkça görüldüğü gibi, bir rehber olarak erken dönem vazifesi Vaka 18'deki denekle direkt bir şekilde ilgilenmektir ve açıktır ki yöntemi hala değişmemiştir. Rehberinin en son bedenlenmesine tanık olmak deneyimi afallatmıştı.

Owa, deneyimin geçmişinde bir rehber olarak kendini ilk kez M.Ö. 50'de gösterdi. Romalı askerlerin istila ettiği bir Yahudi köyünde yaşayan yaşlı bir adam olarak tanımlanıyordu. O zamanda genç bir kız olan Vaka 18, Romalıların yerel direnişçilere karşı yaptığı bir baskında öksüz kalmıştı. Bu geçmiş hayatın açılış sahnesinde bir tavernada esir olarak çalışması yer alıyordu. Garsonluk yaptığı tavernada sürekli patronu tarafından dövülüyor ve zaman zaman da Romalı müşterilerin tecavüzüne uğruyordu. Yirmi altı yaşında aşırı çalıştırılmaktan, kötü muameleden ve ümitsizlikten öldü. Bu denek köyündeki yaşlı bir adamla ilgili olarak bilinçdışı zihniyle şu bildirimde bulunmuştu. "Gece gündüz çalıştım, acıyı ve aşağılanmayı hissetmeyecek kadar uyumuştum. O, bana karşı nazik olan tek kişiydi, bana kendi içime güvenmeyi öğretti, etrafımdaki bu zalim insanlardan daha yüksek ve daha güzel bir şeye iman etmeyi."

Daha sonra süperbilinç durumundayken bu deneyim başka zor hayatlardan ayrıntılı kesitler hatırladı ve Owa bunlardan birinde güvenilir bir arkadaş ve birinde de bir erkek kardeş olarak görünüyordu. Bu durumda bulunduğu sırada bütün bu kişilerin hep aynı varlık olduğunu gördü ve bu ruhu rehberi Owa olarak isimlendirebildi. Owa'nın başgöstermediği başka pek çok yaşamı

da vardı ve bazen de fiziksel teması çok kısa, yalnızca yardımına ihtiyaç duyulan koşullarla sınırlıydı. Aniden acaba Owa şu anda da hayatında bulunuyor olabilir mi diye sordum. Bir anlık tereddütten sonra deneğim istemsiz bir biçimde sarsılmaya başladı. Gözleri doldu ve zihnindeki vizyon onu ağlattı.

Vaka 18

D: *Oh, Tanrım, Biliyordum!* Onda bir farklılık olduğunu biliyordum.

Dr. N: Kimde?

D: Oğlumda! *Owa benim oğlum Brandon.*

Dr. N: Oğlun gerçekte Owa mı?

D: *Evet, evet!* (aynı anda gülerek ve ağlayarak) *Biliyordum!* Bunu onu doğurduğum gün hissetmişim, onda harikula-de biçimde tanıdık ve benim için özel olan bir şey vardı, küçücük bir bebek olmanın ötesinde bir şey... oo...

Dr. N: Onun doğduğu günde bildiğin şey neydi?

D: Tam olarak bilmiyordum, içimde hissediyordum. Bir annenin ilk çocuğunu doğurduğu zaman hissettiği heyecandan daha başka bir şey. Onun buraya geldiğini, bana yardım etmek için geldiğini hissetmişim... görmüyor musun? Ah, bu inanılmaz bir şey ama doğru... *o burada!*

Dr. N: (devam etmeden önce deneğimi sakinleştirmeye çalışıyorum, çünkü yerinde duramadığı için bu gidişle ofisteki divandan yere düşecek) Owa'nın, bebeğin Brandon olarak burada bulunmasının nedeni sence ne olabilir?

D: (şimdi daha sakin ama hala hafifçe ağlıyor) Bu kötü zamanı atlatmam için... beni kabul etmek istemeyen kişiler var. Uzun bir süredir sıkıntıda olduğumu bildiği için oğlum olarak bana ulaşmaya karar vermiş olmalı. Doğumumdan önce böyle bir şey konuşmamıştık... ne harika bir sürpriz...

Not: Seansı yaptığımız sırada deneğim aşırı rekabet gerektiren bir iş kolunda isim yapmak için bir mücadele veriyordu. Ayrıca evinde de evliliğiyle ilgili, kısmen daha çok para kazanan taraf olmasıyla ilişkili zorluklar yaşıyordu. Seanstan daha ilerideki bir tarihte boşandığını öğrendim.

Dr. N: Bebeğini eve getirdikten sonra onunla ilgili sıradışı bir şey hissettin mi?

D: Evet, hastanede başladı ve evde de devam etti. Gözlerine baktığım zaman... onun beni yatıştırdığını hissediyorum. Bazen eve öyle yıpranmış dönüyorum ki, çok yorgun ve bitkin bir halde ve çocuk bakıcısı gittikten sonra sinirli oluyorum. Fakat o öyle sabırlı ki. Hatta onu kucağıma almam bile gerekmiyor. Bana bakışı... öyle bilge ki. Şu ana kadar bunun anlamını tam olarak anlayamamıştım. Şimdi *biliyorum!* Ah, ne büyük bir lütuf. Bebeği istediğimden bile emin değildim... şimdi, her şeyi görebiliyorum.

Dr. N: Neyi görüyorsun?

D: (sert bir sesle) İşimde ileri gitmeye çalıştıkça, kişiler giderek... zorlaşıyorlar... bildiklerimi ve yapabileceklerimi kabullenmiyorlar. Kocamla da sorun yaşıyoruz. Çok çaba gösterdiğim... elde etmek istediğim için beni eleştiriyor. Owa... Brandon, gücümü kaybetmemem ve bunların üstesinden gelmem için geldi.

Dr. N: Ve sence rehberinin bu hayatta Brandon olarak seninle beraber olduğunu keşfetmemiz sorun olmaz mı?

D: Hayır, eğer Owa hayatıma girme kararını bilmemi istemiyor olsaydı, seni görmeye gelmezdim... aklımda böyle bir şey olmazdı.

Bu istisnai vaka bir deneğin rehberiyle hayat içindeki temasının ona hissettirdiği duygusal sarhoşluğu temsil etmektedir.

Owa'nın seçtiği rolün genellikle bir ruh eşinin üstlendiği en tipik rol geleneğini bozmadığına dikkat edin. Deneğimin eşi olarak gelmemiştir ve geçmiş hayatlardan hiçbirisinde de bir eş olmamıştır. Kuşkusuz ruh eşleri karı koca olmanın dışında roller de alırlar ancak bedenlenen bir rehber, normal olarak hayatları üzerinde beraberce çalışan iki ruh eşinin arasına girebilecek bir rol üstlenmez. Bu deneğimin ruh eşinin lisedeki eski aşkı olduğu anlaşılmıştır.

Toparlayabildiğim bütün istihbarata dayanarak, Owa'nın kıdemsiz rehber düzeyine son iki bin yılda geçmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirim. Owa muhtemelen, bu deneğimin beyazdan sarı enerjiye yükselmesine yol açacak niteliklerinin belgelenmesinden önce kıdemli bir rehberin mavi düzeyine terfi edebilecektir. Bütün bunlar kaç asır sürerse sürsün Owa daima onun rehberi olarak kalacaktır, ama bir daha onunla hayat içinde beraber olacak şekilde bedenlenmeyebilir.

Gelişim süreci içinde rehberlerimizi yakalar mıyız? En sonunda belki, ama vakalarım arasında buna dair bir ipucuna rastlamadığımı söylemeliyim. Göreli olarak hızlı gelişen ruhlar yeteneklidir, ama onlara yardım eden rehberleri de öyle.

Dünya üzerinde çift çalışan rehberler bulunması ender değildir ve her biri öğretimde kendi yaklaşımına sahiptir. Böyle vakalarda rehberlerden birisi baskındır, ancak daha deneyimli olan kıdemli rehber fiiliyatta sorumlulukların gündelik aktivitelerle ilgili kısmında bariz bir şekilde yer almıyor olabilir. Bu iki kişilik ruhsal birlikteliğinin nedeni, çiftin bir tanesinin ya hala eğitimi ni sürdürmesidir (bir kıdemli rehberin altındaki kıdemsiz rehber gibi) ya da iki rehber arasındaki birlikteliğin geçici olmayan bir ilişkiye dönüşecek kadar uzun ömürlü oluşudur (bir kıdemli ile üstadı gibi).

Takım halinde çalışan rehberler ruh dünyasının içinde veya dışında birbirlerine müdahale etmezler. Rehberleri, birlikte çalışan iki öğretmenin birbirlerini nasıl tamamladığını gösteren

yakın bir arkadaşım var. Bu kişinin incelemesini kullanmanın uygun olduğu kanaatindeyim, çünkü arkadaşımın iki rehberinin etkileşme tarzını çeşitli hayat koşulları içerisinde gözlemledim. Arkadaşımın kıdemsiz rehberi Quan adında nazik bir Yerli Amerikalı şifacı kadın formunda ortaya çıkar. Üzerine ceylan derisinden sade bir giysi giyen ve uzun saçları arkada toplanmış Quan'ın yumuşak yüzü görünümüler sırasında canlı bir ışık seliyle yıkanır. Quan, arkadaşımı sıkıntıya sokan olayları ve bu olaylarla bağlantılı bireyleri anlamasında bir sezgi vasıtası olarak işgörür.

Quan'ın arkadaşımın seçtiği oldukça zor hayatın yükünü hafifletme arzusu, Giles adında mücadeleci bir erkek figür tarafından yumuşatılır. Giles, açık bir şekilde kıdemli bir rehberdir ve ruh dünyasında üstatlığa yaklaşmış olmalıdır. Giles arkadaşımın daha yüksek bilinç durumuna girdiği zaman bunu aniden yapar. Aşağıda bir kıdemli rehberin kıdemsiz statüsündeki bir rehberden ne kadar farklı işlem yaptığını bir örnekle göreceksiniz.

- Vaka 19 -

Dr. N: Ciddi bir problem üzerinde derin düşünceye girdiğin zaman Giles nasıl gelir?

D: (gülerek) Quan'la aynı şekilde değil, burası kesin. Genellikle... o önce... bir parça... saklanmaktan hoşlanır... mavi sisten... bir gölgenin ardına. Onu görmeden önce kendi kendine gülmesini duyarım.

Dr. N: Yani önce mavi bir enerji formunda görünür mü demek istiyorsun?

D: Evet... bir parça kendini sakladığını... gizlilikten hoşlanır fakat bu fazla sürmez.

Dr. N: Niçin?

D: Bilmiyorum, tahminime göre onu gerçekten istediğinden emin olmak için.

Dr. N: Peki, kendisini gösterdiği zaman, Giles nasıl bir biçimde gözükür?

D: İrlanda öykülerindeki bir ayakkabıcı cini gibi.

Dr. N: Yani o bir küçük adam mı?

D: (yine gülerek) O bir elf... kırıışık yüzü karmakarışık saçlarla çevrilidir... derbeder bir görüntüsü vardır ve durmadan her yönde hareket eder.

Dr. N: Niçin böyle yapar?

D: Giles kaypak bir karakterdir ve de sabırsız, ellerini arkasında kavuşturmuş olarak önümde bir ileri bir geri giderken hep kaşlarını çatar.

Dr. N: Sen onun bu davranışını nasıl yorumlarsın?

D: Giles bazıları (rehberler) gibi vakur ve ağırbaşlı değildir... fakat çok akıllıdır... çok kurnaz.

Dr. N: Bu tavrın seninle nasıl bir ilgisi olduğu hakkında biraz daha özele girebilir misin?

D: (gerilerek) Giles, hayatlarıma bir satranç oyunu, yeryüzüne de satranç tahtası olarak bakmamı sağladı. Belli hamleler belli sonuçları getirir ve kolay çözümler yoktur. Plan yaparım ve sonra hayattaki oyun sırasında işler ters gider. Bazen onun satranç tahtasında üzerinde çalışmam için tuzaklar hazırladığını düşünürüm.

Dr. N: Bu ileri düzeyli rehberinin teknikleri sana başarı getiriyor mu? Giles hayat oyunundaki problem çözücülüğüne katkı yapar mı?

D: (ara)... daha sonrasında... burada (ruh dünyasında)... fakat yeryüzünde beni kahrolası bir çalışmaya sokuyor.

Dr. N: Onu saf dışı bırakabilir ve yalnızca Quan'la çalışabilir miydin?

D: (pişmanlıkla gülümseyerek) işler burada böyle yürümüyor. Ayrıca o çok parlak.

Dr. N: O halde rehberlerimizi biz seçemiyoruz.

D: Hiç yolu yok. Onlar bizi seçiyorlar.

Dr. N: Niçin sana yardım ederken problemlerine çok farklı yaklaşan iki rehberin bulunduğu hakkında bir fikrin var mı?

D: Hayır Yok, fakat çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Quan... naziktir... ve... desteği aralıksızdır.

Not: Bir zamanlar Kuzey Amerika'da yaşamış yerli Amerikalılar, onları izleyerek bu topraklarda yaşamaya gelenler için güçlü ruhsal rehberler olarak görev yapmaktadırlar. Bu tür rehberlere sahip olduklarını bildiren Amerikalıların sayıca çok olması, benim ruhların ilk bedenlenmelerinde tanıştıkları coğrafi mekanlara çekildiklerine dair inancımı desteklemektedir.

Dr. N: Giles'in öğretme yöntemiyle ilgili en çok neyi beğeniyorsun?

D: (düşünerek) En fazla... bak o beni çok ciddiye almaz... oyun sırasında daha iyi olmam ve kendim için üzülmeyi kesmem için benimle dalga geçer. İşler iyice sarpa sardığında beni kışkırtır ve devam ettirtir... tüm yeteneklerimi kulanmamda ısrar ederek. Giles'in yumuşaklıkla hiçbir ilgisi yoktur.

Dr. N: Ve yeryüzündeki bu özel yetiştirmeyi birlikte çalışmadığınız zaman da hisseder misin?

D: Evet, meditasyon yaptığım ve içime döndüğüm zaman... ya da rüya görürken.

Dr. N: Ve, Giles onu istediğin zaman gelir mi?

D: (biraz tereddüt ettikten sonra) Hayır... ama sanki ezelden beri onunla beraberim. Quan daha sık gelir. Keyfi olarak hiçbir durumda Giles'e askıntı olamam, meselenin gerçekten ciddi olması dışında. Onu kolay bulamazsın.

Dr. N: Quan ve Giles hakkında duygularını benim için özetler misin?

D: Quan'ı bir anne gibi severim, fakat Giles'in disiplini olmasaydı bulunduğum yerde olamazdım. Her ikisi de ustalık sahibidir, çünkü hatalarımdan ders almama izin verirler.

Bu iki rehber, iki rehberle sahip kişiler için standart bir yöntem olduğu üzere, işbirliği yapan bir takımdır. Bu vakada, Giles karmik dersleri Sokrat metoduyla öğretmekten keyif alır. Önceden ipucu vermeyerek arkadaşım için birinci derecedeki meselelere ilişkin problem-çözücülüğü asla kolaylaştırmaz. Öte yandan Quan ise rahatlama ve nazik bir yüreklendirme sağlar.

Arkadaşım bir ipnoz seansı için geldiği zaman, Giles satranç masasının başında ve aktif olduğunda, Quan'ın arka planda kaldığını bilirim. Giles tüm rehberler gibi ilgili bir rehberdir, fakat onda hoşgöründen eser yoktur. Arkadaşımın başa çıkma yeteneğini sonuna kadar inşa etmesi için zorlu sıkıntılara izin verilir, ta ki bir anda çözümler önünde açılmaya başlayana dek. Doğrusunu isterseniz Giles bana göre fena halde angaryacıdır, ancak bu kompleks öğretmenin mücadeleye davet eden sunumlarına minnettar olan arkadaşım bu bakış açısına asla katılmamaktadır.

Ortalama ruhsal rehberi nasıl tanımlayabiliriz? Benim deneyimlerime göre birbirinin aynısı olan iki rehber yoktur. Bu adanmış yüksek varlıkların bir seanstan diğerine ve hatta denekle seans içindeyken tavırsal bir kılıç doğrulttukları izlenimine kapılırım. Benimle işbirliği içinde veya engelleyici, toleranslı veya kaba, kaçamak veya ifşa edici ya da bir denekle yaptığım her şeyin tadını bozacak kadar ilgisiz bir tutum içinde olabilirler. Rehberlere büyük bir saygım vardır, çünkü bu güçlü şahsiyetler kaderimizde önemli bir rol oynarlar, fakat araştırmalarımda beni bunaltabildiklerini kabul etmeliyim. Onları anlaşılmaz bulurum çünkü bir kolaylaştırıcı olarak benimle ilişkilerinde önceden kestirilemez bir tavır sergilerler.

Yüzyılımızın başlarında ipnozdaki kişilerle çalışan medyumların odadaki herhangi bir bedensiz varlığa "idareci" adını vermesi olağandı çünkü bu varlıklar denek için iletişimin ruhsal taraftaki yöneticisi olarak iş görüyorlardı. Ruhsal kontrolün (rehber olsun veya olmasın) denekle duygusal, entelektüel ve ruhsal uyum içinde olan enerji örüntülerine sahip olduğu kavranılmıştı.

Operatör ile bu varlıklar arasındaki ahenkli enerji örüntüsünün önemi de biliniyordu.

Eğer bir “idareci” benim deneğimle ilgili sondaçlarımı bloke ediyorsa, bunun nedenini araştırırım. Bazen bloke edici rehberlerle her bir bilgi kırıntısı için savaşmak zorunda kalırken bazıları da seans sırasında bana büyük bir serbestlik tanırlar. Rehberlerin sorumlulukları altındaki varlıkların iyiliği adına benim problemlerle ilgili yaklaşımlarımı bloke etmeye her türlü haklarının bulunduğunu asla unutmam. Her şeyden önce bu kişiler yalnızca kısa bir süre için deneklerim olma durumundadır. Samimiyetle söylüyorum, bir deneğimin rehberiyle hiçbir temasımın olmasındansa, onun bir noktada bana yardımcı olup sonra seansın geri kalan kısmında hafızanın ritmini bloke etmesi eşliğinde çalışmaya razıyım.

Benim inancıma göre, bir rehberin istihbaratı engelleme güdüsünün bir terapi seansının halihazırda aldığı psikolojik yöne direnmenin çok ötesinde nedenleri vardır. Sürekli olarak ruh dünyasıyla ilgili yeni veriler elde etmeye çalışıyorum. Deneklerimden birisinin geçmiş hayat anılarının serbestçe akışına tam destek veren bir rehber başka gezegenlerde hayat, ruh dünyasının yapısı veya yaratılış gibi geniş kapsamlı sorularım karşısında ayak direyebilmektedir. Bu ruhsal sırları büyük bir denek enformasyon kitlesi içinden ancak parça parça, çok sayıda rehberin aktarımlarını yansıtan kesitler halinde toparlayabilmemin nedeni budur. Ayrıca denekler ve onların rehberleriyle iletişimlerde kendi ruhsal rehberimden de asistanlık aldığım hissindeyim.

Zaman zaman bir deneğin kendi rehberiyle ilgili doyumsuzluğunu ifade ettiği olur. Bu genellikle geçici bir şeydir. Herhangi bir zamanda kişiler rehberlerinin çok sıkı olduğuna, ilgi kapasitelerinin üst basamaklarında çalışmadıklarına ya da onlara aldırma-dıklarına inanabilirler. Bir seferinde bir deneğim başka bir rehber verilmesi için uzun süre uğraştığını söylemişti. Şöyle diyordu: “Rehberim bana zorluk çıkarıyor, kendini yeterince vermiyor.”

Ama rehber değişikliği ile ilgili arzusu kabul edilmemişti. Onun son iki hayatı sonrasında zamanının epey bir kısmını yalnız geçirdiğini, pek fazla grup etkileşmesine girmediğini müşahade ettim, çünkü meseleleriyle uğraşmayı reddediyordu. Onu kötü durumlardan kurtarmadığı için öfkesini rehberine yöneltmişti.

Öğretmenlerimiz gerçekte bizden yabancılaşıma noktasına gelecek kadar huzursuz olmazlar, fakat fark ediyorum ki canı sıkkın öğrenciler gerçek problem çözücülüğe uzak durdukları zaman onlar da ortadan kaybolmanın bir yolunu bulmaktadırlar. Rehberler bizim için yalnızca en iyisini isterler ve bu bazen bizim belli hedeflere ulaşma yolunda çok acı çekmemize seyirci kalmak zorunda olmaları anlamına gelir. Bizler hayatın sunduğu fırsatlardan tam olarak yararlanabilmek için gerekli değişimleri yapmaya hazır olmadıkça rehberler ileriye doğru elimizden tutamazlar.

Rehberlerimizden korkmak için nedenimiz var mıdır? Beşinci bölümde, Vaka 13'te, ölümün hemen ertesindeki sorgulanma için rehberi Clodees'le karşı karşıya gelmekten duyduğu tedirginliği ifade eden oldukça genç bir ruhu gördük. Tipik bir şekilde bu kaygı uzun sürmez. Rehberlerimize niçin hedeflerin tutturulmadığını açıklamak bizi üzebilir, fakat onlar anlarlar. Bizim geçmiş yaşamlarımızı yorumlamamızı isterler ki, böylece yanlışların analizinde yardım görme avantajından yarar sağlayabilelim.

Deneklerimin rehberleri hakkında dile getirdikleri duygular çok çeşitlidir, ancak korku bunların arasında yer almaz. Tersine, kişiler hayatlarının zor zamanlarında ruhsal danışmanları tarafından yalnız bırakılmaktan çok daha fazla endişe duyarlar. Rehberlerimizle ilişkimiz, bir davalıyla davacıdan çok öğretmen ve öğrenci ilişkisidir. Bireysel rehberlerimiz, ailemizin verdiği sevginin derecesi ne olursa olsun, her ruhun fiziksel doğuşla devraldığı ayrı kalış ve izolasyonla başa çıkmamıza yardımcı olurlar. Rehberlerimiz bize kalabalık bir dünyada Benliğimizin kalıcı olduğuna dair ümit verirler.

İnsanlar her çağırdıklarında rehberleri gelir mi diye merak ederler. Rehberlerin bize yardım etmek için seçtikleri tarz sabit değildir, çünkü ne ölçüde ihtiyaç duyulduklarını dikkatle değerlendirirler. Ayrıca bir kişinin rehberiyle temasa geçmesi için en iyi yolun ipnoz mu olduğu da sorulur. Doğal olarak ipnoza eğilimliyim, çünkü bu vasıtanın ruhsal istihbarat elde etme bakımından ne kadar güçlü ve etkin olduğunu biliyorum. Bununla beraber eğitimli bir uzmanın uyguladığı ipnoz günlük bir bazda elverişli olmadığından meditasyon, dua ve belki başka bir kişiyle kanallaşma uygun olabilir. Derin meditasyon formundaki kendi kendine ipnoz iyi bir alternatiftir ve başkaları tarafından ipnotize edilmekten korkan veya ruhsal hayatlarına bir başka kişinin dahil olmasını istemeyen kişiler tarafından tercih edilebilir.

Hangi yöntem kullanılıyor olursa olsun, hepimiz daha yüksek bilincimizden uzak menzilli düşünce dalgaları yollama kapasitesine sahibizdir. Her kişinin düşünceleri rehberlere kim ve nerede olduğumuzu gösteren zihinsel bir parmak izi gibidir. Hayatlarımız sırasında, özellikle büyük bir baskı altında olduğumuz dönemlerde, çoğu kişi onları gözetken bir şeyin varlığını hisseder. Bu gücü tanımlayamayabiliriz, fakat o buna rağmen oradadır.

Daha yüksek kuvvetimizi bulma merdiveninde ilk basamak ruhumuza ulaşmaktır. Bu basamakta bir Tanrısallığa ulaşmak için kullandığımız tüm zihinsel iletişim hatları rehberlerimiz tarafından gözlenir. Onların da merdivenin daha üst basamaklarında bulunan rehberleri vardır. Merdivenin bütünü olanca zeki enerji kaynağına bağlı kesintisiz bir kanal görevi görür, her basamak bütününün bir parçasıdır. Kişilerin yardım almaya yönelik dualarının *kendi* daha yüksek kuvvetleri tarafından yanıtlanacağına inanmaları temeldir. Rehberlerimizin ruhsal ve geçici hayatlarımızda hayati derecede önemli olmalarının nedeni budur. Eğer gevşemiş ve yoğun bir şekilde odaklanmış bir durumdaysak, içsel bir ses bizimle konuşur. Ve mesajı biz başlatmamış bile olsak duyduğumuz şeye güvenmemiz gerekir.

Psikologlar tarafından yürütölen ulusal ölçömler her on kişiden birisinin sesler duyduğunu kabul ettiğini ve sıklıkla bunların pozitif ve yol gösterici tabiatta olduğunu göstermektedir. İçsel seslerinin zihinsel hastalıklarla bağlantılı halüsinasyonlar olmadığını öğrenmek pek çok kişiyi rahatlatmaktadır. İçsel ses endişelenecek bir şey değil, kendi hami danışmanınızla bir telefon konuşması gibidir. Çoğu zaman onlar rehberlerimizin sesidir.

Farklı ruhlara atanmış rehberler birbirleri için acil zihinsel mesajlar ileterek işbirliği yaparlar. Kritik durumlarda kendilerine yardım etmeyi başaramayan kişiler danışmanların, dostların ve hatta yabancıların tam da en gerekli anda yardıma gelmesi olgusuyla karşılaşabilirler.

Günlük hayatımız sırasında muhatabı olduğumuz içsel güç bize, rehberlerimizi fiilen görmekten çok bizi yalnız olmadığınıza ikna eden duygu ve hisler eşliğinde ulaşır. Sükunet içinde tefekkür ederek iç seslerini dinleyen ve teşvik eden kişiler, kendilerinin ötesinde destek ve güvence sunan bir enerjiyle bireysel bir bağlantı kurduklarını hissettiklerini söylemektedirler. Bu içsel rehberlik sistemini ilham veya sezgi olarak adlandırmayı tercih ediyorsanız, hiç sorun değildir, çünkü bize yardım veren sistem daha yüksek kuvvetlerin olduğu kadar bizim de bir yönümüzü oluşturur.

Hayatımızın zorlayıcı zamanlarında işleri derhal doğru gidişata sokmak için yol göstericilik talep etme eğilimindeyizdir. Trans sırasında deneklerim rehberlerinin problemleri hemen çözmeleri anlamında yardım etmediklerini, daha çok ipuçları vermek suretiyle yollarını aydınlattıklarını görürler. İpnoz sırasında deneklerimin bloke edilmesi konusunda çok dikkatli olmamın nedenlerinden birisi budur. İçgörü her insana göre değişen kontrollü bir hızla ortaya çıkmalıdır. Kaygıları olan bir öğretmen, belli bir zaman noktasında öğrencisinin uğraştığı bir sorunun tüm yönlerinin açığa dökölüvermesini istemeyebilir. İfşaatları kullanma yeteneğimiz her birimize göre değişir.

Daha yüksek ruhsal kuvvetinizden yardım istediğiniz zaman, en iyi yolun acil bir değişim talep etmemek olacağı düşüncesindedim. Hayattaki başarımız planlamaya dayanır, ancak belli hedeflere ulaşmak için seçilebilecek alternatif yollar vardır. Rehberlik isterken yalnızca hayatınızdaki bir sonraki adım için yardım dilemenizi öneririm. Bunu yaparken beklenilmeyen olasılıklara hazırlıklı olun. Kendinizi çözüme yönelik değişik yollara açık tutmak için yukarıya güvenin ve alçakgönüllü olun.

Ölüm sonrasında, fiziksel formda bulunduğumuz sırada keder olarak tanımlanan şekliyle bir üzüntüyü deneyimlemeyiz. Ancak, önce de gördüğümüz gibi, ruhlar duyguları olmayan kopuk varlıklar değildir. Bize gözcülük yapan kuvvetlerin de bizlerin hayatta yanlış seçimler yaptığımızı ve acı çektiğimizi gördükleri zaman ruhsal üzüntü diyebileceğim bir sıkıntı duyduklarını öğrendim. Kuşkusuz bizim eziyet çekmemiz ruhsal ailemize ve ruh yoldaşlarımıza sıkıntı verir, ama rehberlerimize de. Rehberler oryantasyon oturumlarında ve hayatlar arasındaki ruhsal grup tartışmalarında üzüntülerini göstermeyebilirler, fakat öğretmen olarak bize karşı sorumluluklarını keskin biçimde hissederler.

11. Bölümde Düzey 5'teki bir rehberin perspektifine bakacağız. Deneklerim arasında bedenlenmiş bir Düzey 6 temsilcisine veya üstat rehberine hiç rastlamadım. Herhangi bir zamanda yer-yüzünde bu ilerlemiş kişilerden fazlaca bulunduğundan kuşkuluyum. Düzey 6'dakilerin çoğu ise artık bedenlenmeyecek ölçüde ruh dünyasındaki planlamanın ve yöneticiliğin içindedir. Eldeki Düzey 5'lerin bildirimlerine göre Düzey 6'ların öğrenilecek yeni dersleri yok gibi görünmektedir, fakat hala bedenlenmekte olan bir Düzey 5'in üstat düzeyindeki varlıkların kapsamındaki tüm ezoterik görevleri bilemeyebileceğine dair bir önsezim bulunduğunu eklemeliyim.

Arada bir daha ileri bir ruhla yapılan bir seans sırasında, Düzey 6'dan da yukarı seviyede bir ruh düzeyine gönderme yapıldığını duyarım. Üstatların dahi üzerindeki bu varlıklar enerjisi

skalasında morun en koyu kısmında yer alırlar. Bu yüce varlıklar yaratıcıya daha yakın durumda olmalıdır. Karanlıkta kalan bu figürlere nadiren rastlandığı, fakat ruh dünyasında yüksek derecede saygı gören varlıklar olduğu anlatılmıştır.

Ortalama bir denek ruhsal rehberleri ilahi bir kategorinin altına mı koymak gerektiğini, yoksa onları daha alt tanrılar gözüyle mi görmek gerektiğini kestiremez. Rahatlık verdiği, yükselttiği ve bireye anlamlı geldiği sürece hiçbir ruhsal kavramın sakıncası yoktur. Bazı deneklerimin rehberleri tanrımsı varlıklar olarak değerlendirme eğiliminde olmalarına rağmen onlar Tanrı değildir. Benim görüşüme göre rehberler bizim olduğumuzdan daha az ya da daha çok ilahi değillerdir ki kişiye özgü varlıklar olarak görülmeleri de bundan dolayıdır. Vakalarımın tümünde Tanrı asla görülmemiştir. İpnozdaki kişiler ruh dünyasını yöneten yüce bir varlığın mevcudiyetini hissettiklerini söylerler, fakat bir yaratıcıyı tanımlamak için “Tanrı” kelimesini kullanmaktan rahatsız olurlar. Belki en iyisini filozof Spinoza söylemiştir: “Tanrı’dan kişilik belirten değil, nitelik belirten terimlerle söz edilebilir.”

Her ruhun, varoluşuyla bağlantılı bulunan daha yüksek ruhsal bir kuvveti vardır. Bütün ruhlar tek bir külli ruhtan türemiş aynı ilahi özün birer parçasıdırlar. Bu zeki enerji tüm evreni kaplamıştır ve bundan dolayı da *her birimizin bu ilahi statüde payı vardır*. Eğer ruhumuz Tanrı dediğimiz külli ruhun küçük bir parçasını yansıtmaktaysa, rehberlerimiz bize yaratıcıyla aramızdaki bağı görebileceğimiz ayna vazifesini yerine getirirler.

Yeni Başlayan Ruh

Yeni başlayan ruhların iki tipi vardır: Birincisi, ruh dünyasının dışında bir hayata maruz kalma anlamında gerçekten yeni olanlar ve ikincisi de göreceli zaman içinde uzun bir süredir yeryüzünde tekrar tekrar bedenlenmekte olup hala olgunlaşmamış olanlar. Her iki tipteki yeni başlayan ruhların Düzey 1 ve Düzey 2’de bulunduklarını saptadım.

Benim inancıma göre bugün yeryüzünde insan bedenlerini işgal eden ruhların neredeyse üçte ikisi hala gelişimin erken dönemlerindedir. Bunun cesaret kırıcı bir bildirim olduğunu biliyorum, çünkü bu, insan nüfusunun çoğunluğunun eğitimlerinin alt basamaklarında işlev yaptığı anlamına gelir. Ancak, her taraftan negatif kültürel anlaşmazlık ve şiddetle kuşatılmış dünya nüfusunu düşündüğüm zaman, yeryüzündeki alt düzey ruhların yüksek oranıyla ilgili görüşümü değiştirme eğilimine giremiyorum. Bununla beraber, her yüzyılın tüm insanlara farkındalıkta bir ilerleme getirdiği düşüncesindeyim.

Yıllar içerisinde, vaka dosyalarımda deneklerimin ruh düzeylerine ilişkin istatistiksel bir sayıyı hep korudum. Şüphesiz, değerler belli bir ölçüde daha alt düzeylerde ağır basmaktadır, çünkü bu denekler bir bütünü temsil edecek şekilde seçilmiş bir örnek grup değildir. Vakalarımın gelişimin daha alt düzeylerindeki ruhları daha ağırlıklı olarak temsil ediyor olmaları daha yüksek bir olasılıktır, çünkü onlar hayat içinde yardım almaya ihtiyaç duyan ve haber alma peşinde bana gelen kişilerdir.

Merak edenler için, vakalarımın tamamındaki ruh düzey oranı şöyledir: Düzey 1, %42; Düzey 2, %31; Düzey 3, %17; Düzey

4, %9 ve Düzey 5, %1. Benim küçük örnek grubumu kullanarak elde ettiğim bu değerleri altı milyarlık bir dünya nüfusuna uyarılmanın bilimsel güvenilirliği yoktur. Bununla birlikte yeryüzünde Düzey 5 seviyesindeki kişilerin birkaç yüz binden daha fazla olabileceğine ihtimal vermiyorum.

Deneklerim, ruhların yeryüzünde bedenlenmeye ancak tam olgunluğa ulaşıldığında son verdiklerini bildirirler. Gelişimin ilk aşamalarındaki ruhların yüksek yüzdesi hakkında önemli olan şey, hızla artan nüfusumuz ve bebeklerin acil ruh ihtiyacıdır. Her gün yaklaşık 260.000 bebek doğmaktadır. Bu ruh gereksinimi onların normal olarak ilerlemek için yeniden bedenlenmeye ihtiyacı olan ve dolayısıyla bir başka hayata tekrar geri dönmeye daha uygun, daha az ilerlemiş varlıklardan oluşan bir ruhsal havuzdan çekildikleri anlamına gelir.

Gelişimin ilk aşamalarında olduklarını bildiğim deneklerimin hislerine karşı hassasımdır. Ofisime gelerek “Yaşlı bir ruh olduğumu biliyorum, ama nedense hayatla başa çıkma konusunda problemlerim var.” diyen yeni deneklerimin sayısı o kadar çoktur ki. Hepimiz ileri düzeydeki bir ruh olmayı isteriz, çünkü çoğu kişi hangi alanda olursa olsun yeni başlayan konumunda değerlendirilmekten nefret eder. Her vaka benzersizdir. Her ruhun karakterinde, bireysel gelişim oranında ve ona atanan rehberin niteliklerinde birçok değişkenler vardır. Yaptığım işi deneklerimin ruhlarının katettiği mesafeye ilişkin raporlarını yorumlamak olarak görürüm.

30 000 yıldır yeryüzüne bedenlenmekte olup da hala 1. ve 2. alt düzeylerde bulunan pek çok vaka inceledim. Birkaç kişi içinse tam tersidir, ancak ruhsal gelişimde hızlı yükselişin yaygın olduğunu söyleyemeyiz. Herhangi bir eğitim modelinde söz konusu olabileceği gibi, öğrenciler bazı dersleri diğerlerinden daha zor bulurlar. Deneklerimden birisi toplam 850 yıl süren çok sayıda hayatında kıskançlık duygusunu yenmeyi başaramamış, fakat aynı periyot içinde bağınazlığın üstesinden gelmekte çok fazla

zorlanmamıştı. Bir diğeri 1700 yılını başka kişiler üzerinde bir cins otoriter iktidar arayışıyla geçirmişti. Diğer yandan şefkat duygusunu kazanmıştı.

Bir sonraki vakamız tam anlamıyla başlangıç aşamasındaki bir ruhu temsil eder. Bu acemi ruh henüz ruhsal bir gruba atanma belirtisi göstermemektedir, çünkü çok az sayıda geçmiş hayatı vardır. İlk hayatında M.S. 1260'da, Suriye'de bir Moğol istilasında öldürülmüştü. Adı Shabez'di ve beş yaşındayken, yaşadığı yerin yağmalanması sırasında tüm sakinlerle birlikte korkunç bir şekilde kılıçtan geçirilmişti.

- Vaka 20 -

Dr. N: Shabez, şimdi öldüğüne ve ruh dünyasına geri döndüğüne göre, bana neler hissettiğini anlat.

D: (bağırarak) *Kandırılmış!* Bu hayat çok zalimdi. Orada kalamazdım. Hiç kimseye yardımı dokunamayacak küçücük bir kızdım. Ne kadar yanlış!

Dr. N: Bu yanlış kim yaptı?

D: (küsün bir tonla) Liderim. Onun kararına güvendim, fakat beni hayatımı yaşamaya başlayamadan önce öldürüleceğim bu zalim hayata göndermesi hataydı.

Dr. N: Ama Shabez olarak gelme konusunda hemfikirdiniz?

D: (öfkeli) Yeryüzünün bu kadar korkunç, bu kadar dehşet dolu bir yer olduğunu bilmiyordum, bütün gerçekler bana söylenmemişti, bu aptalca hayat tümüyle yanlıştı ve bunun sorumlusu da liderim.

Dr. N: Bu hayattan hiçbir şey öğrenmedin mi?

D: (ara) Sevmeyi öğrenmeye başladım... evet, bu harikaydı... erkek kardeşim... annem, babam... ama çok kısaydı...

Dr. N: Bu hayatından hiç iyi bir şey çıkmadı mı?

D: Erkek kardeşim Ahmet... onunla birlikte olmak...

Dr. N: Ahmet şu andaki hayatında da seninle birlikte mi?

D: (deneğim aniden koltuğundan fırlıyor) *İnanamıyorum!* Ahmet benim kocam Bill... aynı kişi... nasıl olur...?

Dr. N: (deneği yatıştırdıktan sonra ona yeni bir bedene ruh transferini anlatıyorum ve sonra yine devam ediyoruz) Shabez olarak öldükten ve ruh dünyasına geri döndükten sonra Ahmet'i orada da görüyor musun?

D: Evet, liderimiz bizi beraberce buraya... kalacağımız yere getiriyor.

Dr. N: Ahmet seninle aynı enerji rengini mi yayıyor yoksa farklılık var mı?

D: (ara) Biz... tamamen beyazız.

Dr. N: Orada ne yaptığını tarif et.

D: Liderimiz gelip giderken, Ahmet'le ben de... yalnızca birlikte çalışıyoruz.

Dr. N: Ne yapıyorsunuz?

D: Kendimiz hakkında ne düşündüğümüzü, yeryüzündeki deneyimimizi araştırıyoruz. Hala o kadar erken öldürülmekten üzgünüm... ama mutluluk da vardı... güneşte yürümek... Yeryüzünün havasını içine çekmek... sevgi.

Dr. N: Sen ve Ahmet'in birlikte hayat sürdüğünüz zamanın öncesine, belki yalnız olduğun zamana geri dön. Yaratılmak nasıl bir şeydi?

D: (rahatsız) Bilmiyorum... yalnızca burada oluverdim işte... düşünceyle...

Dr. N: Yaratıldığın sırada zeki bir varlık olarak ilk önce ne zaman düşünmeye başladığını hatırlıyor musun?

D: Var olduğumu... idrak ediyordum... fakat Ahmet'le birlikte bu sakin yere sevk edilene kadar kendimi kendim olarak bilmiyordum.

Dr. N: Yani rehberin dışında başka bir ruh varlığıyla etkileşmeye başladığın zaman bireysel kimliğine daha çok odaklandığını mı söylemek istiyorsun?

D: Evet, Ahmet'le beraber.

Dr. N: Ahmet' ten önceki zamanda kal. O nasıl bir zamandı?

D: Sıcak... besleyici... zihnimin açıldığı... o kadın da o sırada benim yanımdaydı.

Dr. N: O kadın mı? Rehberinin sana kendisini erkek olarak gösterdiğini sanıyordum.

D: Rehberimi kastetmiyorum... etrafımda birisi vardı... bir anne ve babanın varlığı gibi... daha çok anne...

Dr. N: Nasıl bir varlık?

D: Bilmiyorum... yumuşak bir ışık... şekil değiştiren... onu kavrayamıyorum... sevecen mesajlar... yüreklendirme...

Dr. N: Bu senin bir ruh olarak yaratıldığın zamanda mıydı?

D: Evet... her şey öyle sisli ki... başkaları da vardı... yardımcılar... ben doğduğum sırada.

Dr. N: Yaratıldığın yer hakkında bana başka ne söyleyebilirsin?

D: (uzun bir ara) Başkaları... bakım odasında... beni seviyorlar... sonra oradan ayrıldık... ve Ahmet ve liderimizle bir araya geldim.

Dr. N: Seni ve Ahmet'i fiilen kim yaratmıştır?

D: Bir.

Yeni doğmuş ruhlar için bir çeşit ruh dünyası annelik koğuşu olduğunu öğrendim. Bir deneğim şöyle anlatıyordu, "Burası yeni doğanlara ait ışığın bir arı kovanı tarzında henüz yumurtadan çıkmamış veya çıkmaya hazır durumda düzenlendiği bir yerdir." Yerine yerleşmemiş ruhların konu edildiği 4. Bölümde, hasarlı ruhların yeniden "biçimlendirilebileceğini" görmüştük. Benim tahminim Shabez'in tarif ettiği bu yaratma merkezlerinin söz konusu işlevi gördüğüdür. Bir sonraki bölümde aktaracağım Vaka 22, hammadde halindeki biçimsiz enerjinin Benlik yaratılışı için manipüle edildiği ruhsal ego yaratma alanları hakkında daha fazla bilgi verecektir.

Vaka 20 olgunlaşmamış ruhun bazı bariz özelliklerine sahiptir. Denek hayatını değişmeyen alışkanlıklarına bağlanarak geçirmiş altmış yedi yaşında bir kadındır. Başkalarına karşı verici bir ruh hali sergilemediği gibi eylemlerinden sorumlu olduğu bir anlayış içinde de değildir. Bu denek bana hayat niçin “beni kandırıp mutluluktan uzaklaştırdı” gibi soruların yanıtını aradığı için gelmişti. Seansta Ahmet’in onun ilk kocası Bill olduğunu öğrendik. Uzun zaman önce başka bir adam için Bill’den boşanmış, bağlanma konusundaki yeteneksizliğinden dolayı sonradan o adamdan da boşanmıştı. Hiçbir çocuğuyla da yakın değildi.

Yeni başlayan ruh, bir dizi hayatını bir karmaşa ve etkin olamama durumunda, ruh dünyasının rahatlığı ve destekleyici ahenginden farklı olan yeryüzü şartlarının etkisi altında geçirebilir. Az gelişmiş ruhlar iradelerini insan toplumunun kontrol edici yönlerine teslim etmeye eğilimlidirler ve zaten bu toplumun sosyoekonomik yapısı büyük oranlardaki kişilerin başkalarına bağımlı ve ikinci sınıf kişiler konumunda olmasına yol açar. Bağımsız düşünme eksikliği deneyimsiz ruhu tıkar. Aynı zamanda ben merkeziliğe meylederler ve kişileri oldukları gibi kabul etmek onlara zor gelir.

Amacım dünya nüfusunun büyük bir kısmını oluşturan ruhlarla ilgili, eğer bu ruh kategorisindeki yüksek sayılarla ilgili tahminlerim doğruysa, bütünüyle sevimsiz bir tablo çizmek değil. Daha aşağı düzeydeki ruhlar da birçok pozitif unsuru barındıran bir yaşam sürebilmektedirler. Yoksa hiç kimse ileri doğru gidemezdi. Bu ruhlara geri damgası vurmak yanlış, çünkü her ruh bir zamanlar yeni başlayan bir ruhtu.

Eğer hayatımızdaki durumlardan dolayı kırgınsak, güceniksek ve kafamız karışık, bu ille de az gelişmiş bir ruhumuz olduğu anlamına gelmez. Ruh gelişimi hepimizin çok çeşitli alanlarda eşitlik göstermeyen bir tarzda derecelerle ilerlediğimiz kompleks bir konudur. Hatalarımızla ilgili aklımızda tutmamız gereken önemli nokta, kendimizi inkar etmekten kaçınmamız ve yaşantı-

mızda tutarlı ayarlamalar yapacak cesarete ve kendimize güvene sahip olmaktır.

Ruhların ilk başlangıç statüsünden çıkmaya başladıklarının açık belirtilerinden birisi, göreceli bir izolasyon içinde bulundukları ruhsal hayatlarını terk etmeleridir. Başka acemilerle yaşadıkları küçük aile kozalarından alınarak yeni başlayan ruhların oluşturduğu daha büyük gruplara yerleştirilirler. Bu aşamada rehberlerinin yakından nezaretine ve özel bakımına daha az bağımlı olurlar.

Genç ruhlar için, kendilerine benzeyen gerçek bir ruh grubunun bir parçası olduklarını ilk defa tatmak bir haz kaynağıdır. Genellikle bu önemli ruhsal olayın, yarı yalıtım içindeki acemi ruhun o durumda geçirdiği göreceli zaman süresi ne olursa olsun, yeryüzündeki beşinci hayatın sonunda gerçekleştiğini gördüm. Bu yeni ruhsal gruplardaki varlıklardan bazıları genç ruhun yeryüzündeki sayılı hayatında ilişkisi olduğu akraba ve arkadaşların ruhlarıdır. Yeni bir küme grubunun formasyonunda özellikle önemi olan şey, diğer emsal grup üyelerinin de ilk defa bir araya gelen daha genç ruhlar olmasıdır.

Yerleştirilmeyle ilgili yedinci bölümde, Vaka 16'nın katılımında, bir ruh grubunun nasıl görüldüğünü ve bu deneğin raporları çerçevesinde hayat deneyimlerinin birer tablo çizen sahneler yardımıyla nasıl incelendiğini görmüştük. Vaka 21 bize ruhsal grup dinamiklerinin ve üyelerin birbirini nasıl etkilediklerinin daha ayrıntılı bir naklini sunacak. Ruhların belli dersleri öğrenme kapasiteleri, yatkınlığa, motivasyona ve önceki bedenlenme deneyimine bağlı olarak birbirlerinden daha yüksek ya da düşük olabilir. Küme grupları tüm üyeler arasındaki özdeş özelliklere hassasiyet sayesinde emsallerin birbirine destek olacağı bir biçimde dikkatle tasarlanır. Buradaki birlik ve beraberlik bizim yeryüzünde bildiğimizin çok ötesindedir.

Bir sonraki vaka bir grup üyesinin perspektifinden verilmesine rağmen, süperbilinçli zihni gruplarda ne olup bittiğiyle ilgili

süreç hakkında objektiflik sağlamaktadır. Deneğim, gösterişli, eril alışkanlıkları olan bir ruh grubunu tanımlayacaktır. Bu grubun gürültülü üyelerini bir araya getiren, narsist olarak etiketlendirilebilecek bir gösteriş merakıdır. Bu ruhların kişisel değer bulmada kullandıkları ortak yaklaşımlar, niçin beraber çalıştıklarının bir göstergesidir.

Bu ruhların aşırı davranış tarzları ruhsal önceden bilme vasıtasıyla bir ölçüye kadar dengelenmektedir. Telepatik bir dünyada birbirleri hakkındaki tüm doğrular bütün grup üyelerince bilindiği için şakalaşmak kaçınılmazdır. Bazı okuyucular ruhların başarısızlıkları hakkında birbirleriyle dalga geçtiklerini kabullenmekte zorlanabilirler, fakat bu takılmalar kendini aldatma ve ikiyüzlülüğün ortaya dökülmesine zemin hazırlamaktadır.

Ego savunmaları ruhsal gruplardaki herkes tarafından öyle iyi teşhis edilmektedir ki emsaller arasında birisinin kendisine hakim olabildiği belirtisi değişim için güçlü bir teşvik oluşturur. Ruhsal "terapi", emsallerin dürüstçe geri bildirim alması, karşılıklı güven ve uzun zaman süreleri içinde diğerlerinden geri kalmamak arzusu sayesinde vuku bulmaktadır. Ruhlar incinebilir ve etraflarında onlarla ilgilenecek varlıklara ihtiyaçları vardır. Ruhsal grup etkileşmesinin tedavi edici gücü dikkate değerdir.

Ruh üyeleri eleştiriyi kullanarak çalışırlar ve her bir üye ortak hedefe doğru çaba gösterdikçe alkış tutarlar. Deneklerime yapabildiğim yardımın bir bölümü ruh grupları hakkında elde ettiğim enformasyondan gelir. Ruhsal gruplar ruh terbiyesinin birinci derecedeki vasıtalarıdır. Öğrenimlerini grupları gözleyen rehberlerin yeteneklerine olduğu kadar gruptaki emsal bireylere de borçlu oldukları ortadadır.

Aşağıdaki vakada deneğim Amsterdam'da Hollandalı bir sanatçı olarak yaşadığı en son hayatını tekrar yaşamayı tamamlamıştı. Genç bir yaşta, 1841'de, resimleriyle yavaş yavaş ün kazanmaya başladığı bir dönemde zatürreden ölmüştü. Ruhsal grubuna henüz katılmıştı ki kahkahalarla gülmeye başladı.

- Vaka 21 -

Dr. N: Niçin gülüyorsun?

D: Yine arkadaşlarımın arasındayım ve bana zor bir zaman geçirttiriyorlar.

Dr. N: Niçin?

D: Çünkü üzerimde süslü tokalı ayakkabılarım ve parlak yeşil saten ceketim var, kenarları sarı su taşıyla çevrili... öne doğru kaykılan büyük ressam şapkamla bir anda gözleri üzerimde topluyorum.

Dr. N: Bu giysileri giydiğin için sana takılıyorlar, yani.

D: Bilirsin... gösterişli kıyafetlere çok meraklıyım ve Amsterdam kafe müdavimleri arasında bir sanatçı olarak gerçekten hoş bir tablo çiziyordum. Bu rolden keyif alıyordum ve sona ermesini istemiyordum.

Dr. N: Sonra ne oluyor?

D: Eski dostlar etrafımı alıyor ve hayatın aptallığından bahsediyoruz. Aşağıda, yeryüzünde her şeyin ne kadar dramatik olduğu ve hayatımızı ne kadar ciddiye aldığımızla ilgili olarak birbirimize şakalar yapıyoruz.

Dr. N: Sen ve arkadaşların hayatı ciddiye almanın önemli olduğu düşüncesinde değil misiniz?

D: Bak, yeryüzü büyük bir sahnedir, bunu hepimiz biliyoruz.

Dr. N: Ve senin grubun bu düşüncede birleşiyor mu?

D: Şüphesiz, kendimizi devasa bir sahne prodüksiyonundaki aktörler olarak görüyoruz.

Dr. N: Ruh dünyasındaki özel küme grubunda kaç varlık var?

D: (ara) Şimdi biz... başkalarıyla da çalışıyoruz... fakat en yakın olarak beşimiz varız.

Dr. N: Sana hangi isimle hitap ediyorlar?

D: L... Lemm hayır, bu doğru değil, Allum... adım bu.

Dr. N: Pekala Allum, bana biraz yakın arkadaşlarından söz et.

D: (gülerek) Norcross... en komiği odur... en azından en şamatacı olan odur.

Dr. N: Norcross grubunuzun lideri midir?

D: Hayır, sadece sesi en gür çıkanıdır. Burada hepimiz eşitiz, fakat farklılıklarımız var. Norcross sözünü sakınmaz ve dik kafalıdır.

Dr. N: Peki onun dünyadaki davranış tarzını nasıl karakterize ederdin?

D: Eh, oldukça ilkesiz olarak, ama tehlikeli değil.

Dr. N: Grubunuzun en sessiz ve mütevazı üyesi kimdir?

D: (şaşıarak) Nasıl tahmin ettin... Vilo'dur.

Dr. N: Bu özelliği Vilo'yu grubunuzun en az etkinlikte katkı yapan üyesi mi yapıyor?

D: Bunu nereden çıkarıyorsun? Vilo, hepimizle ilgili bazı ilginç düşünceler ortaya atar.

Dr. N: Bir örnek ver.

D: Hollanda'daki hayatımda, annem ve babam öldükten sonra beni evlat edinen yaşlı çiftin güzel bir bahçeleri vardı. Vilo onlara borçlu olduğumu aklıma getiriyor, bahçelerinin resim yapmamı tetiklediğini, hayata bir sanatçı gözüyle bakmama yol açtıklarını... ve de yeteneğimle yapmadığım şeyleri.

Dr. N: Vilo sana bununla ilgili başka düşünceler de iletiyor mu?

D: (hüzünle) Daha az içki içebileceğimi ve hava atarak do-laşacağıma daha çok resim yapabileceğimi. Sanatımın... kişilere dokunma noktasına ulaşmakta olduğunu... (denek omuzlarını arkaya atıyor) fakat her zaman resim yaparak eve kapanmanın bana göre olmadığını!

Dr. N: Vilo'nun görüşlerine saygı duyuyor musun?

D: (derin bir şekilde içini çekerek) Evet, onun bizim vicdanımız olduğunu hepimiz biliriz.

Dr. N: Sonra ona nasıl karşılık veriyorsun?

D: Diyorum ki, "Hancı, sen kendi işine bak, üstelik sen de eğlenmiyor değildin..."

Dr. N: Vilo bir hancı mıydı?

D: Evet, Hollanda'da. Kazanç sağlamaya yönelik bir meslek seçimi olduğunu ekleyebilirim.

Dr. N: Sana göre bu Vilo için yanlış bir şey miydi?

D: (pişman olarak) Hayır... aslında değil... hepimiz onun sokaktaki yiyecek ve barınak ihtiyacı olan fakir kişilere yardım etmek için maddi kayba uğradığını biliyoruz. Onun yaşamı başkalarının yararınaydı.

Dr. N: Telepatik iletişim, herkesin gerçeği tam olarak bilmesi nedeniyle, düşüncelerini savunmayı güçleştiriyordur herhalde.

D: Evet, hepimiz Vilo'nun ileri doğru yol aldığını biliyoruz... *kahretsin!*

Dr. N: Vilo'nun belki hepinizden daha hızlı ilerliyor olması seni rahatsız mı ediyor?

D: Evet... birlikte öyle güzel zamanlar geçirdik ki... (denek Hindistan'da Vilo'yla kardeş oldukları ve birlikte yolculuk yaptıkları daha eski bir hayatı hatırlıyor).

Dr. N: Vilo'yu neler bekliyor?

D: Yakında bizden ayrılacak... hepimiz biliyoruz... başka gruplardan ayrılmış kişilerle birliktelikler kuracak.

Dr. N: Orijinal grubunuzdan kaç ruh ayrıldı, Allum?

D: (uzun bir ara ve sonra eseşe) İşte... birkaç tanesi bizi geçti... eninde sonunda onları yakalayacağız ama... daha bir süre değil. Ortadan kaybolmuş değiller... yalnızca enerjilerini o kadar fazla görmüyoruz.

Dr. N: Vilo ve Norcross'un dışında halihazırdaki grubundaki diğer üyelerin isimlerini söyle.

D: (yüzü gülerek) Dubri ve Trinian. Bak bu ikisi nasıl iyi vakit geçirileceğini bilirler!

Dr. N: Grubunuzu karakterize eden en belirgin özellik nedir?

D: (beğenerek) *Macera! Heyecan!* Buralarda bazı gerçek öncü tipler vardır... (denek mutlu bir şekilde kendini kaptırıyor) Dubri bir gemi kaptanı olarak yaşadığı çalkantılı bir hayattan henüz çıktı. Norcross mallarını gezerek satan bir tüccardı. Biz hayatımızı dolu dolu yaşarız, çünkü hayatın sunduğu nimetleri kullanma yeteneğimiz var.

Dr. N: Allum, burada bireysel doyumdan çok söz ediliyor mu?

D: (savunmada) Bunda yanlış olan ne? Biliyorsun bizim grubumuz hemen kapanıveren menekşelerden oluşmuyor.

Dr. N: Trinian'ın son hayatının öyküsü nedir?

D: (yüksek sesle) O bir piskopostu! İnanabiliyor musun? Ne ikiyüzlülük.

Dr. N: Ne bakımdan?

D: Kendini aldatma bakımından! Norcross, Dubri ve ben, Trinian'a bir din adamı olmayı seçmesinin iyilik, hayırseverlik ve ruhsallıkla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyoruz.

Dr. N: Peki Trinian'ın ruhu kendini savunmak için size nasıl bir mantal karşılık veriyor?

D: Birçok kişiye teselli verdiğini söylüyor.

Dr. N: Sen, Norcross ve Dubri buna karşılık ne söylüyorsunuz?

D: Ona durumunu yumuşattığını söylüyoruz. Norcross onun para istediğini, aksi takdirde basit bir rahip olacağını söylüyor. Hah, bu tam olarak onu anlatıyor ve ben de aynı şeyi söylüyorum. Dubri'nin bu konuda ne düşündüğünü tahmin edebilirsin herhalde.

Dr. N: Hayır, sen söyle.

D: Hıh. Bu Trinian zengin bir katedrale sahip büyük bir şehir seçmişti... Trinian'ın şişkin ceplerine tonla para akıyordu.

Dr. N: Sen Trinian'a neler diyorsun?

D: Şey, onun giydiği parlak kırmızı en güzel kumaştan dikilmiş gösterişli giysiler, çok sevdiği piskopos yüzüğü ve çevredeki bütün o altın ve gümüşler bana cazip geliyor. Ayrıca cemaatinin aşırı övgülerinin tadını çıkarma isteğini de belirtiyorum. Trinian bizden bir şey saklayamaz. O, kolay, rahat, zengin bir hayat istiyordu.

Dr. N: Trinian bu hayatı seçmesinin ardındaki motivasyonları açıklamaya yelteniyor mu?

D: Evet, fakat Norcross onu kınıyor. Trinian'ın giyinme odasında genç bir kızı baştan çıkartmasını yüzüne vuruyor. (neşeli bir şekilde) Evet, bu gerçekten oldu!... Cemaatini teselli etmek için biraz fazla değil mi? Trinian'ın gerçekte kim olduğunu hepimiz biliyoruz, tam bir çapkın!

Dr. N: Trinian, bu icraatları için gruba herhangi bir özür beyan ediyor mu?

D: (denek biraz sessizleşiyor) Eh, her zamanki şeyleri söylüyor. Onu buna kızın kendisine duyduğu ihtiyaç sürüklemiş, ailesi yokmuş, Trinian da kadınsız kilise hayatında çok yalnızmış. Hepimizin seçtiği alışılmış hayatlardan kiliseye girerek uzak durmaya çalıştığını söylüyor, kıza da aşık olduğunu.

Dr. N: Peki sen, Norcross ve Dubri, Trinian'ın halihazırdaki durumu için neler hissediyorsunuz?

D: (fazla ciddi) Onun (ileri giden bir ruh olarak) Vilo'yu izlediğini düşünüyoruz, fakat başarı gösteremedi. Dindarlık niyeti işe yaramadı.

Dr. N: Allum, Trinian'ın kendini geliştirme ve değişme girişimleri hakkında oldukça alaycı ve inanmaz bir tarzda konuşuyorsun. Bana dürüstçe söyle, Trinian için ne hissediyorsun?

D: Bak yalnızca ona takılıyoruz... sonuçta...

Dr. N: Takılmalarda öyle bir hava var ki, sanki Trinian'ın iyi

niyetli olma ihtimali bulunan noktaları küçümser gibisin.

D: (üzgün) Haklısın... ve hepimiz biliyoruz ki... ama görüyorsun değil mi... Norcross, Dubri ve ben... şey, onu da kaybetmek istemiyoruz...

Dr. N: Trinian hakkında Vilo ne söylüyor?

D: Trinian'ın orijinal niyetini savunuyor ve onun kilisede geçen bu hayatı sırasında bireysel doyum tuzağına düştüğünü anlatıyor. Trinian gereğinden fazla takdir edilmek ve dikkat çekmek istiyordu.

Dr. N: Grubunla ilgili yargılarda bulunduğum için kusuruma bakma Allum, fakat bana öyle geliyor ki, bu hepinizin istediği bir şey, belki Vilo dışında?

D: Hey, Vilo kendini oldukça temiz gösterebilir. Bak sana söyleyeyim, onun problemi kendini beğenmişliktir ve Dubri bunu ona hiçbir şekilde üstü kapalı olmayan ifadelerle anlatır.

Dr. N: Peki Vilo buna itiraz eder mi?

D: Hayır, etmez... en azından üzerinde çalıştığını söyler.

Dr. N: Aranızda eleştiriye en hassas olan kimdir?

D: (ara) Sanırım Norcross fakat hatalarımızı kabul etmek hepimiz için zordur.

Dr. N: Bana doğruyu söyle Allum, olanları diğerlerinden saklayamadığınız ve geçmiş bir hayattaki tüm ihtimalleriniz ortaya çıktığı zaman, bu sizlere rahatsızlık verir mi?

D: (ara) Bu konuda hassasızdır, ama kafaya takmayız. Burada aramızda büyük bir anlayış vardır. Ben insanlara sanatsal bir haz tattırmak ve sanat aracılığıyla gelişmek istedim. Peki ne yaptım? Gece yarıları Amsterdam kanallarının çevresinde turladım ve kendimi eğlenceye ve oyuna verdim. Orijinal amacım bir tarafa itilmişti.

Dr. N: Eğer bunu bütün grubun önünde itiraf ediyorsan, nasıl bir geri bildirim alıyorsun? Örneğin sen ve Norcross birbirinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

D: Norcross sık sık kendim ve başkaları için sorumluluğu üzerime almaktan nefret ettiğime işaret eder. Norcross söz konusu olduğunda ise bu zenginliktir... o gücü sever... fakat ikimiz de bencilizdir... benim daha gösterişçi olmam dışında. İkimiz de yıldızlı aferin almayı hak etmiyoruz.

Dr. N: Dubri'nin hangi hataları onu grubunuza uygun hale getiriyor?

D: O başkalarını liderlik vasıtasıyla kontrol altında tutmayı sever... O doğal bir liderdir, hepimizden daha fazla. Bir gemi kaptanıydı, bir korsan, sert bir kişi. Kimse onun karşısına çıkamazdı.

Dr. N: Zalim miydi?

D: Hayır, yalnızca sertti. Bir kaptan olarak saygı duyulan bir kişiydi. Dubri denizdeki çatışmalarda düşmanlarına karşı acımasızdı, ama kendi adamlarıyla ilgilenirdi.

Dr. N: Vilo'nun sokaktaki yardıma muhtaç insanlara yardım eli uzattığını söylemiştin ama sizlerin yaşantılarınızın pozitif taraşarı hakkında pek bir şey anlatmadın. Grubunuzda hiç kimseye bencil olmayan eylemlerinden ötürü aferin verilmedi mi?

D: (dikkatli) Dubri'yle ilgili bir şey daha var...

Dr. N: Nedir?

D: O başkalarından ayrılan bir şey yaptı. Bir seferinde, zorlu denizlerden geçerken bir gemici gemi direğinden okyanusa düşmüş ve boğuluyormuş. Dubri beline bir ip bağlamış ve güverteden denize atlamış. Kendi hayatını tehlikeye atarak tayfasını kurtarmış.

Dr. N: Bu olay grup içinde tartışıldığı zaman, hepiniz Dubri'ye nasıl bir tavır takınırsınız?

D: Zihinlerimizdeki takdir duyusuyla yaptığı bu şey için onu överiz. Hepimiz de son hayatlarımızda hiçbirimizin bu katıksız cesaret eylemine denk gelebilecek bir şey yapmadığımız sonucuna vardık.

Dr. N: Anlıyorum. Bununla beraber, Vilo'nun handaki hayatı, ona para ödeyemeyen kişileri doyurması ve barındırması daha uzun vadeli diğerkamca eylemleri temsil etmez mi ve dolayısıyla daha övgüye değer değil midir?

D: Bu kabul ediliyor ve ona hakkını veriyoruz. (gülüyor)
Onun aferininde Dubri'ninkinden daha çok yıldız var.

Dr. N: Senin son hayatında grubun takdir ettiği bir şey var mı?

D: (ara) Bir ressam olarak ayakta kalabilmek için müşterilerle didişirdim, fakat insanlara karşı iyiydim... fazla bir şey değil... onları memnun etmek hoşuma giderdi. Grubumda iyi kalpli bir kişi olarak tanınıyorum.

Deneklerimin her birinin, karakter oluşumu ne olursa olsun, ruh gruplarına özel bağlılık ve muhabbetleri vardır. Kişiler ruhların özgür durumlarında insani eksikliklerden uzak olduklarını düşünme eğilimindedirler. Gerçekte, emsal ruh gruplarıyla insan aile sistemleri arasında birçok benzerlik olduğunu düşünüyorum. Örneğin, konu aldığımız bu ruh grubunda Norcross'u grubun asi günah keçisi olarak görürüm, bunun yanı sıra o ve Allum, herkesin ihmal ve kusurlarının envanterini çıkarırlar. Allum'un söylediğine göre, geçmiş hayat başarısızlıklarıyla ilgili olarak diğer üyelerin ortaya koyduğu herhangi bir rasyonalizasyonu veya kendine hizmete ilişkin savunmaları aleni bir şekilde iyice inceleyen ilk kişi genellikle Norcross'tur. Davranış standartlarının üzerinde, kendinden kuşkusu olmayan ve duygusallığa en az yer veren bir görünüm vermektedir. Bu onun kendi güvensizlik duygusunu tanımlıyor olabilir, çünkü muhtemelen Norcross ilerlemekte olan gruptan geri kalmamak için var gücüyle en çok çabalayandır.

Allum'un ise etrafına yaptığı şaklabanlıkları, çalım atmaları ve ciddi konuları hafife almasıyla grubun maskotu olabileceğinin

den şüpheleniyorum (insan ailelerinde çoğu zaman en küçük çocuktur). Ruhsal gruplardaki bazı ruhlar bana daha kırılgan ve diğer grup üyelerinden daha çok korunuyormuş gibi görünür. Vilo'nun tutumu, mükemmellik dürtüsü paralelinde grubun halihazırdaki kahramanı (ya da ailenin en yaşlı üyesi) olduğunu göstermektedir. Allum'dan edindiğim izlenim, Vilo'nun en az muhalefet yapan birey olduğudur, bu da kısmen onun yakın dönem son hayatlarındaki kazanç listesinin yüksek oluşundandır. Tıpkı insan aile sistemlerinde olduğu gibi, ruhsal grup üyeleri rolleri değiş tokuş edebilir, fakat Vilo'nun kinetik enerjisinin pembeye dönmekte olduğu anlatılmıştır ki, onun Düzey 2'ye doğru geliştiğinin işaretini vermektedir.

Eterik ruhlara beşeri etiketler ilâştiriyorum, çünkü yeryüzüne gelen ruhlar kendilerini her şeyden önce beşeri ayırt edici özellikleri vasıtasıyla gösterirler. Bununla beraber ruh gruplarında kin, şüphe ve saygısızlığa rastlamadım. Bir sevgi ve şefkat ikliminde, üyeleri sır saklayamayan veya manevralar yapamayan emsal gruplar bünyesinde kontrolü elde tutmaya yönelik iktidar mücadeleleri yoktur. Ruhların güvenmedikleri kendileridir, birbirleri değil. Sebat, arzu ve yeni fiziksel hayatlarında uğraşmaya devam iradesini gördüğümü ise rahatlıkla söyleyebilirim. Bu vakadaki ruhsal grup üyeleri arasındaki sosyal dinamiklerle ilgili gözlemlerimin bazılarının doğrulanması ihtiyacıyla Allum'a birkaç soru daha yönelttim.

Dr. N: Allum, birbirinizi eleştirmenizin daima yapıcı olduğuna inanıyor musun?

D: Şüphesiz, burada gerçek bir düşmanlık yoktur. Birbirimizle alay ederek eğleniriz, bunu kabul ediyorum, fakat bu yalnızca... gerçekte kim olduğumuzu tanımanın ve nereye doğru yönelmiş olmalıydık sorusunun yanıtını bilmenin bir yolu.

Dr. N: Ruh grubunuzdaki herhangi bir üyenin geçmiş bir hayatla ilgili olarak kendinden utanmasına veya suçluluk duymasına yol açıldı mı hiç?

D: Bunlar... insanların silahları... ve bizim hislerimiz için çok kapsamsız.

Dr. N: Peki, bir ruh olarak hislerine başka bir yolla yaklaşayım. Grubundaki belli bir kişiden geri bildirim alırken, diğerlerinden almaya oranla kendini daha güvende hisseder misin?

D: Hayır. Hepimiz birbirimizi müthiş sayarız. En büyük eleştiri kendi içimizden gelir.

Dr. N: Herhangi bir geçmiş hayatındaki davranışından dolayı pişmanlıkların var mı?

D: (uzun bir ara) Evet... eğer birisini incittiysem, buna üzülüyorum... ve... bir de buradaki herkes yaptığım yanlışlarla ilgili her şeyi biliyor. Ama öğreniyoruz.

Dr. N: Ve bu bilgiyle neler yapıyorsunuz?

D: Kendi aramızda konuşuyoruz... ve bir dahaki sefere düzeltmeye gayret ediyoruz.

Dr. N: Bana daha önce anlattıklarına bakarak, Norcross ve Dubri'nin senin kusurlarınla ilgili içlerinde tuttukları bazı duygular için birbirlerine yüklendikleri fikrine kapıldım.

D: (düşünceli) Alaycı imalarda bulunuruz, fakat bu artık insanken olduğu gibi değildir. Bedensiz olduğumuz zaman eleştirileri biraz daha farklı karşılırsınız. Birbirimizi, birbirimize kırılmadan veya kıskanmadan, olduğu gibi görürüz.

Dr. N: Sözüünü kesiyorum ama, ben sadece grupça sergilediğiniz bu abartılı göz alıcılığın altında aslında kendini değersiz bulma duygusunun mu yattığını merak ediyorum?

D: Eh, o da var. Evet, ruh olarak bizlerin de cesareti kırılabilir ve yeteneklerimiz hakkında kendimizi değersiz hissedebiliriz... içimize aşama kaydetmek için konmuş güvenle buluşamayacak kadar.

Dr. N: O halde, kendinizden böyle kuşku duyarken, birbirinizin motivasyonlarından alaycı ifadelerle söz etmek sakıncalı değil midir?

D: Tabii ki, fakat biz bireysel programımız üzerindeki çalışmalarımızda samimiyetimizin ölçüsünün diğerlerimiz tarafından bilinmesini isteriz. Bazen gurur yolumuzu kapar ve bunu aşmak için birbirimizi kullanırız.

Diyaloğumuzun bir sonraki pasajında grup terapisine ilişkin başka bir ruhsal fenomen sunacağım. Başka deneklerden de bu aktivitenin çeşitli şekillerini dinledim ve Vaka 21'in yorumları onları desteklemektedir.

Dr. N: Şimdi Allum, grup üyelerinin birbiriyle nasıl ilişki kurduğunu tartışmanın yanı sıra bu süreçte hepinizin yardım gördüğü ruhsal enerjiyi tanımlamanı da istiyorum.

D: (tereddütlü) Bunu anlatabileceğimden emin değilim.

Dr. N: Dikkatle düşün. Grubunuzun birbiriyle ve zeki enerjiyle uyum içinde olmasının başka bir vasıtası var mıdır?

D: (uzun bir ara) A... konileri mi kastediyorsun?

Dr. N: ("Koni" benim için yeni bir kelime ama doğru yolda olduğumu biliyorum) Evet, konileri. Grubunla ilişkili olarak onlar hakkında bildiklerini açıkla.

D: (yavaşça) Şey, koniler bize yardımcı olur.

Dr. N: Lütfen devam et ve bana konilerin ne yaptıklarını anlat. Sanırım daha önce de onlardan söz edildiğini duydum ama senin versiyonunu dinlemek istiyorum.

D: Bizimle birlikte hareket edecek şekilde biçimlendirilmiştir, anlıyor musun?

Dr. N: Neye göre biçimlendirilmiştir? Biraz daha ayrıntı vermeye çalış.

D: Silindir şeklindedir, çok parlak, hem çevremizde hem tepemizedir. Koninin tepesi küçük ve altı geniştir, bu yüz-

den etrafımıza tam olarak uyar, büyük beyaz bir şapkanın altına girmek gibi, altında yüzerek onu kullanabiliriz.

Dr. N: Bunun ruh dünyasına geri dönüşünün hemen er-tesinde deneyimlediğin iyileştirici duş olmadığından emin misin?

D: Yo, hayır, o daha bireysel bir arındırılmaydı. Yeryüzü-nün verdiği hasarı onarmak için. Bildiğini sanıyordum...

Dr. N: Biliyorum. Bana koninin hangi bakımlardan iyileşti-rici duştan farklı olduğunu açıklamamı istiyorum.

D: Tepedeki bacadan aşağıya bir şelale gibi enerji dökülür ve bu enerji çevremizde daire şeklinde yayılır ve bizim bir grup olarak zihinsel aynılığımız üzerinde gerçek anlamda konsantre olmamıza olanak sağlar.

Dr. N: Ve koninin altında olduğun zaman ne hissedersin?

D: Bütün düşüncelerimizin genişlediğini hissedebiliriz... sonra yukarı doğru çekildiklerini... ve geri döndüklerini... bilgi eklenmiş olarak.

Dr. N: Bu zeki enerji, grup olarak birliğinize daha odaklan-mış düşünme anlamında mı yardım ediyor?

D: Evet, öyle.

Dr. N: (kasten karşı çıkarak) Ne düşündüğümü açıkça söy-leyeyim, Allum, acaba bu koni orijinal düşüncelerine karşı senin beynini mi yıkıyor? Sonuçta sizleri birey yapan se-ninle grubunun diğer üyeleri arasındaki tartışmalar ve fikir ayrılıkları.

D: (gülerek) Beynimiz yıkanmıyor! Öte alemle ilgili hiçbir bilgin yok mu? O bize birlikte çalışmamız için daha kolektif bir içgörü veriyor.

Dr. N: Koni her zaman elinizin altında mıdır?

D: Her ihtiyaç duyduğumuzda oradadır.

Dr. N: Koniyi kim işletiyor?

D: Bizi gözleyenler.

Dr. N: Rehberin mi?

D: (kahkaha atarak) Shato mu? O muhtemelen turneye çıkmıştır.

Dr. N: Bununla ne demek istiyorsun?

D: Onu bir gösteri ustası, grubumuzun sahne direktörü gibi düşünürüz.

Dr. N: Shato grup tartışmalarınızda aktif bir şekilde yer alır mı?

D: (başını sallayarak) Pek değil, rehberler bu tip saçmalıkların üzerindedir. Bizi oldukça fazla kendi halimize bırakırlar ve bunda da bir terslik yoktur.

Dr. N: Shato'nun çekip gitmelerinin özel bir nedeni olabilir mi sence?

D: (ara) Aslında muhtemelen az ilerlediğimizden dolayı bizimle canı sıkılıyordur. Ama seremoniler üstadı olarak sahne almaktan keyif alır.

Dr. N: Nasıl yani?

D: (kıkırdayarak) İşte, en ateşli fikir tartışmalarından birinin içinde olduğumuz bir sırada bir anda önümüzde belirir, etrafa mavi kıvılcımlar saçarak, her şeye el koyabilecek güçte bir büyücüye benzeyerek.

Dr. N: Büyücü mü?

D: (hala gülerek) Shato safir mavisi uzun bir giysi ve uzun, sivri uçlu bir şapkayla gelir. Uzun beyaz sakalıyla tek kelimeyle müthiş görünür ve ona hayranlık duymamak elde değildir.

Dr. N: Gözümün önüne ruhsal bir Merlin geliyor.

D: Şarklı bir Merlin diyelim istersen. Bazen çok gizemlidir. Tam takım giyinmiş olarak muhteşem bir giriş yapmaktan hoşlanır, özellikle başka bir hayat seçme aşamasında olduğumuz zamanlarda. Bu oyununu ne kadar takdir ettiğimizi bilir.

Dr. N: Bütün bu teatral yönetimle, acaba ciddi bir rehber

olarak Shato'nun grubunuzla kurduğu duygusal iletişim biraz fazla kaçmıyor mu diye merak ediyorum.

D: (benimle eğlenerek) Dinle, o bizim çılgın bir takım olduğumuzu biliyor ve buna uygun olarak resmi kiliseye uymayı reddeden bir kişiyi oynuyor, fakat aynı zamanda çok bilgedir.

Dr. N: Shato grubunuza karşı hoşgörölü müdür? Abartılı fantezilerinizi pek sınırlıyor gibi görünmüyor da.

D: Shato can sıkıcı olmadığı veya vaaz vermediği için bizden sonuç alıyor. Bunlar bize uymazdı. Ona saygı duyuyoruz.

Dr. N: Shato'yu ara sıra gelen bir danışman olarak mı görüyorsun yoksa aktif bir denetleyici olarak mı?

D: O hiç haber vermeden çıkıp gelerek tartışmamız için bir problem kurar. Sonra gider ve belli şeyleri nasıl çözümleyeceğimizi dinlemek üzere daha sonra yine gelir.

Dr. N: Grubunuzun birinci derecedeki bir problemine örnek ver.

D: (ara) Shato yeryüzündeki bir oyunda rol alan aktörler olarak rolümüzle hangi ölçüde özdeşleştığımızı bilir. O... yapmacıklığı hedef alıyor. Bizim rollerimizi içimizden geleerek yapmaya başlamamızı, tersini yapmamamızı sağlamaya çalışıyor.

Dr. N: O halde Shato'nun talimatları ciddi, ancak bu arada yol boyunca eğlenmeyi sevdiğinizi de biliyor.

D: Evet, sanırım Shato bu yüzden bizimle birlikte. Fırsatları boşa harcadığımızı biliyor. Bizden en iyi sonucu almak için, içine girdiğimiz kötü vaziyetleri yorumlayarak bize yardımcı oluyor.

Dr. N: Bana söylediklerinden, ruhsal grubunuzun rehberinizin idaresi altında çalışan bir çeşit terapi grubuna benzediği izlenimini aldım.

D: Evet, o bize moral aşıyor ve yolumuza devam etmemizi sağlıyor.

Yeryüzündeki ders sınısının ve terapi gruplarının tersine, ruh dünyasındaki öğretmen danışmanların ara vermeksizin grup aktivitesinin liderleri olmakla sınırlanmadıklarını öğrendim. Shato ve öğrencileri renkli bir ruh ailesi olmakla beraber, tüm küme grupları için tipik olan pek çok özelliklere sahiptirler. Bir rehberin liderliği diktatörce olmaktan çok babalık yapmak gibidir. Bu vakada Shato idare eden bir danışmandır, ama tahakkümcü olmadığı gibi grubun tehdit gibi algıladığı bir konum sergilemez. Grubun eril eğilimlerini besler gibi görünen bu empatik rehber bu genç ruhlara sıcak bir şekilde kabul gösterir. Bu vakayı ruhsal bir birim olarak grup hakkında birkaç final sorusuyla kapatıyorum.

Dr. N: Grubunuzun dünyada bu kadar eril yönelimli olmasının nedeni nedir?

D: Dünya, fiziksel çabayı ödüllendiren bir aksiyon gezegenidir. Eril rollere eğilimliyiz, çünkü bu sayede olaylara el atabilir ve onlara yön verebiliriz... çevremize egemen olabiliriz... kabul görürüz.

Dr. N: Kadınlar da toplumda etkindir. Grubunuz dişil rollerde daha fazla deneyim kazanmaksızın ilerlemeyi nasıl umabiliyor?

D: Bunu biliyoruz, fakat bağımsız olmak için öyle yakıcı bir arzu duyuyoruz ki. Gerçekte çok küçük kazanımlar için çok büyük bir enerji harcıyoruz, ama şimdilik dişil nitelikler bizi pek ilgilendirmiyor.

Dr. N: Halihazırdaki grubunuzda dişil karşılıklarınız olmadığına göre, yeryüzündeki yaşamlarınızı tamamlayacak varlıklar için nereye başvuruyorsunuz?

D: Yakınlarda dişil rollerle daha iyi ilgi kuran birileri var. Ben Jose'yle iyi geçinirim, bazı hayatlarımda benimle birlikteydi, Trinian'ın Nyala ile bağlantısı vardır ve başkaları da var...

Dr. N: Allum, ruhsal birlikteliklerin hakkındaki söyleşimizi grubunun kökeni hakkında ne bildiğini sorarak noktalamak istiyorum.

D: (uzun bir ara) Ben... bunu söyleyemeyeceğim... bir zamanda bir araya geldik işte.

Dr. N: Bak, birisinin aynı niteliklere sahip olan sizleri bir araya getirmiş olması gerekir. Sence o Tanrı mıydı?

D: (zihnini zorlayarak) Hayır, kaynağın altındakiler... daha yüksek varlıklar...

Dr. N: Shato ya da benzeri rehberler mi?

D: Hayır, daha yüksek olanlar, sanırım... planlamacılar... bundan başka bir şey bilmiyorum.

Dr. N: Bir süre önce bana bazı arkadaşlarının ileri yönde gelişimlerinden ötürü grubuna aktif katılımlarının azaldığını söylemiştin. Hiç yeni üye geldiği oluyor mu?

D: Hiçbir zaman.

Dr. N: Bunun nedeni yeni bir üyenin sizlerle bütünleşmede zorluk çekebileceği olasılığı mı?

D: (gülerek) *O kadar da kötü değiliz!* Sadece dışarıdan birisi için birbirimizle düşüncelerimizle çok yakından irtibatlıyız, bir de onlar bizim geçmiş deneyimlerimizi paylaşmamış olurlardı.

Dr. N: Birlikte yaşadığınız bu geçmiş hayatları tartıştığınız sıralarda, grubunuz bu birlikteliğin insan toplumunun iyileştirilmesine katkıda bulunduğu kanısına varmış mıdır?

D: (ara) Bir topluluk içindeki varlığımızın alışlagelmişliği zorlamasını isteriz yani temel kabulleri sorgulamayı. Fiziksel hayatlarımıza beraberimizde cüretkarlık getirdiğimizi düşünüyorum... ve gülmeyi.

Dr. N: Ve ruhsal grubunuz hedeferinizi ilerletmek için neyin gerekli olduğunu tartışmayı bitirdiği zaman, yeni bir hayata yönelir misiniz?

D: (keyif alarak) Evet! Yeni bir rol için buradan ayrıldığım her seferinde "Ö.S. (Ölüm Sonrası) burada görüşmek üzere" diyerek vedalaşırım.

Bu vaka ego şişirme ihtiyacındaki benzer zihinli ruhlara ve birbirlerinin duygu ve tavırlarına verdikleri destek ve onaya bir örnektir. Ruh gruplarının nasıl oluştuğunu anlamanın anahtarı burada yatmaktadır. Birçok ruhsal kümenin, ilerlemelerinin önünü kesen benzer konularla bir araya gelmiş varlıklardan meydana gelen alt gruplara sahip olduğunu öğrendim. Öyleyken bile bu ruhların belli noktalarda daha güçlü veya daha zayıf olma gibi farklılıkları bulunmaktadır. Her grup üyesi ailedeki diğer üyelerin hedeflerine doğru ilerlemesine yönelik olarak en iyi niteliğiyle katkıda bulunur.

Vaka 21'e bakarak, yakın dostların oluşturduğu bu iç çemberde kalmış birkaç ruhun orijinal kümedeki herkesin davranış özelliklerini temsil ettikleri izlenimi almanızı istemem. Diyelim ki on beş veya yirmi ruhluk birinci derecede bir grup olduğu zaman, yetenek ve ilgi bakımından belirgin benzerlikleri vardır. Fakat bir dayanışma grubu aynı zamanda mizaç, duygu ve tepkilerde farklılıklara yer veren bir şekilde tasarlanır. Tipik olarak, deneklerim gruplarında kadın-erkek yönelimli bir karışım halinde aşağıdaki karakter tiplerinden bir veya birkaçının bulunduğu rapor etmektedirler: 1) Gözüpek, dayanıklı, pes etmeyen ve ayakta kalan. 2) Nazik, sessiz, adanmış ve oldukça masum. 3) Eğlenmeyi seven, mizah duygusu olan, şakacı ve risk alan. 4) Ciddi, güvenilir, temkinli. 5) Gösterişi seven, coşkulu, açık sözlü. 6) Sabırlı, niyetinde sebat eden, anlayış yeteneği olan. 7) Düşünen, hesaplayan, kararlı. 8) Yenilikçi, çare bulan, uyum sağlayabilen. Bu farklılıklar gruba denge getirir. Bununla beraber grubun tamamı gösterişe veya cüretkarlığa güçlü bir eğilim sergiliyorsa, grubun en temkinli üyesinin onlara nazaran başka bir ruh grubunun arasında daha çok kendini göstermesi daha olasıdır.

Vaka 21'deki ruhların uzun bir gelişim dönemine girdiklerine şüphe yoktur. Ancak yeryüzünün canlılığına katkı yapmaktadırlar. Bu deneğin daha sonraki sorgulanması bu ruhların yollarının yirminci yüzyılda da kesişmeye devam ettiğini ortaya çıkarmış-

tır. Örneğin Allum bir grafik tasarımcısı ve part-time çalışan bir gitaristtir ve bir şarkıcı olan Jose'yle ilişkisi vardır. Bu vakadaki birbirine kenetlenmiş ruhların fiziksel hayatlarında eril alışkanlıkların ağır bastığı gerçeği, onların dışıl tercihleri üstün gelen genç ruhlarla birliktelik kurma yeteneklerinden bir şey götürmektedir. Küme grupları karışık cinsiyetlidir. Önce de belirttiğim gibi gerçekten ilerlemiş ruhlar fiziksel hayat seçimlerinde cinsiyet tercihlerini dengelemişlerdir.

Öz kimliği ifade etme arzusu, uygulamalı dersleri öğrenmek amacıyla yeryüzüne gelmeyi seçen ruhlar için motive edici önemli bir etmendir. Bazen daha alt seviyedeki ruh için huzursuzluk kaynağı olan bir neden de, serbest ruh durumundaki Benlik algısının insan bedeninde nasıl eylem yaptığına kıyasla zıtlık göstermesidir. Ruhlar hayat içinde kim olduklarıyla ilgili bir bocalama yaşayabilirler. Vaka 21 bu konuda çelişki sergileyen bir görüntü vermemiştir, fakat Allum'un son dönem geçmiş hayatlarında elde ettiği gelişim oranıyla ilgili soru işaretlerim var. Bununla beraber bir hayat yaşarken edinilen temel deneyim, o hayattan edinilen içgörü eksikliğini bir ölçüye kadar telafi edebilir.

Kusurlarımız ve moral çelişkilerimiz ruh dünyasında yeryüzünde olduğundan çok daha fazlasıyla hata olarak kabul edilmektedir. Hüküm vermedeki nüansların ruh gruplarında nasıl inceden inceye ele alındığını ve analiz edildiğini gördük. Küme üyeleri dünya zamanıyla o kadar uzun bir zamandan beri birlikte çalışmaktadırlar ki varlıklar birbirlerinden ve bir bütün olarak gruptan sorumlu olurlar. Bu, bütün ruhsal gruplarda büyük bir ait olma duygusunu besler ve özellikle de daha alt seviyedeki ruhların barındığı kümeler arasında düşünce bariyerleri olduğu görünümü verebilir. Ne var ki her bir ruhun insan formundaki hayatında deneyimlediği reddedilme ve yalnızlık yeryüzündeki hayatının bir parçasıyken, ruhsal dünyada

bireysel ego kimliğimiz sıcak bir grup ortamı içerisinde sürekli desteklenir.

Ruh gruplarının sosyal yapısı dünyadaki insan gruplarıyla aynı değildir. İkili arkadaşlıklarla ilgili bazı ipuçlarına rağmen, kümelerin içinde klikler, yıldızlar veya izole edilmiş üyeler bulunduğu dair hiçbir şey duymadım. Ama bir grupta ilişkilendirildiği zaman ruhların bireysel düşünceye dalmanın sükuneti içinde yalnız zaman geçirdikleri anlatılmıştır. Ruhlar yeryüzündeki aile ilişkilerinde, mahremiyetleri olan; ruh dünyasında kendi gruplarıyla sürdürdükleri komün hayatında ise, birbirine girmiş varlıklardır. Ancak ruhlar tek başınalıktan çok şey öğrenirler.

Beyaz ışıklı deneklerimden başlangıç düzeylerindeki ruhların bireysel olarak basit enerji projeleri üzerinde çalışmak üzere sık sık gruplarından ayrıldığını anlıyorum. Oldukça genç bir ruh, bir odada yalnız başına silindir, küre, küp ve kare gibi gizlenmiş geometrik şekillerden oluşan “hareketli bir puzzle”ın parçalarını kendi ürettiği enerjiyle bir araya getirmeye çalıştığını hatırlamıştı. “Çok boyutlu, renkli ve holografik” yapıda diye tanımlıyordu. “Dağınık ve karmakarışık halde olanı odağımıza getirmek ve ona temel bir şekil aldirmek için enerjimizi yoğunlaştırmayı öğrenmeliyiz.” demişti. Bir diğer denek ekliyordu, “Bu testler Gözlemcilere imajinasyonumuz, yaratıcılığımız ve maharetimiz hakkında bilgi verir ve onlar yargılamak yerine bize cesaret verirler.”

Tüm seviyelerdeki ruhlar yalnız olarak mutlak anlamda önemli bir diğer aktiviteye girerler. Onlardan yeryüzündeki (veya diğer fizik dünyalardaki) tanıdıklarına veya önemsedikleri kişilere yardım için zamanlarını mental konsantrasyona harcamaları beklenir. Toparlayabildiğim kadarıyla, kimilerinin projeksiyon yeri dedikleri bir yere giderler. Burada bir “boyutlararası akıntıyla sürüklenme alanına, gümüşü mavi bir enerji”ye girerler ve dışarıya, seçtikleri bir coğrafi mekana projeksiyon (atış, izdüşüm) yaparlar. Bana bunun “bir bölge yaratmak için pozitif titreşimsel enerjinin tutulduğu ve serbest bırakıldığı” mental bir egzersiz olduğu an-

latılmıştır. Bu, ruhların bir rahatlatma veya değişime neden olma girişimiyle kendi düşünce dalgalarıyla belirli bir kişiye, binaya veya toprak parçasına sürüklendikleri anlamına gelir.

Orta Düzeydeki Ruh

Ruhlarımızın Düzey 2'yi geçerek gelişimin orta düzeyine ilerlemesiyle birlikte grup küme aktivitesi dikkate değer ölçüde azalır. Bu, başlangıç statüsündeki acemi ruhta gördüğümüz cinsten bir izolasyona geri döndüğümüz anlamını taşımaz.

Orta gelişim düzeylerine evrimleşen ruhların birincil gruplarla birlikteliklerini azaltmalarının nedeni, artık daha bağımsız işlem yapacak olgunluk ve deneyimi kazanmış olmalarıdır. Bu ruhlar bedenlenmelerinin sayısını da azaltmışlardır.

3. ve 4. düzeylerin içindeyken artık daha ciddi sorumluluklar için hazırızdır. Rehberlerimizle ilişkimiz artık bir öğretmen-öğrenci ilişkisinden çok birlikte çalışan meslektaşlar ilişkisine dönüşür. Eski rehberlerimiz yeni öğrenci grupları almışlardır ve artık başkasının rehberi olma sorumluluğunu üstlenmeye hak kazanacağımız öğreticilik becerileri geliştirme sırası bize gelmiştir.

Bir ruhun gelişimini saptamak açısından 2. ve 4. düzeyler arasındaki evrelerin benim için özellikle zor olduğunu söylemiştim. Örneğin Düzey 4'teki bazı ruhlar, henüz Düzey 3'teyken kendilerine birincil küme öğretmenliğini hedef almaya başlarken, Düzey 4'te oldukları açık olan bazı denekler etkin rehberler olmaya uygun olmadıklarını bulgulamaktadırlar.

Yüksek ahlak ve davranış standartlarına rağmen olgunlaşmanın orta düzeylerine ulaşmış varlıklar kazançları hakkında alçakgönüllüdür. Doğal olarak her vaka farklıdır, fakat bu evredeki ve daha üstündeki deneklerimin daha dingin olduğunu fark ederim. Gerek bilinçli gerek bilinçaltı seviyede başkalarının güdülerini hakkında süphecilikten ziyade güvenli olduklarını görürüm. Bu

kişilerin insanlığın geleceği için sergiledikleri ileriye dönük iman ve güven tavrı etrafındakilere cesaret verir.

Daha olgun ruha sorduğum sorular ezoterik amaç ve yaratılış fikirlerine yönelmiştir. Diğer ruhlarda eksik olan ruhsal bilgi için bu ruhların sahip olduğu daha yüksek bilgi avantajından yararlandığımı kabul etmeliyim. Ruhsal anılarını dışarı çıkartmak için onları epey itirdiğimi hissettiklerini söyleyen deneklerim olmuştur ve haklı olduklarını biliyorum. Bu dünyanın daha ilerlemiş ruhları evrensel bir hayat planının dikkate değer bir kapsamına sahiptirler. Onlardan mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek isterim.

Bir sonraki vakam, gelişimde, Düzey 3'ün üst bölümüne girmekte ve kırmızımsı tonları üzerinden atmış sarı bir enerji yaymaktadır. Bu deneğim ufak tefek, kolayca tanımlayamayacağınız elli yaşlarında bir adamdı. İlk karşılaştığımızda bana karşı sessiz bir kibarlık içindeydi ve onun bir parça resmi veya fazlaca ciddi olduğunu düşünmüştüm. Gösterişsiz tarafsızlığının bir bakıma üstünde çalışıldığı, bunun onun için daha güçlü duygularını saklayan bir maske olabileceği tahmininde bulundum. Dış görünümünün en çarpıcı özelliği koyu renkli, gülmeyen ve kendisi hakkında direkt ve ikna edici bir tarzda konuşmaya başlamasıyla birlikte giderek koyulaşan gözleriydi.

Evsiz barksızlara yiyecek dağıtan bir yardımseverler organizasyonu için çalıştığını ve bir zamanlar da gazeteci olduğunu anlatan bu denek, çalışma hayatındaki şevkinin düşüşünden duyduğu kaygıyı tartışmak üzere oldukça uzak bir mesafeden gelmişti. Yorgun olduğunu ve hayatının geri kalan kısmını tek başına sükunet içinde geçirmek istediğini söylüyordu. İlk seans pek çok hayatın dikkat çekici olaylarının tekrarını içeriyordu, böylelikle şimdiki hayatının geri kalanı için uygun bir gidişat değerlendirilmesi yapabilecektik.

Deneği 30.000 yıl kadar önce Taş Devri kültüründeki bir Cro-Magnon adamı olduğu ilk hayatından başlayarak hızlı bir şekil-

de bir dizi erken hayata götürerek işe başladım. Zaman içinde ileri doğru gittikçe, normal kabile entegrasyonunun tersine onda devamlı olarak bir yalnız kurt davranış kalıbı dikkatimi çekti. Denek M.Ö. 3000'den M.Ö. 500'e kadar Orta Doğu'da ilk şehir devletlerinin kurulması sırasında Sümer, Babil ve Mısır kültürlerinde belli hayatlar yaşamıştı. Bununla beraber, bir kadın olarak yaşadığı hayatlarda bile çocuk sahibi olmamak dahil aile bağlarından uzak durmuştu. Bir erkek olarak ise göçebeliği tercih ettiği görülüyordu.

Avrupa'da Karanlık Çağlarda geçen bir hayata ulaştığımız sırada, artık baskıcı toplumlara direnen isyankar ruhuna alışmaya başlamıştım. Hayatları sırasında deneğim, kişilerin korku duygusunun üstüne çıkmalarını sağlamak için çaba gösteriyordu, fakat karşıt hiziplerle aynı kampları paylaşmıyordu. Birçok zorluklara ve engellere göğüs gererek bir hareket özgürlüğü takıntısıyla bir gezgin olmayı sürdürüyordu.

Bazı hayatlar çok verimli değildi fakat 12. yüzyılda onu Orta Amerika'da bir Aztek'in bedeninde, bir baş rahibin zulümlerine karşı bir Kızılderili topluluğunu organize ederken buldum. Bu dekorda toplum dışı bir kişi olarak, geleneksel düşmanlar olan kabileler arasında şiddete dayanmayan ilişkileri ilerletmeye çalışırken öldürülmüştü.

Bu varlık 14. yüzyılda Asyalı halkları anlamak için İpek Yolu'ndan Çin'e yolculuk yapan Avrupalı bir tarih yazmanıydı. Dil konusunda her zaman (bugün de olduğu gibi) yetenekli olan deneğim Asya'da bir taşra köyünde mutlu bir hayat süren yaşlı bir adam olarak ölmüştü. Japonya'da, 17. yüzyılın başında, Kanayan Turnalar klanının bir üyesiydi. Bu adamlar saygın, bağımsız Samuraylar, paralı askerlerdi. Bu hayatın sonunda deneğim yönetimdeki Tokugawa şogunlarından uzaklaştırılmıştı, çünkü onların daha zayıf muhalişerine savaş stratejisiyle ilgili öğütler vermeye kalkmıştı.

Sık sık toplum dışı kalan, her zaman ülkeden ülkeye geçeceği araştıran bir kaşif olan bu ruh, yoluna çıkan kişilere yardım etmeyi sürdürerek hayatın makul bir anlamını aramaya devam etmişti. 19. yüzyılda sınır bölgesinde yaşayan bir çiftçinin karısı olarak karşıma çıkması beni şaşırttı. Evlendikten bir süre sonra çiftçi ölmüştü. Deneğimin yer değiştirmemeyi öğreten bir egzersiz olarak kasten bir toprak parçasına bağlı çocuklu bir dul olarak bedenlendiğini öğrendim.

Seansın bu bölümü sona erdiği zaman daha ilerlemiş, daha yaşlı bir ruhla çalıştığımı biliyordum, üstelik üzerinden geçmediğimiz daha pek çok hayatı vardı. Bu ruh Düzey 4'e yaklaştığı için yeryüzünde ilk ortaya çıkışı 70.000 yıl öncesine gitseydi benim için sürpriz olmazdı, ancak onun için bunun yarısı kadar bir zaman miktarı geçerliydi. Bununla beraber, daha önce de belirttiğim gibi, ruhların ilerlemesi için yüzlerce fiziksel hayat yaşamak mutlak bir gereklilik değildir. Bir seferinde yalnızca 4000 yıl sonrasında 3. Düzeyin farkındalık durumuna girmiş bir deneğim oldu, ancak bu, çarpıcı bir performanstı.

Deneğimle halihazırdaki hayatında ve önceki hayatlarındaki adet edinilmiş öğrenim yöntemleri hakkında konuştuk. Hiç evlenmediğini ve toplumsal çizgidişiliğin onun için daha iyi sonuç verdiğini açıkladı. Üzerinde düşünmesi için birkaç alternatif önerdim. Her şeyden önce çok fazla hayatta kişilerle mahremiyet içine girme eksikliğinin, ilerlemesinin önünü tıkadığını hissetmiştim. Seans sona erdiği zaman, başka bir seansta ruh dünyasını algılamak için zihnini daha çok keşfetmek için istekliydi. Ertesi gün geldiği zaman, onu süperbilinçli duruma soktum ve çalışmaya koyulduk.

Vaka 22

Dr. N: Ruh dünyasında sana hangi isimle hitap edilir?

D: Bana Nenthum derler.

Dr. N: Nenthum, şu anda etrafında varlıklar var mı yoksa yalnız mısın?

D: (ara) Uzun zamandır tanıdığım arkadaşlardan ikisiyle beraberim.

Dr. N: Onların isimleri nedir?

D: Raoul ve Senji.

Dr. N: Ve üçünüz birlikte çalışan daha büyük bir ruhsal grubun parçası mısınız?

D: Öyleydik... fakat artık üçümüz de... daha çok kendi başımıza çalışıyoruz.

Dr. N: şu anda üçünüz ne yapıyorsunuz?

D: Bedenlenmelerimiz sırasında birbirimize en iyi hangi yolla yardım edebileceğimizi tartışıyoruz.

Dr. N: Birbiriniz için neler yaptığınızı anlat.

D: Senji'ye, yaptığı yanlışlardan dolayı kendini affetmesi ve kendi değerini takdir edebilmesi için yardım ediyorum. Yeryüzünde her zaman bir anne figürü olmaya son vermeye ihtiyacı var.

Dr. N: O sana nasıl yardımcı oluyor?

D: Ait olma duygusundaki eksikliğini görmemi sağlama-ya çalışarak.

Dr. N: Senji'nin sana bu konuda yardım etmek için yaptığı eylemlere bir örnek ver.

D: O, Japonya'daki savaşçı günlerimin bitiminde benim eşimdi. (bir şey Nenthum'u rahatsız ediyor ve bir aradan sonra şöyle ekliyor) Raoul, Senji'yle çift olmaktan hoşlanır, bense genellikle yalnızımdır.

Dr. N: Raoul için ne söyleyeceksin, siz birbirinize nasıl yardımcı olursunuz?

D: Ben ona sabır konusunda yardımcı olurum ve o da bana toplum hayatından uzak durma yatkınlığımda yardım eder.

Dr. N: Yeryüzündeki bedenlenmelerinizde hep iki erkek ve

bir kadın mı olursunuz?

D: Hayır, değişebiliriz ve değişiriz de, fakat böyle daha rahatız.

Dr. N: Niçin üçünüz ruhsal grubunuzun geri kalanından bağımsız olarak çalışıyorsunuz?

D: (ara) Ama onları burada görüyoruz... bazıları bizim ilerlememize ayak uyduramadılar... diğer birkaç tanesi de görevlerinde bizden daha öndeler.

Dr. N: Bir rehberiniz veya öğretmeniniz var mı?

D: (yumuşak bir sesle) Evet. Idis.

Dr. N: Sesinden onu çok saydığını çıkarıyorum. Idis'le iletişiminiz iyi midir?

D: Evet öyledir, tabii hemfikir olmadığımız noktalar da yok değil.

Dr. N: İkinizin arasındaki başlıca anlaşmazlık alanı nedir?

D: O çok fazla bedenlenmez ve ona yeryüzündeki en son koşullara direkt maruz kalması gerektiğini anlatıyorum.

Dr. N: Idis'le onun bir rehber olarak tüm arka plandaki eğitimiyle ilgili her şeyi bildiğin bir ölçüde mantal uyum içinde misin?

D: (düşünürken başını sallıyor) Soru soramayacağımızdan değil... fakat ancak bildiğimiz şeyler hakkında soru sorabiliriz. Idis bana yalnızca benim deneyimime uygun olduğunu düşündüğüm şeyleri ifşa eder.

Dr. N: Rehberler, zihinlerini bütünüyle okuyamamanız için düşüncelerinin bazılarını karartabilirler mi?

D: Evet, daha yaşlı olanlar bunun ustasıdır, bazı bilgiler bizi karıştıracağı için bilmememiz gereken şeyleri nasıl filtre edeceklerini bilirler.

Dr. N: İmgeleri filtre etmeyi öğrenecek misin?

D: Öğrendim bile... bir parça.

Dr. N: Birçok kişinin bana rehberlerinin bütün sorularına kesin cevaplar vermediğini söylemeleri bu yüzden olmalı.

D: Evet ve sorunun maksadı önemlidir... ne zaman sorulduğu ve nedeni. Belki onları kafa karışıklığına itebilecek bir bilgi verilmesi yararlarına olmayacaktır.

Dr. N: Öğretme tekniklerinin dışında, kimliği bakımından Idis'e düşkün müsün?

D: Evet... benimle birlikte gelmeye razı olmasını isterdim... bir kerecik.

Dr. N: Oo, yani yeryüzünde onunla fiilen birlikte olacağın bir bedenlenme mi istiyorsun?

D: (hınzırca gülümsüyor) Ona eğer bir zamanda yeryüzüne gelmeye razı olup benimle eşleşseydi buradaki ilişkimizin daha iyi olacağını söylüyorum.

Dr. N: Peki Idis bu öneriye karşılık ne söylüyor?

D: Gülüyor ve bunu düşüneceğini söylüyor, ona bunun verimli olacağını kanıtlayabilmem şartıyla.

Bu noktada Nenthum'a, Idis'le ne kadar zamandır birlikte olduğunu soruyorum ve Idis'in, Düzey 3'e girdikleri zaman bu üç varlığa atandığını öğreniyorum. Nenthum, Raoul ve Senji, aynı zamanda varoluşlarının başlangıcından beri onlarla birlikte olan, çok sevilen daha yaşlı bir üstadın nezareti altındalar. Daha ilerlemiş ruhların ruhsal yaşantılarını yalnız geçirdiklerini varsaymak yanlış olurdu. Bu denek bana birçok ruhla temas halinde bulunduğunu söylemiştir. Fakat Raoul ve Senji en yakın arkadaşlarıydı.

Düzey 3 ve 4 ruhların gelişiminde önemli evrelerdir, çünkü artık onlara artan nispetlerde daha genç ruhların sorumluluğu verilmiştir. Ancak rehber statüsü hiçbirimize bir anda verilmez. Ruhsal yaşantımızın başka pek çok cephesinde olduğu gibi dikkatle test ediliriz. Orta düzeyler potansiyel öğretmenler için deneme dönemleridir. Auramız hala sarırken üstlerimiz bize göz kulak olmakla yükümlü olduğumuz bir ruh atarlar ve sonra fiziksel bedenlenmelerimizin hem içinde hem de dışındaki önderlik performansımızı değerlendirirler.

Ancak bu stajyerlik eğitiminde başarılı olmamız kaydıyla kıdemsiz rehber düzeyinde işlev yapmamıza izin verilir. Herkes öğretmenlik için uygun olmayabilir, fakat bu bizi mavi evrede ilerlemiş bir ruh olmaktan alıkoymaz. Rehberlerin de herkes gibi farklı yetenekleri ve hünerleri, bunun yanı sıra da eksikleri vardır. 5. düzeye ulaştığımız sırada artık yeteneklerimiz ruh dünyasında iyice bilinmektedir. Becerilerimizle uyumlu, bu bölümün daha ilerisinde gireceğimiz vazifeler alırız. Öğrenimdeki farklı yaklaşım yolları, nihayetinde hepimizi ruhsal bütünlüğü elde ettiğimiz aynı sona getirir. Çeşitlilikteki zenginlik her bir ruhun ileri doğru yol almasına dönük ana planın bir parçasıdır ve şimdi Vaka 22'nin Düzey 3'te nasıl yol aldığına bakıyoruz:

Dr. N: Nenthum, Idis'in seni bir rehber olmaya nasıl hazırladığını anlatabilir misin, tabii bu aktiviteyle ilgileniyorsan?

D: (hızla yanıtlayarak) İlgileniyorum.

Dr. N: Ya, demek ki bir rehber olacak şekilde geliyorsun.

D: (alçak gönüllülükle) Çok büyütülecek bir şey değil. Yalnızca bir hizmetliyim... Idis'e yardım ediyor ve talimatları alıyorum.

Dr. N: O'nun öğreticilik stilini mi taklit ediyorsun veya deniyorsun?

D: Hayır, biz farklıyız. Zaten bir çırak hizmetli olarak onun hallettiklerini yapamazdım.

Dr. N: Bir hizmetli olmaya ve ruhsal olarak başkalarına asistanlık yapmaya hazır olduğunu ne zaman anladın?

D: Bu... çok sayıda hayattan sonra gelen bir farkındalık... öyle ki kendi içinde eskisinden daha dengeli olduğunu ve kişilere hem ruh hem de bedenli halinde yardım etmeye muktedir olduğunu bilirsin.

Dr. N: Bu zamanda ruh dünyasının içinde ve dışında bir hizmetli olarak mı işlev yapıyorsun?

D: (yanıtı oluşturmakta zorluk çekerek) Dışarıda... iki hayattayım.

Dr. N: Şu anda iki paralel hayatta mı yaşıyorsun?

D: Evet, öyle.

Dr. N: Peki diğer hayatını nerede yaşıyorsun?

D: Kanada'da.

Dr. N: Kanada'ya atanmanda coğrafyanın önemi var mı?

D: Evet, bir taşra toplumunda, bir zorunluluk durumunda olacağım fakir bir aile seçtim. Küçük bir dağ kasabasında yım.

Dr. N: Kanada'daki bu hayatın ve sorumluluklarının ayrıntılarını ver.

D: (yavaşça) Ben... kardeşim Billy'ye bakıyorum. Dört yaşındayken mutfaktaki sobadan harlayan ateşle yüzü ve elleri korkunç biçimde yandı. O sırada ben on yaşındaydım.

Dr. N: Kanada'daki hayatında Amerika'daki hayatında olduğun yaşıta mısın?

D: Öyle sayılır.

Dr. N: Ve Kanada'daki hayatında başlıca görevin ne?

D: Billy'ye bakmak. Acısını hafifseterek dünyayı görmesine yardımcı olmak. Hemen hemen kör olmuş durumda ve yüzünün şekli onun toplumdan dışlanmasına yol açıyor. Onu hayatı olduğu gibi kabullenmeye ve içinde kim olduğunu bilmesini sağlamaya çalışıyorum. Ona kitap okuyorum ve koluna girerek ormanda geziye çıkartıyorum. Elinden tutmuyorum, çünkü elleri çok kötü hasar görmüş durumda.

Dr. N: Kanada'daki annen baban hakkında ne söyleyeceksin?

D: (övünmeden) Anne de baba da benim. Babam, yangından sonra gitti ve bir daha da gelmedi. Yangından önce de ailesine nazik davranmayan zayıf bir adamdı. Annemin ruhu... bedeninde pek yetkin değil. Kıvamında birisine ihtiyaçları var.

Dr. N: Fiziksel olarak güçlü birisine mi?

D: (gülümseyerek) Hayır, Kanada'da ben bir kadınıym. Billy'nin ablasıyım. Annemin ve erkek kardeşimin aileyi birarada tutacak ve onlara izleyecekleri bir yol sunacak zihnen dayanıklı birisine ihtiyaçları var.

Dr. N: Ailenin geçimini nasıl sağlıyorsun?

D: Unlu mamuller dükkanım var ve asla evlenmeyeceğim, çünkü onları bırakamam.

Dr. N: Erkek kardeşinin öğreneceği birinci ders nedir?

D: Kendinden memnuniyetin çok az olduğu bir hayatın altında ezilmeden alçak gönüllülüğü öğrenmek.

Dr. N: Yanlış kardeş rolünü niye sen üstlenmedin? Bu senaryo seni daha zor bir mücadeleye sokmuş olmaz mıydı?

D: (yüzünü buruşturarak) Hmm... ben zaten daha önce bunları geçirdim!

Not: Bu denek bir dizi geçmiş hayatında çeşitli fiziksel hasarların sillesini yemişti.

Dr. N: Evet, bence de öyle. Acaba Billy'nin ruhunun senin geçmiş hayatlarından birisinde aldığı fiziksel bir hasarda rolü var mıydı?

D: Aslına bakarsan bir tanesi onun eseri idi. Acı çeken kişi ben olduğum sırada bir başka hizmetli yanımdan ayrılmamıştı ve ben minnettar bir alıcıydım. Şimdi Billy'nin sırası ve bu sefer ben onun için buradayım.

Dr. N: Kanada'daki bu hayata gelmeden önce erkek kardeşinin kapasitesinde düşme olacağını biliyor muydun?

D: Kuşkusuz, Idis'le beraber durumu tartıştık. O Billy'nin ruhunun bir hizmetli gerektirdiğini söyledi ve başka bir hayatta bu ruhla negatif bir temasımız olduğu için bu işi severek karşıladım.

Dr. N: Billy'nin ruhuna yönelik karmik dersin dışında, eli

kolu bağılı bir kadın rolü alman bakımından senin için de bazı dersler var. Diğer hayatlarında yaptığın gibi çekip gidemez ve gezginlik yapamazsın.

D: Haklısın. Bir hayattaki zorluk, o durumun *seni* ne kadar zorladığıyla ölçülür, başkasını ne kadar zorladığıyla değil. Benim için Billy'nin hizmetlisi olmak, bunun tam tersi olan, benim için gelen bir ruhtan hizmet aldığım zamandan daha zor.

Dr. N: Bir hizmetli olarak bu vazifede senin için en zor faktörü söyle.

D: Bir çocuğa... o çaresizliği içinde... yetişkinliğe kadar destek olmak... bir çocuğa çektiği işkenceyi cesaretle karşılamasını öğretmek.

Dr. N: Billy'nin hayatı aşırı uçta bir örnek, fakat yeryüzünün çocukları ne kadar çok fiziksel ve duygusal acıya katlanıyor, değil mi?

D: Acıyla muhatap olmadan ve onun üstesinden gelmeden asla kim olduğunla gerçekten ilişki kuramaz ve temelini bununla atamazsın. Şunu da söylemeliyim, bir çocuk olarak ne kadar çok acıya ve muhalefete maruz kalırsan, potansiyelini genişletmek fırsatını da o kadar çok elde etmiş olursun.

Dr. N: Peki. Kanada'daki bir hizmetli olarak işler senin için nasıl gidiyor?

D: Kanada'daki ailede yapmak zorunda olduğum seçimler daha zor... Amerika'daki hayatım gibi değil. Fakat kendime güveniyorum... idrakimi hayata geçirdiğime.

Dr. N: İdis senin paralel yaşamlar yaşayarak gelişimini hızlandırmak istemeni yüreklendirdi mi yoksa cesaret vermedi mi?

D: O bu konuya daima açıktır... geçmişte bunu çok yapmadım.

Dr. N: Niçin yapmadın?

D: Yaşam kombinasyonları yorucu ve bölücü olabilir. Verilen çaba ters verimlilikte olabilir ve her iki yaşam için kazançların azalmasına yol açabilir.

Dr. N: Peki, günümüzde her iki hayatında da insanlara yardım ettiğini görüyorum, fakat hiç aynı zaman zarfında başka hayatlar sürüp birinde başarısız diğerinde ise daha iyi olduğun oldu mu?

D: Evet ama bu, dünyanın çok daha eski bir zamanındaydı. Yaşam kombinasyonlarının avantajlarından birisi de budur. Bir hayat diğerini denkleştirebilir. Yine de bunu yapmak inişli çıkışlı bir gidişata yol açabilir.

Dr. N: O halde rehberler niçin paralel yaşamlara izin veriyorlar?

D: (bana kaşlarını çatarak) Ruhlar katı bir bürokrasi ortamında değildirler. Kararlarımızda hatalı olmamıza ve onlardan ders almamıza karışılmaz.

Dr. N: Ortalama ruhun bir seferde bir hayat yaşamasının daha iyi olacağını düşündüğün izlenimine kapıldım.

D: Öyle diyebiliriz, çoğu durumda, ancak bedenlenmelerimize hız vermeye yol açan başka motivasyonlar var.

Dr. N: Ne gibi?

D: (Eğlenerek) Hayatları çoğaltmanın ödülleri arasında bedenlenme dışındayken daha fazla düşünmek de vardır.

Dr. N: Eş zamanlı hayatların sonrasında hayatlar arasındaki dinlenme dönemlerimizin daha uzun sürebileceğini mi söylemek istiyorsun?

D: (gülümseyerek) Elbette, iki hayatın yansımaları üzerinde düşünmek, bir hayatın üzerinde düşünmekten daha uzun sürer.

Dr. N: Nenthum, ruhların ikiye ayrılmasının mekaniğiyle ilgili bir iki sorum daha var. Ruh enerjini çeşitli kısımlara bölme ilkesini nasıl görüyorsun?

D: Biz... enerjetik birimlerin... partikülleri gibiyiz. Kökenimiz aynı tek birimdir.

Dr. N: Orijinal birim neydi?

D: Yapıcı.

Dr. N: Ruhun her parçası yekpare, kendi içinde tamam bir bütün olarak mı sürüyor?

D: Evet, öyle.

Dr. N: Bedenlendiğimiz zaman ruh enerjimizin bütün parçaları ruh dünyasının dışına mı çıkar?

D: Yapıcıdan bütünüyle ayrılmadığımız için bir parçamız asla bir yere gitmez.

Dr. N: Biz dünyada bir ya da iki beden içerisindeyken ruh dünyasında kalan parçamız ne yapar?

D: O... daha atıl ve uyuşuk bir halde... enerjimizin geri kalan kısmıyla yeniden birleşmeyi bekler.

Geçmiş hayat denekleriyle çalışan meslektaşlarımdan çoğu yer yüzünde aynı anda iki yerde birden yaşayan kişilerden onların eşzamanlı kronolojilerini dinlemişlerdir. Arada bir, üç veya daha fazla paralel hayata da rastlanmıştır. Ruhlar gelişlerinin herhangi bir aşamasında birden çok fiziksel hayat sürebilmektedirler, fakat benim vakalarım içinde bunun çok sayıda örneğine rastlamadım.

Birçok kişi ruhların ruh dünyasında bölünme kapasitesine sahip olduğu ve dolayısıyla iki veya daha fazla insan bedeniyle bütünleştikleri fikrinin şimdiye kadarki bir tane bireyselleşmiş ruh kavramlarına ters düştüğünü hissederler. İtiraf etmeliyim ki ilk defa paralel hayatlarından bahseden bir denekle karşı karşıya geldiğimde ben de tedirginlik duymuştum. Bazı kişilerin ruhun ikiliği kavramını, özellikle de aynı göreceli zaman içinde tek bir ruhun farklı boyutlarda yaşamaya muktedir olduğu tarzındaki önermeyi niçin kafa karıştırıcı bulduğunu anlayabiliyorum. Bizim takdir etmemiz gereken şey şudur; eğer bütün ruhlar, ruhlarımızı yaratmak üzere bölünen veya kendini genişleten tek bir yüce ve üstün ruh enerjisinin birer parçasıysa, o halde bu zeki ruh

enerjisinin ürünleri de niçin aynı biçimde kopma ve sonra tekrar birleşme kapasitesine sahip olmasın?

Gelişimin daha yüksek evrelerindeki ruhların ruhsal aktivite-siyle ilgili istihbarat toplamak bazen bunaltıcı olabilmektedir. Bu-nun nedeni bu seviyelerdeki anı ve bilginin kompleks doğasının, bu kişilerin idrak kapsamlarında olup da bana anlatamadıklarını, gerçekten bilmediklerinden ayırt etmeyi zorlaştırmasıdır. Vaka 22 hem bilgiliydi hem de sorularıma açıktı. Bu vakanın nakilleri, ruh dünyasında ruhun eğitimiyle ilgili çeşitlilik hakkında dosya-larında yer alan diğer anlatılanlara uygunluk göstermektedir.

Dr. N: Şimdi Nenthum, ruh dünyasındaki aktivitelerine, yeryüzü bedenlenmelerinle çok meşgul olmadığın, ruh gruplarıyla etkileştiğin ve bir rehber olmayı öğrendiğin zamana dönmek istiyorum. Meşgul olduğun başka ruhsal alanları anlatabilir misin?

D: (uzun bir ara) Evet, başka alanlar var... onları biliyo-rum...

Dr. N: Kaç tane?

D: (temkinli) Benim bilebildiğim dört tane.

Dr. N: Bu aktivite alanlarını nasıl adlandırdın?

D: Egonun Olmadığı Dünya, Her Şeyin Bilindiği Dünya, Yaratma ve Yaratmama Dünyası ve Değişmiş Zaman Dün-yası.

Dr. N: Bunlar fiziksel evrenimizde var olan dünyalar mı?

D: Bir tanesi öyle, boyutları olmayan dikkat küreleridir.

Dr. N: Tamam, boyutları olmayan kürelerle başlayalım. Ruh dünyasındaki bu üç alan ruhların kullanması için mi-dir?

D: Evet.

Dr. N: Niçin bu ruhsal alanları dünya diye isimlendiriyor-sun?

D: Onları... ruhsal hayatın mekanları olarak görüyorum.

Dr. N: O halde bu üçü zihinsel dünyalar mı?

D: Evet, öyle.

Dr. N: Egonun Olmadığı Dünya nedir?

D: Orası olmayı öğrenme yeridir.

Dr. N: Onunla ilgili farklı şekillerde ifade edilmiş duyumlarım var. Başlangıç yapan ruhları içeriyor, değil mi?

D: Evet, yeni yaratılan ruh kim olduğunu öğrenmek için oradadır. Orası köken yerimizdir.

Dr. N: Ego kimlikleri rastgele mi dağıtılırlar yoksa başlangıç yapan ruhlar için bir seçim yapmak söz konusu mudur?

D: Yeni ruh, seçmeye muktedir değildir. Karakterini enerjinin... nasıl kombine edildiğine... senin için ne şekilde bir araya getirildiğine göre kazanırsın.

Dr. N: Ruhlara için belirlenen spiritüel niteliklerin bir tür envanteri var mıdır; bir tipten şu kadar, diğerinden şu kadar gibi?

D: (uzun bir ara) Sanırım bizi biz yapan düzenlemede dikkate alınan pek çok faktör vardır. Benim bildiğim şey, bir kere verildi mi, egonun kişiyle vericiler arasındaki bir sözleşme olduğudur.

Dr. N: Bu ne anlama gelir?

D: Olduğum şeyle yapabileceğimin en iyisini yapmak.

Dr. N: O halde bu dünyanın amacı, ruh kimliğinin ileri varlıklar eliyle dağıtılması mı?

D: Evet, yeni ruh henüz gerçek bir Benliği olmayan saf enerjidir. Egonun Olmadığı Dünya sana bir imza mükellefiyeti getirir.

Dr. N: O halde orayı niçin Egonun *Olmadığı* Dünya diye adlandırıyorsun?

D: Çünkü yeni yaratılan ruhlar buraya egosuz gelirler. Benlik fikri henüz yeni ruhun bilincine girmemiştir. Varoluşunun anlamı ruha burada sunulur.

Dr. N: Peki ruhların fert olarak yaratılması hep sürer mi?

D: Benim bildiğim kadarıyla evet.

Dr. N: Şimdi soracağım soruyu benim için dikkatle yanıtlamanı istiyorum. Bir ruh olarak belirli kimliğini elde ettiğin zaman, bu otomatik olarak senin yeryüzünde insan formunda bedenlenme adayı olduğun anlamına mı geliyordu?

D: Kesin olarak değil, hayır. Gezegenler sonsuza kadar devam etmezler.

Dr. N: Acaba belli ruh tiplerinin evrendeki fiziksel hayatın belirli formlarıyla uygunluğu var mıdır diye merak ediyordum da.

D: (ara) Buna karşı çıkmayacağım.

Dr. N: Yeni başladığında, Nenthum, sana yeryüzü dışında başka gezegenlerdeki misafirhaneleri seçme olanağı tanınmış mıydı?

D: A... yeni bir ruh olarak... bu ayırımlarda rehberler yardımcı olur. Ben insan varlıklarına çekilmiştim.

Dr. N: Sana başka seçenek tanınmış mıydı?

D: (uzun ara) Evet... fakat şu anda çok net değil. Genellikle bir ya da iki kolay dünyada, çok fazla şey yapmayacağın şekilde başlatırlar. Sonra bu sert gezegendeki görev verildi.

Dr. N: Yeryüzü sert olarak mı değerlendiriliyor?

D: Bazı dünyalarda fiziksel rahatsızlıklarla hatta acıyla boğuşman gerekir. Bazı dünyalar da zihinsel mücadelelere yatkındır. Yeryüzünde her ikisi de var. Zor dünyalarda başarılı olmak bize şeref kazandırır (gülümseyerek). Fazla yolculuk etmeyenler bize serüvenciler derler.

Dr. N: Yeryüzünün gerçekten çekici bulduğun tarafı nedir?

D: İnsanların birbirlerine benzerliği ve bir yandan da birbirleriyle çatışmaları... aynı anda hem rekabet etmeleri hem de elele vermeleri.

Dr. N: Bu bir çelişki değil mi?

D: (gülerek) İşte beni çeken de bu; çok fazla gururlu ve kendine saygı duyma ihtiyacında, yanılabilir bir ırkın kavgalarının arasına girmek. İnsan beyni oldukça benzersizdir, bilirsin.

Dr. N: Nasıl?

D: İnsanlar benmerkezcidir ama incinmeye açıktır. Karakterlerini rezilleştirebilirler, ancak diğer yandan büyük bir müşfiklik kapasiteleri vardır. Yeryüzünde hem dayanıksız hem de yürekli davranış vardır. İnsan değerleriyle ilgili devamlı bir itişip kakışma, sürekli bir rekabet vardır. Bu çeşitlilik ruhuma uyuyor..

Dr. N: Yeryüzüne gönderilen ruhlar için, kendilerini misafir eden insanlarla ilgili cazip buldukları başka neler vardır?

D: Hmm... yeryüzünde gelişenlerimizin... insanlara hayatlarının ötesindeki sonsuzluğu bilmelerine yardım etmek ve tutkuları vasıtasıyla gerçek cömertliği ifade etmelerine destek olmak gibi bir yaptırımları vardır. Hayat için savaşıma *tutkusuna* sahip olmak; insanlıkta değerli olan şey budur.

Dr. N: İnsanların aynı zamanda büyük bir kötü niyetlilik kapasiteleri de var.

D: Bu tutkunun bir parçasıdır. Fakat o da evrimleşiyor ve insanlar ancak sıkıntıyı deneyimledikleri zaman olabileceklerinin en iyisi olabilirler... ve oldukça asilleşirler.

Dr. N: Bu, sözünü ettiğin pozitif nitelikleri kendinde toplayan ruh olabilir mi?

D: Biz zaten orada olan şeyi fazlalaştırmaya çalışırız.

Dr. N: Bir ruhun bir zamanlar bulunduğu ve kimlik kazandığı Egonun Olmadığı Dünya'ya yeniden geri döndüğü olur mu?

D: (rahatsız) Evet... ama buna girmek istemiyorum...

Dr. N: Tamam, girmeyiz o zaman, yalnız bana bazı ruhların fiziksel atanmaları sırasında sürekli olarak düzgün

olmayan fiiller yapmaları halinde oraya geri döndükleri söylenmişti. Aldığım izlenim onların defolu olarak değerlendirildikleri ve dünyadaki bir beyin ameliyatı gibi bir tür ruhsal operasyon için fabrikaya geri döndürüldüğü, ne dersin?

D: (başını hoşnutsuzlukla sallıyor) Bu tanım gücüme gitti. Böyle bir fikre nereden kapıldın? İlerlemenin önünü tıkanan zorlu engeller geliştiren varlıklar, pozitif enerjinin yenileştirici gücüyle onarılırlar.

Dr. N: Bu yöntem yalnızca yeryüzüne giden ruhlar için midir?

D: Hayır, herhangi bir yerin genç ruhlarının son çare olarak böyle bir onarımdan geçmeleri gerekebilir.

Dr. N: Onarılan bu ruhların sonra ilgili gruplarına geri dönmelerine ve nihayetinde de tekrar fiziksel dünyalarda bedenlenmeye başlamalarına izin verilir mi?

D: (derince içini çekerek) Evet.

Dr. N: Egonun Olmadığı Dünya'yı Her Şeyin Bilindiği Dünya'yla nasıl kıyasladın?

D: Onlar zıttır. Bu dünya genç ruhlar için değildir.

Dr. N: Her Şeyin Bilindiği Dünya'da hiç bulundun mu?

D: Hayır, buna hazır değilim. Sadece orasının, uğrunda çabaladığımız bir yer olduğunu biliyorum.

Dr. N: Bu ruhsal alan hakkında ne biliyorsun?

D: (uzun bir ara) Orası bir derin düşünme yeri... zirvedeki mantal planlama ve tasarım yeri. Bütün düşüncelerin ulaştığı son yer olması dışında bu küre hakkında pek az şey söyleyebilirim. Tüm canlıların duyuları orada koordine edilir..

Dr. N: O halde Her Şeyin Bilindiği Dünya en yüksek formdaki soyuttur, öyle mi?

D: Evet, özün formla, rasyonel olanın idealle harmanlan-

masıyla ilintilidir. Orası tüm umutlarımızın ve hayallerimizin gerçekleşmesinin mümkün olduğu bir boyuttur.

Dr. N: Peki, henüz oraya gidemiyorsan, onun hakkındaki bu şeyleri nasıl biliyorsun?

D: Bir anlık... göz atarız... işimizi tamamlamak ve üstatlara katılmak için gereken son çabayı göstermemiz için bizi yüreklendirecek bir tahrik olarak.

Ruh dünyasının temelini atıldığı yer bir bilme yeridir ve deneklerim tarafından farklı isimlerle ima edilmiştir. Bu evrensel mutlaklık hakkında yalnızca basit veriler elde ettim, çünkü ilerlemiş düzeydeki deneklerimin bile orada direkt bir deneyimleri olmamıştır. Bütün ruhlar bu çekirdeğe ulaşmak ve onun içine gömülmek isteğiyle doludur, özellikle de ona yaklaşanlar ve görebildikleri az bir şeyle akli başından gidenler. Korkarım, Her Şeyin Bilindiği Dünya, yalnızca Düzey 5'in üzerindeki, artık bedenlenmeyen bir ruh tarafından tam olarak anlaşılabilir.

Dr. N: Eğer Egonun Olmadığı Dünya ve Her Şeyin Bilindiği Dünya bir ruhun deneyiminin karşıt uçlarıysa, Değişmiş Zaman Dünyası nereye denk düşer?

D: Bu küre tüm ruhların ulaşımına açıktır, çünkü onların kendi fiziksel dünyalarını temsil eder. Benim için o yeryüzüdür.

Dr. N: Orası başta söylediğin fiziksel boyut olmalı.

D: Hayır, yalnızca yeryüzü küresi benim kullanımım için taklit edilir.

Dr. N: Yani ruh dünyasındaki bütün ruhlar aynı taklit edilen dünyayı çalışmazlar mı?

D: Hayır, her birimiz kendi bedenlendiğimiz coğrafi gezegenimizi çalışırız. Onlar fiziksel olarak gerçektir... geçici olarak.

Dr. N: Ve yeryüzü görünümündeki bu taklit edilmiş dünyada fiziksel olarak yaşamazsın yalnızca onu kullanırsın, öyle mi?

D: Evet öyle, eğitim amaçlı olarak.

Dr. N: Niçin bu üçüncü küreye Değişmiş Zaman Dünyası diyorsun?

D: Çünkü spesifik olayları irdelemek üzere zamanın ardışıklığını değiştirebiliriz.

Dr. N: Bunu yapmanızın temel amacı nedir?

D: Hayat için vereceğim kararları faydalı hale getirmek. Bu çalışma benim ayırt ediciliğime katkı yapar ve beni Her Şeyin Bilindiği Dünyaya hazırlar.

Not: Denekler sık olarak fiziksel olmayan uzamsal çalışma alanlarını tanımlamak için “dünya” terimini kullanırlar. Bu bölgeler ruhla ilintili olarak küçük veya tarif edilemeyecek kadar büyük olabilir ve farklı boyutlar içerebilir. Farklı öğrenim deneyimlerine dönük, zaman sınırlarının dışında kalan başka realiteler olduğuna inanıyorum. Bu vakanın önerdiği ruhsal ortamlarda geçmiş, şimdi ve gelecek zamanın birarada var oluşu, önümüzdeki iki bölümde Vaka 23 ve 25’te daha çok incelenecektir.

Dr. N: Yaratma ve Yaratmama Dünyası’nı konuşmadık. Bu daha önce söz ettiğin üç boyutlu fiziksel dünya olmalı.

D: Evet ve onu kullanmaktan keyif alırız.

Dr. N: Bu dünya bütün ruhların kullanması için midir?

D: Hayır, değil. Ben oradaki uygulamalara henüz başladım. Yeni gelen diye değerlendiriliyorum.

Dr. N: Peki, konuya girmeden önce bu fiziksel dünyanın yeryüzünün aynısı mı olduğunu sormak istiyorum.

D: Hayır, biraz daha farklı. Daha büyük ve biraz daha soğuk. Daha az su var, okyanuslar daha az, ama benziyor.

Dr. N: Bu gezegenin kendi güneşine uzaklığı yeryüzünün

bizim güneşimize uzaklığından daha mı fazla?

D: Evet.

Dr. N: Bildiğimiz yeryüzüyle coğrafi bir benzerlik içinde olduğu anlaşıldığına göre, bu fiziksel dünyayı Yeryüzü 2 diye isimlendirecek olursak, o gökyüzünde Yeryüzü 1'e yakın mıdır?

D: Hayır.

Dr. N: Yeryüzü 2, Yeryüzü 1'e kıyasla nerededir?

D: (ara) Bunu tarif edemeyeceğim.

Dr. N: Yeryüzü 2 bizim Samanyolu galaksimizde mi?

D: (uzun bir ara) Hayır. Sanırım daha uzakta.

Dr. N: Yeryüzü 2'nin içinde bulunduğu galaksiyi arka bahçeme kurduğum bir teleskopla görebilir miydim?

D: Öyle... sanıyorum.

Dr. N: Acaba bu fiziksel dünyayı içeren galaksi bizimki gibi spiral biçiminde mi yoksa elips biçiminde midir? Çok uzaklardan bir teleskopla nasıl görünürdü?

D: ... boydan boya uzanan... büyük bir zincir olarak... (ifadede zorluk çekerek) daha fazla tarif edemeyeceğim.

Not: Gökyüzünün derinliklerindeki nesneler için tasarlanmış büyük bir reşektör teleskop kullanan amatör bir yıldız gözlemcisi olarak, bir seansta konunun astronomiye dönmesi beni daima bu anlamda bir sorgulamaya iter. Bu tip sorulara deneklerin verdiği yanıtlar genellikle beklentilerimi karşılayacak düzeyde değildir. Hiçbir zaman bunun rehberlerin engellemesinden mi yoksa denegın yeryüzü ile evrenin geri kalanı arasında bir değerlendirme yapabilecek bilgiye sahip olmamasından mı kaynaklandığından emin olamadım.

Dr. N: (arkasını getirecek bir soru ortaya atıyorum) Sanırım Yeryüzü 2'ye bir çeşit zeki varlıkla yeniden bedenlenmeye gidiyorsun.

D: (yüksek sesle) Hayır! Orada böyle bir şey yapmak aklı-mıza bile gelmez.

Dr. N: Yeryüzü 2'ye ne zaman gidersin?

D: Yeryüzündeki hayatlarımın arasında.

Dr. N: Yeryüzü 2'ye neden gidersin?

D: Oraya yaratmak ve özgür ruhlar olarak keyif almak için gideriz.

Dr. N: Peki Yeryüzü 2'nin sakinlerini rahatsız etmez misi-niz?

D: (hararetle) Orada kişiler *yok ki...* çok huzurludur... hiçbir sorumluluğumuz olmadan ormanlarda, çöllerde ve okya-nusların üzerinde gezeriz.

Dr. N: Yeryüzü 2'deki en yüksek hayat formu nedir?

D: (baştan savarcasına) İıı... küçük hayvanlar... fazla zeka-ları olmayan.

Dr. N: Hayvanların ruhları var mıdır?

D: Evet, bütün canlı varlıkların vardır, fakat onlar zihin enerjisinin çok basit kısımlarına sahiptirler.

Dr. N: Senin ruhun ve arkadaşlarınıninkiler, yaratıldıktan sonra yeryüzündeki daha alt fiziksel formları kullanarak mı evrimleşti?

D: Kesin olarak bilmiyoruz, fakat hiçbirimiz öyle olduğu-nu sanmıyoruz.

Dr. N: Neden?

D: Çünkü zeki enerji... hayatın öncesinde düzenlenir. Bitki-ler, böcekler, sürüngenler... her biri bir ruhlar ailesine men-suptur.

Dr. N: Ve canlı varlıkların tüm kategorileri birbirinden ay-rılmış mıdır?

D: Hayır. Yapıcının enerjisi varoluştaki her canlı şeyin bi-rimlerini birleştirir.

Dr. N: Sen de yaratılışın bu elementinin kapsamında mı-sın?

D: (hayretle) Yo, *hayır!*

Dr. N: Tamam, kimler Yeryüzü 2'yi ziyaret için seçilir?

D: Buraya yeryüzüyle ilişkisi olanlarımız gelir. Yeryüzüne kıyasla burası bir tatil yeri gibidir.

Dr. N: Niçin?

D: Burada kavga dövüş, aşağılanma veya üstünlük için çabalama yoktur. Atmosfer bozulmamıştır ve tüm hayat... dingindir. Bu yer bizim yeryüzüne geri dönmemiz ve orasını da daha huzurlu bir yer yapmamız için bir teşvik gibidir.

Dr. N: Evet, bu Aden Bahçesi'nin seni nasıl dinlendirdiğini ve kaygısızlaştırdığını görüyorum, fakat buraya yaratmak için de geldiğinizi söylemiştin.

D: Evet, öyle.

Dr. N: Demek yeryüzünün ruhlarının coğrafi olarak ona çok benzeyen bir dünyaya gelmesi kazara olmuyor.

D: Doğru.

Dr. N: Yeryüzüyle ilişkisi olmayan başka ruhlar da bedenlendikleri gezegenlere benzeyen başka fiziksel dünyalara giderler mi?

D: Evet... daha basit organizmaları olan daha genç dünyalara... etrafta zeki hayat olmaksızın yaratmayı öğrenmeye.

Dr. N: Devam et.

D: Yaratmayla ilgili deneyler yapabilir ve onun buradaki gelişimini izleyebiliriz. Sanki enerjinden fiziksel şeyler oluşturabildiğin bir laboratuvarda bulunmak gibidir.

Dr. N: Bu fiziksel şeyler Yeryüzü 1'de görebileceğin şeylere benzer mi?

D: Evet, yalnızca yeryüzündekilere. Ben bu yüzden buradayım.

Dr. N: Yeryüzü 2'ye gelişinle başla ve ruhunun ilk önce ne yaptığını anlat.

D: (soruma direniyor ve nihayet şöyle söylüyor) Çok... iyi değilim.

Not: Deneğim direnç deneyimlediği için birkaç dakika kendini toparlamasını bekliyorum ve şöyle noktalıyorum: “Üç kadar sayacağım ve sen, senin ve İdis’in benim bilmemde sakınca olmadığını düşündüğünüz şeyleri anlatmada kendini daha rahat hissedeceksin. *Bir, iki, üç!*” Sorumu tekrarlıyorum.

D: Yapmam gereken şeyi görmek için önümdeki zemine bakıyorum. Sonra zihnimde nesneyi şekillendiriyorum, uğraşıyorum ve aynı şeyi küçük dozlarda enerji ile yapıyorum. Öğretmenler bize... kontrol ederek yardımcı oluyorlar. Yanlışlarımı görmem ve düzeltmeler yapmam gerekiyor.

Dr. N: Öğretmenler kim?

D: İdis ve Mulcafgil (deneğin yüksek düzeyde ilerlemiş rehberi)... ve etrafta başka eğitmenler de var... onları pek tanımıyorum.

Dr. N: Mümkün olabildiğince açık ol. Tam olarak ne yapıyorsun?

D: Biz... şeyleri oluşturuyoruz.

Dr. N: Canlı şeyler mi?

D: Henüz buna hazır değilim. Ben temel elementlerle deney yapıyorum, bilirsin, hidrojen ve oksijen, gezegensel madde oluşturmak için... kayalar, hava, su... her şeyi çok küçük tutuyorum.

Dr. N: Evrenimizin temel elementlerini fiilen sen mi yapıyorsun?

D: Hayır, sadece hazırdaki elementleri kullanıyorum.

Dr. N: Nasıl bir yolla?

D: Temel elementleri alıyorum ve onları enerjimden çıkan itici kuvvetle şarj ediyorum... ve onlar değişebiliyorlar.

Dr. N: Değişince ne oluyorlar?

D: (yalın) Ben kayalarda iyiyim...

Dr. N: Enerjinle kayaları nasıl oluşturuyorsun?

D: Hmm... tozu ısıtmayı ve soğutmayı öğrenerek... sertleştirmek için.

Dr. N: Tozdaki mineralleri de yapıyor musun?

D: Bunu bizim için onlar yapıyor... bu çeşit malzemeyi öğretmenler yapıyor... su yapmak için gaz buharı... bunun gibi şeyler.

Dr. N: Şunu net bir şekilde öğrenmek istiyorum. Senin işin, enerji akımınla ısıya, basınca ve soğukluğa yol açmak suretiyle yaratmayı öğrenmekten ibaret, değil mi?

D: Doğru sayılır, enerji radyasyonumuzun akımlarını dalgalandırarak.

Dr. N: O halde kayanın ve suyun maddesini bir çeşit kimyasal bir yolla üretmiyorsunuz.

D: Hayır, dediğim gibi, benim işim bana verilenleri karıştırarak... şeyleri dönüştürmek. Enerjimin frekansıya ve dozajlarıyla oynayarak... ustalık istiyor ama çok karmaşık değil...

Dr. N: Karmaşık değil ha! Bu şeyleri doğanın yaptığını düşünüyordum.

D: (gülerek) Sen doğanın kim olduğunu zannediyorsun?

Dr. N: Peki, deneylerinin temel elementlerini kim yaratır, fiziksel maddenin asal maddelerini?

D: Yapıcı... ve benden daha büyük bir ölçekte yaratanlar.

Dr. N: Bir bakıma sen kaya gibi cansız nesneleri yaratıyorsun.

D: Hmm... bizim uğraşımız daha çok önümüzde gördüğümüzü kopyalamak... bildiğimizi. (sonradan aklına gelen bir düşünce olarak) Artık bitkilere girmeye başladım... fakat henüz onları yapamıyorum.

Dr. N: Küçük küçük başlayıp daha iyileşene kadar denemeler mi yapıyorsun?

D: Tam öyle. Şeyleri kopyalıyoruz ve sonra onları orijinalleriyle kıyaslıyoruz ki daha büyük modeller yapabilelim.

Dr. N: Bütün bunlar ruhların bir kum bahçesinde çocuklar gibi oynadığını çağrıştırıyor.

D: (gülümseyerek) Burasının çocukları da *biziz*. Bir enerji akışını yönlendirmek çamurdan nesneler yapmanın benzeridir.

Dr. N: Bu yaratıcı eğitim sınıfının diğer üyeleri orijinal küme grubundan mı?

D: Bazıları. Çoğu (ruh dünyasının) her tarafından, fakat hepsi de yeryüzünde bendenlenmiştir.

Dr. N: Herkes seninle aynı şeyleri mi yapıyor?

D: Şimdi tabii bazılarımız belli şeylerde daha iyi, fakat birbirimize yardımcı oluyoruz. Öğretmenler gelip bakıyorlar ve daha iyi yapabilmemiz için öğüt ve bazı püf noktalarını veriyorlar... fakat... (duruyor)

Dr. N: Fakat ne?

D: (utanarak) Eğer beceremezsem ve iyi bir iş çıkaramazsam, bazı yarattıklarımı Idis'e göstermeden parçalarına ayırıyorum.

Dr. N: Bir örnek ver.

D: Bitkiler... enerjimi uygun kimyasal değişimler üretmek için yeterince incelikle uygulayamıyorum.

Dr. N: Bitkisel hayatın formasyonunda iyi değilsin demek.

D: Hayır, bu yüzden kötü yaptıklarımı bozuyorum.

Dr. N: Yaratmama dünyası derken kastettiğin şey bu mu? Enerjiyi imha edebilir misin?

D: Enerji imha edilemez. Kısımları yeniden bir araya getiririz ve farklı kombinasyonlar kullanmaya koyuluruz.

Dr. N: Yaratıcının yaratılıştaki niçin yardımınıza ihtiyacı olduğunu anlamıyorum.

D: Bizim yararımız için. Bu egzersizlere katılıyoruz ki, işimizin kaliteli olduğuna hükmedildiği zaman, hayata gerçek katkılar yapabilelim.

Dr. N: Eğer ruhlar olarak hepimiz gelişim merdiveninde

yukarı doğru çalışıyorsak, benim edindiğim izlenim, ruh dünyasının organize edilen muazzam bir piramit olduğu ve tepesinde de yüce bir otoritenin bulunduğudır.

D: (içini çekerek) Hayır, yanlış. Piramit değil. Hepimiz aynı uzun dokumanın iplikleriyiz. Hepimiz onun içine dokunmuşuz.

Dr. N: Ruhlar için birçok yeterlilik katmanı söz konusuyken gözümde böyle bir dokumayı canlandırmakta güçlük çekiyorum.

D: Onu ruhların aşağılardaki ve yukarılardaki raşara dizildiği bir şey gibi değil, kendi içinde hareket halindeki bir bölünmeyen, bir kesintisizlik olarak düşün.

Dr. N: Ruhların hep varoluşa yukarı doğru çıktığını düşünmüştümdür.

D: Biliyorum, fakat karşıya doğru ilerlediğimizi düşün.

Dr. N: Zihnimde canlandırabileceğim bir şey ver.

D: Hepimizin düz bir varoluş rayı üzerindeki evrensel bir trenin bir parçası olmamız gibi. Yeryüzündeki ruhların çoğu ray boyunca yol alan vagonlardan birinin içindedir.

Dr. N: Diğer bütün ruhlar da farklı vagonlarda mı?

D: Evet, fakat hepsi de aynı demir yolunun üzerinde.

Dr. N: İdis gibi kondüktörler nerede?

D: Onlar birbirine bağlı vagonların arasında öne arkaya gidip gelirler, fakat oturdukları yer lokomotifin yakınıdır.

Dr. N: Lokomotif nerede?

D: Yapıcı mı? En önde, doğal olarak.

Dr. N: Bulunduğun vagondan lokomotifi görebilir misin?

D: (bana gülerek) Hayır, fakat kokusunu alabilirim. Yol boyunca makinenin gümbürtüsünü hissedebilir ve motoru duyabilirim.

Dr. N: Hepimizin lokomotifin daha yakın olması ne iyi olurdu.

D: Sonunda hepimiz olacağız.

Ruhların, enerjilerini kullanarak hayat yaratma eğitimine başladıkları dönemde, bunun için fiziksel dünyalara gitmelerinin gerekmediğini bulguladım. Bu egzersizlerin grup ortamında başladığı, bu şekilde ruhların enerjilerini birbirleriyle ve eğitmenleriyle bir araya getirmeyi daha kolay buldukları açıktır. Bir denek bu süreci şöyle açıklamıştı. “Başladığımız sırada grubumla Senwa’nın (rehber) etrafında bir halka oluşturduk. Ortaklaşa, düşüncelerimizi uyumlamak ve tek bir şey üzerine aynı yoğunlukta odaklanma yeteneğimize ince ayar yapmak için sıkı bir şekilde pratik yapmak zorundaydık. Bir seferinde Senwa’nın nasıl görüldüğüne bakmamız için önümüze bir ağaç yaprağı koymasının ardından onun üzerinde çalışıyorduk. Doku, renk ve biçim için enerji hüzmelerimizi yöneltirken her şeyi birbirine karıştırdık. Birleşememiştik ve bu yüzden yaprağın bir kısmında uygun damarlar ve pigmentasyon oluşmamıştı. Ben çalışmalarımda çok ciddiyimdir ve bir bakıma mükemmeliyetçiyimdir, fakat Nemi (grubun şakacısı) herkesi güldürsün diye ve dersten yorulduğundan dolayı deneyi bozmak için kasıtlı olarak enerjisini değiştiriyordu. Sonunda terbiyesini takındırdık ve ödevimizi tamamladık.”

Belirleyebildiğim kadarıyla, ruhların Düzey 3’teki yerlerini sağlamlaştırmaları paralelinde yaratıcılık güçleriyle bireysel bir çalışmaya girmeleri beklenmektedir. Bitki fotosentezini keşfetmek öğrenci ruhların çalışmalarını organik hayat skalasında yukarı doğru geliştirmelerinin öncesinde yer alır. Anlatıldığına göre, ilk yaratıcılık eğitimi, öğrencilerin farklı maddeler arasındaki ilişkileri öğrenmelerinden ve bu sayede enerjilerini elementlerdeki farklı değerlerle birleştirme yeteneğini geliştirmelerinden ibarettir. Cansızdan canlıya, basitten karmaşığa nesnelerin oluşturulması uzun, yavaş bir süreçtir. Öğrenciler belirli ortam koşullarına uyum sağlayabilen verilmiş birtakım organizmalar için minyatür gezegensel mikro barınaklar yaratmaya teşvik edilirler. Pratikte ilerleme sağlanır ama deneklerim ancak Düzey 5’e yak-

laştıkları zaman canlı varlıkların gelişimine fiilen katkıda bulunabileceklerini hissetmeye başlarlar. Vaka 23'ten bu konuyu daha ayrıntılı dinleyeceğiz.

Yaratıcılık sınışıarındaki bazı ruhların enerjileriyle iş görme hususunda doğal bir yetenekleri olduğu görülür. Vakaların bu ruhun yaratma ödevlerinde yeteneğini kanıtlamasının diğer bütün ruhsal müfredat alanlarında aynı ilerleme düzeyini tutturduğu anlamına gelmediğine işaret etmektedirler. Bir ruh yaratıcılık güçlerini iş görür hale getirmede iyi bir teknisyen olabilir, fakat yetkin bir rehberin süptil tekniklerinden yana eksik olabilir. Yüksek derecede ilerlemiş bir ruhun uzmanlaşmasına zaman tanındığı gibi bir izlenim almış olmamın nedeni de herhalde budur.

Bir önceki bölümde bir ruhun kendi başına olmasının sağladığı bazı yararları açıklamıştım ve son vaka bize bunun başka bir örneğini vermiştir. Ruhsal deneyim insan diline kolayca çevrilmez. Vaka 22, Değişmiş Zaman Dünyasından geçici gezegensel bir çalışma vasıtası olarak söz etmektedir. Transtaki bir kişi için hakiki gerçeklik zamansız zihinsel dünyadır ve diğer her şey çeşitli yararlar için yaratılmış bir illüzyondur. Yaklaşık aynı düzeydeki başka denekler bu küreyi “dönüştürme yeri” ya da basitçe “tekrar yaratma odaları” diye adlandırmışlardır. Anlatıldığına göre burada ruhlar enerjilerini, öğrenmek ve eğlenmek üzere yaratılan canlı ve cansız nesnelerle kaynaştırmaktadırlar. Bir denek şöyle söylemişti, “İstediğim şeyi düşünüyorum ve oluyor. Yardım gördüğümü biliyorum. Geçmiş deneyimlerimizden tanışık olduğumuz herhangi bir şey olabiliriz.”

Örneğin ruhlar yoğunluğun esasını ele geçirmek için kaya, durgunluk için ağaç, akıcı bir birleşiklik için su, özgürlük ve güzellik için kelebek, kudret ve enginlik için balina olabilmektedir. Kişiler, bu eylemlerin daha önce yeryüzünde deneyimlenen ruh güçlerini temsil ettiği fikrini reddetmektedirler. Ayrıca ruhların maddesiz veya dokusuz bir şekilsizlik içine girebildiğini ve

has-sasiyetlerini artırmak için belirli bir hisle, örneğin şefkat duygusuyla tam olarak bütünleşebildiklerini öğrendim.

Bazı denekler doğanın mistik ruhları olmuş olduklarını anlatmışlardır; elşer, devler ve deniz kızlarına bağladığım figürler bunlar arasındadır. Aynı şekilde garip mitolojik yaratıklarla bireysel temas da belirtilmiştir. Bu nakiller öyle canlıdır ki onları basitçe mecaz olarak etiketlemeyi zor bulurum. Pek çok ırkın eski halk öyküleri yalnızca boş inançlar mıdır yoksa ortak ruhsal deneyimlerin tezahürleri midir? Efsanelerimizin çoğunun, ruhların uzun zaman önce başka yerlerden yeryüzüne taşınan sempatik anıları olduğu gibi bir duygum var.

İleri Düzeydeki Ruh

Yaşlı olduğu kadar yüksek düzeyde ilerlemiş bir ruha sahip kişiler enderdir. Geçmişe götürme fırsatını elde ettiğim düzey 5'in Mavilerinin sayısı fazla olmamakla beraber, onlarla çalışmak, idrakleri ve geniş kapsamlı ruhsal bilinçlerinden dolayı her zaman uyarıcıdır. Gerçek şu ki olgunluk derecesi bu kadar yüksek olan bir kişi, hayat planıyla ilgili çatışmalarını çözümlemek için bir regresyon terapistine başvuramaz. İlerlemiş bir varlık, çoğumuzun her gün boğuştuğu aşırı sorunların üstesinden gelmiştir ve daha çok spesifik işlerde küçük ince ayarlar yapmakla ilgilenir.

Bu kişiler, Rahibe Teresa gibi kamuoyuna mal olmuş kişilerse, onları tanıyabiliriz; bununla beraber ilerlemiş ruhun işini sessizce, kendi halinde bir tarzda yürütmesi daha olağandır. Kendilerine düşkünlük göstermeksizin işlerini yerine getirmeleri başka kişilerin hayatlarını yoluna koymaktan geçer. Kurumsal meselelerden çok bireysel insani değerleri çoğaltmaya odaklanırlar. Bununla beraber Düzey 5'ler aynı zamanda uygulamacı, pratik kişilerdir, kişileri ve olayları etkilemelerine olanak sağlayan kültürel bir ana görüş alanında rastlanmaları daha olasıdır.

Zaman zaman hassas, güzel sanatlarla ilgilenen ve özellikle de sağ beyni baskın kişilerin genelde ileri düzeyde ruha mı sahip oldukları sorusuyla karşılaşırım, bunun nedeni bu özelliklere sahip bireylerin çoğu zaman kusurlu bir dünyanın yanlışlarına uzak durduklarının görülmesidir. Duygusal olmak, güzelliği takdir etmek ya da duyular dışı izlenimler almak, psişik yetenekler dahil, mutlaka ilerlemiş bir ruha sahip olunduğuna işaret etmez.

İleri düzeyli ruhun işareti topluma karşı sabırlı oluşu ve çare oluşturmada sıra dışı bir maharet göstermesidir. İstisnai içgörüler (iç yüzünü kavrama) göze çarpar. Bu, hayat onlar için hiçbir karmik zorluk sunmaz demek değildir, öyle olsaydı Düzey 5 muhtemelen hiç buralarda olmazdı. Hayatın tüm yollarında karşımıza çıkabilirler, fakat en sık yardım eli uzatan bir uzmanlığın içindedirler veya bir şekilde sosyal adaletsizlikle çarpışmaktadırlar. İlerlemiş bir varlık etrafına huzur verir, başkalarına karşı müşfik ve anlayışlıdır. Şahsıyla ilgilenme tarafından motive edilmediği için kendi fiziksel ihtiyaçlarını dikkate almayabilir ve kısıtlı koşullarda yaşayabilir.

Düzey 5'i temsil etmek üzere seçtiğim birey otuzlu yaşların ortasında, kimyasal maddelerin suistimali üzerinde uzmanlaşmış büyük bir tıbbi tedavi tesisinde çalışan bir kadındır. Onunla bir meslektaşım vasıtasıyla tanışmıştım; bana onun uyuşturucu bağımlılarını yola getirmedeki becerilerinden söz etmişti.

İlk karşılaşmamızda, iş yerindeki kaotik acil durumlarla çevrili olmasına rağmen yüzündeki dingin ifade dikkatimi çekmişti. Uzun boylu ve aşırı derecede zayıftı ve başını çevreleyen dağınık kıvılcı saçları alev gibi parlıyordu. Sıcak ve dostça davranmasına rağmen, nüfuz edilemeyen bir havası vardı. Berrak, ışıltılı gri gözleri normalde kimsenin fark etmediği küçük şeyleri görebildiğini ele veriyordu. Bana bakarken sanki dosdoğru içime baktığı hissine kapılmıştım.

Meslektaşım birlikte öğle yemeğine çıkmamızı önerdi, çünkü bu bayan benim ruh dünyasıyla ilgili çalışmalarımı ilgilendiriyordu. Bana hiç ipnozla regresyonu deneyimlemediğini, fakat meditatif yolları yoluyla uzun bir ruhsal geçmişe sahip olduğu duygusunu taşıdığını anlattı. Kendi öğrenim yolunda karşılaşmamızın bir tesadüf olmadığını düşünüyordu ve sonuçta ruhsal bilgisini keşfetme konusunda anlaştık. Birkaç hafta sonra ofisime geldi. Açıkladı ki bu kadın geçmiş yaşam tarihçesinin uzun kronolojisi için büyük bir arzu duymuyordu. Süperbilinçli anılara sıçramak

için bir trampelen gibi kullanmak üzere onun yeryüzündeki en erken hayatlarının kısa bir taslağını çıkarmaya karar verdim. Çabucak derin bir transa girdi ve iç benliğiyle derhal temas kurdu.

Sersemlemiş bir biçimde, bu kadının bedenlenme tarihinin yeryüzündeki insan hayatının en uzak geçmişine kadar gittiğini bulguladım. İlk anılara temas ederek, ilk hayatlarının 130.000 yıl öncesinden 70.000 yıl öncesine kadar süren son buzul çağları arası ılık dönemin başlangıcında, son büyük Buzul Çağı'nın gezegenimize yayılmasının öncesinde yaşandığı sonucuna vardım. yeryüzü tarihinin Orta Paleolitik döneminin nispeten ılıman ikliminde deneğim avlanma, balıkçılık ve bitki toplama alanlarının yakınında nemli, yarı tropik savanlardaki yaşamı tanımladı. Sonra, 50.000 yıl kadar önce kıtasal boyutlarda buz kalıpları yeryüzünün iklimini yeniden değiştirdiğinde, mağaralarda yaşamaktan ve acı soğuğa katlanmaktan söz etti.

Büyük zaman aralıklarının üzerinden hızla sıçrarken fiziksel görünümünün de hafifçe eğikten dik bir duruşa doğru değiştiğini bulguladım. Zaman içinde ilerlerken onu su birikintilerine bakmaya ve bedenini hissederek bana bildirmeye yöneltiyordum. Eğimli alını binlerce yıl içindeki farklı bedenlerde giderek daha dikey bir şekil aldı. Göz çukurlarının üstündeki kabartılarının, bedenindeki kılların ve arkaik insanın kocaman şakak kemiklerinin belirginliği giderek azaldı. Kadın ve erkek olarak yaşadığı pek çok hayatında yaklaşık antropolojik tarihlere karşılık gelecek şekilde barınak, ateşin kullanımı, aletler, giysiler, yiyecek ve kabilelerin ritüel uygulamaları hakkında yeterince bilgi sahibi oldum.

Paleontologlar modern insanın maymuna benzeyen atalarından *Homo erectus*'un en az 1,7 milyon yıl önce ortaya çıktığını tahmin etmektedirler. Ruhlar, hominid dediğimiz bu iki ayaklı ilkel hayvanların bedenlerini kullanmak suretiyle yeryüzünde bu kadar uzun zamandan beri mi bedenlenmektedirler? Daha ilerlemiş deneklerimin birkaçı, genç ruhlar için uygun misafirhaneler arayışında uzmanlaşmış yüksek düzeyde ilerlemiş ruhların bir

milyon yıldır yeryüzündeki hayatı değerlendirdiklerini bildir-
mişlerdir. Benim izlenimim, teftişe çıkan bu ruhların

1.1 yıldan biraz öncesine kadar erken dönemin hominid beyin
boşluğunu ve kısıtlı ses tellerini ruh gelişimi için yetersiz bulduk-
larıdır.

İnsan dediğimiz arkaik *Homo Sapiens* birkaç yüz bin yıl önce
evrimleşmiştir. Son yüz bin yıl içinde ruhsal bilincin ve iletişimin
iki açık işaretini buluruz. Bunlar yontu, totem ve kayalara çizilen
resimlerden anlaşıldığı üzere, gömme uygulamaları ve ritüelist
sanattır. Bu uygulamaların yeryüzünde Neandarthal insanlardan
önce de vuku bulduğuna dair hiçbir antropolojik ipucu yoktur.
Bizi insan yapan ruhlarımızdır, bedenlerimiz değil.

İlerlemiş deneklerimden birisi “Ruhlar farklı sikluslarda yer-
yüzüne tohum atmıştır.” diye dikkat çekiyordu. Geniş bir yelpa-
zedeki deneklerden toplanan bilgi birikimi günümüzdeki kara
kitlelerinin eski kıtalardan değişik olduğunu, bunların belki suya
gömülmek, kataklizmik volkanik veya manyetik aktiviteler so-
nucunda değiştiğini önermektedir. Örneğin Atlantik Okyanusun-
daki Azor Adaları’nın batık Atlantis kıtasının dağlarının tepeleri
olduğu söylenir. Gerçekten de yeryüzünün modern coğrafyasıyla
özdeşleştirmedığım kadim topraklarda bulunduklarını tartışan
deneklerim olmuştur.

Buna göre ruhların çeyrek milyon yıl önce tükenen *Homo erec-
tus*’tan daha gelişmiş bedenlerde yaşamış olması ve fosilleşmiş
kalıntıların coğrafi değişimlerden dolayı bizden gizli kalmış ol-
ması mümkün görünmektedir. Bununla beraber bu hipotez in-
sanların fiziksel evriminin bir yukarı bir aşağı, sonra yine yukarı
tarzda gittiği anlamına gelir ki bence olası değildir.

Şimdi deneğimi 9000 yıl kadar öncesine, gelişiminde önemli
bir kilometre taşı olduğunu söylediği Afrika’daki bir hayata gö-
türdüm. Bu onun rehberi Kumara ile birlikte geçireceği son ha-
yattı. Kumara bu hayatı yaşadığı sırada ileri düzeyde bir ruhtu ve
iyiliksever bir kabile reisinin etkin eşi ve danışmanıydı. Şimdiler-

de yaşadığı toprakların yerini Etiyopya'nın dağlık bölgeleri olarak saptadım. Deneğim Kumara'yı binlerce yılı kapsayan daha erken hayatlarından tanıyordu ve bunlar Kumara'nın yeryüzündeki son bedenlenmeleriydi. İnsan formundaki beraberlikleri deneğimin ırmaktaki bir kayıkta, Kumara'nın hayatını korumak için bir düşman mızrağının önüne atlaması ve hayatını kaybetmesiyle sona ermişti.

Kumara, kendisini sevgiyle dolu, maun rengi parlak bir cilde sahip, beyaz kabarık saçlarına tüyler takmış, iri cüsseli bir kadın olarak göstermektedir. Kalçasına sardığı bir parça hayvan derisi dışında çıplaktır. Kumara'nın boynunda gösterişli çok renkli taşlardan oluşan, bazı geceler rüyalarda deneğimin dikkatini çekmek için kulağının dibinde şingırdattığı bir kolye asılıdır.

Kumara deneği geçmiş hayatlarda öğrenilmiş eski derslerin sembolik anılarının bir anda zihinde canlanması tekniğiyle eğitmektedir. Problemlere eski çözümler, mecazi resimli yap-bozlar şeklindeki yeni hipotetik seçeneklerle karışır. Kumara bu şekilde meditasyon ve rüyalarda öğrencisinin hatırı sayılır derecedeki bilgi deposunu sınar.

Saatime göz attım. Bu deneğin ölüm sonrası deneyimlerini keşfedeceksek, ikinci plandaki malumatlar için zaman kalmamıştı. İlginç ruhsal bilgiler elde etmek beklentisiyle onu hızla süper-bilince geçirdim. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

- Vaka 23 -

Dr. N: Ruhsal ismin nedir?

D: Thece.

Dr. N: Rehberin Afrika'daki Kumara ismini koruyor mu?

D: Evet, benim için.

Dr. N: Ruh dünyasındaki görüntün nasıl?

D: Parlayan bir ışık parçası.

Dr. N: Enerjinin rengi tam olarak nedir?

D: Gökyüzü mavisi.

Dr. N: Işığının içinde başka renkte noktalar var mı?

D: (ara) Biraz altın rengi... çok değil.

Dr. N: Kumara'nın enerji rengi nedir?

D: Menekşe rengi.

Dr. N: Işık ve renk bir ruhun ruhsal düzeyinin niteliğini nasıl belirler?

D: Işığın rengi ne kadar koyuysa, ruhsal idrakin yoğunluğu da o kadar fazladır.

Dr. N: Zeki ışık enerjisinin en yüksek yoğunluğunun kökeni nedir?

D: Daha koyu ışık enerjisiyle bize uzanan bilgi kaynaktan gelir. Işığımız kaynağa bitişiktir.

Dr. N: Kaynak derken, Tanrı'yı mı kastediyorsun?

D: Bu kelime yanlış kullanılıyor.

Dr. N: Nasıl?

D: Çok fazla kişiselleştiriliyor, ki bu da kaynağı olduğundan aza indiriyor.

Dr. N: Bunda bizim yanlışımız ne?

D: Kaynağı çok... insansı yapmaya yeltenme, her ne kadar hepimiz onun tekliğinin birer parçasıysak da.

Dr. N: Thece, seninle ruh hayatının ve ruh dünyasının diğer yönleri üzerinde konuşurken bir yandan da kaynak üzerinde düşünmeni istiyorum. Daha sonra sana bu teklik hakkında bir şeyler soracağım. Şimdi yine ruhların enerji tezahürlerine dönelim. Ruhlar, kendilerini insan formunda göstermedikleri zaman niçin göz yerine iki siyah parlak boşluk sergiler? Bu bana hayaletleri hatırlatıyor.

D: (gülerek ve daha gevşemiş bir halde) Yeryüzündeki hayalet efsaneleri buradan çıkmıştır, bu anılardan. Enerji kütlemiz hep aynı kararda değildir. Senin bahsettiğin gözler daha konsantre bir düşünce yoğunluğunu temsil eder.

Dr. N: Peki hayaletlerle ilgili boş inançlar o kadar da hayal ürünü değilse, o halde bu siyah göz çukurları enerjilerinin kullanışlı uzantıları olmalı, ne dersin?

D: Gözden ziyade... eski bedenlere açılan pencerelerdir... ve eski benliklerin bütün fiziksel uzantılarına. Bu siyahlık... mevcudiyetimizin bir konsantrasyonudur. Birbirimizle her birimizin orada hazır bulunan enerjisini emerek iletişim kurarız.

Dr. N: Ruh dünyasına geri döndüğünüz zaman, hortlağa benzeyebilen başka ruhlarla enerji temasında bulunur musunuz?

D: Evet ve görünüm bir bireysel tercih meselesidir. Tabii her zaman çevremde bir dolu düşünce dalgaları da vardır, benim geri dönen enerjimle karışırlar, fakat çok fazla temastan kaçınıyorum.

Dr. N: Niçin?

D: Burada bağlantılar kurmak benim için bir gereklilik değil. Bir süre derin düşünmek için yalnız kalacağım ve Kumara'yla konuşmadan önce son bedenlenmemde yaptığım yanlışları bir kenara ayırmak istiyorum.

Not: Bu, daha önce Vaka 9'da da belirtildiği gibi, ruh dünyasına geri dönen ilerlemiş ruhlar için tipik bir beyandır. Ancak bu ruh öyle ilerlemiştir ki, çok uzun bir süre, ta ki kendisi böyle bir talepte bulununcaya kadar rehberiyle istişarede bulunmayacaktır.

Dr. N: Belki bir dakikalığına daha yaşlı ruhlardan söz edebiliriz. Kumara hala dünyada bedenleniyor mu?

D: Hayır, bedenlenmiyor.

Dr. N: Kumara gibi yeryüzünün daha eski zamanlarında burada olan ve artık gelmeyen başkalarını da tanıyor musun?

D: (temkinli) Birkaç kişi... evet... bir çoğu yeryüzüne erken gelmiş ve benden önce bitirmiştir.

Dr. N: Hiç kalmayan olur mu?

D: Ne demek istedin?

Dr. N: Ruh dünyasında kalabilecekken yeryüzüne geri gelmeye devam eden ilerlemiş ruhlar.

D: A, sen Bilgeleri mi söylüyorsun?

Dr. N: Evet, Bilgeleri... bana biraz onlardan bahset (bu benim için yeni bir terim, fakat gelişmiş ruhlar hakkında daha çok bilgi elde edebilmek için sık sık bildiğimden fazlasını biliyormuşum gibi yaparım).

D: (takdirle) Onlar yeryüzünün gerçek gözcüleri, anlıyor-sun değil mi... burada hazır bulunurlar ve ne olup bittiğini gözetlemeyi sürdürürler.

Dr. N: Yüksek düzeyde ilerlemiş ruhlar olarak bedenlenmeyi sürdürürler, öyle mi?

D: Evet.

Dr. N: Bilgeler hala yeryüzünde bulunmaktan yorgunluk duymazlar mı?

D: Burada kalmayı ve kişilere doğrudan yardım etmeyi kendileri seçerler, çünkü onlar kendilerini yeryüzüne adanmışlardır.

Dr. N: Bu Bilgeler nerelerde bulunur?

D: (özlemle) Basit yaşamlar sürerler. Onların birkaçını ilk olarak binlerce yıl önce tanıdım. Bugün onları görmek zordur... şehirlerden pek hoşlanmazlar.

Dr. N: Sayıları çok mudur?

D: Hayır, küçük toplulukların arasında yaşarlar ya da arazilerde... çöllerde ve dağlarda... basit yerleşim yerlerinde. Gezgün olarak da yaşarlar.

Dr. N: Kişi onları nasıl tanır?

D: Çoğunluk onları tanımaz. Yeryüzünün daha eski zamanlarında hakikatin kahinleri olarak tanınabiliyorlardı.

Dr. N: Pratiklik açısından, bu yaşlı, yüksek derecede gelişmiş ruhların birer münzevi olmak yerine uluslararası liderlik konumlarında bulunmaları insanlığa yardım etmede daha elverişli olmaz mıydı?

D: Kim diyor onlar münzevi diye? Onlar sıradan halkla beraber olmayı tercih ederler, çünkü sarsıntılardan en çok etkilenen bunlardır.

Dr. N: Bir kişi yeryüzünde bir Bilge'yle karşılaştığında nasıl bir his duyar?

D: Özel birinin huzurunda olduğun hissi duyarsın. Anlayış güçleri ve verdikleri öğütler çok bilgedir. Mütevazı bir yaşamları vardır. Maddi şeyler onlara hiçbir şey ifade etmez.

Dr. N: Bu çeşit bir hizmetle ilgileniyor musun, Thece?

D: Hmm... hayır, onlar azizdir. Ben bedenlenmeye son verebileceğim zamanın özlemini çekiyorum.

Dr. N: Acaba Bilge kelimesi Kumara gibi ruhlara veya onun bilgi için yöneldiği varlıklara da uygulanabilir miydi?

D: (ara) Hayır, onlar farklıdır... onlar Bilgelerin ötesindedir. Onlara Yaşlılar deriz.

Not: Bu varlıkları 6. Düzeyin ilerisinde düşünmek gerekir.

Dr. N: Kumara'nın düzeyindeki ve daha üstündeki ruhlarla çalışan çok sayıda Yaşlı var mıdır?

D: Bize oranla... sanmıyorum... fakat tesirlerini hissederiz.

Dr. N: Onların huzurunda ne hissadersin?

D: (düşünerek) Yoğun bir aydınlatma gücü... ve rehberlik.

Dr. N: Yaşlılar, bizzat kaynağın cisimleşmiş hali olabilirler mi?

D: Benim söyleyebileceğim bir şey değil, fakat yine de sanmıyorum. Kaynağa yakın olsa gerekler. Yaşlılar düşün-

ce-nin en saf elementlerini temsil ederler... planlamanın ve... maddelerin düzenlenmesinin içindedirler.

Dr. N: Bu yüksek düzeydeki ruhların kaynağa yakın olduklarını söylemekle ne demek istediğini biraz daha netleştirebilir misin?

D: (Kesinlik belirtmeden) Birleşmeye yakın olmalılar.

Dr. N: Kumara kendisine yardım eden bu varlıklardan hiç söz eder mi?

D: Bana... yalnızca biraz. Onlardan biri olmayı gaye edinmiştir, hepimiz gibi.

Dr. N: Kumara bilgide Yaşlılar'a yaklaşıyor mu?

D: Onlara... benim ona yaklaştığım kadar yaklaşıyor. Kaynakla birleşmek yavaştır, çünkü bizler tam değiliz.

İlerlemekte olan ruhun rehberlik görevleri resmileştiği zaman, bu varlıkların iki yönlü bir yetenek sergilemeleri gerekir. Sürege-len (ancak daha seyrek) bedenlenmeleriyle kendi bitirilmemiş işlerini tamamlamanın yanı sıra bedensiz durumda da başkalarına yardım etmelidirler. Thece bana ruh hayatının bu yönünden söz ediyor.

Dr. N: Yeniden ruh dünyasına döndüğün ve kendi kendine koyduğun yalıtım sürecinden çıktığın zaman, normalde ne yaparsın?

D: Topluluğumun üyeleriyle bir araya gelirim.

Dr. N: Topluluğunda kaç varlık bulunuyor?

D: Dokuz.

Dr. N: (Çok çabuk bir sonraki sonuca atlayarak) Ya, demek ki onunuz Kumara'nın liderliğindeki bir ruh grubusunuz.

D: Hayır, onlar *benim* sorumluluğum altında.

Dr. N: O halde bu dokuz varlık senin öğretmenlik yaptığın öğrenciler mi?

D: Hmm... diyebilirsin ki...

Dr. N: Ve hepsi bir gruptan, değil mi?...Yani topluluğun.

D: Hayır, topluluğum iki ayrı gruptan oluşuyor.

Dr. N: Neden öyle?

D: Onlar... farklı ilerleme düzeylerindeler.

Dr. N: Ancak sen dokuzunun da ruhsal öğretmenisin, öyle mi?

D: Ben kendimi gözcü olarak adlandırmayı tercih ederim. Arkadaşlarımdan üçü de benim gibi gözcüdürler.

Dr. N: Peki diğer altısı ne?

D: (İşin doğrusunu söylercesine) Göz kulak olmayan kişiler.

Dr. N: İzin verirsen Thece, bunları benim terimlerimle açıklığa kavuşturmak istiyorum. Eğer sen kıdemli bir gözcüysen, topluluğundaki üç kişi de benim kıdemsiz rehber dediğim ruhlar olmalı.

D: Evet, fakat bütün bu kıdemli ve kıdemsiz sözleri... bunlar sanki bir sıkı yönetim uygulaması içindeymişiz gibi bir tablo çiziyor ama öyle değiliz!

Dr. N: Niyetim bir rütbe belirtmek değil, bu benim için yalnızca sorumluluklara teşhis koymanın kolay bir yolu. Kıdemli kelimesini ileri düzeyde bir öğretmen olarak al. Kumara'ya da üstat öğretmen diyorum ya da eğitsel idareci demek de mümkün.

D: (omuzlarını silkerek) Nasıl istersen, idareci demek diktatör anlamına gelmesin de!

Dr. N: Hayır, gelmiyor. Şimdi Thece, zihnini bütün arkadaşlarının enerji renklerini görebildiğin bir yere çevir. Gözcü olmayan altı ruh neye benziyor?

D: Kirlenmiş kartoplarına!

Dr. N: Tonları beyazsa, bu konuda söyleyebileceğin başka bir şey var mı?

D: (ara) İki tanesi oldukça sarımsı.

Dr. N: Bir tane eksik kaldı. Dokuzuncu üye nasıl?

D: O An-ras. Oldukça iyi gidiyor.

Dr. N: Enerji rengini tanımla.

D: O... maviye dönüyor... mükemmel bir gözcüdür... yakında benden ayrılacak...

Dr. N: Topluluğun karşıt ucuna bakalım. Seni en çok kaygılandıran üye kim ve neden?

D: Ojanowin. Birçok hayatlardan sevgi ve güvenin yalnızca incinmeyle sonuçlanacağı kanısını edinmiş. (Düşünceye dalarak) Dışarı çıkartmak istediğim ince nitelikleri var, fakat bu tavrı onu alıkoyuyor.

Dr. N: Ojanowin diğerlerinden daha mı yavaş geliyor?

D: (koruyarak) Yanlış anlama, çabalarından dolayı onunla gurur duyuyorum. Büyük bir hassasiyeti ve dürüstlüğü var, bunları beğeniyorum. Yalnızca benim biraz daha özen göstermeme ihtiyacı var.

Dr. N: Bir gözcü öğretmen olarak An-ras'ın elde etmiş olduğu ve Ojanowin'de de görmek istediğin nitelik nedir?

D: (hiç duraksamadan) Değişime adapte olabilme.

Dr. N: Topluluğunun dokuz üyesi senin öğreticiliğin altında oldukça benzer tarzda mı yol alıyorlar diye merak ediyorum.

D: Bu hiç gerçekçi değil.

Dr. N: Niçin?

D: Çünkü karakterlerinde ve dürüstlüklerinde farklılıklar var.

Dr. N: Peki, eğer ruhlar arasındaki öğrenme dereceleri karakter ve dürüstlüklerinden dolayı farklıysa, bir ruhun seçtiği insan beyninin zihinsel yetenekleriyle nasıl bir eşitleme yapılır?

D: Ben eşitlemeden değil, motivasyondan bahsediyordum. Yeryüzünde büyürken izlediğimiz güzergahta fiziksel beynin birçok varyasyonunu kullanırız. Bununla beraber her ruhu kendi dürüstlüğü güdüler.

Dr. N: Bir ruhun karakter sahibi olması derken bunu mu kastediyorsun?

D: Evet ve istemenin yoğunluğu da karakterin bir parçasını oluşturur.

Dr. N: Karakter ruhun kimliğiyse, istek nereden gelir?

D: Mükemmelleşme arzusu her ruhun içinden gelir, fakat hayatlar arasında bu da aynı kararda gitmeyebilir.

Dr. N: O halde bir ruhun dürüstlüğü'nün buradaki yeri nedir?

D: O, isteğin uzantısıdır. Dürüstlük, Benlik hakkında güvenilir olmak ve mümkün olduğu ölçüde kaynağa uzanan yolun tam farkındalığında olmaktır.

Dr. N: Eğer tüm asli zeki enerji aynıysa, niçin ruhların karakterleri ve dürüstlükleri farklı farklıdır?

D: Çünkü fiziksel hayatın deneyimleri onları değiştirir ve bu da maksatlardır. Bu değişimle her ruhun kolektif zekasına yeni malzemeler eklenir.

Dr. N: Ve yeryüzünde bedenlenmek hep bununla mı ilgili?

D: Bedenlenmek önemli bir araçtır, evet. Bazı ruhlar genişlemeye ve potansiyellerini kazanmaya diğerlerinden daha fazla çekilirler, fakat sonunda bunu hepimiz yapacağız. Birçok fiziksel bedende ve farklı ortamlarda var olmak gerçek benliğimizin doğasını genişletir.

Dr. N: Ve ruh kimliğinin bu şekilde kendini eyleme dökmesi dünyamızdaki hayatın amacı mıdır?

D: Herhangi bir dünyadaki hayatın amacı.

Dr. N: Peki, eğer her ruh önce Benlik'le meşgul oluyorsa, bu niçin benmerkezci kişilerle dolu bir dünyada yaşadığımızı açıklamaz mı?

D: Hayır, yanlış yorumluyorsun. Tamamlanma, Benliği bencillik vesileleri için yetiştirmek değil, hayatta başkalarıyla birleşmeye olanak sağlamaktır. Bu aynı zamanda karakter ve dürüstlüğü'nün de göstergesidir. Etik faaliyet budur.

Dr. N: Ojanowin'in dürüstlüğü An-ras'inkinden daha mı az?

D: (ara) Korkarım kendini aldatmayla meşgul.

Dr. N: Nasıl oluyor da hem topluluğun dokuz üyesine ruhsal rehberlik görevini etkin bir şekilde yerine getirebiliyor ve hem de kendi derslerini tamamlamak için yeryüzünde bedenleniyorsun, merak ediyorum.

D: Önceden bir dereceye kadar konsantrasyonumu etkiliyordu, fakat şimdi artık ikilem olmuyor.

Dr. N: Bunu başarmak için ruh enerjini bölmek zorunda mısın?

D: Evet, (bütün ruhlar için geçerli olan) bu kapasite her ikisini de idare etme imkanı veriyor. Yeryüzünde olmak ayrıca hem topluluğumun bir üyesine direkt olarak yardımcı olmama ve aynı zamanda kendime de yardım etmeme olanak sağlıyor.

Dr. N: Ruhların kendilerini bölebilmesi fikri benim için kavramlaştırılması kolay bir şey değil.

D: Bölme terimini kullanışın tam olarak doğru değil. Her parçamız yine bir bütün olarak kalır. Ben sadece başlangıçta buna alışmanın biraz zaman aldığını söylüyorum, bunun nedeni ise aynı anda birden fazla programı idare etmendir.

Dr. N: Yani bir öğretmen olarak etkinliğin aktivitelerinin katlanmasından dolayı azalmıyor.

D: En ufak bir şekilde azalmaz.

Dr. N: Senin değerlendirmene göre, eğitimciliğinde asıl hamleyi yeryüzünde bir insan bedeninde olmakta mı yoksa ruh dünyasında serbest bir varlık olmakta mı görüyorsun?

D: Bunlar iki farklı ortamdır. Eğitim değişik bir hal alır, fakat hiçbiri daha az etkin değildir.

Dr. N: Fakat topluluğunun bir üyesine yaklaşımın ortama bağlı olarak farklılık göstermez mi?

D: Evet, gösterir.

Dr. N: Ruh dünyasının öğrenimin ana merkezi olduğu düşüncesinde değil misin?

D: Orası değerlendirme ve analiz merkezidir, fakat ruhlar istirahat da ederler.

Dr. N: Öğrencilerin yeryüzünde yaşadıkları zaman, senin rehberleri olduğunu ve daima onlarla beraber olduğunu bilirler mi?

D: (gülerek) Bazıları diğerlerinden daha çok, fakat hepsi öyle ya da böyle benim etkimi hissederler.

Dr. N: Thece, şu anda yeryüzünde bir kadın olarak bulunuyorsun ve yanımdasın. Topluluğunun üyeleriyle de böyle görüşebiliyor musun?

D: Söylemiştim, evet.

Dr. N: Şuraya gelmek istiyorum, son zamanlarda yeryüzünü ziyaretlerin oldukça seyrekleştiğine göre, örnek olmak vasıtasıyla öğretmek zor olmuyor mu?

D: Eğer çok sık geliyor ve onlarla insan insana direkt olarak çalışıyor olsaydım doğal açılımlarına müdahale etmiş olurum.

Dr. N: Ruh dünyasında bedensizlik durumunda işlev yaparken de müdahale konusunda aynı çekimserliği koruyor musun?

D: Evet, öyle... ama teknikler değişiktir.

Dr. N: Zihinsel temas teknikleri mi?

D: Evet.

Dr. N: Ruhsal öğretmenlerin, öğrencileriyle temas kurma yetenekleri hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum. Yeryüzündeki dokuz topluluk üyenden birisini rahatlatmak veya öğüt vermek için ruh dünyasından tam olarak ne yaparsın?

D: (yanıt yok)

Dr. N: (ısrar ederek) Ne sorduğumu anlıyor musun? Fikirlerini nasıl aşıyorsun?

D: (sonunda) Bunu anlatmak elimde değil.

Not: Deneğin bu noktada bloke edildiğinden kuşkulaniyorum, fakat şikayete hakkım yok. Thece enformasyon sağlamada çok özgür davrandı ve rehberi de öyle. Direkt olarak Kumara'ya başvurmak üzere bir dakikalığına seansı durdurmaya karar veriyorum. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştım.

Dr. N: Kumara, Thece aracılığıyla seninle görüşmeme izin ver. Benim bu çalışmam iyi niyetlidir. Öğrencini sorgulayarak iyileştirme bilgimi zenginleştirmek ve insanları içlerinde hazır bekleyen daha yüksek yaratıcı güce yakınlaştırmak istiyorum. Benim asıl misyonum kişilere ruhlarının doğası ve ruhsal vatanları hakkında bir anlayış sunarak ölüm korkusunu alt etmektir. Bu gayretimde bana yardımcı olur musun?

D: (Thece yabancı bir ses tonuyla yanıt veriyor) Kim olduğunu biliyoruz.

Dr. N: O halde her ikiniz de bana yardımcı olmayı kabul eder misiniz?

D: Seninle konuşacağız... istediğimiz zaman.

Not: Bu bana, eğer zorlama eğiliminde bir soruyla bu iki rehberin tanımlanmamış sınırlarını ihlal edersem, buna yanıt verilmeyeceğini anlatıyor.

Dr. N: Oldu, Thece, üçe kadar sayacağım ve sen benimle ruhların rehber olarak nasıl işlev yaptığı hakkında konuşmada kendini daha rahat hissedeceksin. Yeryüzündeki bir topluluk üyesinin senin dikkatini çekmek için sana hangi

yolla işaret verebileceğini anlatarak başla. *Bir, iki, üç!* (etkiyi artırmak için parmaklarımı şıklatıyorum)

D: (uzun bir aradan sonra) Önce zihinlerini yatıştırmalı ve dikkatlerini halihazırdaki çevrelerinden uzağa odaklamalılar.

Dr. N: Bunu nasıl yapabilirler?

D: Sessizlikle... içlerine ulaşarak... iç seslerine bağlanmak için.

Dr. N: Kişi böyle mi ruhsal yardım çağrısında bulunur?

D: Evet, en azından benim için böyle. Merkezi bir düşünceye benim de katılımımı sağlamak için daha içerideki bilinçlerini genişletmeliler.

Dr. N: Topluluğundaki dokuz üyenin hepsi de yardım için sana ulaşmada aşağı yukarı aynı derecede yetenekli midir?

D: Hayır, değildir.

Dr. N: Bu konuda en çok problem yaşayan Ojanowin olabilir mi?

D: Hmm, diğer bazıları gibi...

Dr. N: Niçin?

D: Benim için sinyalleri almak kolaydır. Yeryüzündeki kişiler için daha zordur. Yöneltilmiş düşüncenin enerjisi insan duygusunun üstüne çıkmalıdır.

Dr. N: Ruhsal dünya çerçevesinde, başka rehberlere çaresizlik sinyalleri gönderen milyarlarca ruh arasından kendi topluluğunun mesajlarını nasıl ayırt ediyorsun?

D: Anında bilirim. Bütün gözcüler bilir, çünkü kişiler kendi bireysel düşünce örüntülerini yollarlar.

Dr. N: Düşünce parçacıkları alanındaki titreşimsel bir kod gibi mi?

D: (gülerek) Sanırım bir enerji örüntüsünü bu şekilde tanımlayabilirsin.

Dr. N: Tamam, o halde rehberliğine ihtiyaç duyan birisine bunun karşılığında nasıl ulaşırısın?

D: (gülerek) Yanıtları kulağına fısıldayarak!

Dr. N: (biraz hafife alarak) Dost bir ruhun, yeryüzünde başı sıkışan bir zihne yaptığı şey bu mu?

D: Duruma göre değişir.

Dr. N: Hangi duruma? Öğretmen ruhlar insanların günlük problemlerine oldukça kayıtsız mı kalırlar?

D: Kayıtsız değiliz, aksi takdirde iletişim kurmazdık. Her durumu ölçüp biçeriz. Hayatın geçici olduğunu biliyoruz. Bizler daha... tarafsızız, çünkü insan bedeninin içinde olmadığımız için insani duygularla kuşatılmış durumda değiliz.

Dr. N: Fakat durum ruhsal rehberlik gerektirdiği zaman ne yaparsınız?

D: (ciddi) Sükunetteki gözcüler olarak, sıkıntılı düşüncenin uyandırmasından türbülansın miktarını teşhis ederiz. Sonra dikkatli bir biçimde temas kurar ve hafifçe zihne dokunuruz.

Dr. N: Lütfen bağlantı sürecini biraz daha tanımla.

D: (ara) Sıkıntıdaki bir kişiden gelen düşünce düz değil dönen bir pervanenin çıkardığı hava cereyanını andıran şekilde çalkantılıdır. Başlangıçta acemi idim ve hala Kumara'nın becerisine sahip değilim. Büyük bir ustalıkla... en iyi alıcılık için beklemek gerekir.

Dr. N: Binlerce yıllık deneyime sahip bir gözcü nasıl beceriksiz olabilir?

D: İletişimde herkes aynı değildir. Gözcülerin yetenekleri de değişir. Eğer benim topluluğumdan birisi krizdeyse, fiziksel olarak incinmiş, üzgün, kaygılı, küskünse, bana büyük miktarlarda kontrol dışı negatif enerji yollarlar, bu beni uyarır ama onları da tüketir. Bir gözcünün çabası bu noktadadır, ne zaman ve nasıl iletişim kurulacağını bilmek. Kişiler acilen rahatlama istedikleri sırada, uygun derin düşünce modunda olmayabilirler.

Dr. N: Yetenekler anlamında, deneyimsiz bir rehber olarak nasıl yeterince becerikli olmadığını anlatabilir misin?

D: Kendimi bahsettiğimiz düşünce örüntülerine göre ayarlamadan çok çabuk yardım etmek için acele ediyordum. Ayrıca insanlar bir uyuşukluk içine girebilirler. Örneğin yoğun bir kederin içindeyseler, onlara ulaşamazsın. Dikkati dağılmış ve düşünce enerjisini etrafa savuran gürültülü bir zihnin dışında kalırsın.

Dr. N: Topluluğunun dokuz üyesi bir yardım çağrısının ardından senin zihinlerine daldığını hissederler mi?

D: Gözcüler zihne paldır küldür girmezler. Daha çok... yumuşak bir dalıştır. Onlara gayret ve huzur veren fikirler aşılarım... onlar bunu ilham olarak kabul ederler.

Dr. N: Yeryüzündeki kişilerle kurduğun iletişimler sırasında en büyük problemin nedir?

D: Korku.

Dr. N: Bunun üzerinde biraz durur musun?

D: Öğrencilerim için hayatı çok kolaylaştırarak şımarmalarına yol açmamak... derhal üstüne atlamak yerine zorluklarının çoğunu kendilerinin halletmelerine izin vermek için dikkatli olmam gerekiyor. Eğer bir gözcü, buna dikkat etmeden çok çabuk işe girirse, daha çok sıkıntıya maruz kalıyorlar. Kumara bunun uzmanıdır...

Dr. N: Nihai noktada senden ve topluluğundan o mu sorumludur?

D: E öyle, hepimiz onun etkisi altındayız.

Dr. N: Hiç emsal grup üyelerinden birilerini gördüğün oluyor mu? Bunu senin düzeyinde, öğretim yöntemleri hakkında görüş alışverişinde bulunduğun dostların var mıdır düşüncesiyle soruyorum.

D: Sen burada birlikte geliştiklerimi mi kastediyorsun?

Dr. N: Evet.

D: Evet... özellikle üç tanesini.

Dr. N: Onların da önderlik yaptığı kendi toplulukları var mı?

D: Evet.

Dr. N: Bu daha gelişmiş varlıkların sorumlu olduğu ruhların sayısı seninkiyle yaklaşık aynı mıdır?

D: Uh... evet, Wa-roo dışında. Onun topluluğu benimkinin iki misli. O iyidir. İş yüküne bir diğer grup daha ekleniyor.

Dr. N: Senin ve topluluk lideri olan arkadaşlarının tavsiye ve yönlendirme için gittiğiniz kaç üstün varlık vardır?

D: Bir tane. Görüş alış verişinde bulunmak ve daha gelişmiş yollar için hepimiz Kumara'ya gideriz.

Dr. N: Kumara'nın himayesinde sen ve Wa-roo gibi kaç varlık vardır?

D: Oo... bunu bilemem...

Dr. N: Yanıtlamaya çalış ve tahmini bir rakam ver.

D: (düşündükten sonra) En az elli, belki daha çok.

Kumara'nın ruhsal aktiviteleri ile ilgili ek soruşturmalar sonuçsuz kaldı. Bunun üzerine Thece'nin yaratıcılık eğitimiyle devam ettim. Onun (kısaltarak yer verdiğimiz) deneyimleri bizi bir önceki bölümde Nenthum'un tanımladığı uygulamalı pratiklerin bir adım ilerisine götürecektir. Bilimselliğe eğilimli okuyucular için altını çizmek istediğim şey, bir deneğin yaratmayla ilgili malumat aktardığı sırada değer hükümlerinin dünya bilimini temel almadığıdır. Sağlanan verileri elimden geldiğince en iyi şekilde yorumlamak için özel bir gayret içinde olmam gerekir.

Dr. N: Ruhların eğitim programının büyük bir çeşitlilik gösterdiği anlaşılıyor, Thece. Şimdi eğitiminin başka bir yönüne girmek istiyorum. Hayatın yaratılışı sırasında enerjin, ışık, ısı ve hareket niteliklerinden yararlanır mı? **D:** (irkilerek) Aa... biliyordun demek...

Dr. N: Bana daha başka neler anlatabilirsin?

D: Yalnızca bunun aşınası olduğumu...

Dr. N: Seni huzursuz edecek bir şey hakkında konuşmanı istemem, fakat ruhların eylemleriyle meydana gelen belli biyolojik sonuçlar hakkında senin de fikrini almak beni çok memnun ederdi.

D: (tereddütlü) Şey... ben pek...

Dr. N: (hemen giriyorum) Yakın zamanlarda Kumara'nın seninle gurur duymasını sağlayan ne yarattın?

D: (direnc göstermeden) Ben balıklarda ustayımdır.

Dr. N: (devam etmesini sağlamak için kasten abartıyorum) Yani zihin enerjinle tam bir balık yaratabiliyor musun?

D: (asabileşerek) Dalga mı geçiyorsun?

Dr. N: O zaman, nereden *başlıyorsun*.

D: Embriyodan tabii ki. Hani biliyordun.

Dr. N: Yalnızca karşılaştırmalı kontrol için. Sana göre memeliler için ne zaman hazır olursun?

D: (yanıt yok)

Dr. N: Bak Thece, bir iki dakika daha benimle iş birliğine gayret edersen, bu konuyu daha fazla uzatmayacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?

D: (ara) Bakalım...

Dr. N: Tamam, temel bir açıklığa kavuşturma amacıyla, hayat geliştirmek için enerjinle fiilen neler yaptığını balık aşamasına gelene kadar anlat.

D: (gönülsüz) Çevre şartlarının... içindeki organizmalara talimatlar yöneltiriz.

Dr. N: Bunu tek bir dünyada mı yoksa eğitiminde yeri olan birçok dünyada mı yaparsın?

D: Birden fazlasında (bu gezegenlerin "yeryüzü tipinde" olduklarını söylemenin ötesine geçmiyor).

Dr. N: Halihazırda ne çeşit bir ortamda çalışıyorsun?

D: Okyanuslarda.

Dr. N: Su yosunu ve planktonlar gibi temel deniz canlılı-

ğıyla mı?

D: İlk başladığım zaman.

Dr. N: Yani balıkların embriyolarıyla çalışmanın öncesinde mi demek istiyorsun?

D: Evet.

Dr. N: O halde ruhlar ilk hayat formlarını yaratmaya başladıklarında, mikroorganizmalarla mı başlarlar?

D: Küçük hücrelerle, evet ve bunu öğrenmek çok zordur.

Dr. N: Niçin?

D: Hayat hücreleri... enerjimiz, onu molekülleri değiştirmek üzere yöneltmediğimiz takdirde başarılı olmaz.

Dr. N: O zaman kendi enerji akışınla, yaşamın temel moleküler elementlerini karıştırarak yeni kimyasal bileşikler ürettiğini söylüyorsun, öyle mi?

D: (başını sallıyor)

Dr. N: Daha açık olamaz mısın?

D: Hayır.

Dr. N: Şimdi ben bir toparlayayım ve eğer yanlışım varsa lütfen düzelt. Fiilen hayat yaratmada yetkinleşen bir ruh hücreleri bölebilmeli ve DNA'lara talimat verebilmelidir ve bunu protoplazmaya enerji parçacıkları yollayarak yapar, öyle mi?

D: Bunu yapmayı öğrenmemiz zorunludur, evet, onu bir güneşin enerjisiyle koordine ederek.

Dr. N: Neden?

D: Çünkü her güneşin etrafındaki dünyalar üzerinde farklı etkileri vardır.

Dr. N: Peki, bir güneşin bir gezegene kendi enerjisiyle doğal olarak yaptığı bir şeye girişim yapmak niye?

D: Bu girişim değildir. Yeni yapıları inceleriz... mutasyonları... bu şekilde izler ve neyin uygulanabilir olduğunu görürüz. Maddeleri değişik güneşlerle en etkin kullanıma göre ayarlarız.

Dr. N: Bir gezegende bir hayat türü evrimleştiği zaman, seleksiyon ve adaptasyonun gerçekleşmesinde mevcut koşullar doğal mıdır, yoksa zeki ruh zihinlerinin olan bitene katkıları var mıdır?

D: (baştan savarcasına) Hayatı misafir eden bir gezegen genellikle ruhların izlemesi altındadır ve yaptığımız her şey doğaldır.

Dr. N: Ruhlar erken evrelerdeki bir dünyada milyonlarca yılda evrimleşen biyolojik gelişim niteliklerini nasıl izleyebilir ve etkileyebilir?

D: Zaman bizim için yeryüzündeki yıl hesabı gibi değildir. Onu deneylerimize uyacak şekilde kullanırız.

Dr. N: Bireysel olarak evrende güneşler yaratır mısınız?

D: Tam ölçekli bir güneş mi? Yo, hayır, bu benim boyumu çok aşar... ve pek çok kuvvetin bir araya gelmesini gerektirir. Ben yalnızca küçük ölçekli bir üretim yapabilirim.

Dr. N: Ne üretebilirsin?

D: A... küçük yüksek düzeyli konsantre madde yığınları... ısıtılmış

Dr. N: Tamam, ama çalışman bittiği zaman yaptığın şey neye benzer?

D: Küçük güneş sistemlerine.

Dr. N: Minyatür güneşlerin ve gezegenlerin kaya mı, ev mi, ay mı boyunda, burada nasıl bir hacimden bahsediyoruz?

D: (gülerek) Güneşlerim basket topu boyunda ve gezegenler de... bilye kadar... yapabildiğimin en iyisi bu.

Dr. N: Bunu niçin küçük bir ölçekte yapıyorsun?

D: Pratik yapmış olmak için, ki böylece daha büyük güneşler yapabileyim. Yeterince sıkıştırdıktan sonra atomlar patlar ve yoğunlaşırlar, fakat gerçekte yalnız başına esaslı büyüklükte bir şey yapamam.

Dr. N: Ne demek istedin?

D: En iyi sonuçlar için birlikte çalışarak enerjimizi kombine etmemiz gerekir.

Dr. N: Peki, fiziksel evrenleri ve uzayın kendisini yaratan tam kapasite termonükleer patlamaları kim yapar?

D: Kaynak... Yaşlılar'ın konsantre enerjileri...

Dr. N: Oo, demek kaynak yardım alıyor?

D: Öyle zannediyorum.

Dr. N: Kumara ve onun üzerindikiler zaten işin ehliyen, senin enerjinin evrensel madde ve daha kompleks hayat yaratma zahmetine katlanmasının nedeni nedir?

D: Onlara katılmamız bekleniyor, tıpkı onların da tamamlanmış enerjilerini Yaşlılar'la birleştirmeyi diledikleri gibi.

Yaratmayla ilgili sorular daima İlk Neden konusunu gündeme getirir. Yıldızların ve gezegenlerin doğmasına yol açan, patlayan yıldızlar arası kitle bir doğa kazası mıydı, yoksa zeki bir güç tarafından mı planlanmıştı? Thece gibi denekleri dinlediğim sırada, ruhlar eğer daha büyük gök cisimleri yapmayı hedeşemiyorlarsa, niçin küçük ölçekli modellerle alıştırma yapmalar diyerek sorarım. Yaratıcılık güçlerini nasıl daha ileriye taşıdıklarını kanıtlayabilecek Düzey 6 veya daha üstünde hiçbir denetim olmadı. Eğer olsaydı, ruhlar gelişim merhalelerinde daima ilerlediklerine göre, söz konusu düzeydeki varlıkların gezegenlerin doğumu ve ruhun kullanımına uygun daha yüksek zeka kapasitesindeki hayat formlarının geliştirilmesinin içinde yer aldıklarını öğrenmem şaşırtıcı olmazdı.

Mükemmelin daha altındaki ruhların niçin yaratılışa ortak edildiği üzerinde kafa yorduktan sonra, şu sonuca vardım. Tüm ruhlara, kendilerini ilerletmeleri için, daha alt zeki hayat formlarının geliştirilmesine iştirak etme fırsatı verilmiştir. Bu prensip olasılıkla ruhların niçin fiziksel bir form içinde bedenlendiklerine de uygulanabilir. Thece kaynak adını verdiği üstün zekanın bir yaratıcılar (Yaşlılar) kombinasyonundan oluştuğunu, bunların

evrenleri ortaya çıkarmak üzere enerjilerini birleştirdiklerini kabul etmektedir. Bu düşünce, bedenlenmeyen yaşlı ruhların kombine edilmiş kuvvetlerini tanımladıkları sırada başka denekler tarafından da değişik biçimlerde ifade edilmiştir.

Bu kavram yeni değildir. Örneğin süregelen yaratılışların tek Tanrı'ya bağlı olmadığı fikri Hindistan'daki Jain mezhebinin felsefesidir. Jainler tam olarak mükemmelleşmiş ruhların bir evrensel yaratıcılar grubu olduğuna inanırlar ve onlara Siddhalar denir. Bu ruhlar tekrardoğuş zorunluluğundan tam olarak kurtulmuşlardır. Onların altında Arhatlar'ın ruhları bulunur; bunlar evrimleşmekte olan daha alt üç derecedeki ruhlarla beraber hala bedenlenmekte olan ileri aydınlanmışlardır. Jainlere göre gerçeklik yaratılmamıştır ve ebedidir. Bu yüzüyle Siddhalar'ın bir yaratıcıya ihtiyaçları yoktur. Doğu felsefelerinin çoğu bir başkanın yarattığı ilahi bir idareciler heyetinden yana tavır alarak Jainizmin bu öğretisine karşı çıkarlar. Bu karar Batılı zihin için de aynı şekilde daha makbuldür.

Belli deneklerle geniş bir aralığa yayılan konuları sıkıştırılmış zaman dilimleri içinde takip etmek mümkündür. Daha önce Thece bir ruhun kozmik eğitiminden bahsederken başka dünyalardaki zeki hayata gönderme yapmıştı. Bu bazılarımızın kabullenmekte zorluk çekebileceği, ruhsal hayatın başka bir yönünü önümüze koymaktadır. Deneklerimin küçük bir yüzdesi, genellikle daha yaşlı, daha ileri düzeydeki ruhlar başka dünyalarda yabancı, dünya dışı zeki hayat formları içinde bulunduklarını hatırlayabilmektedirler. Anıları genellikle oldukça kısa sürmektedir ve bu hayatların koşullarıyla, fiziksel ayrıntılarıyla ve gezegensel konumun evrene göre nerede bulunduğuyla ilgili olanları sislidir. Acaba Thece'in de uzun zaman öncesine ait böyle deneyimleri var mıydı diye merak ettim ve bakalım nereye kadar gidebiliriz beklentisiyle bir iki dakikalığına konuyu bu tarafa kaydırdım.

Dr. N: Bir süre önce yeryüzünün dışında başka fiziksel dünyaların da varlıkların kullanımına açık olduğuna değinmiştin.

D: (tereddütlü) Evet...

Dr. N: (dolayısıyla) Ve, öyle anlıyorum ki bunların bazıları bedenlenmek isteyen ruhların yarar sağlayabildiği zeki hayatı destekleyen gezegenlerdir.

D: Bu doğru, birçok okul bahçesi vardır.

Dr. N: Başka ruhlarla onların gezegensel okul bahçeleri hakkında konuştuğun olur mu hiç?

D: (uzun ara) Böyle bir eğilimim yok, onlara çekim duymuyorum... diğer okullara.

Dr. N: Belki onlar hakkında bana bir fikir verebilirsin diye düşündüm de.

D: İı, bazıları... analitik okullardır. Bazıları temelde zihinsel dünyalardır... süptil yerler.

Dr. N: Kıyas edince yeryüzü okulu nasıl bir yerdir?

D: Yeryüzü okulu emniyetsizdir, hala öyle. Birbirine muhalif liderler tarafından yönetilmekten ve onların düşmanlığı kışkırtmasından dolayı pek çok kişinin kızgınlığı ve kırgınlığıyla doludur. Burada üstesinden gelinmesi gereken çok fazla korku vardır. Bir çatışma dünyasıdır, çünkü çok sayıda halkın arasında çok fazla ayrılık vardır. Diğer dünyaların nüfusu daha azdır ve onlar daha uyumludurlar. Yeryüzünün nüfusu zihinsel gelişiminin çok ilerisinde gitmektedir.

Dr. N: O halde bir başka gezegende eğitim görmeyi mi isterdin?

D: Hayır, yeryüzündeki bütün bu kavgalar ve eziyetten dolayı burada tutku ve cesaret vardır. Ben kriz ortamlarında çalışmaktan hoşlanırım. Düzensizlikten düzen meydana getirmek için. Hepimiz yeryüzünün zor bir okul olduğunu biliriz.

Dr. N: Yani insan bedeni ruhlar için kolay bir misafirhane değil midir?

D: ...daha kolay hayat formları vardır... birbiriyle daha az çatışma içinde olan...

Dr. N: Peki, ruhun başka bir hayat formunun içinde bulunmamış olsaydı, bunu nereden bilecektin?

Bu uygun açılışı sağladıktan sonra Thece nefes alınması güç, ölmekte olan bir dünyada küçük, uçan bir yaratık olduğundan söz etmeye başladı. Tanımlarından bu gezegenin güneşinin nova durumuna girmeye başladığı açtı. Kelimeleri kesik kesikti ve sık, hızlı soluklarla çıkıyordu.

Thece gökyüzünde geceleyin yıldızların çok sık olmasından dolayı aralarında karanlık geçitlerin görülmediği bu dünyada rutubetli bir cangılda yaşadığını anlattı. Bu bana konumunun bir galaksinin, belki de bizim galaksimizin merkezinde olduğu izlenimini verdi. Ayrıca bu dünyada genç bir ruh olarak çok kısa zaman geçirdiğini ve yol göstericisinin Kumara olduğunu söyledi. O dünyanın artık hayatı destekleyememesinin ardından, birlikte çalışmayı sürdürmek üzere yeryüzüne gelmişlerdi. Yeryüzündeki hayatın zihinsel evrimi ile daha önce deneyimledikleri arasında bir yakınlık vardı. Bu uçucu ırk korkak, soyutlanmış ve birbirleri için tehlike arz eden bir tarzda başlangıç yapmışlardı. Ayrıca, yeryüzündekine benzer şekilde, aile birliği önemliydi; sadakat ve bağlılığın ifade edilmesini temsil ediyordu. Bu sorgulamayı bitirmeye yöneldiğim sırada başka bir gelişme oldu.

Dr. N: Halihazırda yeryüzünde şimdi ölü olan bu dünyada fiziksel yaşamlar sürmüş başka ruhlar olduğunu düşünüyor musun?

D: (ara, sonra kendini tutamayarak) Aslına bakarsan, bir tanesiyle karşılaştım.

Dr. N: Hangi şartlarda?

D: (gülerek) Bir süre önce bir partide bir adamla karşılaştım. Beni tanıdı, fiziksel anlamda değil, zihnen. Garip bir karşılaşmaydı. Yanıma gelip elimi tutmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Beni tanıdığını söylediği zaman sataştığını düşündüm.

Dr. N: Sonra ne oldu?

D: (yumuşak bir sesle) Afallamıştım, ki benim için olağan bir şey değildir. Aramızda bir şey olduğunu *biliyordum*. Cinsel olduğunu zannettim. Şimdi her şeyi açıkça görebiliyorum. O... İkak'tı (bu ismi gırtlığının gerisinden çıkan takırtılı bir sesle söylüyor). Bana bir zamanlar çok uzak bir yerde birlikte olduğumuzu ve burada bizim gibi birkaç kişinin daha olduğunu söyledi.

Dr. N: Onlar hakkında daha başka bir şey söyledi mi?

D: (hafifçe) Hayır... düşünüyorum da... onları tanımam gerekir...

Dr. N: İkak söz konusu dünyadaki eski fiziksel ilişkiniz hakkında başka bir şey söyledi mi?

D: Hayır. Şaşkınlığımı görmüştü. O sırada neden söz ettiğini hiç bilmiyordum.

Dr. N: Sen bilmediğin halde o nasıl oluyor da bilinçli bir şekilde o gezegende olanları bilebiliyor?

D: (şaşkın) O... benden daha ileride... Kumara'yı tanıyor. (sonra daha çok kendi kendine konuşarak) Onun burada işi ne?

Dr. N: İstersen partide başka neler olduğunu anlat ve bitirelim.

D: (yine gülüyor) Onun bana asıldığını düşündüm. Münasebetsiz bir durumdu, çünkü ona doğru çekiliyordum. Bana çok çekici olduğumu söyledi ve bu genellikle erkeklerin bana söylediği bir şey değildir. Daha önce beraber olduğumuza dair zihnimde kıvılcımlar çakıyordu... bir rüyadan alıntılar gibi.

Dr. N: Bu adamla söyleşin nasıl sona erdi?

D: Rahatsız olduğumu anlamıştı. Herhalde en iyisinin benimle yeniden temas kurmamak olduğunu düşündü, çünkü onu bir daha görmedim. Ama onu düşündüm ve belki birbirimizi yeniden görebiliriz...

Zaman ve mekan içinde ruhların birbiriyle karşı karşıya geldiklerine inanırım. Yakın zamanda regresyon için bana aynı zamanda gelen ve çok iyi arkadaş olan iki denegim oldu. Yalnızca yeryüzündeki pek çok eski hayatta ruh eşleri olmakla kalmayıp güzel bir su dünyasında balığa benzer zeki varlıklar olarak da birbirlerine eşlik etmişlerdi. Her ikisi de güçlü uzantılarıyla su altında oynamanın keyfini ve “gözetlemek için” su yüzeyine çıktıklarını hatırladılar. Deneklerin hiçbiri bu gezegene veya deniz yaratıkları olan ırklarına ne olduğu hakkında fazla bir şey hatırlamadı. Belki de yeryüzündeki bir kara memelisinin ruhlar için çok şeyi vaat eden bir türe doğru gelişmesinin uzun zaman öncesinde eksik bir yeryüzü deneyinin bir parçasıydılar. Yeryüzü olmadığı hakkında kuşkularım var çünkü yeryüzüne ait olmadığını bildikleri bir su ortamında yaşadıklarını anlatan başka denekler de oldu. Bunlardan biri şöyle anlatıyordu, “Sudan oluşan dünyam çok ılık ve aydınlıkta çünkü başımızın üstünde üç güneşimiz vardı. Suyun altının hiçbir şekilde karanlık olmaması rahatlık veriyordu ve barınaklarımızı inşa etmemizi kolaylaştırıyordu.” Hep merak ederim, acaba geceleri uçtuğumuzu, suyun altında nefes aldığımızı ve başka insana özgü olmayan şeyler yaptığımızı gördüğümüz rüyaların başka ortamlardaki daha erken dönem fiziksel deneyimlerimizle bağlantısı olabilir mi?

Ruhlarla ilgili çalışmalarına yeni başladığım günlerde başka dünyaları hatırlayabilen deneklerin kendi galaksimizde, güneşimizin komşuluk sınırları içinde bir yerde yaşamış olduklarını söylemelerini beklerdim. Bu naif bir öngörüydü.

Yeryüzü, Samanyolunun seyrek yıldızlı bir bölgesindedir ve güneşimize on ışık yılı uzaklıktaki yıldızların sayısı yalnızca sekizdir. Günümüzde yüz milyar galaksiye sahip olduğu düşünülen evrenin içindeki galaksimizin iki yüz milyardan daha fazla güneşi olduğunu biliyoruz. Güneşlerin çevresindeki yaşamı destekleme olasılığı bulunan dünyalar hayal gücümüzü bile zorlamaktadır. Düşünün, galaksimizdeki yıldızların yalnızca %1'lik bir bölümü bile ruhların kullanımına uygun zeki canlıların yaşadığı gezegenlere sahip olsaydı, bu sayı bile milyonlarla ölçülürdü.

Eski anılarını hatırlayabilen ve tartışmaktan kaçınmayan deneklerden toparlayabildiğim kadarıyla, ruhlar uygun zeki hayat formlarına sahip olması şartıyla herhangi bir dünyada bedenlenebilmektedir. Bilebildiğimiz yıldızların yalnızca %4'ü bizim güneşimizin benzeridir. Bunun ruhlar için hiçbir anlam taşımadığı açıktır. Gezegenlerdeki bedenlenmeleri yeryüzü tipi dünyalarla veya karada yürüyen zeki iki ayaklılarla sınırlı değildir. Başka dünyalarda yaşamış varlıklar onların bazılarına muhabbet duyduklarını ve bir dizi hayat için (yeryüzüne olduğu gibi) periyodik olarak onlara geri döndüklerini anlatmışlardır. Başka dünyalarda yaşamakla ilgili spesifik ayrıntıları hatırlayabilen deneklerimin sayısı çok değildir. Bu, deneyim eksikliğine, anıların bastırılmasına veya dünya dışı bedenlerin zihinde canlanmasıyla ortaya çıkabilecek herhangi bir huzursuzluğu önlemeyi amaçlayan üstat rehberlerin bunları kapatmasına bağlı olabilir.

Başka dünyalardaki deneyimlerini tartışmayı başarabilen denekler yeryüzüne gelmeden önce ruhların (Thece'nin durumundan farklı olarak) sıklıkla insan varlığından daha az zeki yaratıkların bedenlerine yerleştirildiğini anlatmışlardır. Ancak, bir kere insan bedeninde konuşlandılar mı artık zihinsel evrim merdivenin daha alt basamaklarına geri gönderilmezler. Ayrıca fiziksel aykırılıklar sert gelebilir ve dünya dışı gezegenlere geziler hoş ol-

mayan şekilde sonuçlanabilir. Orta düzeydeki bir deneğim bunu şöyle ifade etmiştir. “Uzun bir dizi yeryüzü hayatından sonra rehberime bir mola vermek ve başka bir ortama girmek ihtiyacında olduğumu söyledim. Beni uyardı. ‘Şu anda bu değişiklikten hoşnut kalmayabilirsin, çünkü insan zihninin ve bedeninin niteliklerine çok alıştın.’ ” Deneğim buna rağmen ısrar etmişti ve bunun sonucunda elde ettiği hayatı şöyle tanımlıyordu. “Küçük, tıknaz varlıkların oluşturduğu bir ırkın arasında yaşadığım pastel bir dünya. Düşünceli ama kasvetli kişilerdi, tebeşir beyazlığındaki yüzleri hiç gülmüyordu. İnsanca gülme ve fiziksel esnekliğin olmadığı bu yerin işleyişine ayak uyduramadım ve çok az ilerleme sağladım.” Mizah ve gülmenin ruh dünyasındaki ruhsal hayatın önemli kalibrelerinden biri olduğunu düşünürsek, söz konusu birey için herhalde özellikle zor bir hayat olmuş olmalıdır.

Artık Vaka 23’le seansımın final aşamasına yaklaşmıştım. Ek derinleşme teknikleri gerekiyordu, çünkü Thece’in süperbilincinin en derin bölümlerine ulaşarak benimle uzay, zaman ve kaynak hakkında konuşmasını istiyordum.

Dr. N: Thece, zamanımızın sonuna yaklaştık ve zihnini bir kere daha kaynak-yaratıcı üzerine odaklamayı istiyorum. (ara) Bunu benim için yapar mısın?

D: Evet.

Dr. N: Ruhların en yüksek amacının, yaratıcı gücün yüce kaynağıyla birleşmenin peşine düşmek olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?

D: ... Birleşme eylemi, evet.

Dr. N: Söylers misin, kaynak ruh dünyasındaki özel merkezi bir mekanda mı konuşlanmıştır?

D: Kaynak ruh dünyasının *kendidir*.

Dr. N: O halde ruhlar neden ruhsal hayatın iç çekirdeğine ulaşmaktan söz ediyorlar?

D: Genç bir ruhken çevremizdeki kuvveti her yerde hisse-

der ve bununla beraber kendimizi... onun kenarındaymış gibi hissederiz. Yaşlandıkça konsantre bir kuvvetin farkında oluruz, fakat bu aynı histir.

Dr. N: Orayı Yaşlıların yeri diye adlandırırsan bile mi?

D: Evet, onlar ruh olarak bizleri besleyen kaynağın konsantre kuvvetinin parçasıdır.

Dr. N: Peki, bu kuvveti tek bir enerji kaynağı olarak birleştirerek, yaratıcıyı daha insanca terimlerle tanımlayabilir misin?

D: Olmaya çalıştığımız nihai diğerkam varlık.

Dr. N: Eğer kaynak tüm ruh dünyasını temsil ediyorsa, bu zihinsel yer yıldızları, gezegenleri ve tüm canlı varlıklarıyla fiziksel evrenlerden nerede ayrılır?

D: Evrenler, yaşamak ve ölmek için, kaynak kullansın diye yaratılır. Ruhların yeri ise...kaynaktır.

Dr. N: Genişlediği anlaşılan ve bir ihtimal yine daralabilecek ve en nihayetinde ölecek bir evrende yaşıyoruz. Zaman sınırlamaları olan bir uzayda yaşadığımıza göre, ruh dünyasının kendisi nasıl zamansız olabilmektedir?

D: Biz burada uzay olmayan bir yerde yaşadığımız için zamanı yoktur... belli bölgeler hariç.

Dr. N: Lütfen bu bölgelerin ne olduğunu açıkla.

D: Onlar... birbirine bağlayan kapılardır... bizim zamanı olan fiziksel bir evrene geçebildiğimiz kapılar.

Dr. N: Uzay olmayan bir yerde zaman kapılarının var olması nasıl oluyor?

D: Kapılar, realiteler arasındaki eşikler olarak vardır.

Dr. N: Peki, eğer ruh dünyasının boyutları yoksa, bu ne çeşit bir realitedir?

D: Sabit bir realite durumu; maddesel ve değişken üç boyutlu dünyaların kaygan realitelerine zıt bir durumdur.

Dr. N: Ruh dünyasında yaşayan ruhlar herhangi bir biçimde geçmiş, şimdi ve gelecekle bir ilgi kurarlar mı?

D: Yalnızca fiziksel formdaki ardışıklığı anlamak için bir vasıta olarak. Burada yaşarken... bir değişmezlik vardır... eşiğe ayak basıp bir madde ve zaman evreniyle ilişki kurmayanlarımız için.

Not: Ruhların zaman eşiklerini nasıl kullandıklarını gösteren başlıca uygulama hayat seçimiyle ilgili bölümde incelenecektir.

Dr. N: Evrenlerden çoğul olarak söz ediyorsun. Bunlar yeryüzünün içinde bulunduğu evrenin dışında başka fiziksel evrenler midir?

D: (belirsiz) Kaynağa uygun... farklılık gösteren realiteler vardır.

Dr. N: Ruhların ruhsal geçişlerden farklı fiziksel realitelerin çeşitli odalarına girebileceğini mi söylüyorsun?

D: (başını sallayarak) Evet, bunu yapabilirler... ve yapıyorlar.

Bu yüksek derecede ilerlemiş denekle seansın bitimini sunmadan önce, derin ipnozdaki kişilerin çoğunun üç boyutlu uzaya ait yeryüzü realitesinin ötesini, arkadan gelen zamansızlık realitelerini görmeye muktedir olduğunu eklemeliyim. Bilinçaltı durumundayken deneklerim bilinçli durumdayken algıladıklarına benzer şekilde bir zaman ardışıklığını deneyimlerler. Onları süperbilince ve ruh dünyasına götürdüğüm zaman ise bir değişiklik yaşanır. Burada onlar *şimdiki* zamanı geçmiş, şimdi ve geleceğin homojen olduğu tek bir birim olarak görürler. Ruh dünyasında saniyeler yeryüzünün yıllarını temsil eder gibi görünür. Seanslar bittiği zaman, denekler çoğu zaman ruh dünyasında zamanın nasıl birleşik olduğu hakkındaki şaşkınlıklarını ifade ederler.

Kuantum mekaniği, fiziğin modern bir dalıdır ve tüm atomaltı hareketleri incelerken, yaşamdaki her şeyin aslında katı olmayan ve birleşik bir alan içerisinde varlığını sürdüren birimler ola-

rak düşünüldüğü elektromanyetik enerji düzeyleri çerçevesinde araştırır. Newton'un fiziksel yer çekimi yasalarının ötesi değerlendirilerek, zaman içindeki hareketin temel öğelerinin de

ışık dalga frekansı ve kinetik enerji ile birleşik olduğu düşünülmektedir. Ruhların, ruh dünyasında ardışık bir tarzda zamanın geçtiğini hissetmeyi deneyimlediklerini gösterdiğime göre, bu, geçmiş, şimdi ve geleceğin birliği kavramına ters düşmez mi? Hayır, düşmez. Araştırmanın bana işeret ettiği şey, zamanın ilerlediği şeklindeki ilüzyonun fiziksel boyutlara giden ve gelen (ve yaşlanma gibi biyolojik tepkilere alışkın) ruhlar için yaratıldığı ve beslendiğidir ve ne kadar ilerleme sağladıklarını ölçebilmele-ri amacına yöneliktir... Dolayısıyla kuantum fiziğinin geliştirdiği zamanın üç fazlı bir mutlaklık değil, sadece değişkenliğin bir ifadesinden ibaret olduğu hipotezi benim için gayet makuldür.

Deneklerim ruh olarak kıvrımlar çizen hatlar üzerinde yolculuk yaptıklarından söz ettikleri sırada, ışık ve hareketin kendi üzerine katlanan bir uzay ve zaman birliği olduğuna inanan astrofizikçilerin uzay zaman teorilerini düşünüyorum. Ancak uzay yeterince şiddetli kıvrılırsa, zamanın durduğunu söylemektedirler. Gerçekten de zaman bölgelerinden ve farklı boyutlara geçilen tüneller hakkında konuşan deneklerimi dinlerken, bu anlatılanların fiziksel uzayın kıvrılarak veya bükülerek kozmik ilmler oluşturup bunların bizi üç boyutlu evrenimizin dışına götürebilecek hiper uzay "ağızları" ve kara delikler yarattığına dair günümüzün astronomik teorileriyle ne kadar benzeştiğini düşünüyorum. Galiba astrofiziğin uzay zaman kavramlarıyla metafizik iyice birbirine yaklaşıyor.

Deneklerime eğer ruh dünyası onlara yuvarlak görünüyorsa ve ruh olarak hızla yol aldıkları sırada kıvrılıyormuş gibi gözü-kiyorsa, bunun sonlu, sınırları bulunan bir küreyi temsil edebileceğini önerdim. Herhangi bir hacimsel sınırlılık fikrine karşı çıkmakla beraber mecazlar dışında getirebildikleri pek az teklif vardır. Vaka 23, ruh dünyasının yaratıcı kaynağın bizzat kendi ol-

duğunu söylemektedir. Bazıları bu yere Tanrı'nın kalbi veya nefesi adını vermişlerdir. Vaka 22, ruhların uzayını "dokuma" olarak tanımlamıştır ve ruh dünyasına "dikişsiz bir elbisenin öne arkaya salınan kıvrımları" niteliğini yakıştıran başka denekler vardır. Bazen ışık enerjisinden gelen hafif bir "dalgalanma" etkilerini hissederler ve bu "hareketlendirilmiş bir su birikintisinden dışa doğru zikzaklanan dalgalar (veya halkalar)" olarak tanımlanmıştır. Normalde süperbilinçteki kişiler için ruhsal uzayın coğrafyası tutarlı bir biçimde engebesizlik ve önü açıklık sergiler ve kaotik fiziksel evrenle ilintili yer çekimi, ısı, basınç, madde veya saatin işlemesi gibi nitelikler göstermez. Bununla birlikte tüm ruh dünyasını bir boşluk olarak nitelendirmeye kalktığım zaman transtaki denekler bu fikre direnç göstermektedir.

Her ne kadar vakalarım ruhlarının yaşadığı bu yeri tam olarak açıklayamıyorlarsa da, onun kendileri için nihai gerçeklik olduğu hakkında çok içtendirler. Transtaki bir denek ruh dünyasına fiziksel evrenimizin yakınında veya uzağında tarzında bir bakış açısıyla bakmaz. Bununla beraber, ilgi çekici bir şekilde, ruh olarak yaşadıkları deneyimleri yeryüzündekilerle kıyasladıkları zaman ruhsal maddeyi hafif ya da ağır, kalın veya ince ve büyük ya da küçük olarak tasvir etmektedirler.

Ruh dünyasının mutlak realitesinin ipnozdaki kişilerin zihninde sabit bir şekilde kaldığı gözlemlenirken, başka fiziksel boyutlarla ilgili referansları öyle değildir. Benim hissettiğim şey, bizimkinin dışındaki evrenlerin ruhların gelişimi için uygun ortamlar sağlama amacıyla hayal bile edemeyeceğimiz varlıklarla beraber yaratıldığıdır. İlerlemiş bir denek uzun ömrü içinde ruhunu hiçbir seferinde ikiden fazlaya bölmeden birkaç dünyada yaşadığını anlatmıştı. Yetişkin olarak yaşadığı bazı hayatları, söz konusu gezegenlerin yerel koşullarına ve baskın hayat formunun kısa ömür süresine bağlı olarak yeryüzü zamanıyla yalnızca birkaç ay sürmüştü. Üzerindeki az sayıda kişiyle yeryüzünün daha sakın daha sade bir versiyonu olan bu "cennet gezegen"den söz

ederken bu dünyanın yeryüzünün çok uzağında ol-madığını eklemiştir. “Ya” diye araya girmiştir, “O halde yeryüzünden birkaç ışık yılı mesafede olmalı!” Sabırla bu gezegenin bizim evrenimizde olmadığını, fakat yeryüzüne galaksimizdeki birçok gezegenden daha yakın olduğunu açıklamıştır.

Burada okuyucunun dikkatini çekmek istediğim nokta şudur: Denekler diğer dünyalardaki yaşamlarını hatırladıklarında evrenimizin boyutsal sınırlarıyla sınırlanmamış gibi görünmektedirler. Ruhlar, galaksiler arası veya boyutlar arası yolculuklar yaptığı zaman, bu gezinin ruh dünyasından hedefledikleri yere ne kadar sürdüğünü tünel etkisi vasıtasıyla ölçmektedirler. Uzamsal bölgenin hacmi ve dünyaların birbirine göreceli pozisyonları gibi şeyler dikkate alınmaktadır. Deneklerimin bazılarında çok boyutlu gerçekliklere yapılan göndermeleri dinlemenin sonrasında bende geriye kalan izlenim, onların bütün bu boyutsal ırmakların tek büyük ırmak olan ruh dünyasıyla bittiğine inandıklarıdır. Eğer geriye çekilebilseydim ve vakalarımın zihninde konuşlanmış bütün bu alternatif gerçeklikleri birer birer ayırabilseydim, bu, merkezdeki tek çekirdek ortaya çıkana kadar bir enginarın kat kat yapraklarını soymaya benzerdi.

Thece’yi uzun süredir sorguluyordum ve yorulmaya başladığını görebiliyordum. Ruhsal alıcılığın bu seviyesine bu kadar uzun süre dayanabilen deneklerin sayısı birkaçı geçmez. Yaradılışın başlangıcı hakkında birkaç soruyla seansı bitirmeye karar verdim.

Dr. N: Thece, sana kaynak hakkında biraz daha soru sora rak bitirmek istiyorum. Ruh olarak uzun bir geçmişin var, buna göre daha önce söz ettiğin yaratılışın birliğine nispetle kendini nasıl görüyorsun?

D: (uzun ara) Yol katetme duyumları ile. Başlangıçta ruh enerjimizin kaynaktan dışa doğru göçü vardı. Sonrasında hayatlarımız içe doğru... kavuşma ve birleşmeye doğru yol alarak geçer.

Dr. N: Bu süreci sanki canlı bir organizmanın genişlemesi ve daralması gibi gösterdin.

D: ...Patlama şeklinde bir serbest kalma vardır... sonra da geri dönme... evet, kaynak nabız gibi atar.

Dr. N: Ve sen bu enerji kaynağının merkezine doğru mu ilerliyorsun?

D: Gerçekte merkez yoktur. Kaynak her tarafımızdadır, sanki... atan bir kalbin içindeymişiz gibidir.

Dr. N: Ama, ruhun bilgide ilerledikçe bir köken noktasına doğru gittiğini söylemiştin?

D: Evet, dışarı fırlatıldığım zaman bir çocuktum. Şimdi gençliğim silindikçe geriye doğru çekiliyorum.

Dr. N: Geri, nereye?

D: Kaynağın daha çok içine.

Dr. N: Acaba bu enerji kaynağını renkleri kullanmak vasıtasıyla ve ruhun mesafe katetmesini ve yaratıcı alanı açıklayacak şekilde tanımlayabilir misin?

D: (içini çekerek) Sanki bütün ruhların... bir hale etkisi üreten... yekpare elektriksel bir patlamanın parçası olmaları gibidir. Bunun içinde... dairesel hale koyu mor bir ışıktır ki yayılarak... kenarlara doğru rengi açılır ve beyazlaşır. Bizim farkındalığımız yayılan ışığın kenarlarında başlar ve büyüdükçe... daha koyu ışığın içine doğru çekiliriz.

Dr. N: Yaratılışın tanrısını soğuk, karanlık ışık olarak gözümüzün önüne getirmekte zorlanıyorum.

D: Çünkü ben birleşmeye onu iyi bir şekilde tanımlayacak kadar yakın değilim. Karanlık ışığın kendi de bir... örtüdür ve onun ardında biz yoğun bir sıcaklık hissederiz... bizim için her yerde olan... ve canlı... varlığı tanımakla dopdulu-yuzdur.

Dr. N: Bu halenin ucuna ittirildikten sonra bir ruh olarak kimliğinin ilk farkındalığı nasıl bir şeydi?

D: Olmak... ilkbaharın ilk çiçeğinin açmasını seyretmek gi-

bidir ve çiçek sensindir. Ve o giderek açıldıkça, muhteşem bir bahçede başka çiçeklerin de farkına varırsın ve orada... kayıtsız şartsız bir memnuniyet vardır.

Dr. N: Eğer, bu patlayıcı, çok renkli enerji kaynağı kendi içine çökerse, sonunda bütün çiçekler ölecek midir?

D: Çöken bir şey yoktur... kaynak sonsuzdur. Ruh olarak bizler asla ölmeyiz... bunu bir şekilde biliyoruz. Birleştikçe artan bilgeliğimiz kaynağı daha güçlü yapar.

Dr. N: Kaynağın bu uygulamayı icra isteğinin nedeni bu mudur?

D: Evet, bir mükemmellik durumuna ulaşabilmemiz için bize hayat vermek.

Dr. N: Zaten mutlak anlamda mükemmel olan bir kaynak, niçin mükemmelden *daha eksik* ek zeka yaratmaya ihtiyaç duysun?

D: Yaratıcının yaratmasına yardımcı olsun diye. Bu yolda, benliğin dönüşümüyle ve olgunlaşmanın daha yüksek planlarına yükselerek hayatın binasına bir tuğla da biz ekleriz.

Dr. N: Ruhlar bir çeşit ilk günah yüzünden kaynaktan koparak yeryüzü gibi yerlere gelmeye zorlanmışlar mıydı veya ruh dünyasının rahmetinden düşmüşler miydi?

D: Bu saçmalık. Biz... yaratılışın güzel çeşitliliği içinde... övülmek için geldik.

Dr. N: Thece, beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Eğer kaynağın övgüye değer bir hal alacağını umut ettiği daha düşük zeka yaratmak üzere kendi ilahi enerjisinin bir bölümünü kullanması suretiyle daha güçlü veya daha bilge olmaya ihtiyacı varsa, bu onun tam mükemmellikte olmadığına ortaya koymaz mı?

D: (ara) Kaynak kendisini tamam etmek için yaratır.

Dr. N: İşte ben de bunu söylüyorum. Mutlak olan şey nasıl daha mutlak olabilir, bir eksikliği söz konusu olmadığı takdirde?

D: (tereddütlü) Bizim... kaynağımız olarak gördüğümüz şey hakkında bütün bilebildiğimiz bu ve yaratıcının arzusunun bizim vasıtamızla kendisini *ifade etme* kolduğunu düşünüyoruz... doğurarak.

Dr. N: Ve kaynağın ruhlar olarak bizlerin mevcudiyetiyle kendisini fiilen daha güçlü kıldığı kanısında mısınız?

D: Ben yaratıcının mükemmelliğinin beslendiğini ve zenginleştiğini görüyorum... bizimle mükemmelleşme imkânını paylaşması sayesinde... ve bu kendisinin en nihai genişlemesidir.

Dr. N: O halde kaynak iradi olarak mükemmel olmayan ruhlar ve bu ruhlar için mükemmel olmayan hayat formları yaratarak başlıyor ve kendisini genişletmek üzere neler olduğunu seyreliyor?

D: Evet ve bizim bu karara iman etmemiz ve hayatın kökenine geri dönüş sürecine güvenmemiz gerekir. Bir kişinin yiyeceğin değerini takdir etmek için aç kalmaya, sıcaklığın nasıl bir nimet olduğunu anlamak için soğuğa ve ana babanın değerini görmek için çocuk olmaya ihtiyacı vardır. Dönüşüm bize amaç verir.

Dr. N: Ruhlar için bir ebeveyn mi olmak istiyorsun?

D: ...Kendimizin oluşumuna katılmak... benim hayalim budur.

Dr. N: Eğer ruhlarımız fiziksel hayatı deneyimlememiş olsaydı, bana anlattığın bu şeyleri yine bilebilir miydik?

D: Bunları bilirdik ama yakından bilemezdik. Sanki ruhsal enerjine yalnızca tek bir nota ile piyano gamlarını çalmasını söylemek gibi olurdu.

Dr. N: Eğer kaynak besleyeceği ve büyüteceği ruhları yaratmasaydı, yüce enerjisi sence kendini ifade edememekten dolayı içine çekilir ve büzülür müydü?

D: (içini çekerek) Belki de amacı budur.

Thece'in bu son tahminsel bildirimiyle seansı bitirdim. Bu deneği derin transtan çıkarırken, sanki zamanın ve uzayın ötesinden geri geliyor gibiydi. Gözlerini ofisimin çeşitli noktalarına odaklayarak sessizce otururken, bu derece ilerlemiş düzeydeki deneğime bu çalışma fırsatının benim için değerini ifade ettim. Gülümseyerek bütün bu ahiret sualleri hakkında bir fikri olmuş olsaydı, bu çalışmaya hiç girmeyeceğini söyledi.

Vedalaşırken onun hayatın kaynağıyla ilgili son bildirimlerini düşünüyordum. Eski İran'da Sufilerin şöyle bir deyişi vardır: Eğer yaratıcı, mutlak iyiliği ve dolayısıyla mutlak güzelliği temsil ediyorsa, güzelliğin doğasında kendini göstermek vardır.

Hayat Seçimi

Bir zaman gelir ve ruhun yeryüzüne yapılacak bir başka gezi için ruh dünyasındaki sığınağından bir kere daha ayrılması gerekir. Bu kolay bir karar değildir. Haz dolu bir özgürlük durumunda yaşam sürülen bilgelik dünyasından ayrılmak ve bir insan bedeninin fiziksel ve zihinsel zorunlulukları içerisine girmek hazırlık gerektirir.

Ruh dünyasına yeniden giriş yaptıkları sırada ruhların ne kadar yorgun olabileceklerini gördük. Birçoğu dünyaya tekrar dönmeyi düşünmek bile istemez. Bu özellikle fiziksel hayatlarının sonunda hedeflerine yaklaşamamış olanlarımız için geçerlidir. Bir kez ruh dünyasına kavuştular mı, ruhların kendini anlama, yoldaşlık ve şefkat dünyasını bırakıp geçici bile olsa agresif, rekabetçi insanların ortaya çıkardığı gezegensel güvensizlik ve korku ortamına gitmeyle ilgili korkuları olduğu görülür. Yeryüzünde aileleri ve dostları bulunmasına rağmen, bedenlenmiş pek çok varlık, yabancı kalabalıkların ortasında kendilerini yalnız ve isimsiz hisseder. Öyle umuyorum ki vakalarım ruh dünyasında bunun tersinin geçerli olduğunu, ruhlarımızın orada son bulmacasına en yakın bir paylaşım içinde bulunduğunu göstermişlerdir. Ruhsal kimliğimiz dayanışmaya asla ara vermeyen başka varlık kalabalıkları tarafından tanınır ve değer görür.

Enerjimizin yenilenmesi ve Benliğin bireysel değerlendirmesi bazı ruhlar için diğerlerinden daha uzun sürer, fakat sonuçta ruh bedenlenme sürecini başlatmaya motive edilir. Ruhsal ortamı terk etmenin zorluğuna karşılık, ruhlar olarak bizler yeryüzündeki hayatın fiziksel keyişerini hoşnutlukla ve hatta nostaljiyle

hatırlarız. Geçmiş bir hayatın yaraları kapanınca ve yeniden kendimizle tam olarak bütünleştiğimiz zaman, kimliğimizi fiziksel olarak ifade etmenin dürtüsünü hissederiz. Danışmanlarımızla ve emsal gruplarımızla eğitim seanslarımızda bizi bir sonraki hayata hazırlayıcı kolektif bir ruhsal çaba harcanmıştır. İnsanlığa yönelik geçmiş fiillerimizin karması, yanlışlarımız ve kazançlarımız gelecekteki gayretlerimizin en uygun rotasının ne olması gerektiğine dönük bir bakışla değerlendirilmiştir. Ruh artık bütün bu enformasyonu birleştirmeli ve üç ana karara dayanan maksatlı bir eyleme girişmelidir:

- Yeni bir fiziksel hayata hazır mıyım?
- Öğrenimimi ve gelişimimi daha ileri götürmek için hangi spesifik dersleri almak istiyorum?
- Hedeflerim üzerinde en elverişli çalışma fırsatını elde etmek için bir sonraki hayatımda nereye gitmeliyim ve kim olmalıyım?

Daha yaşlı ruhlar, atandıkları gezegenlerin nüfus ihtiyaçlarına bakılmaksızın daha az bedenlenirler. Bir dünya öldüğü zaman, işlerini henüz tamamlamamış varlıklar, yapmakta oldukları çalışmaya uygun hayat formlarını barındıran başka bir dünyaya taşınırlar. Bedenlenme devreleri, bir gezegendeki bedenlenme ihtiyacından çok varlıkların içsel arzularına göre ayarlanır gibi görünmektedir.

Bununla beraber yeryüzünün giderek daha çok sayıda ruha ihtiyaç gösterdiği ortadadır. Günümüzde dünya nüfusu altı milyarın üstündedir. Dünya nüfusuyla ilgili istatistik uzmanları, son 200 000 yılda yeryüzünde kaç kişinin yaşadığıyla ilgili değişik hesaplamalar yapmıştır. Ortalama tahmin 50 milyar kişidir. Bana göre düşük olan bu rakam ayrı ruhların ziyaretleri anlamına gelmemelidir. Aynı ruhların bedenlenmeye devam ettiğini ve ayrıca bir kerede birden çok bedeni işgal edenlerin bulunduğunu ha-

tırlayalım. Bugün yeryüzünde yaşamakta olan kişilerin şimdiye kadar burada yaşamış ruhların toplam sayısına yakın olduğu inancında olan tekrardoğuşçular vardır. Ruhların yeryüzünde bedenlenmelerinin sıklık derecesi hep aynı yoğunlukta değildir. M.S. 1. yüzyıla ait nüfus tahminleri 200 milyon civarındadır. M.S. 1800’de insanların sayısı bunun dört misline çıkmış ve yalnızca 170 yıl sonra yine dört misli artmıştı. 1970 ve 2010 arasında dünya nüfusunun tekrar katlanması beklenmektedir.

Bir deneğin bedenlenme kronolojisini incelediğim zaman, görürüm ki Paleolitik göçebe kültürlerdeki yaşamları arasında genellikle yüzlerce, hatta binlerce yıllık aralar vardır. 7000 ile 5000 yıl önce, Neolitik çağda, ziraatin ve hayvancılığın yaşamlarına girmesi paralelinde deneklerimin hayat sayısı raporlarında bir sıklaşma görülür. Buna rağmen iki hayat arasındaki zaman süresi yine de çoğunlukla 500 yılı bulmaktadır. Şehirlerin, ticaretin ve daha uygun beslenmenin ortaya çıkmasıyla beraber ruhların bedenlenme sıklığı da artan nüfusla uyumlu olarak artmıştır. M.S. 1000 ile 1500 arasında deneklerim ortalama 200 yılda bir hayata gelmişlerdir. 1700’den sonra bu sayı yüz yılda bire inmiştir. 1900’lerle birlikte bir yüzyılda birden fazla hayat yaşamak, vakalarımın arasında yaygın şekilde görülür.

İpnozdaki kişilerin yakın zamandaki hayatlarına yaklaştıkça geçmiş hayatları hatırlamalarında iyileşme görüldüğü gerekçeyle ruhların bedenlenmelerindeki bu artışın yalnızca bir görünümünden ibaret olduğu tartışmaları vardır. Bu bir dereceye kadar doğru olabilir, fakat eğer bir hayat önemliyse zamanın hangi çağında yaşamış olursa olsun canlı bir şekilde hatırlanacaktır. Yeryüzündeki muazzam nüfus artışının ruhların buraya daha sık gelmelerinin ana nedeni olduğuna kuşku yoktur. Peki ruhların yeryüzü aday listesinin insanın üreyişindeki bu artış baskısından etkilenme ihtimali var mıdır?

Deneklerimi hazırda bekleyen ruhların aday listeleri hakkında sorguladığım zaman, bana ruh rezervlerini tüketmekle ilgilen-

mek yerine aşırı nüfustan ölmekte olan gezegenimiz için kaygılanmamın daha yerinde olacağını söylerler. Genişleyen nüfus ihtiyacını doldurmak için yeni varlıkların daima hazırda oldukları kanaati vardır. Eğer bizim gezegenimiz bu evrende var olan diğer bütün zeki nüfusların küçük bir örneğini oluşturuyorsa, o halde ruhların aday listeleri astronomik rakamlara ulaşılıyor olmalıdır.

Ruhların fiziksel hayatlarının zamanını, yerini ve kim olmak istediklerini seçme özgürlüğüne sahip olduklarını söylemiştim. Bazı ruhlar gelişimlerini hızlandırmak için ruh dünyasında daha az zaman harcarlarken, diğer bazıları orayı terk etmekte büyük bir gönülsüzlük gösterirler. Rehberlerimizin bu konudaki tutumlarının büyük bir etkisi olduğuna şüphe yoktur. Tıpkı ölümün hemen ertesindeki oryantasyon aşamasında yaptığımız giriş görüşmelerine benzer şekilde, yeniden doğmak için ne ölçüde hazır olduğumuzun belirlenmesi amacıyla ruhsal danışmanlarımızla hazırlayıcı çıkış görüşmeleri yapılır. Aşağıdaki vakada alt düzeylerdeki bir varlığın tanımlarıyla ortaya çıkan tipik bir ruhsal tabloyu izleyeceğiz.

- Vaka 24 -

Dr. N: Yeniden yeryüzüne dönme ihtimalinin yükseldiğini ilk olarak ne zaman anlıyorsun?

D: Zihnimde yumuşak bir ses duyuyorum ve bana “sence de artık zamanı gelmedi mi, ne dersin?” diyor.

Dr. N: Bu kimin sesi?

D: Öğretmenimin. Hazır olduğumuzu düşündükleri zaman, bazılarımızı dürtmek gerekir.

Dr. N: Peki sen yeryüzüne dönmeye hazır olduğunu düşünüyor musun?

D: Evet, öyle düşünüyorum... Bunun için hazırlık yaptım. Fakat tamamlanmayı bitirene kadar çalışmalarım dünya yılıyla çok uzun zaman alacak. Bu da bir bakıma bunaltıcı.

Dr. N: Ve sence bedenlenmelerinin sonuna yaklaştığın zaman da hala yeryüzüne mi gidiyor olacaksın?

D: (uzun bir ara) Ah... belki hayır... yeryüzünden başka bir dünya da var... ama üstündeki kişiler yeryüzünden.

Dr. N: Bunun anlamı nedir?

D: Daha az kişinin olduğu bir yeryüzü... daha az kalabalık... benim için çok açık değil.

Dr. N: Sana göre ileride nerede olacaksın?

D: Başka bir yerde bir kolonizasyon olduğu izlenimi alıyorum... benim için açık değil.

Not: Geçmiş hayatlara geri gitmenin (regresyon) karşıtı ilerdeki hayata doğru gitmektir (progresyon) ki bazı deneklerin gelecek zamandan tam olmayan bazı sahneler yakalamalarını olanaklı kılar. Örneğin bazı kişiler bana yirmi ikinci yüzyılın sonuna kadar, kısmen topraktaki ve atmosferdeki değişimlere bağılı olarak, dünya nüfusunun büyük ölçüde azalacağını söylemişlerdir. Ayrıca kişilerin garip görünüslü kubbeli binalarda yaşadığını görmektedirler. Gelecekle ilgili ayrıntılar daima oldukça sınırlıdır ve bunun karmik sınırlamalardan kaynaklanan hafıza kaybına bağılı olduğundan kuşkulaniyorum. Bir sonraki vakada bu konuya biraz daha gireceğiz.

Dr. N: Öğretmenlerin ruh dünyasından ayrılacak kişileri dürtmesinden söz etmiştin. Yine buna dönelim. Sen böyle yapmamalarını mı tercih ederdin?

D: Ee... Burada kalmak isterdim... fakat öğretmenler buralarda çok fazla oyalanmamızı istemezler, aksi takdirde buna alışkanlık kazanabiliriz.

Dr. N: Kalmakta ısrar edebilir misin?

D: ...Evet... öğretmenler kimseyi gitmeye mecbur etmezler çünkü çok naziktirler. (gülerek) Fakat eğer zamanı gelmişse... çeşitli yöntemlerle seni yüreklendireceklerdir.

Dr. N: Her ne sebeple olursa olsun bir daha yeryüzünde doğmayı istemeyen bir kişi tanıyor musun?

D: Evet, arkadaşım Mark. Artık katkıda bulunabileceği hiçbir şeye sahip olmadığını söylüyordu. Yeryüzündeki hayat onu bıktırmıştı ve geri gitmek istemiyordu.

Dr. N: Yaşadığı hayatların sayısı çok muydu?

D: Hayır, değildi aslında. Fakat bunlara iyi bir şekilde uyum sağlayamamıştı.

Dr. N: Bunun üzerine öğretmenler ne yaptılar? Ruh dün yasında kalmasına izin verildi mi?

D: (hatırlayarak) Hazır olduğumuza karar verilince yeniden doğmayı biz seçeriz. Kimse bizi bir şey yapmaya zorlamaz. Mark'a etrafındakilere faydalı olduğu gösterildi.

Dr. N: Sonra neler oldu?

D: Biraz daha... sistemin öğretisi aşılandıktan sonra... Mark yetenekleri hakkında yanıldığını idrak etti ve sonunda yeryüzüne geri döndü.

Dr. N: Sistemin öğretisinin aşılması! Bu bana baskı altında kalmayı çağırıştırıyor.

D: (bu düşüncemden rahatsızlık duyarak) Kesinlikle dediğin gibi değil! Mark'ın yalnızca cesareti kırılmıştı ve yoluna devam etmesi için güvene ihtiyacı vardı.

Not: Yerine yerleşmemiş ruhlarla ilgili 4. Bölümde Vaka 10 bizlere yeryüzünden çok fazla negatif enerjiyi bünyesine çeken ruhların “yeniden şekillendirildiğinden” bahsetmişti. Ayrıca Vaka 22 de bazı hasar görmüş ruhların bir restorasyona ihtiyacı olduğunu belirtmişti. Bunlar, Mark'ın yorgun ruhu için uygulanan temel düzenlemelerden çok daha öte değiştirmelerdir.

Dr. N: Madem ki rehberler sizi zorlamıyorlar, o halde bir ruh mutlak bir şekilde tekrar doğmayı reddedebilir miydi?

D: (ara) Evet... eğer bu kadar nefret ediyorsam, sanırım

burada kalabilir ve asla tekrar doğmayabilirdim. Fakat öğretmenler Mark'a bir beden içindeki hayatın yokluğunda öğretinin daha uzun süreceğini anlattılar. Eğer doğrudan deneyimi yitirirsen, çok şey kaçırsın.

Dr. N: Peki ya bunun tersine, bir ruhun diyelim ki zamansız bir ölümün hemen arkasından tekrar yeryüzüne geri dönmekte ısrar etmesine ne dersin?

D: Böylesini de gördüm. Tepkisel bir davranıştır ve bir süre sonra hafıſer. Öğretmenler, yeni bir bebek olarak bir yere geri dönmek için acele etmeyi istemenin ölüm sırasındaki koşulları değiştirmeyeceğini görmeni sağlarlar. Tabii aynı duruma bir yetişkin olarak doğabilseydin, işler değişirdi. Sonuçta herkes dinlenmek ve düşünmek gereğini idrak eder.

Dr. N: Peki, tekrardoğuş beklentisi hakkındaki final düşüncelerini aktar.

D: Beni heyecanlandırıyor. Fiziksel hayatlarım olmasaydı, tatmin olmazdım.

Dr. N: Yeni bir bedenlenmeye hazır olduğun zaman, ne yaparsın?

D: Özel bir yere giderim.

Bir varlık tekrar bedenlenmeye karar verdiği zaman, geri dönüş sürecindeki bir sonraki aşamada hayat seçimi yerine yönelilmektedir. Ruhlar yeni hayatlarında kim olacaklarına karar vermeden önce yeryüzüne ne zaman ve nereye gitmek istedikleriyle ilgili bir değerlendirme yaparlar. Bu ruhsal çalışma nedeniyle, hayat seçimi ve bedenin seçimiyle ilgili son kararı daha anlaşılır olması bakımından iki bölüme ayırdım.

Bedenlenmenin zamanının ve yerinin ve kim olmak istediğimizin seçilmesi, bütünüyle ayrı kararlar değildir. Bununla beraber ilk önce, gelecekteki zaman dilimlerindeki belli ortamların bize ne ölçüde uygun olabileceğini gözden geçirme fırsatını elde

etmekle işe başlarız. Sonra dikkatimizi bu bölgelerde yaşayan kişilere yöneltiriz. İlk başta bu prosedür biraz kafamı karıştırmıştı, fakat sonradan bir varlığın kronolojik zaman dilimi içindeki katılımcılardan olduğu kadar, kültürel şartlar ve olaylardan da büyük ölçüde etkilendiğini fark ettim.

Zamanla, bir bütün olarak, ruh dünyasının işlevselliğinin üniform olmadığına inandığım bir noktaya geldim. Tüm ruhsal bölgelerin yolculuk yapan ruhlar tarafından aynı eterik niteliklere sahip oldukları görülür, fakat uygulamalar farklıdır. Örnek olarak, giriş yapan ruhlara özgü oryantasyon yeriyle çıkış yapacaklara özgü hayat seçimi yeri karşılaştırılabilir. Her ikisi de aktarma durumundaki ruhlara yönelik hayat değerlendirmelerini içerir ve yeryüzünden sahneler de vardır, fakat benzerlik burada biter. Oryantasyon yerlerinin küçük, mahremiyet sağlayan, henüz gelmiş ruhu rahatlatacak şekilde tasarlanmış görüşme alanları oldukları söylenmektedir, ancak bu mekanda kendimizi savunma gibi bir mantal tavır içinde olabiliriz. Bunun nedeni, hayatta daha başarılı olabilirdik duygusudur. Ve bizimle doğrudan etkileşen bir rehber vardır.

Diğer yandan, hayat seçimi yerine girdiğimiz zaman umutla ve yüksek beklentilerle doluyuzdur. Burada ruhlar yeni hayat seçeneklerini değerlendirirken temelde yalnızdırlar ve rehberleri ortalıkta görünmez. Bu telaşlı, uyarıcı yerin diğer ruhsal inceleme alanlarından çok daha büyük olduğu tanımlanmaktadır. Deneklerim, bazı ruhsal konumları tanımlamakta zorlanmakla beraber, hayat seçimi yeri hakkında konuşmayı severler ve dikkat çekecek kadar benzer tanımlar verirler. Bu yerin ruhlara kendilerini gelecekte, değişik ortamlarda farklı roller oynarken görme olanağı sağlayan bir sinema salonuna benzediği anlatılmıştır. Çıkıştan önce ruhlar kendileri için bir senaryo seçmiş olacaktırlar. Yeni bir hayatın bizzat uygulanmasından önce, bir provasının yapıldığını gözünüzde canlandırın. Bu konuyla ilgili olarak, uygun kararları almada nasıl yardım gördüğünü yakinen bilen bir erkek denek seçtim.

- Vaka 25 -

Dr. N: Yeryüzüne geri gelmek kararını verdikten sonra, bir sonraki adımda neler olur?

D: Eğitimcim ve ben işleri tamamlama zamanının geldiği hakkında anlaştıktan sonra düşüncelerimizi yollarız...

Dr. N: Devam et.

D: Mesajlarım koordinatörler tarafından alınır.

Dr. N: Kimdir onlar? Bedenlenmeyle ilgili bütün düzenlemeleri eğitimci rehberin yürütmez mi?

D: Tam olarak değil. Koordinatörlerle konuşur ve Daire'deki hayat olasılıklarını önceden görmede bize fiilen yardımcı olanlar onlardır.

Dr. N: Daire nedir?

D: Gittiğim yer. Oraya Kader Dairesi deriz.

Dr. N: Ruh dünyasında ona benzer başka bir yer var mıdır?

D: (ara) Ee... sanırım onlardan çok sayıda olmalı, fakat onları görmem.

Dr. N: Tamam, şimdi üçe kadar saymamın ardından birlikte Daire'ye gidelim. Saymayı bitirdiğim zaman sen bu deneyimin bütün ayrıntılarını hatırlama kapasitesine sahip olacaksın. Gitmeye hazır mısın?

D: Evet.

Dr. N: *Bir, iki, üç!* Şimdi ruhun hayat seçimi yerine doğru gidiyor. Ne gördüğünü açıkla.

D: (uzun ara) Ben... Daire'ye doğru yüzüyorum... halka şeklinde... dev bir kabarcık gibi...

Dr. N: Devam et. Başka neler söyleyebilirsin?

D: Konsantre durumda bir enerji gücü var... ışık çok yoğun. İçeri doğru emiliyorum... bir huninin içinden geçerek... huni biraz daha karanlık.

Dr. N: Korkuyor musun?

D: Hmm... hayır, daha önce de burada bulunmuştum zaten. İlginç olacak. Beni bekleyenlerden dolayı heyecanlıyım.

Dr. N: Tamam, Daire'nin içine sürüklenirken ilk izlenimlerin neler?

D: (sesini alçaltarak) Ben... biraz çekiniyorum... fakat enerji beni gevşetiyor. Benimle ilgilenildiğine... özen gösterildiğine dair bir farkındalığım var... Kendimi yalnız hissetmiyorum... öğretmenimin varlığı da benimle beraber.

Dr. N: Her şeyi rapor etmeye devam et. Şimdi ne görüyorsun?

D: Daire kenarlarda ekranlarla çevrili, onlara bakıyorum.

Dr. N: Ekranlar duvarlarda mı?

D: Duvarlar onlardan oluşmuş gibi görünüyor, fakat gerçekte hiçbir şey katı değil... bütünüyle... esnek... ekranlar etrafımda bükülüyor... hareket ediyorlar...

Dr. N: Biraz daha ekranları anlat.

D: (gergin) Bir an için bir durağanlık oluyor... hep böyle... sonra sanki bir el bir film makinesine dokunuyor. Ekranlar görüntülerle canlanıyor ve renk de var... hareket de... ışık ve sesle dolu...

Dr. N: Rapor etmeye devam et. Ekranlara göre ruhun nerede bulunuyor?

D: Ortada salınarak her tarafımdaki hayat icralarını seyrediyorum... yerleri... kişileri... (kaygısızca) Bu şehri *taniyorum* !

Dr. N: Ne görüyorsun?

D: New York'u.

Dr. N: New York'u görmeyi sen mi istedin?

D: Oraya geri gideceğim hakkında konuşmuştuk... (kaptırarak) Aa... değişmiş... daha çok bina var... ve arabalar... her zamanki kadar gürültülü.

Dr. N: Birkaç dakika içinde yine New York'a geleceğiz.

Ama şu anda Daire'nin içinde senden ne beklenildiğini anlatmanı istiyorum.

D: Panoyu zihnimle işleme sokacağım.

Dr. N: Nedir o?

D: Ekranların önündeki bir tarama cihazı. Onu bir yığın ışık ve düğme olarak görüyorum. Sanki bir uçağın pilot kabini gibi.

Dr. N: Ve bu mekanik nesneleri ruhsal bir mekanda görüyorsun, öyle mi?

D: Kulağa uçuk geldiğini biliyorum, fakat sana ne yaptığımı açıklayabilmem için içimden bana ulaşan şey böyle.

Dr. N: İyi gidiyor, bunun için endişelenme. Sadece bana panoyla ne yapman gerektiğini anlat.

D: Tarayıcıyı zihnimle işleterek kontrolü sağlayanların ekranlardaki görüntüleri değiştirmesine yardım edeceğim.

Dr. N: Oo, yani sinemadaki bir görevli gibi bir film makinesi mi çalıştıracaksın?

D: (gülüyor) Film makinesi değil, tarayıcı. Her neyse, zaten onlar da film değil. New York sokaklarında yaşanan gerçek bir hayatı izliyorum. Zihnim, izlediğim sahnelerin ilerleyişini kontrol için tarayıcıya bağlanıyor.

Dr. N: Bu aygıtın bir bilgisayara benzediğini söyleyebilir misin?

D: Bir bakıma... bir izleme sistemine etki ediyor ve dönüştürüyor...

Dr. N: Neyi dönüştürüyor?

D: Komutlarımı... aksiyonun izini bulabilmem için bunlar panoya kaydediliyor.

Dr. N: Panonun önünde pozisyon al ve onu işletirken bir yandan da her şeyi açıklamaya devam et.

D: (ara) Kontrolü üstlendim. Bir dizi sahnedeki çeşitli noktalarla buluşan hatlar görüyorum... Şimdi hatların üzerin-

de yol olarak zamanın içinden geçiyorum ve ekranlardaki görüntülerin değişmesini izliyorum.

Dr. N: Ve sahneler sürekli etrafında hareket mi ediyor?

D: Evet, sonra sahnenin durmasını istediğimde hatların üzerindeki noktalarda ışık yanıyor.

Not: Yolculuk hatları terimini daha önce de, ruhun naklinin tanımlandığı başka ruhsal bölgelerde duymuştuk (bk. Vaka 14).

Dr. N: Bütün bunları neden yapıyorsun?

D: Tarıyorum. Durmalar hayatın yollarındaki başlıca dönüm noktaları... bu kapsamda önemli kararlar... olasılıklar... zaman içindeki alternatif seçeneklerin değerlendirilmesini gerektiren olaylar var.

Dr. N: Demek hatlar zaman ve uzay içindeki bir olaylar dizisinin içinden geçen yaya yollarını işaretliyor, öyle mi?

D: Evet, yol alış Daire'den kontrol ediliyor ve bana naklediliyor.

Dr. N: Yolda ilerlerken hayat sahnelerini sen mi yaratıyorsun?

D: Yo, hayır! Ben sadece onların hatların üzerindeki zamanda akışlarını kontrol ediyorum.

Dr. N: Hatlar hakkında başka ne söyleyebilirsin?

D: Enerji hatları... üzerinde işaret okları gibi öne, arkaya yürütebildiğim veya durdurabildiğim renkli ışık noktalarının bulunduğu yollardır.

Dr. N: Bir video kasetini, başlat, hızlı ileri, durdur ve geri sar düğmelerine basarak yürütebilmen gibi mi?

D: (gülerek) Öyle.

Dr. N: Tamam, yol boyunca giderek sahneleri tarıyorsun ve durmaya karar veriyorsun. Bundan sonra ne yaptığını anlat.

D: İçine girebilmek için sahneyi donduruyorum.

Dr. N: Ne? Yani senin de sahnenin bir parçası olduğunu mu söylüyorsun?

D: Evet, şimdi eyleme doğrudan giriyorum.

Dr. N: Nasıl bir yolla? Sahnedeki bir kişi mi oluyorsun, yoksa insanlar etrafta hareket ederken sen bir ruh olarak onların başlarının üzerinde mi dolanıyorsun?

D: Her ikisi de. Hem sahnedeki herhangi birisiyle hayatın nasıl olduğunu deneyimleyebilir, hem de bir gözlem noktasından onları seyredebilirim.

Dr. N: Nasıl oluyor da bir yandan Daire'den eylemi gözetlerken diğer yandan panodan ayrılıp yeryüzündeki bir sahnenin içine gidebiliyorsun.

D: Muhtemelen bunu anlamayacağını biliyorum ama bir parçam herhangi bir anda sahneyi tekrar başlatmak ve durdurmak için kumandada kalıyor.

Dr. N: Galiba anlıyorum. Enerjini bölebiliyor musun?

D: Evet ve geriye kendime düşünce yollayabiliyorum. Tabii kumandayı elinde tutanlar da sahnelerin içine girip çıkarken yardım ediyorlar.

Dr. N: O halde temel olarak yol alırken zamanı ileri geri hareket ettirebiliyor ve durdurabiliyorsun.

D: Evet... Daire'nin içindeyken.

Dr. N: Daire'nin dışındayken, ruh dünyasında zaman seninle eş zamanlı olarak var mıdır ya da ilerler mi?

D: Burada benimle eş zamanlı olarak vardır, ancak onun yeryüzündeki ilerleyişini de görebiliriz.

Dr. N: Öyle görünüyor ki ruhlar Kader Dairesi'nin içindeyken zamanı adeta bir alet gibi kullanmaktalar.

D: Ruhlar olarak biz zamanı kullanırız... sübjektif olarak. Şeyler ve olaylar etrafta dolanırlar... ve zaman içinde nesneler haline gelirler...fakat bizim için zaman bütündür.

Dr. N: Benim zaman yolcuğuyla ilgili paradoksum, olup bitecek şeyin zaten olup bitmiş olduğu, bu şekilde sen ge-

lecekteki hayat sahnelerinin içine girip çıkarken bir insanın içindeki kendi ruhunla bir araya gelebilmiş olman.

D: (esrarlı bir gülümsemeyle) Temas kurulduğu sırada bedene bağlı ruh bir anlığına askıya alınır. Oldukça kısa bir süredir. Zaman içinde yol alırken hayat devrelerine müdahale etmeyiz.

Dr. N: Peki sizin zaman içinde yol aldığınız sırada gerçekte geçmiş, şimdi ve gelecek birbirinden ayrı değilse, geleceği zaten görebiliyorken niçin seçenekleri düşünmek için sahneleri durduruyorsun?

D: Korkarım Daire'nin kontrolündeki zaman kullanımının asıl amacını anlamıyorsun. Hayat hala şartlara bağlıdır. İlerleyen zaman bizi sınamak için yaratılmıştır. Bize bir sahnenin bütün olası sonları gösterilmez. Hayatların bazı kısımları biçim için örtüktür.

Dr. N: Her şeyi göremediğinize göre, zaman, hayatlara bakılarak genel bir bilgi edinmenizi sağlayan bir ilave unsur olarak kullanılıyor, öyle mi?

D: Evet, çözüm bulma yeteneğimizi sınamamız için. Olayların zorluğu karşısında yeteneğimizi tahmin ederiz. Daire deneyerek seçim yapmamız için farklı deneyler kurar. Yeryüzünde onları çözümlemeye çalışırız.

Dr. N: Daire'de yeryüzünün dışındaki başka gezegenlerdeki hayatlara bakabilir miyiz?

D: Ben bakamam, çünkü ben yeryüzündeki zamanda yol almaya programlandım.

Dr. N: Ekranlardan, zamanın içinde sıçrayabiliyor olman bir topu hatırlatıyor.

D: (sırıtarak) Canlandırıcı olduğu kesin, fakat etrafta koşup oynayamayız; çünkü bir sonraki hayat için verilmesi gereken ciddi kararlar söz konusudur. Eğer bir hayatı iyi bir şekilde yürütemezsem, seçimlerimden kaynaklanan yanlışların sonuçlarına katlanmam gerekecektir.

Dr. N: Yaşamayı planladığın hayatın bir kısmını fiilen deneyimlemene rağmen nasıl olup da seçimlerinde birçok ciddi yanlışlar yapabileceğini hala anlayabilmiş değilim.

D: Hayat ortamları hakkındaki seçeneklerim sınırsız değildir. Söylediğim gibi, muhtemelen zamanın bir kesitindeki bir sahnenin tamamını görmeyi başaramam. Sana gösteremediklerinden dolayı da bütün beden seçenekleri bir risk taşır.

Dr. N: Eğer bir kişinin kaderi tam olarak önceden kararlaştırılmamışsa, senin de anlattığın gibi, niçin bu yere Kader Dairesi diyorsun?

D: Oo, kader vardır, tamam. Hayat devreleri yerli yerindedir. Sadece pek çok alternatif vardır ve bunlar net değildir.

Deneklerimi hayat seçimlerinin yapıldığı uzamsal alana götürdüğüm zaman orada geçmiş, şimdi ve geleceği içeren bir zaman çemberi görürler, tıpkı bu vakadaki Daire gibi. Çemberin içindeyken ruhsal *Şimdiki* zamandan ayrıldıklarını duyan ruhlar gözlem yaptıkları turlar sırasında belli ki ileriye ve geriye yankılanan dalgalar üzerinde dönmektedirler. Zamanın tüm yönleri onlara gelgit yapan, tekrar meydana gelen realiteler olarak sunulur. Paralel realiteler üst üste geldiğinden dolayı onlar da fiziksel hayatlar için olasılıklar olarak görülebilir, özellikle daha deneyimli ruhlar tarafından.

Deneklerimin bu koşullar altında, bilginin çok olduğu ruhsal bir ortamın bir parçası olmalarına rağmen geleceği niçin tam olarak göremedikleri aklımı kurcalıyordu. Bunu çözmeye çalışarak, ruh dünyasının her bireyin ilgilerini koruyacak şekilde tasarlandığı sonucuna ulaştım. Benim birlikte çalıştığım kişiler genelde hala bedenlenmekte olan daha genç ruhlardır. Geleceğin içindeki anlamlı olayları net olarak görmeyebilirler, çünkü bu ruhlar mevcut ihtimallerden uzaklaştıkça olası alternatif realitelere rastlama oranı o derecede yükselir ve bu da imgelerini gölgeler.

Uzak bir geçmiş için ise aynı özellikler geçerliliğini korumakla beraber bir istisnası vardır. Bir ruhun kendi geçmiş hayatları daha kolay tanınmaktadır. Bunun nedeni, bu ruhun deneyimi için yalnızca bir realitenin, belirli bir yol izleyen eylemle beraber önceden sağlamlaşmış olması ve dolayısıyla hafızaya silinmez biçimde kazınmış olmasıdır.

5. Bölümde Vaka 13, yeni bir hayata geldiğimiz zaman geçmiş hayat deneyimlerinin halihazırdaki kendimizi keşfetme gayretlerinin önüne geçmemesi için hafıza kaybının nasıl bünyemize katıldığını gösteriyordu. Aynı şart gelecekteki hayatları inceleyen ruhlar için de geçerlidir. Nedenini bilmeksizin çoğu kişi hayatlarının bir planı olduğuna inanır. Ve çok da doğrudur. Hafıza kaybı, bu planın tam ve bilinçli bilgisine sahip olmamızı engellediği halde, bilinçaltı zihin her hayatın genel bir kopyasına ait ruhsal anıların anahtarını elinde tutar. Hayat seçimi vasıtası, ruhlara ana yol için alternatif olabilecek rotaları gördükleri bir çeşit zaman makinesi temin eder. Ruh olarak bu yollar bize tam anlamıyla gösterilmese bile, yeryüzünün yol haritasının bir kısmını beraberimizde götürürüz. Bir seferinde bir denek bana şöyle demişti, "Ne zaman hayatta ne yapacağım hakkında kafam karışsa, sakin bir şekilde oturur ve nerede olduğumu düşünürüm, sonra da bunu, gelecekte nerede olmak isteyebileceğimle karşılaştırırım. Hangi adımı atacağım ile ilgili cevap öylesine içimden gelir."

Hayat yolu üzerinde başımıza gelen şeyleri "Tanrı'nın eylemleri" olarak kabul etmek, ömrümüzü ruhsal bir determinizme hapsederek geçirmemiz ve değiştirilemez bir kadere teslim olmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez. Eğer her şey önceden kararlaştırılmış olsaydı, çaba göstermemizin bir anlamı olmazdı ve bu adil de olmazdı. Zorluklarla karşılaştığımız zaman, bundan amaçlanan kaderci bir tavırla oturmamız ve yerinde değişikliklerle durumu düzeltmek için mücadele etmememiz değildir. Hayatta hepimiz risk içeren değişim fırsatları deneyimleriz.

Bu vesileler uygun olmayan zamanlarda gelebilir. Eylemlerimiz etkin olmayabilir, fakat o zorluk bizim için oradadır. Tekrardoğuşun amacı özgür iradeyi kullanıma sokmaktır. Bu beceri olmaksızın, hepimiz gerçekten yetersiz varlıklar olurduk.

Dolayısıyla karmik kader hiçbir şekilde kontrol edemeyeceğimiz olayların pençesine düştüğümüz manasına gelmez. Bu aynı zamanda karmik derslerimiz ve sorumluluklarımız olduğu anlamına gelir. Eylemlerimiz için neden ve sonuç yasası her zaman yürürlüktedir ki incelediğimiz vakanın kendisine uygun olmayan bir hayat seçmek suretiyle yanlışlık yapmak istememesinin nedeni de budur. Şunu çok iyi bir şekilde anlamamız gerekmektedir ki, hayatta ne yaşarsak yaşayalım, mutluluğumuz veya ıstırabımız, Tanrı'nın, rehberlerimizin veya hayat seçimi koordinatörlerinin bizi ödüllendirmesinin ya da cezalandırmasının sonucu ortaya çıkmaz.

Vaka 25 ile söyleşimizin sonuna yaklaşırken, okur bu bireyin bir sonraki hayatına yönelik müzikal hedeflerini benliğe hizmet gibi düşünebilir. Kuşkusuz hayranlık duyulan bir yetenek olmak arzusunda bireysel telafi öğeleri vardır ki daha ilerlemiş bir ruhta bu daha az göze çarpar. Ancak, bu ruhun kendisinden çok şey vermek istediği de görülecektir.

Dr. N: Şimdi New York City'de gördüğün sahneler hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Daire'ye gelmeden önce, coğrafyaya dayanan tercihlerle ilgili herhangi bir hazırlığın var mıydı?

D: Eh, bir miktar. Eğitimcimle New York'taki son hayatımda genç öldüğüm noktası üzerinde konuşmuştuk. Tekrar bu dinamik şehre gitmek ve müzik eğitimi almak istiyordum.

Dr. N: Eğitimcinle başka ruhlarla ilgili olarak da konuştun mu? Seninle birlikte bedenlenmek isteyebilecek arkadaşlarının hakkında?

D: Tabii, bu da konuşmanın bir parçası. Kimilerimiz yeni hayat hazırlığına hangi ortamın amaçlanan hedefler için daha uygun olacağına karar vererek başlar. Ben yine öldürüldüğüm yerde başlamak istediğimi belirttim. Eğitimcim ve arkadaşlarım kendi önerilerini söylediler.

Not: Bu denek son hayatında Amerika'ya bir Rus göçmeni olarak gelmişti. New York'taki bir demir yolu inşaatı kazasında 1898'de, yirmi iki yaşındayken ölmüştü. Aynı şehre tekrardoğuştan 1937'de gerçekleşmişti.

Dr. N: Ne gibi öneriler?

D: Klasik müzik piyanisti olmayı istemem üzerinde konuştuk. Fazladan birkaç kuruş için akordiyon çaldım, bilirsin, özel yemeklerde, düğünlerde filan... bu tip bir şeydi.

Dr. N: Ve bu deneyim senin piyanoya olan ilgini motive mi ediyor?

D: Evet. New York caddelerinde buz dağıtımı yaptığımız sırada, konser salonunun önünden geçerdik. Bir gün müzik eğitimi almak ve bu büyük şehirde isim yapmak en büyük emelimdi. Ölmeden önce zar zor bir başlangıç yapmışım.

Dr. N: Daire'yi son ziyaretinde New York'taki genç bir adam olarak ölmeni gördün mü?

D: (mahzun) Evet... ve bunu... hayatın bir şartı olarak kabul ettim. İyi bir hayattı... sadece kısaydı. Şimdi daha iyi bir başlangıç yapmak ve müzikte isim yapmak istiyorum.

Dr. N: Yeryüzünde herhangi bir yere gitmeyi isteyebilir miydin?

D: Hmm... yeterince açık. Eğer tercihlerimiz varsa, bunlar eldekilerle karşılaştırılır.

Dr. N: Yani eldeki bedenlerle mi?

D: Evet, belli yerdekilerle.

Dr. N: Müzikte daha iyi bir başlangıç yapmayı istediğini

söylüyorsun, sanırım New York'a geri dönmek istemenin bir diğer nedeni de bu.

D: Bu şehir bana piyano çalışma isteğimi en iyi şekilde gerçekleştirme olanağını tanıyor. Müzik okulları bulunan, büyük, kozmopolitan bir şehir istedim.

Dr. N: Paris gibi bir şehrin sakıncası nedir?

D: Paris'te bir beden teklifi almadım.

Dr. N: Hayat seçimi seçeneklerinde aydınlanmak istiyorum. Daire'nin içinde hayat sahnelerini önceden seyrettiğin zaman, esas olarak kişilere mi mekanlara mı bakıyorsun?

D: Mekanlarla başlarız.

Dr. N: Tamam ve o halde şu anda New York City'nin caddelerine bakıyorsun.

D: Öyle ve bu harika, çünkü bakmaktan fazlasını yapıyorum. Etrafta dolaşırken restoranlardaki yemeklerin kokusunu alıyorum... arabaların kornalarını duyuyorum... Beşinci Caddedeki dükkanların önünden geçen kişileri izliyorum... bu şehri yeniden hissediyorum.

Dr. N: Bu noktada yoldan geçen kişilerin zihnine ulaşmış durumda mısın?

D: Hayır, daha değil.

Dr. N: Bunun ardından ne yapıyorsun?

D: Başka şehirlere gidiyorum.

Dr. N: Ya, ben beden seçeneklerinin yalnızca New York City ile sınırlı kalacağını sanmıştım.

D: Hayır, öyle demedim. Los Angeles, Buenos Aires veya Oslo'ya da gidebilirim.

Dr. N: Beşe kadar sayacağım ve beşe gelince bir yandan konuşurken bir yandan da sen bu şehirleri tarayacaksın... *bir... iki... üç... dört... beş! Ne yaptığını rapor et.*

D: Konser salonlarına ve müzik akademilerine gidiyor ve öğrencilerin pratik yapmasını izliyorum.

Dr. N: Bu öğrencilerin etrafında dolanırken çevreyi yalnız-

ca genel olarak mı gözlemliyorsun?

D: Daha fazlasını yapıyorum. Bazılarının kafasının içine giriyorum... müziği nasıl yorumladıklarını görmek için.

Dr. N: Kişilerin zihinsel süreçlerini incelemek için Daire gibi özel bir yerde bulunmana mı ihtiyaç var?

D: Geçmiş ve gelecek olaylar için var. Şu anda yeryüzünde bulunan birisiyle temasa geçmek ise herhangi bir yerde (ruh dünyasında) yapılabilir.

Dr. N: Ruhunun birisiyle temasa geçme tarzını tanımlayabilir misin?

D: (ara) Hafif... bir fırça darbesi gibi.

*Not:*Ruhlar, spiritüel ve maddesel dünyalar arasında, hepimizin de bireysel olarak deneyimlediği gibi, birbirlerine mesaj gönderme ve alma konusunda oldukça yeteneklidirler. Bununla beraber bu geçici bağlantılar çok çabuktur ve aynı şekilde çabucak kesilir. Bir varlığın bir hayat için bedene bağlanması daha zordur ve daha ileride 29. Vaka'da tanımlanacaktır.

Dr. N: Sen bu müstakbel yaşamlara bakarken yeryüzü hangi yılda.

D: (tereddüt ediyor) Şimdi... 1956'dayız ve gözlemlediğim kişilerin çoğu ilk gençlik yıllarında. Onları bu yılın öncesinde ve sonrasında araştıracağım... tabii Daire'nin olarak tanıdığı oranda.

Dr. N: O halde Daire sana fiilen göreceli yeryüzü zamanıyla henüz doğmamış olan çeşitli kişiler *olmak* olanağını mı veriyor?

D: Hı hı, uyup uymadığımı görmek, yeteneklerini ve anne babalarını araştırmak için... bu çeşit şeyler. (kararlı bir şekilde) New York'u istiyorum.

Dr. N: Diğer şehirlere de yeterince dikkatli baktığından emin misin?

D: (sabırsızca) Evet, bunu yaptım, fakat onları istemiyorum.

Dr. N: Bir dakika. Diyelim ki Oslo'daki bir müzik öğrencisini beğendin, fakat New York'ta yaşamayı istiyorsun, o zaman ne olur?

D: (gülerek) Aslına bakarsan Los Angeles'te çok şey vadeden bir kız var, fakat ben yine de New York'u istiyorum.

Dr. N: Tamam, şimdi ileri doğru gidelim. Daire'de geçirdiğin vakit sonuna yaklaşırken, bana olası hayat seçiminin ayrıntılarını ver.

D: Bir müzisyen olmak için New York'a gidiyorum. Hala birkaç kişi arasında bir kararsızlığım var, fakat sanırım (gülmeye son veriyor) çok yetenekli bir oğlanı seçeceğim. Bedeni son hayatımdaki kadar dayanıklı olmayacak, ama biraz paralı bir anne babaya sahip olacağım ve bu da bana durmadan pratik yapma avantajını sağlayacak.

Dr. N: Para önemli mi?

D: Kulağa açgözlü... bencilmişim gibi geldiğini biliyorum... fakat son hayatımda paradan eser yoktu. Eğer müziğin güzelliğini ifade etmek, kendime ve başkalarına haz vermeyi istiyorsam, uygun bir eğitime ve beni destekleyen ebeveynlere ihtiyacım var, aksi takdirde planım bir tarafa atılır... kendimi tanıyorum.

Dr. N: Eğer Daire'de sana sunulan seçenekleri beğenmediysen, daha başka yerlere de gitmeyi ve oradaki kişilere bakmayı talep edebilir misin?

D: Buna gerek yok, en azından benim için. Elime yeterince teklif verildi.

Dr. N: Biraz daha açık konuşayım. Eğer yalnızca sana Daire'de gösterilen seçenekler arasından bir hayat seçmen gerekiyorsa, koordinatörlerin sana bir oyun oynamadığını nereden biliyorsun? Seni belli seçimler yapmaya programlıyor olamazlar mı?

D: (ara) Daire'ye gidip gelerek geçirdiğim bütün o zama-

nı düşünecek olursak, söylediğin gibi olacağını sanmam. Zihnimizde yaşamak istediğimiz hayat tipine karar vermediğimiz sürece bir yere gitmeyiz ve ben her zaman kendi fikirlerime dayanan ilginç seçeneklere sahip oldum.

Dr. N: Peki, Daire’de yaşamları gözden geçirmeyi tamamen bitirdikten sonra neler olup bitiyor?

D: Kumandadakiler... gösterilenleri tatmin edici bulup bulmadığımı anlamak için zihnime giriyorlar.

Dr. N: Her zaman aynı varlıklar mıdır?

D: Öyle zannediyorum... benim hatırlayabildiğim kadarıyla öyle.

Dr. N: Daire’den ayrılmadan önce bir karara varman için sana baskı yapıyor mu?

D: Hiçbir şekilde. Dışarı yüzüyorum ve karar vermeden önce bir de onlarla konuşmak üzere arkadaşlarımla araya karışıyorum.

Kuşkusuz Daire gibi tiyatrolar bizim gezegenimizi seyretmekle sınırlı değildir. Yeryüzüne doğan bazı ruhların aynı şekilde başka dünyalarda da bedenlenmekten hoşnut olduklarını göstermiştim. 10. Bölümde ruh dünyası içindeki dönüştürme uzayının ruhların aydınlanmak ve kısa vadeli yaratıcılık için her çeşit biçim ve formla deney yapmalarına nasıl olanak tanıdığını açıklamıştım. Buna karşılık deneklerim evrenimizde ve başka boyutlarda fiilen bedenlenme için grup merkezlerinin yakınında hazır bekleyen uzay-zaman tünelleri veya kanalları bulunduğunu anlatmaktadırlar (Daha sonra Vaka 29 tekrardoğuştta bunların içinden nasıl geçildiğini tanımlayacaktır).

Kişiler bu kapıların geçişe yönelik büyük kemerli yollardan oluşan bir hat şeklinde temsil edildiğini söylerler. Bir kadın şöyle bir tanım veriyordu, “Bu kapıları açık veya koyu renkte uzay boşlukları olarak görürüz. Benim için daha açık renkli tüneller birbirleriyle daha çok etkileşim içindeki varlık toplumlarına işa-

ret eder. Daha koyu renkli alanlar çok daha fazla yalnız olacağım yoğunluğu düşük mantal toplumlara gider.” İkinciyle ilgili bir örnek vermesini istediğim zaman, ”Armth dünyasında biz pamuk helva yumaklarına benzeriz ve hiçbir şeyin katı olmadığı bu yerde gaz dalgaları üzerinde yol alırız. Birbirimizin çevresinde girdap yapmamız çok zevklidir.” demişti. Daha açık renkte bir girişe girmeyi tanımlayan bir denek ise şöyle söylüyordu, ”Bazen insan bedenlenmelerimin arasında ruh gruplarıyla Jesta ateş dünyasına giderim. Bu volkanik atmosferde zeki alev molekülleri olmanın fiziksel ve duygusal uyartısını deneyimleyebiliriz. Şimdi yeryüzünde niçin 38 derecenin üstünde yerlerde olmayı sevdiğimi biliyorum.”

Bir ruhun fizik dünyaya demir atması önemlidir. Vaka 25 yer seçeneklerini dört şehirle sınırladığını anlatmıştır. Ruhların yeni bir hayatın öncesinde gözden geçirdikleri sahne sayısı elbette ki her ziyaret için farklıdır. Bireysel hayat sunumları seçicidir ki bu da bana başka ruhsal varlıkların sunum öncesinde bizim yararımıza aktif olarak mekan sahnelerini ayarlamak üzerinde çalıştıklarını işaret etmektedir. Hayat seçimi alanında varlıklara yardım eden uzman ruhların sayısının hiçbir zaman fazla olmadığı görülür. Deneklerime oldukça belirsiz hayaller olarak görünmelerine rağmen çoğu Yaşlılar Heyeti’nin ve bireysel rehberlerin bu kapsamda yer aldıkları inancındadır.

İnsanın geçmişinin erken dönemlerinde, dünyamızın nüfusunun fazla olmadığı zamanlarda deneklerim daima seyrek yerleşimlerde dünyaya geldikleri hayatlar hatırlarlar. Zamanla, köylerin ve kadim uygarlıkların daha büyük yerleşim merkezlerinin ortaya çıkmasıyla, vakalarını aynı bölgelere geri döndüklerini rapor ederler. Yine halkların yeni topraklarda kolonileştikleri büyük göç zamanlarında, özellikle son dört yüz yılda hayat seçimleri coğrafi bir dağınıklık gösterir. Nüfusun aşırı kalabalıklaştığı bu yüzyılımızda ise daha fazla sayıda ruh önceden yaşadıkları yerlerde yaşamayı seçmektedirler.

Günümüzdeki bu eğilim ruhların aynı ülkelere geri dönmeyi ırksal nedenlerden dolayı istedikleri anlamına mı gelmektedir? Ruhlar etnik ayrımcılığa veya milliyetçiliğe dayanan hayat seçimlerine eğilimli değildirler. İnsan ayrımcılığının eseri olan böyle kavramlar çocuklukta öğretilir. Bir ruhun seçiminde kültürün rahatlatıcı tanındıklığının dışında (ki ırksal eğilimden farklıdır), birçok ruhun çöllere, dağlara veya denizlere duyduğu yakınlık ve çekim faktörünü de dikkate almamız gerekir. Ayrıca ruhların şehirde veya kırsal kesimde yaşamayla ilgili tercihleri de vardır.

Ruhlar geçmiş hayatlarında sahip oldukları aynı aileyle yeni bir hayat istedikleri için mi aynı coğrafi alanlara çekilirler? Belli kültürlerin, örneğin Amerika yerlilerinin geleneğine göre ruhlar kan bağı taşıdıkları ailenin dışına çıkmazlar. Ölen bir adamın kendi doğmamış torununda geri gelmesi beklenir. Benim çalışmamda ise ruhların geçmiş hayatlarının genetik seçimlerini yinellediğini hemen hiç görmedim çünkü bu gelişimi ve olanakları engellerdi.

Arada bir, olağandışı karmik koşullar altında, bir ruhun önceki hayatındaki bir akrabasının bedeninde yeryüzüne geri döndüğünü duyduğum olur. Örneğin birbirlerine çok yakın olan bir kız ve erkek kardeşten biri, genç yaşta aniden ölmüşse, ölmüş olanın ruhu önemli bir ödevi bitirmek üzere bu kopmuş hayat bağlantısını onarmak için hayatta kalan kardeşin çocuğu olarak bedenlenmeyi isteyebilir.

Gözlemlerimde daha yaygın olan karşılaştığım bir durum ise doğduktan hemen sonra ölen bebeklerin ruhlarının, aynı anne babaya bir sonraki bebeğin ruhu olarak geri dönmeleridir. Bu planlar, trajik aile olaylarında yer alan ruhlar tarafından peşinen yapılır. Dolambaçlı bir şekilde karmik özelliklerle ilgileri vardır. Yakın zamanda incelediğim bir vakada deneğim son hayatında doğuştan fiziki bir eksiklik nedeniyle çok geçmeden ölmüştü. “Henüz birkaç günlük bir bebekken hayatının sona ermesindeki amaç neydi?” diye sordum. Yanıtı şu oldu: “Bu benimle değil, an-

nemle babamın alması gereken bir dersle ilgiliydi ve bu nedenle onlar için bir doldurucu olmayı seçtim.” Ruhlar kendi konuları üzerinde çalışmaktan çok bir başka kişiye yardım maksadıyla kısa bir süre için geri döndüklerinde, zamanın azlığı nedeniyle bazıları buna “doldurucu hayat” der. Bu vakada ebeveynler daha önceki bir hayatta birlikte oldukları sırada çocuklarına zararları dokunmuş ve sonunda onun ölümüne neden olmuşlardı. Deneğimin son hayatında sevecen bir çift olmalarına rağmen, aşırı istedikleri bir çocuğun onlardan alınmasının kederini deneyimlemeye ihtiyaçları vardı. Bu korkunç kaybın verdiği acıyı deneyimleme bu anne babanın ruhlarına kan bağına haşın davranmanın sonuçlarıyla ilgili daha derin bir içgörü kazandırmıştı. Vaka 27’de bu temanın bir örneğini göreceğiz.

Ruhların gelecek yaşamlardaki ölümlemlerini görmeleri rutin değildir. Eğer prematüre bir ölümle son bulacak bir hayat seçiyorlarsa, seçim yerinde onu çoğunlukla görürler. Ruhların ani ölümcül hastalıklara yaklanacak, birisi tarafından öldürülecek veya bir afette daha birçok kişiyle birlikte aniden hayatlarını kaybedecek bedenler için temelde önceden *gönüllü olduklarını* bulguladım. Bu trajedileri yaşayan varlıklar, keyfi bir Tanrı’nın başka bir tarafa baktığı sırada, yanlış yerde yanlış zamanda yakalanmış değillerdir. Her ruhun ortak olduğu olayları seçmesinin ardında onu tahrik eden bir neden vardır. Bir denek Kızılderili bir oğlan çocuğu olarak yaşadığı son hayatının yedi yaşında sona ermesinin önceden planlandığını anlatmıştı. “Bir çırpıda alçakgönüllülük dersi alabileceğim bir hayat arıyordum ve kötü davranılan, açlıktan kıvranan bu melezin hayatı yeterliydi.” diye açıklamıştı.

Bir varlığın dehşet dolu bir hayata gönüllü olarak talip olmasıyla ilgili bir diğer, daha vurgulu örnek son hayatında (ruh grubundan üç kişiyle beraber) Yahudi kadınları olarak bedenlenmeyi seçen ve 1941’de Münih’ten alınıp Dachau’daki bir ölüm kampına gönderilen bir deneğime aittir. Üçü birden aynı barakalara verilmiş (ki bu da önceden düzenlenmişti) ve deneğim

çocukları rahatlatmaya ve hayatta kalmalarına yardım ettiği bu yerde 1943'de 18 yaşındayken ölmüştü. Misyonunu cesaretle tamamlamıştı.

Olaylar, ırk, kültür ve coğrafi konum çoğu zaman seçim sürecinde birinci planda yer alıyormuş gibi görünmesine rağmen, bunlar ruhun bir sonraki hayatındaki en önemli tercihler değildir. Tüm diğer değerlendirmeler bir yana, bedenlenme ruhun spesifik bir beden için, belirli bir insan varlığının beynini kullanmak suretiyle ne öğrenebileceği hakkındaki her anlamda önemli kararı almasıyla gerçekleşir. Bir sonraki bölüm, ruhların beden seçimlerini niçin çeşitli biyolojik ve psikolojik nedenlere dayandırdıklarının analizine ayrılmıştır.

Yeni Bir Beden Seçme

Seçimlerin gerçekleştiği yerde, ruhlarımız, aynı zaman periyodu içinde yaşayan birden fazla insanın ömür süresini gözden geçirirler. Bu alandan ayrılırken çoğunlukla ruhsal faaliyetimiz için sunulan adaylardan birini gözümüze kestirmiş olarak ayrılırız. Ancak yine de ruhsal danışmanlarımız bize, son kararımızı vermeden önce, görmüş olduğumuz gelecek hakkında enine boyuna düşünme fırsatı tanır. Bu bölüm, bu kararı vermemizde rol oynayan birçok öğeye ayrılmıştır.

Beden alternatifiyle ilgili değerlendirmelerimiz gerçekte hayat seçimi yerine gitmemizden önce başlar. Ruhlar bunu yeryüzünün farklı kültürel ortamlarındaki belirli kişileri izlemeye yeterince hazırlıklı olmak için yaparlar. Benim hissettiğim kada rıyla seyirci odasını ayarlayan varlıklar, zihnimizdeki bu düşünceler nedeniyle bize ne göstereceklerini peşinen bilirler. Bir sonraki hayatta bize hizmet edecek doğru bedeni seçme işlemi büyük bir dikkatle yürütülmelidir. Önce de söylediğim gibi, rehberlerimiz ve emsal grup üyelerimiz de hayat seçimi yerini ziyaret etmemizin öncesinde ve sonrasında bu değerlendirme sürecinin bir parçasını oluştururlar.

Deneklerimin yeni bir beden seçmeyle ilgili tüm hazırlıkları tanımlamalarını dinlerken, bu anlatılar sürekli olarak ruhsal zamanın akışkanlığını çağırıştırır... Öğretmenlerimiz ruhlara bitirilmemiş ders planları üzerinde çalışma yapmaları için insanın kullanışlılığını ölçme olanağı sağlayan göreceli gelecek zamanı kullanırlar. Bir sonraki hayat hakkında verilen kopyalar, ruh zihninin hazırlandığı zorluk derecesi bakımından çeşitlilik gösterir.

Eğer kolay, içrek manada az ilerleme gösterdiğimiz bir hayattan henüz çıkmışsak, ruhumuz bir sonraki devrede kalp kırıklığı ve belki de bir trajediyle yüz yüze gelmeyi isteyebilir. Mücadelesiz bir hayatta pürüzsüz yaşayan bir kişinin öğrenim hedeflerini yakalamak için bir sonrakinde omuzlarına bir sürü yük aldığını görmek benim için sıra dışı değildir.

Biyolojik bir beyinle iç içe çalıştığı sırada ruh zihni yanılmazlıktan uzaktır. Hangi ruh düzeyinde olursak olalım, insan olmak demek hepimizin yaşantımız sırasında yanlışlar yapacağımız ve yolun ortasında bazı düzeltmeler yapmak zorunluluğuyla meşgul olacağımız anlamına gelir. Hangi bedeni seçersek seçelim, bu herkes için geçerli olacaktır.

Bir ruhun bir insan bebeğinin beyniyle birleşme kararındaki daha kompleks zihinsel etmenleri ele almadan önce, beden seçiminin fiziksel cephesiyle başlamak istiyorum. Ruhlarımızın dış görünüşümüzün nasıl olacağını peşinen bilmesine karşılık, Birleşik Devletler'de yapılan ulusal bir araştırma gerek erkek gerekse kadınların %90'ınının bedenlerinin fiziksel özelliklerinden memnun olmadığını göstermiştir. Bu, bilinçli hafıza kaybının etkisidir. Toplumun, ideal dış görünüşü klişeleştirmesi, büyük bir mutsuzluğa yol açmıştır. Ancak bu aynı zamanda ruhun ders planının da bir parçasıdır.

Kaç kere aynaya bakmış ve sormuşuzdur; "Gerçek ben bu muyum? Niçin dış görünüşüm böyle? Bana ait diyebileceğim bir bedende miyim?" Sahip olduğumuz beden tipi, hayatta yapabileceğimizi düşündüğümüz şeyleri yapmaktan alıkoyuyorsa, bu sorular özellikle acı verir. Bedenlerinin, doyum verici bir yaşam sürmelerini engellediğine inanarak bana gelen epey deneğim olmuştur.

Özürlü veya engelli pek çok kişi, eğer genetik bir yanlışlığa veya bedenlerine hasar veren bir kazaya kurban gitmeselerdi, yaşamlarını çok daha dolu yaşayacakları düşüncesindedirler. Kalpsizlik gibi gelebilir ama vakalarım, bedensel hasara sebebi-

yet veren gerçek kazaların, ruhların özgür iradesiyle gerçekleşmeyenlerinin tek tük olduğunu göstermiştir. Ruh olarak bedenlerimizi bir nedenden ötürü seçeriz. Hasarlı bir bedende yaşamak mutlaka bir kişinin incinmesinden sorumlu olduğumuz geçmiş bir hayat nedeniyle bir karmik bedel ödemesi içinde olduğumuz anlamına gelmez. Bir sonraki vakamın göstereceği gibi bir ruh hasarlı bir beden içindeyse, bu seçimin başka tipte bir dersin öğrenilmesiyle ilişkisi olabilir.

Fiziksel yetersizliğiyle başa çıkmaya çalışan özürlü bir kişinin sağlıklı bedenlere ve zihinlere sahip olanlarımızdan daha hızlı ilerleme olanağına sahip olup olmadığını ayırt etmek zordur. Bu bilgi öz keşif vasıtasıyla gelmelidir. Deneklerimin özgeçmiş incelemeleri fiziksel bir engelin üstesinden gelmek için gösterilmesi gereken çabanın ilerlemeyi hızlandırdığına beni ikna etmiştir. Toplum tarafından eksik olarak görülenlerimiz ayrımcılığa maruz kalmakta, bu da taşınılan yükü daha da ağırlaştırmaktadır. Fiziksel rahatsızlık ve hasar engellerini aşmak bizi üzerimize giydiğimiz ateşten gömleğe daha dayanıklı kılar.

Bedenlerimiz hayatta kendimiz için kurduğumuz deneyin önemli bir parçasını oluşturur. Bedenlerle ilgili özgür seçimlerimiz her insan varlığının miras aldığı tahmini 100.000 genden çok, fazlasıyla psikolojik nedenlere dayanır. Bununla beraber bu bölümün başlangıç vakasında niçin bazı ruhların büyük ölçüde fiziksel nedenlere dayanan ve işin içine ağır psikolojik meselelerin karışmadığı belli bedenler isteyebildiklerini göstereceğim. Bu vaka bir ruhun farklı fiziksel hayatlarda birbiriyle tezat oluşturan fiziksel bedenlere girme kararıyla ilgili planlamayı önümüze getirmektedir. Bu vakadan sonra ruhların beden seçimlerindeki diğer nedenleri inceleyeceğiz.

Vaka 26 uzun boylu, düzgün vücutlu, hayat boyu tekrarlayarak onu sıkıntıya sokan bacak ağrılarına rağmen spor yapmaktan hoşlanan bir kadındı. Söyleşimizin başında bu ağrının kalça kemiğinin orta kısmının altlarında, her iki bacaktaki şiddetli olma-

yan bir acı şeklinde hissedildiğini öğrendim. Yıllar boyu çeşitli doktorlara başvurmasına rağmen bacaklarında tıbbi bir sorun olduğuna dair bir veri bulunamamıştı. Bıktığı ve çare olabilecek herhangi bir şeyi denemeye razı olduğu halinden belliydi.

Doktorların bu rahatsızlığın muhtemelen psikosomatik olduğu sonucuna vardıklarını öğrenince, ağrının kökeninin eski bir hayatta bulunabileceğinden kuşkulandım. Problemin kaynağına gitmeden önce, beden seçimleri hakkındaki motivasyonlarından emin olmak için deneğimi birkaç geçmiş hayatta dolaştırmaya karar verdim. Bir insan bedeninde geçirdiği en mutlu hayatı anlatmasını istediğim zaman, M.S. 800'ler civarında Leth adlı bir Vikingin bedenindeki yaşamından söz etti. Leth'in "doğanın çocuğu" olduğunu ve Baltık Denizi yoluyla batı Rusya'ya yolculuk yaptığını anlattı.

Leth'in uzun, içi kürkle astarlanmış bir pelerin, vücuduna uyan, yumuşak hayvan derisinden bir pantolon ve iple bağlanan bot giydiği ve metalle çevrili bir başlık taktığı şeklinde bir portre çizdi. Bir balta ve ağır, geniş enli, savaşta kolayca kullanabileceği bir kılıç taşıyordu. Deneğim zihninde uyanan "omuzlarıma dö-külen kirli kıvrımsı-sarı saçlı" fevkalade düzgün yapılı savaşçının bedeninde olmaktan şaşkındı. Rahatlıkla 1.80'i aşan boyuyla ve müthiş kuvvetiyle zamanının devi olmalıydı ve kocaman bir göğsü, güçlü kol ve bacakları vardı. Çok dayanıklı bir adam olan Leth diğer Norveçlilerle beraber gemiyle uzun mesafeleri aşıyor, nehirlerde yelken açarak ve büyük, bakir ormanları yaya geçerek önüne çıkan yerleşimleri yağmalyordu. Leth bir köyü yağmalar-ken çıkan çarpışma sırasında öldürülmüştü.

- Vaka 26 -

Dr. N: Viking Leth olarak biraz önce hatırladığın hayatla ilgili en önemli şey neydi?

D: O muhteşem bedeni ve kaba fiziksel güç duygusunu

deneyimlemek. Yeryüzündeki tüm hayatlarımın hiçbirinde böyle bir bedene sahip olmamıştım. Korkusuzdum, çünkü bedenim yaralandığım zaman bile acıya tepki vermiyordu. Her bakımdan kusursuzdu. Asla hasta olmadım.

Dr. N: Leth'in hiç zihinsel bir sorun yaşadığı olur muydu? Bu hayatında herhangi bir duygusal hassasiyetin var mıydı?

D: (kahkahalarla gülerek) Şaka mı ediyorsun? Asla! Yalnızca günümü gün ediyordum. Bütün düşüncem dövüşmek, yağmalamak, yemek, içmek ve seks yapmaktı. Tüm duygularım fiziksel uğraşlara kanalize olmuştu. Ne beden ama!

Dr. N: Peki, şimdi Leth'in hayatını yaşamadan önce bu mükemmel bedeni seçme kararını analiz edelim. Ruh dünyasında seçimini yaptığın sırada bu bedeni iyi genetik deposundan sen mi istedin yoksa bu seçimi senin adına rehberin mi yaptı?

D: Bunu danışmanlar yapmaz.

Dr. N: O halde bu bedenin senin tarafından nasıl seçildiğini açıkla.

D: O sırada yeryüzünde bulunan en iyi fiziksel örneklerden birisini rica ettim ve bir olasılık olarak Leth teklif edildi.

Dr. N: Yalnızca tek bir seçeneğe mi sahiptin?

D: Hayır, o zamanda yaşayan kişilerden iki seçeneğim vardı.

Dr. N: Sana o zaman diliminde kullanman için sunulan beden seçeneklerinden hiçbirisini beğenmeseydin ne olurdu?

D: (düşünceli) Seçenek alternatifi daima hayatlarımda deneyimlemek istediklerimle uyuyor gibi görünüyor.

Dr. N: Senin düşüncene göre danışmanlar daha önceden senin için hangi beden seçiminin tam olarak doğru olduğunu bilirler mi, yoksa kapanın elinde kalan gelişigüzel bir beden seçimi torbaları mı var?

D: Burada hiçbir şey dikkatsiz yapılmaz. Danışmanlar her şeyi düzenlerler.

Dr. N: Acaba danışmanların arada bir karışıklık yaptıkları olur mu diye merak ediyorum. Yeni doğmuş bir sürü bebekle uğraşırken bir bebeğe iki ruh birden atadıkları ya da bir bebeğe ruh atamadıkları olur mu hiç?

D: (gülerek) Burası montaj bandı değil. Ne yaptıklarını bildiklerini söyledim sana. Böyle yanlışlıklar yapmazlar.

Dr. N: Sana inanıyorum. Şimdi seçeneklere dönersek, hayat seçimindeki yerini incelemen için iki beden yeterli miydi diye merak ediyorum.

D: Danışmanlarımız taleplerimiz hakkında kafa kafaya verdikten sonra artık çok sayıda seçeneğe ihtiyaç yoktur. İki beden seçeneği görüşüme sunulmadan önce zaten doğru beden boyutları, şekli ve istediğim cinsiyet hakkında fikrim vardı.

Dr. N: Oyunu Leth için kullanarak redettiğin diğer beden seçeneğin neydi?

D: (ara) Romalı bir asker... onun da aynı zaman dilimi içinde güçlü kuvvetli bir bedeni vardı.

Dr. N: İtalyan askeri olmanın ne sakıncası vardı?

D: Ben... devletin kontrolü altında olmak istemiyordum... (denek başını iki tarafa sallıyor) çok kısıtlayıcı...

Dr. N: Hatırladığım kadarıyla, dokuzuncu yüzyılda Avrupanın büyük bölümü Charlemagne'nin Kutsal Roma İmparatorluğu'nun hakimiyeti altındaydı.

D: İşte askerin hayatındaki sorun buydu. Bir Viking olarak hesap vereceğim kimse yoktu. Özgürdüm. İstilacı tayfamla beraber herhangi bir devletin kontrolü altında olmaksızın yabanıl arazide istediğim gibi dolaşıyordum.

Dr. N: O halde seçiminde özgürlüğün de mi önemi vardı?

D: Kesinlikle... hareket özgürlüğü... dövüşmenin şiddeti... gücümü kullanma ve engellenmeyen eylem. Denizde ve

ormanlarda hayat sağlam ve değişmezdi. Bunun zalim bir hayat olduğunu da biliyorum, ama o zaman merhametsiz bir zamandı. Kimseden daha iyi ya da daha kötü değildim. **Dr. N:** Ama kişilik gibi diğer dikkate alınan şeylere ne dersin?

D: Fiziksel olarak kendimi dolu dolu ifade edebildiğim sürece canımı sıkan bir şey yoktu.

Dr. N: Bir eşin, çocukların var mıydı?

D: (omuzlarını silkerek) Çok kısıtlayıcı. Ben hiçbir yerde durmazdım ki. Birçok kadını vardı, bazıları kendi isteğiyle bazıları değil... ve bu zevk fiziksel gücü ifade edişime katkıda bulunuyordu. Hiçbir şekilde bağlanmak istemiyordum.

Dr. N: Yani, Leth'in bedenini cinsel duygunun saf fiziksel bir uzantısı olduğu için mi tercih ettin?

D: Evet, tüm bedeni duyguları en tam haliyle deneyimlemek istiyordum, ötesi yoktu.

Deneğimin artık halihazırdaki problemi üzerinde çalışmaya hazır olduğunu hissediyordum. Onu süperbilinçlilikten çıkarıp bilinçaltı duruma getirdikten sonra direkt olarak bacak ağrısı çekmiş olabileceği bir hayata gitmesini istedim.

Kısa bir zamanda en son geçmiş hayatının içine daldı ve 1871'de New England'da yaşayan Ashley adında altı yaşında bir kız oldu. Ashley ağzına kadar dolu bir at arabasıyla yol alırken aniden kapıyı açmış ve arabanın altına yuvarlanmıştı. Parke taşlarıyla döşeli caddeye düştüğü sırada ağır yük tekerleklerinden birisi her iki dizinin üst tarafındaki aynı noktada bacaklarının üzerinden geçerek kemiklerini ezmişti. Deneğim nasıl düştüğünü tanımlarken bacaklarındaki şiddetli acıyı yeniden deneyimliyordu.

Yerel doktorların çabalarına ve kemikleri saran ince tahtaların uzun süreli kullanımına rağmen Ashley'in bacak kemikleri

iyileşmemiştir. Bir daha asla ayağa kalkamamış ve yürüyememiş, oldukça kısa hayatının geri kalan kısmında zayıf kan dolaşımı bacaklarında tekrarlayan şişmelere yol açmıştı. Ashley bir yazar ve zor durumdaki çocuklara özel ders vererek geçirdiği verimli bir dönemden sonra 1912’de ölmüştü. Ashley’in hayatının hikaye edilmesi sona erdiği zaman deneğimi ruh dünyasına geri döndürdüm.

Dr. N: Beden seçimleri tarihçende fiziksel olarak güçlü kuvvetli bir adam olmakla sakat bir kadın olmak arasında niçin bin yıl bekledin?

D: Tabii aradaki hayatlarda kim olduğum hakkındaki düşüncemi geliştirdim. Sakat olmayı entelektüel konsantrasyon kazanmak için seçtim.

Dr. N: Bunun için mi kemikleri kırık bir beden seçtin?

D: Evet, bak, yürüyemem beni okumaya ve daha çok irdelemeye itti. Zihnimi geliştirdim... ve zihnimi dinledim. Meramımı ifade etmeyi ve beceriyle yazmayı öğrendim çünkü ilgilim başka yerlere çekilmiyordu. Hep yataktaydım.

Dr. N: Ruhunun hem Ashley, hem Viking Leth’te özellikle belirgin olan bir niteliği var mıydı?

D: Kendimi ateşli bir şekilde ifade etmeyi isteyen tarafım her iki bedende de fark ediliyordu.

Dr. N: Şimdi Ashley’in hayatını seçme sürecindeki zamana dönmeni istiyorum. Bu belli hasar görmüş bedene nasıl karar verdin?

D: Amerika’nın yerine oturmuş bir bölgesinde bir aile seçtim. Kütüphaneleri olan bir yer ve sevecen bir ana baba tarafından bakılmak istiyordum ki kendimi bilgiye adanabileyim. Ara vermeksizin birçok mutsuz için yazdım ve iyi bir öğretmen oldum.

Dr. N: Ashley, senin bakımını üstlenen bu sevgi dolu aile için ne yaptın?

D: Her şey karşılıklıdır, çıkarlar ve sorumluluklar. Bu aileyi hayatları boyunca tümüyle onlara bağımlı olacak birisiyle sevgi yoğunluğunu yaşamaya ihtiyaçları olduğu için seçtim. Aile olarak birbirimize çok yakındık, çünkü ben doğmadan önce çok yalnızdılar. Geç doğmuştum ve tek çocuklarıydım. Evlenmeyecek ve evden ayrılarak yine onları yalnız bırakmayacak bir kız istiyorlardı.

Dr. N: O zaman bu bir alışveriş mi oluyor?

D: Kesinlikle öyle.

Dr. N: Şimdi bu kararı daha ileri doğru izleyelim ve hayat seçimi yerinde ruhunun Ashley'nin hayatını ilk defa gördüğü zamana dönelim. Araba kazasının ayrıntılarını o sırada görmüş müydün?

D: Tabii ki, fakat bu bir kaza değildi, olması düşünülmüştü.

Dr. N: Yeryüzüne geldikten sonra, düşmenden kim sorumluydu? Ruhsal zihnin mi, Ashley'nin biyolojik beyni mi?

D: Birlikte hareket ettik. O, araba kapısının sapıyla oynuyor olacaktı ve... ben bunu yararına çevirdim...

Dr. N: Hayat seçimi odasında, Ashley'nin düştüğü ve yaralandığı sahneyi gördüğün sırada ruhsal zihninden neler geçtiğini söyle.

D: Bu sakatlanmış bedeni nasıl iyi bir şekilde kullanıma sokabilirim diye düşünüyordum. Zarar görmüş başka beden seçeneklerim de vardı. Fakat bunu tercih ettim, çünkü çok fazla hareket etme kapasitesine sahip olmak istemiyordum.

Dr. N: Bu noktada neden-sonuç konusuna girmek istiyorum. Eğer Ashley hayatına seninle değil de başka bir ruhla başlasaydı, yine düşecek miydi?

D: (savunmacı) Birbirimize uygunduk...

Dr. N: Bu benim sorumu yanıtlamıyor.

D: (uzun ara) Bir ruh olarak benim bilgimin ötesinde güçler var. Ashley'i ilk defa gördüğüm zaman... onu benim

işe karışmadığım bir halde görebilmiştım... sağlıklı... daha yaşlı... başka bir hayat olasılığı...

Dr. N: Şimdi buradan bir yere geliyoruz. Sen, eğer Ashley hayatına başka bir ruh varlığı ile başlamış olsaydı hiç düşmeyebilirdi mi diyorsun?

D: Evet... bu da bir olasılık... diğer birçok olasılıktan biri... ayrıca daha az hasar görmüş olabilir, koltuk değnekleri ile yürüyor olabilirdi.

Dr. N: Peki, senin ruhun olmadan fiziksel olarak sağlıklı, mutlu yaşayan bir Ashley gördün mü?

D: Yetişkin bir kadın gördüm... bacakları normal... bir adamla mutsuz... ödüllendirmeyen bir hayata hapsolmuş olmanın bunaltısı... üzgün anne baba... fakat daha kolay. (sesi daha kesin çıkıyor) *Hayır!* Bu yol ikimiz için de iyi sonuç vermezdi, ben onun için en uygun ruhtum.

Dr. N: Ashley'nin ruhu olmayı seçtikten sonra, düşmeyi harekete geçiren birinci derecede sen miydin?

D: ...Her ikimiz de... o anda ikimiz birdik... o yaramazlık yapıyor, arabanın içinde zıplıyor, annesinin durmasını söylediği sırada kapının koluyla oynuyordu. O anda... ben de hazırdım o da hazırdı...

Dr. N: Peki, kaderin ne ölçüde değişmezdi? Ashley'nin ruhu olduktan sonra, arabadaki bu olaydan cayman herhangi bir şekilde mümkün müydü?

D: (ara) Düşmenin hemen öncesinde zihnimde bir şey çaktığını söyleyebilirim. Geri çekilebilir ve düşmeyebilirdim. Zihnimin içindeki bir ses dedi ki: "Bu bir fırsat, daha fazla bekleme, üzerine düşeni yap, bunu sen istedin, yapılacak en iyi şey bu."

Dr. N: Bu belli an önemli miydi?

D: Ashley'nin çok yaşlanmasını istemiyordum.

Dr. N: Ama ya bu çocuğun çektiği acı ve ağrılar...?

D: Korkunçtu, ilk beş haftadaki ıstırabı tahayyül edemezsin. Neredeyse ölüyordum, fakat bütün bunlara katlanmak sayesinde bir şeyler öğrendim ve şimdi Leth'in ağrısı idare etme kapasitesinin anılarının bana yardımcı olduğunu görüyorum.

Dr. N: Acının dayanılmaz olduğu anlarda iç zihnin hiç pişmanlık duydu mu?

D: Bu acının en kötü olduğu günlerde bilinçlilik ve bilinçsizlik arasında gidip gelirken zihnim güç kazanmaya başladı. Hasar almış bedenimi önemsemeyerek ağrısı daha iyi kontrol etmeye başladım... öyle yatıyordum... ve doktorlar da çaresizdi. Acıyı idare etmede geliştirdiğim beceriler daha sonra çalışmalarına konsantre olmak için kullanıldı ve danışmanım da, süptil yollarla bana yardım ediyordu.

Dr. N: O halde bu hayatta yürüyememekle çok şey kazandın.

D: Evet ve bir dinleyici ve düşünür oldum. Birçok kişiyle haberleştim ve ilham alarak yazmayı öğrendim. Çocuklara öğretme yeteneği kazandım ve içsel bir güç tarafından yönlendirildiğimi hissettim.

Dr. N: Ruh dünyasına döndükten sonra danışmanın başarılarından dolayı seninle gurur duyuyor muydu?

D: Çok, gerçi biraz fazla şımartıldığım da söylendi (gülerek), ama bu sakıncalı bir alışveriş değildi.

Dr. N: Leth'in güçlü ve Ashley'nin aciz bedeniyle deneyiminin günümüzde sana nasıl bir yardımı dokunuyor, yoksa bir önemleri yok mu?

D: Dersleri öğrenirken, zihin ve bedenin birliğinin gerektiğini takdir edebilmemin yararını her gün görüyorum.

Deneğimin bacaklarının kırıldığı cadde sahnesini yeniden yaşadığı sırada hassasiyeti giderici önlemleri devreye sokmuştum. Birlikte yürüttüğümüz seansın kapanışında, hafızasında bacak

ağrısını ortaya çıkaran programı bozdum. Daha sonra beni arayarak ağrılarının geçtiğini ve düzenli olarak tenis oynamanın tadını çıkardığını haber verdi.

Bu vakada sunduğum iki geçmiş hayat, epey farklı iki ortamda, ruhun eyleme dönüştüreceği büyük ölçüde fiziksel tercihlerine adanmıştı. Ruhlar kendilerini ifade etme arayışlarını karakterlerinin değişik yönlerini geliştirerek sürdürürler. Pek çok bedenin kullanımı vasıtasıyla hangi fiziksel veya zihinsel aletler kullanılırsa kullanılsın, karma yasaları hüküm sürecektir. Eğer ruh aşırı uçta bir seçeneği seçerse, gelişimin her yönde eşit olmasını sağlamak için, bu seçim karşıt bir seçenekle dengelenecektir. Leth ve Ashley'nin fiziksel hayatları fiziksel telafinin örnekleridir. Hindular zengin bir adamın er ya da geç ruhunu yeterince geliştirmek için bir dilenci olacağına inanırlar.

Farklı zorluklarla başa çıkarak ruhsal kimliğimiz güçlenir. Güç kelimesi yanlış anlaşılmamalıdır. Deneklerim gerçek hayat derslerinin, insan olmayı tanımak ve bununla uzlaşmak sayesinde öğrenildiğini söylerler. Birer kurban olarak bile bundan fayda sağlarız, çünkü o durumda hayatta ilerleme sağladığımızın gerçek göstergesi başarısızlığı ve ağır baskıyı nasıl cesaretle karşıladığımızdır. Bazen en önemli derslerden birisi geçmişini bırakmayı öğrenmektir.

Ruhlar çeşitli kültürel ortamlardaki bir yeryüzü bedeninin fiziksel niteliklerini titizlikle değerlendirmekle beraber, insan hayatının psikolojik yönlerine çok daha fazla dikkat ederler. Bu karar ruh için tüm seçim sürecinin en hayati bölümüdür. Hayat seçimi yerine girmeden önce, biyolojik bir hayat formunun nasıl işlev yapacağını etkileyen genetik ve çevre faktörleri üzerinde kafa yormak ruhun yararına olacaktır. Aktarılanlara göre bir ruhun ruhsal enerjisinin, onu misafir edecek insanın mizacı üzerinde, içe mi yoksa dışa mı dönük olacağı, rasyonalist mi, idealist mi ya da duygusal mı yoksa daha çok analizci mi olacağını etkileyebilecek bir tesiri vardır. Böyle değişkenler nedeniyle

ruhların önlerindeki hayatta onlara hangi tipte bedenlerin daha iyi hizmet edeceği üzerinde önceden düşünmelerine ihtiyaç vardır.

Toparlayabildiğim kadarıyla ruhların, bir sonraki hayat için tercih ettikleri belirli insan davranışlarıyla ilgili düşünceleri, hayat seçimi istasyonlarını işletmekle yükümlü rehberler ve üstatlar tarafından bilinmektedir. Öyle görünmektedir ki bazı varlıklar bu sorumluluğu diğerlerinden daha çok ciddiye alırlar. Ancak hayat öncesi seçim aşamasına giren bir ruh belirli bir bedenle nasıl uyum sağlayabileceği üzerinde ne kadar kafa yorarsa yorsun, sonuçta bu yalnızca düşündürmektir. Hayat seçimi yerine davet edildikleri zaman ise işin varsayımlarla ilgili kısmı biter. Artık ruhsal kimliklerini ölümlü bir varlıkla eşleştirmelidirler. Bir sonraki vakamın temelini, bir ruhun, psikolojik nedenlerden ötürü, aralarında binlerce yıl olan iki insan varlığıyla niçin birleştiği sorusu oluşturmaktadır.

Vaka 27, büyük bir giyim firmasının sahibi olan Steve adında Teksaslı, başarılı bir iş adamıdır. California'da tatildayken bir arkadaşının tavsiyesi üzerine görüşmeye gelmişti. Özgeçmişini alırken onun gergin ve hiper tetikte bir hali olduğunu fark ettim. Parmakları anahtarlığının zinciriyle oynarken çevresine kaygılı bakışlar fırlatıyordu. Ona ipnoz yönteminden tedirgin olup olmadığını sordum. "Hayır, ortaya çıkaracaklarından daha çok korkuyorum," cevabını verdi.

Bu denek, işçilerinin çok şey istediğinden, sadık olmadıklarından ve bir sürü personelin şikayetlerinin dayanılmaz bir hal aldığından dert yanıyordu. Bunun için bulduğu çözüm, disiplini artırmak ve kişileri işten çıkartmaktı. İki başarısız evlilik geçirdiğini ve yemek masasında içmeyi seven bir alkolik olduğunu öğrendim. Yakın zamanda bir alkolü bırakma programına katıldığını, fakat yarıda bıraktığını söyledi çünkü "kendisini çok eleştiriyorlardı."

Konuşma ilerledikçe Steve, annesinin onu birkaç aylıkken Teksas'taki bir kilisenin basamaklarına bırakarak ortadan kaybolduğunu açıkladı. Yetimhanedeki birkaç yalnız ve mutsuz geçen yıldan sonra, yaşlıca bir çift tarafından evlat edinilmişti. Onların neredeyse yaptığı hiçbir şeyi uygun bulmayacak kadar katı disiplinci olduklarını ekledi. İlk gençlik yıllarında evi terk eden Steve'in başı yasayla birçok kere derde girmiş ve bir kere de intihar girişiminde bulunmuştu.

Bu deneğimin kişiliğinin fazla iddialı olduğunu ve otoriteye güvenle bakmadığını bulguladım. Öfkesinin kökleri yalıtılmışlık ve terk edilmişlik duygularına uzanıyordu. Steve hayatının kontrolünü yitirmeye başladığını hissettiğini ve "gerçek benini bulmak için" her şeyi denemeye razı olduğunu söyledi. Daha sonra danışmanlığı pekiştirmek üzere kendi yaşadığı şehirdeki bir terapistte görünmeyi düşünmesi şartıyla bilinçaltı zihnini kısa vadede keşfetmeyi kabul ettim.

Bu vaka ilerledikçe, Steve'in ruhunun bir insan bedenindeki fiziksel hayata cevap verdiği sırada kimliğini nasıl koruduğunu göreceğiz. İpnozda deneklerim beden seçimiyle ilgili tarihsel nedenlerini tartışırken bu ortaklığın yoğunluğu artmış durumdadır. Bu vakayı kullanmamın bir nedeni kimliğimizi keşfetmekte önümüze dikilen bir engeli ortaya koymaktır: çocukluk travması. Erken dönemde kişilik bozuklukları geliştiren kişilerle birleşen ruhlar kendileri için kasıtlı olarak zor hayatlar hazırlamışlardır. Deneklerimi, ruhunun niçin bu hayatı seçtiğini öğrenmek üzere ruh dünyasına götürmeden önce, erken çocukluk anılarını yeniden yaşatmam gerekiyordu. Vakayı başlatan bu kısa pasajda Steve, gerçek annesini tekrar görecektir. Bugüne kadar karşılaştığım en dokunaklı sahnelerden birisidir.

- Vaka 27 -

Dr. N: Şimdi hayatının ilk haftalarını yaşayan bir bebeksin ve annen seni son defa görüyor. Bir bebek olmanın önemi yok, çünkü içindeki yetişkin zihnin olup biten her şeyi biliyor. Neler geçtiğini bana tam olarak tanımla.

D: (sarsılmaya başlıyor) Ben... bir sepetin içindeyim... üzerimde rengi solmuş mavi bir battaniye var... basamakların üzerine konuluyorum... hava soğuk...

Dr. N: Bu basamaklar nerede?

D: ...Bir kilisenin önünde... Teksas'ta.

Dr. N: Seni basamakların üzerine koyan kim?

D: (titreme artıyor) Annem... üzerime eğiliyor... hoşçakal diyor... (ağlamaya başlıyor)

Dr. N: Annenin seni terk etmesi hakkında bana ne anlatabilirsin?

D: O... genç... babamla evli değil...babam zaten evli. Annem... ağlıyor... gözyaşlarının yüzüme düştüğünü hissedebiliyorum.

Dr. N: Ona bak. Başka ne görüyorsun?

D: (nefesi kesilerek) Siyah uzun saçlar... güzel... uzanıyorum ve ağzına dokunuyorum... beni öpüyor... yumuşak, tatlı... beni buraya bırakırken korkunç zorlanıyor.

Dr. N: Seni terk etmeden önce sana bir şey söylüyor mu?

D: (denek zorlukla konuşuyor) "Senin iyiliğin için seni bırakmak zorundayım. Sana bakabilecek param yok. Annem ve babam yardım etmez. Seni seviyorum. Seni daima seveceğim ve sonsuza kadar kalbimde olacaksın.

Dr. N: Sonra ne oluyor?

D: Ağır bir kapı tokmağını tutuyor... üzerinde bir hayvan var... ve kapıyı çalıyor... ayak seslerinin geldiğini duyuyoruz... artık gitti.

Dr. N: İçindeki düşünceler, gördüklerin hakkında sana neler söylüyor?

D: (duygularına yenik düşmüş durumda) Ah... o beni istiyordu... beni terk etmek istememişti... *beni seviyordu!*

Dr. N: (elimi deneğin alnuna koyuyorum ve bir dizi ipnoz sonrası telkine başlıyorum ve şu komutlarla bitiriyorum) Steve, bu bilinçaltı anıyı bilinçli olarak da hatırlayabileceksin. Annenin bu tablosunu hayatının sonuna kadar kendinde tutacaksın. Şimdi onun seninle ilgili gerçek duygularını biliyorsun ve enerjisi hala senin yanında. Açıkça anladın mı?

D: Evet... anladım.

Dr. N: Şimdi zaman içinde ileriye doğru git ve üvey anne ve baban için neler hissettiğini anlat.

D: Hiçbir şeyimi yeterli bulmadılar... hep kendimi suçlu hissetmeme sebep oldular... hep kontrol, hep yargılama... (deneğin yüzü gözyaşlarından ve terden ıslanıyor) kim olmam gerektiğini bilmiyorum... gerçek değilim.

Dr. N: (sesimi yükseltiyorum) Seninle ilgili gerçek olmayan şeyin ne olduğunu söyle.

D: Yapar gibi görünmek... (duruyor)

Dr. N: *Devam et!*

D: Kendime hakim değilim... sürekli öfke... insanlara kötü davranıyorum... eşit derecede... ümitsizliğe yol açmak için.

Not: Ek yatıştırmadan sonra, şimdi deneğimi bilinçaltı ve süper bilinçli zihin arasında götürüp getireceğim.

Dr. N: Tamam Steve, şimdi bu hayata doğmadan önceki zamana gidelim. Hiç annenin ruhuyla başka bir hayatta yaşadın mı?

D: (uzun bir ara) Evet... yaşadım.

Dr. N: Bu varlıkla beraber yeryüzünde yaşadığın, ikincinin arasında bir çeşit fiziksel veya duygusal acı içeren özel bir hayat var mı?

D: (bir an durduktan sonra denek elleriyle koltuğun kenarlarını kavırıyor) *Oh, lanet olsun... işte bu... tabi, bu o!*

Dr. N: Gevşemeye çalış ve benim yüzümden çok hızlı gitme. Üçe kadar saydıktan sonra zihninde gördüğün bu hayata bu ruhla ilişkinizin en kritik anında girmeni istiyorum. *Bir, iki, üç!*

D: (derince içini çekiyor) Ah tanrım... aynı kişi... beden farklı... fakat o zamanda da benim annemdi...

Dr. N: Yeryüzü görüntüsüne odaklanmış olarak kal. Gece mi gündüz mü?

D: (ara) Boylu boyunca gün ışığı. Sıcak güneş ve kum...

Dr. N: Sıcak güneşin altında ve kumda neler olduğunu tanımla.

D: (duraksayarak) Mabedimin önünde duruyorum... büyük bir kalabalığın huzurunda... arkamda muhafızlarım var.

Dr. N: Adın ne?

D: Haroum.

Dr. N: Nasıl bir giysi giyiyorsun, Haroum?

D: Uzun, beyaz bir giysi ve sandalet. Elimde otoritemin sembolü olan üzerinde altın renkli yılanların bulunduğu bir asa tutuyorum.

Dr. N: Otoritenin niteliği nedir, Haroum?

D: (gururla) Ben baş rahibim.

Not: Daha ileri sondajlar bu adamın M.Ö. 2000 yıllarında, Arabistan yarımadasında, Kızıl Deniz yakınlarında yaşayan bir kabile reisi olduğunu açığa çıkardı. Klasik Çağ öncesinde bu bölge Saba Krallığı olarak biliniyordu. Ayrıca mabedin kil tuğlalar ve taştan örülmüş büyük, oval bir yapısı olduğunu ve bir ay tanrısına adandığını öğrendim.

Dr. N: Mabedin önünde ne yapıyorsun?

D: Basamakların üzerinde bir kadını yargılıyorum. O benim annem. Önümde diz çökmüş durumda. Bana bakarken gözlerinde acıyan ve korkulu bir bakış var.

Dr. N: Gözlerinde aynı anda hem acıma hem korku nasıl oluyor?

D: Gözlerindeki acımanın nedeni beni yiyip bitiren... insanların günlük hayatlarında çok fazla hakimiyet kuran iktidarım. Korkunun nedeni ise yapmak üzere olduğum şey. Bu beni rahatsız ediyor, fakat bunu göstermemeliyim.

Dr. N: Annen niçin mabedin basamaklarında senin önünde diz çöküyor?

D: Depoya girdi ve halka vermek için yiyecek çaldı. Çoğunluk yılın bu zamanında açtır, fakat dağıtımı yalnızca ben düzenleyebilirim. Yiyecek dikkatle ölçülmelidir.

Dr. N: Bir çeşit yiyecek payı kuralına karşı mı geldi? Bu bir ölüm kalım meselesi mi?

D: (haşin bir tavırla) Dahası var, bana itaatsizlik göstermekle otoritemi sarsıyor. Yiyecek dağıtımını... halkın üzerinde bir hakimiyet kurma vasıtası olarak kullanıyorum. Hepsinin bana sadık olmalarını isterim.

Dr. N: Annene ne yapacaksın?

D: (doğruluğuna ikna olmuş şekilde) Annem yasayı ihlal etti. Onu kurtarabilirim, fakat örnek olması için cezalandırılmalı. Ölmesine karar verdim.

Dr. N: Kendi anneni öldürmek konusunda ne hissediyorsun, Haroum?

D: Bu yapılmak zorunda. Sürekli başıma bela oldu, konumu nedeniyle halkın arasında huzursuzluğa yol açtı. Artık o yanımdayken özgürce hüküm süremem. Şimdi bile muhalif. Asamla taş basamaklara vurarak onu ölüme mahkum ediyorum.

Dr. N: Daha ileride annenin cezasını infaz ettirmekten dolayı üzüntü duyuyor musun?

D: (sesi gerginleşiyor) Ben... eğer iktidarımı korumak istiyorsam, böyle şeyleri düşünmemeliyim.

Bu noktaya kadar Steve'in zihni, bir anneyle oğulun ayrılış eylemlerini içeren iki iç burkucu olayı yeniden yaşamış durumda. Karmik bağlantıyı kurmuş olmasına rağmen, bir bebekken terk edilmesinin sırf özgeçmişinden kaynaklanan bir ceza olarak soyutlanmaması önemliydi. İyileşmesi için daha ileri gitmemiz gerekiyordu.

Seansımızın bir sonraki aşaması Steve'in ruh kimliğini açığa çıkarmak için tasarlanmıştı. Bunun için onu ruh dünyasına götürdüm. Vakalarımın her birinde en iyi sonucu almak için deneyimi en uygun ruhsal alana geri götürmeye çalışırım. Vaka 13'de oryantasyon yerini kullanmıştım. Vaka 27'de hayat seçimi yerinden dönüşünün hemen ertesindeki ruhsal zamanı tekrar yaşayacağı yere döneceğiz. Bu ortamda Steve'in halihazırdaki beden seçiminin ardındaki nedenleri ve hayatındaki diğer katılımcıların rolünü görmesini istiyorum.

Dr. N: Ruh dünyasında hangi isimle tanınıyorsun?

D: Sumus.

Dr. N: Peki Sumus, şimdi yine ruh dünyasında olduğumuza göre, Steve adlı adamı gözden geçirmeye başlamanı izleyen periyoda gitmemizi istiyorum. Düşüncelerin ne?

D: Ne kadar kızgın bir adam... annesinin onu bir kapı önüne koymasından dolayı çok öfkeli... ve annesi babası olacak o çıkarıcı kişiler... bu bedeni almak *istediğimden* bile emin değilim.

Dr. N: Anlıyorum, fakat şimdilik bu kararı bir kenara bırakalım ve diğer gelişmelere girelim. Bana hayat seçimi yerinden ayrıldıktan sonra fiilen ne yaptığını anlat.

D: Bazen bir süreliğine kendi kendime kalmak isteyebiliyorum. Genellikle baktığım hayatlar hakkında arkadaşlarımla görüşlerini almak için sabırsızlanırım, özellikle de bu kadar pürüzlüyse.

Dr. N: Tabii birden fazla beden seçeneğin olmuştur herhalde?

D: (başını sallıyor) Bunu almam iyi olurdu... pürüzlü bir karar.

Dr. N: Söyler misin Sumus, grup arkadaşlarının arasına dönünce, bir sonraki hayatta onların bazılarıyla birlikte olmak olasılığını tartışıyor musunuz?

D: Evet, oldukça sık, bu yakın arkadaşlar benim gelecekteki hayatımda yer alacaklar, tıpkı benim de onların hayatında yer alacağım gibi. Bazıları belli hayatlarda olmayacaklar. Sorun değil. Bir sonraki hayatımızı hepimiz birbirimizle tartışırız. Onların, ayrıntılar üzerindeki görüşlerini almak isterim. Anlarsın ya, hepimiz birbirimizi öyle iyi tanırız ki, güçlü ve zayıf noktalarımızı, eski başarı ve başarısızlıklarımızı, neye dikkat etmemiz gerektiğini... bu tip şeyler.

Dr. N: Hayat seçimi yerine fiilen gitmenin öncesinde, bir sonraki hayatta olman gereken kişi tipinin ayrıntıları hakkında onlarla tartıştın mı?

D: E tabii, yuvarlak bir şekilde. Somut bir şey olmadan. Şimdi Steve'i ve ayrıca bu hayatta onunla ilişkisi bulunan diğerlerinin kim olabileceğini gördüğümünden dolayı bazı çekincelerim var. Bu yüzden Jor'la konuşuyorum.

Dr. N: Jor senin rehberin mi?

D: Evet, hayatlara baktığımız yere gönderilmeden önce kim olmam gerektiğiyle ilgili düşüncelerimi çok dinlemiştir.

Dr. N: Tamam Sumus, şimdi hayat seçimi yerinden birincil küme grubunun arasına henüz döndün. İlk önce ne yapıyorsun?

D: Çok mutsuz olan bu Steve'den bahsediyorum... gerçek annesinin olmayışından... bütün bu sorundan... çevresinde ne tip kişiler olacağından... onların da planlarından... her şey hepimize uyacak şekilde olmalı.

Dr. N: Hangi ruhların belirli bedenleri alacağını mı kastediyorsun?

D: Doğru, bunu kesinleştirmemiz lazım.

Dr. N: Ruh atanmaları bu noktada hala tartışmaya açık mıdır, yoksa hayat seçimi yerini terk etmelerinin ardından herkese hangi bedende olacakları mı söylenir?

D: Burada kimse bir şey yapmaya zorlanmaz. Biz kendimiz ne yapılması gerektiğini biliriz. Jor... ve diğerleri düzeltmeler yapmamıza yardımcı olurlar... tabloyu tamamlamak için içeri gönderilirler... (deneğin yüzü ciddileşiyor)

Dr. N: Şu anda seni rahatsız eden bir şey mi var Sumus?

D: (neşesiz bir tavırla) Uh... arkadaşlarım uzaklaşıyor... başkaları geliyor...

Dr. N: Diğer ruhlarla bazı görüşmeler olacağını anlıyorum. Mümkün olduğu kadar gevşemeye çalış. Komutumla birlikte olan biten her şeyi bana açık bir şekilde nakledeceksin. Anlıyor musun?

D: (asabi) Evet.

Dr. N: *Başla!* Kaç tane varlık görüyorsun?

D: Dört... bana doğru geliyorlar... Bir tanesi Jor.

Dr. N: İlk gelen kim?

D: (denek elimi kavırıyor) O... Eone... tekrar... annem olmak istiyor.

Dr. N: O, Haroum'un ve Steve'in annesi olan kadının ruhu mu?

D: Evet... o... yo... istemiyorum...

Dr. N: Neler oluyor?

D: Eone bana... yeniden düzgün olmayan bir hayatta ana oğul olmamız... için... bir karara varmamız gerektiğini söylüyor.

Dr. N: Fakat Sumus, hayat seçimi yerinde Steve'in annesi nin bebeğini kiliseye götürmesini seyrederken bunu bilmiyor muydun?

D: Kişileri görmüştüm... olasılığı... hala soyut bir düşünceydi... henüz fiilen *ben* değildi. Öyle tahmin ediyorum ki daha çok ikna edilmeye ihtiyacım var, çünkü Eone neden-siz yere buraya gelmezdi.

Dr. N: Bunu yeni gelen varlıkların hiçbirinin senin kendi grubundan olmadığı şeklinde anlıyorum.

D: (içini çekerek) Hayır, değil.

Dr. N: Niçin Eone ve sen Arabistan'da ona yaptıklarının dengelenmesini tartışmak için 4000 dünya yılı beklediniz?

D: Dünya yıllarının hiçbir anlamı yok, dün de olmuş olabilirdi. Sadece Haroum olarak verdiğim zararın karşılığını vermeye hazır değildim. Eone, koşulların bu uygulamanın şimdi yapılması için uygun olduğunu söylüyor.

Dr. N: Eğer ruhun, Steve'in Teksas'taki bedeninde doğarsa, Eone borcuna karşılık bu karmik ödemeyi dikkate alacak mı?

D: Steve olarak yaşayacağım hayata bir ceza gözüyle bakılmıyor.

Dr. N: Bunu gördüğüne memnun oldum. Peki o halde öğrenmen gereken ders nedir?

D: Bir... aile ilişkisinde terk edilmiş olmanın... ilişkinin istemli olarak bitirilmesinin nasıl bir şey olduğunu hissetmek...

Dr. N: Ana ve oğul arasındaki bağın istemli bir fiille kopmasının mı?

D: Evet... bir kenara fırlatılmanın nasıl bir şey olduğunu takdir edebilmek.

Dr. N: Sumus, Eone'nin gitmesine müsaade et ve diğer varlıklarla bir araya gelelim.

D: (sıkıntılı) Eone tekrar Jor'a doğru sürükleniyor... ve öne doğru çıkanlar... *Yo, kahretsin, bunlar Talu ve Kalish!* (denek

koltuğunda kıvranıyor ve ellerini dışarı doğru ittirerek zihnindeki iki ruhu geri çevirmeye çalışıyor)

Dr. N: Kim onlar?

D: (sözcükleri bir çırpıda söyleyerek) Talu ve Kalish, Steve'in, yani benim üvey anne babam olmak için gönüllü olmuşlar. İkisi çok zaman birlikte çalışırlar.

Dr. N: Peki ama problem ne?

D: Onları yakın zamanda tekrar görmek istemiyorum!

Dr. N: Biraz sakinleş, Sumus. Bu ruhlarla daha önce çalıştın mı?

D: (hala kendi kendine mırıldanarak) Evet, evet. Fakat benim için onlarla beraber olmak öyle zor ki, özellikle Kalish'le. Henüz çok erken. Onlar benim Alman hayatımdaki kayınpederim ve kayınvalidem.

Not: Sumus, kısaca ailesini ihmal eden ve bu yüzden karısının ailesinin şimşeklerini üzerine çeken yüksek rütbeli bir subay olarak Avrupa'da yaşadığı geçmiş hayatı açıklarken, bir iki dakikalığına konunun dışına çıkıyoruz.

Dr. N: Talu ve Kalish'in Teksas'taki üvey anne baban olma görevini üstlenecek yeterlilikte olmadığını mı söylüyorsunuz?

D: (başını tevekkülle sallayarak) Hayır, ne yaptıklarını bilirler. Yalnız, Kalish *daima* öyle zora sürer ki. Eleştirici, ısrarcı, soğuk kişiler olmayı seçer.

Dr. N: İnsan bedenlerinde hep bu cins bir tavır mı sergiler?

D: Benimle tarzı budur. Kalish başkalarına kolayca bağlanan bir ruh değildir. Bağımsızdır ve çok karardır.

Dr. N: Üvey baban olarak, Talu için ne söyleyeceksin?

D: Hoşgörüsüz... Kalish'in başı çekmesine izin verir... aşırı kayıtsız olabilir... duygusal anlamda kendini ortaya koymayan... Bu sefer onlara öyle bir isyan edeceğim ki.

Dr. N: Tamam ama sana bir şey öğretmeyecekler mi?

D: Evet, öyle olacağını biliyorum, ama hala bunları aklımdan geçiriyorum. Jor ve Eone geliyorlar.

Dr. N: Bu toplantı hakkında şimdi ne söyleyeceksin?

D: Eone'nin üvey annem olmasını istiyorum. Hepsi bana gülüyor. Jor açıklamamı dikkate almıyor. Eone'ye yakın olduğumu biliyor.

Dr. N: Seninle eğleniyorlar mı, Sumus?

D: Yo hayır, kesinlikle o şekilde değil. Talu ve Kalish benim onlara karşı hatalarımı düzeltmedeki gönülsüzlüğümü sorguluyorlar.

Dr. N: Bense neredeyse onların, senin Teksas'lı bebekle birleşme kararı alman için zorla üzerine geldikleri izlenimi ne kapılacaktım.

D: Burada öyle şeyler olmaz. Hayat hakkındaki kuşku ve kuruntularımı tartışıyoruz.

Dr. N: Ama senin Talu ve Kalish'ten hoşlanmadığını sanmıştım.

D: Beni tanıyorlar... sert kişilere ihtiyacım var, aksi takdirde tepelerine binerim. Buradaki herkes benim kendimi kaptırmaya müsait olduğumu görüyor. Onlar olmaksızın hayatın benim için su yüzünde durmak kadar kolay olacağına beni ikna ediyorlar. İkisi de çok disiplinlidir.

Dr. N: Hmm, galiba onlarla Teksas'taki hayata gitmeye istemeye istemeye karar verdin.

D: (düşünceye dalarak) Evet... bir çocuk olarak benden çok şey talep edecekler... Kalish'in iğnelemeleri... Talu'nun mükemmeliyetçiliği... Eone'yi yitirme... hoyrat bir yolculuk olacak.

Dr. N: Talu ve Kalish'in annen ve baban rollerini oynamaları onlara neler getirecek?

D: Kalish ve Talu... benimkinden farklı kümelere ait. Onların meselesini en ince noktalarına kadar bilmem gerekmiyor.

Katı kişiler olmaları ve gururlarının üstesinden gelmeleriyle ilgili bir şey.

Dr. N: Yeryüzünde olduğun zaman, ruh zihninin daima seni pozitif veya negatif şekilde etkileyen belli kişilerin hayatındaki anlamlarını bilir mi?

D: Evet, fakat bu, benim bu hayatta olduğum kişinin ruhunun bildiği şeyi bildiği anlamına gelmez. (gülümseyerek) Marifet bunu yeryüzündeyken akıl edebilmek.

Dr. N: Şu anda ne yaptığımızı mı?

D: Tabii... ve senin yardımınla ben biraz kopya çekmiş oluyorum, ama sakıncası yok, bunu kullanabilirim.

Ruh olarak gerçekte kim olduğumuzun bilgisine bilinçli zihnimiz vasıtasıyla ulaşmanın çoğumuz için zor olması, bir bilmece gibi görünmektedir. Okurun şu ana kadar süperbilinçli bir durumdayken bile bilinçli zihnimizin eleştirel merkezinin bir bölümüyle kendimizi gözlemlene yeteneğini koruduğunu fark ettiğinden eminim. Deneklere daha içteki benliklerine ulaşmalarında zihninin tüm yüzeylerini birbiriyle ilişkilendirerek yardımcı olmak, ipnoterapidaki işimin en önemli kısmıdır.

Steve'in kendi ruhunu anlaması vasıtasıyla davranışlarının ardındaki güdüleyiciler hakkında bir içgörü kazanmasını istiyorum. Aşağıdaki diyalog Sumus'un niçin Steve'in bedeniyle bütünleştiği hakkında bize daha ileri bir açıklama sağlamaktadır. Jor, Eone, Talu ve Kalish'le birlikte yapılan ruhsal oturum bitmiştir ve bunu tartışmak için Sumus'u ruh dünyasında sakın bir köşeye götürüyorum.

Dr. N: Söyler misin Sumus, bağlandığın insan varlıklarında gerçek ruhsal kimliğinin ne kadarı yansır?

D: Epey fazla, ama hiçbir beden bir diğerinin aynısı değildir. (gülerek) İyi beden ve ruh karışımı her zaman başa gelmez, anlarsın ya. Eski bedenlerimden bazılarını diğerleri-

ne göre daha sevgiyle hatırlarım.

Dr. N: Sana göre ruhun insan beynine egemen midir yoksa onun emri altında mıdır?

D: Bunu yanıtlamak zordur, çünkü her bedenin beyni süptil farklılıklar gösterir ve bu da... bizim o bedenle kendimizi nasıl sergilediğimize etki eder. Biz olmasaydık bir insan oldukça boş ve ifadesiz olurdu... ama dünyevi bedenlere saygılı davranırız.

Dr. N: Sence ruhları olmasaydı insan varlıkları nasıl olurdu?

D: Tabii duyular ve duygular tarafından yönetiliyor olurdu.

Dr. N: Ve aynı zamanda her insanın beyninin senin farklı şekilde tepki göstermene yol açtığı inancındasın, öyle mi?

D: Şimdi, ben olarak ben... bazı bedenlerle diğerlerinden daha iyi iş görür. Her zaman bir insan varlığına tam oturduğumu hissedemem... Bazı fiziksel duygular çok baskındır... ve çok etkin olamam.

Dr. N: Steve'in mizacının sergilediği yüksek sinirlilik seviyesi gibi mi, çünkü belki de bedeninin merkezi sinir sisteminden etkileniyor olabilir mi?

D: Evet, böyle şeyleri kalıtımla devralırız...

Dr. N: Fakat bedenini seçmeden önce Steve'in nasıl bir kişi olacağını biliyordun, değil mi?

D: (bezginlikle) Haklısın ve bu da benim kötü bir durumu nasıl daha kötü yapabildiğimin tipik bir örneği. Yalnızca insan zihninin fırtınaları dindiği zaman yorumlama yapabiliyor, buna rağmen hala içinde fırtınalar kopan kişiler olmak istiyorum.

Dr. N: Yorumlama yapmakla neyi kastediyorsun?

D: Fikirleri yorumlama... Steve'in karmaşıklığa verdiği tepkilerden anlam çıkarma.

Dr. N: Doğrusunu söylemek gerekirse, Sumus, sanki Steve'in bedenindeki bir yabancıymışsın gibi konuşuyorsun.

D: Bu izlenimi verdiğime üzgünüm. Biz insan zihnini kontrol etmeyiz... biz oradaki varlığımızla onu yükseltmeye çalışarak... dünyanın anlamını görmesine ve ahlak değerlerine alıcı olmasına... anlayış vermeye gayret ederiz.

Dr. N: Bunların hepsi güzel, fakat siz insan bedenlerini kendi gelişiminiz için de kullanırsınız, öyle değil mi?

D: Tabii ki, bu bir... kaynaşmadır... enerjimizle verir ve alırız.

Dr. N: Yani enerjini bir misafirhane olan bedene uyduracak şekilde terzilik mi yapıyorsun?

D: Her bedenın duygusal eğilimlerine bağılı olarak, farklı ifade yönlerini kullandığını söylemek daha uygun olurdu.

Dr. N: Biraz daha açık olalım, Sumus. Yeryüzündeki şu sırada seninle Steve'in beyni arasında neler oluyor?

D: İçeri gömülmüş olduğumu hissetmekteyim... bazen bu kadar negatiflikten enerjim yoruluyor ve cevap veremiyor.

Dr. N: Haroum, Steve ve ikisi arasındaki beden seçeneklerine geri dönüp bakacak olursan, hepsinde seni çeken ortak özellikler var mı?

D: (uzun ara) Ben temas kuran bir varlığım. Başka kişilerle... agresif bir ilişki kuran insanlar arıyorum.

Dr. N: Agresiflik kelimesini duyduğum zaman bu, bana iddialı olmanın karşısında düşmanlık anlamına gelir gibi görünüyor. Demek istediğin şey bu mu?

D: (ara) Şu yani, ben başka kişileri... en etkin şekilde... hah, son süratle etkileyen kişilere çekiliyorum.

Dr. N: Başka kişileri kontrol etmeyi seven bir ruh musun?

D: Bana göre tam olarak kontrol anlamını taşımıyor. Ben bir işte etrafındaki kişilere yoğun bir tarzda bulaşmayan kişileri seçmekten kaçınıyorum.

Dr. N: Sumus, başka ruhları hayatlarında yönetmeye çalıştığın zaman, onları kontrol etmeye çalışmış olmuyor musun?

D: (Yanıt yok)

Dr. N: Jor senin insan ilişkilerin için ne söylüyor?

D: Hmm... benim karar alıcı pozisyonundaki insanların fiillerini etkileme aracı olarak gücü sevdiğimi, lider olduğum sosyal ve politik toplulukları arzuladığımı.

Dr. N: O halde sessiz sedasız, kendi halinde bir insan bedeninde olmaktan hoşlanmazdın?

D: Evet, kesinlikle.

Dr. N: (biraz ileri gidiyorum) Sumus, Haroum'un Arabistan'da iktidarı kötüye kullanmasının bir parçası olmaktan haz aldığın ve Steve olarak Teksas'taki işçilerine kötü davranmaktan doyum sağladığın doğru, değil mi?

D: (yüksek sesle) *Hayır*, bu doğru değil! İnsanları yönetmeye çalıştığın sırada kolaylıkla ipin ucunu elinden kayırabilirsin. Yeryüzü koşulları her şeyi bozar. Her şey benim hatam değil.

Dr. N: Gerek Haroum gerekse Steve, ruhunun onlarla beraber olmasından dolayı yaptıkları işlerde aşırıya kaçmış olabilir mi?

D: (kederli) İyi değildim, biliyorum...

Dr. N: Bak Sumus, senin kötü bir ruh olduğunu düşünmediğimi biliyorsundur umarım. Fakat belki insanın otorite sahibi olmasının tuzaklarına kolayca düşüyorsun ve şimdi toplumla çeliştiğini hisseden birisi oldun.

D: (rahatsız) Aynı Jor gibi konuşmaya başladın!

Dr. N: Öyle olduğunu sanmıyorum, Sumus. Belki Jor içinde neler olup bittiğini anlamamız için her ikimize de yardım ediyor.

D: Olabilir.

Steve'le birlikte ruhuyla temasının verimli bir aşamasına ulaştık. Bu deneğe sanki iki kişiymiş gibi hitap ediyor, bu arada bilinçli ve bilinçsiz benliği arasındaki ipleri geriyorum. Bu iki gücü birbirine daha yaklaştırmak için ek uygulamalardan sonra,

seansımızı bir dizi final sorusuyla kapatıyorum. Zihninin başka yerlere kaymasına veya anıların çözülmesine fırsat vermemek önemlidir. Tepkiselliği beslemek için, yüzleştirici sorular soruyorum ve deneğimin yanıtlarının temposunu artıracak şekilde hızla konuşuyorum.

Dr. N: Sumus, orijinal başlangıçta niçin Steve'in bedenini kabul ettiğini anlatarak başla.

D: Başkalarına liderlik yapmaya... daima yönetmeyi istemeye duyduğum çekimin üstüne çıkma.

Dr. N: Ruh kimliğin, Steve'in hayatının aldığı yöne muhalif mi?

D: Onun, hep en tepede olmaya çalışan ve aynı zamanda da kaçış duygularıyla kendi kendini yıkmaya yönelen tarafını beğenmiyorum.

Dr. N: Bu senin için bir çelişki değil mi, bunun nedeni ne?

D: ... çocukluk dönemi... üzüntü... (duruyor)

Dr. N: Şu anda kimi dinliyorum? Sumus, niçin kendine Steve olarak Eone tarafından terk edilmenin utancını ve Talu ve Kalish'le beraber geçen sevgisiz çocukluğun öfkesini yenmek için yardım etmede daha aktif oluyorsun?

D: ...artık büyüdüm... ve başkalarını idare ediyorum... kim-senin beni incitmesine izin vermeyeceğim.

Dr. N: Sumus, eğer sen ve Steve şu anda benimle tek bir akıl olarak konuşuyorsanız, hayat tarzının niçin bu kadar kendini yıkmaya yönelik olduğunu bilmek istiyorum.

D: (uzun ara) Çünkü benim zayıf tarafım... iktidarı yeryüzünde kendini korumak için kullanmak.

Dr. N: Eğer bir yetişkin olarak kişileri daha az kontrol altında tutuyor olsaydın, hayatın çocukken gördüğün muameledeki gibi bir şekilde dökülürdü duygusunda mısın?

D: (öfkeyle) *Evet!*

Dr. N: Peki, seçtiğin beden seni tatmin etmediği zaman, bir

ruh olarak ne yapıyorsun?

D: ...ayarı düzeltiyorum.

Dr. N: Anlıyorum, peki bunu nasıl yapıyorsun, Sumus?

D: Çok... aktif olmayarak.

Dr. N: Duygusal bir bunalım içindeki bir beden seni yıldır-
dığı için mi?

D: Ee... kabuğuma çekiliyorum.

Dr. N: Demek yeryüzüne öğrenmek için geldiğin en büyük
dersle aktif bir şekilde ilgilenmemek için kaçınmak yolunu
kullanıyorsun?

D: Hı hı.

Dr. N: Steve, üvey anne baban seni itip kakıyorlardı, değil
mi?

D: Evet.

Dr. N: Şimdi nedenini görüyor musun?

D: (ara) Sürekli olarak yargılanmanın nasıl olduğunu öğ-
renmek için.

Dr. N: Başka?

D: Üstesinden gelmek... ve bütün olmak için... (acı acı) bil-
miyorum.

Dr. N: Ben artık bildiğini düşünüyorum, Steve. Bana etra-
fındaki kişilere sunduğun zedelenmiş benlikten söz et.

D: (biraz ertelemeden sonra) Mutlu olduğu iddiasında...
duygularımı içkiyle ve insanlara kötü muamele ederek giz-
liyorum.

Dr. N: Bu gizlemeye bir son vermek ve işe girişmek istiyor
musun?

D: Evet, istiyorum

Dr. N: Gerçekte kim olmak istediğini tanımla.

D: (gözyaşlarıyla) Ben... biz kişilere düşman olmak istemi-
yoruz... fakat saygı gösterilmeyen veya kimsenin tınmadığı
biri... hiç olma... riskine de girmek istemiyoruz.

Dr. N: Yani, arada kalıyorsun.

D: (sakinleşmiş) Evet, hayat çok acı.

Dr. N: Sence bu tesadüfen olan bir şey mi?

D: Hayır, öyle olmadığını görüyorum.

Dr. N: Steve ve Sumus, benimle beraber tekrarlayın “Eone, Talu ve Kalish’in benim iyiliğim için bana verdikleri acıyı geride bırakacağım ve hayatıma gerçekten olmak *istediğim* kimliği gerçekleştirerek devam edeceğim.” (deneğe bu sözleri üç dört kere tekrarlatıyorum)

Dr. N: Steve, gelecekte kendini ortaya koyma ve düzeltmenin sorumluluğunu üstlenmekle ilgili ne yapacaksın?

D: (Birkaç kez tutuk bir başlangıç yaptıktan sonra) Daha dürüst olmayı öğreneceğim.

Dr. N: Ve bir toplum kurbanı olmadığına güvenmeyi?

D: Evet.

Bu vaka Steve’in gerçekte kim olduğu ve hayattaki misyonunun ne olduğu hakkındaki anlayışını yeni bir takviyeyle güçlendirmemle sona erdi. Onun topluma katkı yapan değerli bir kişi olarak değersizlik duygularından kurtulmasına yardım etmek istiyordum. Önündeki sevgi ve korku seçeneklerini, aynı zamanda kendisiyle sık sık temas etmesi gereğini konuştuk. Küskünlüğü ve kendine yakınlaşma eksikliğini ele alması için iyi bir zemin hazırladığımızı hissediyordum. Steve’e, danışmanlık olarak bunun arkasını getirmesi gerektiğini hatırlattım. Bir yıl kadar sonra yazdığı mektupta iyileşmesinin iyi gittiğini ve içindeki kayıp çocuğu bulduğunu söylüyordu. Geçmişteki yanlışlarının başarısızlık değil, kendini geliştirmesine olanak sağlayan birer vasıta olduğunu anlamıştı.

Vaka 27, kendimiz için hazırladığımız zor ödevlerin çoğu zaman çocuklukta başladığını sergilemektedir. Ruhun aile seçimine verdiği ağırlığın nedeni budur. Her birimizin bu hayata gelmeden önce belirli bir anne babanın çocuğu olmada gönüllü olarak mutabık kaldığımız fikri, bazı kişiler için kabullenmesi zor bir kavramdır. Ortalama bir insan çoğunlukla anne babasından sevgi

görür, ancak pek çoğumuzun bizi korumak yerine hırpalayan yakınlarımızla ilgili çözümlenmemiş, incitici anıları vardır. Çoğumuz hiçbir seçme şansımızın olmadığı biyolojik ana babalarımızın ve aile bireylerinin kurbanı olduğumuzu düşünerek büyürüz. Bu yanlış bir varsayımdır.

Deneklerim bana aile bireylerinin fiillerinden ne çok acı çektiklerini anlattıkları sırada, bilinçli zihinlerine ilk olarak, “Eğer bir çocuk olarak bu kişiyle yaşamak zorunda kalmasaydın, şu anda anlayışında eksik olacak şey ne olurdu?” sorusunu yöneltirim. Bunun yanıtlanması bir süre alabilir, fakat cevap zihnimizdedir. Çocuk olarak belli cinsteki kişilerin yanında büyümemizin ruhsal nedenleri vardır ve bunu yetişkinliğimizde yakın çevremizdeki kişilere de uygulayabiliriz.

Kendimizi ruhsal olarak bilmek, hayatta niçin bu ebeveynlerin, çocuklarımızın, eşlerin ve yakın arkadaşların ruhlarıyla bir araya geldiğimizi anlamak demektir. Genellikle yakınımızdaki bir kişinin bize acı veya mutluluk vermesinin karmik bir nedeni vardır. Yeryüzüne kendi derslerimizi öğrenmenin yanı sıra, başka kişilerin derslerini öğrendikleri dramada bir rol oynamak üzere de geldiğimizi hatırlayalım.

Korkunç bir ortamda yaşadıklarından dolayı, ruh dünyasının ilahi bir merhamet merkezi olduğundan kuşku duyan kişiler vardır. Ancak birbirine ruhsal bağlarla bağlı varlıklar önceden yapılan bir anlaşmayla sevgi-nefret ilişkileri içeren insan hayatları için öne çıkıyorlarsa, bu merhametin en yücesidir. Bu ilişkilerde birbiriyle zıtlaşmanın üstesinden gelmek, gelecekteki yaşamlarımızda belli yıpratıcı ilişkileri tekrarlamak zorunda kalmayacağımız anlamına gelir. Yeryüzünde böyle denemeler yapmak, her yeni hayatta bizi daha yüksek bir algılama düzeyine geçirir ve ruhsal olarak kimliğimizi zenginleştirir.

Transtaki kişiler, ruhsal kimliklerini ve insan egolarını birbirinden net bir şekilde ayırt etmekte problem yaşayabilirler. Ruh olmaksızın insan, beş duyuyla ve hayatı sürdürebilmek için temel dürtülerle sınırlı bir yapı olduğuna göre, ruh bizim kişiliğimizin

tamamı demektir. Bu da genetik faktörlerin yanında kişiliği belirleyen esas unsurun ruhsal benlik olduğu anlamına gelmektedir.

Bununla beraber vakalarım ruhsal kimlikleri ile misafir oldukları çoğu bedende sergilenen insan kişilikleri arasında süptil varyasyonlar olduğuna işaret etmektedir. Vaka 27, Haroum ve Steve'in kişilikleri arasındaki benzerlikleri ve farklılıkları göstermiştir. Görünen o ki ruh benliğimiz insan mizacındaki hakim et-kendir, fakat her bedenle kendimizi farklı şekilde ifade edebiliriz.

Deneklerimin ruhları, açık bir şekilde, belirli olgunlaşma modelleri için karakterlerindeki pürüzleri insan mizaçlarıyla eşleştirmeye çalışarak beden seçimlerini yapmaktadırlar. Aşırı temkinli, düşük enerjili bir ruh, bir hayatta sakin, oldukça teslimiyetçi bir bedende doğmaya karar verebilir. Yine aynı ruh, bir başka hayatta daha çok risk almaya yüreklendirilerek yeryüzünün sinirli, saldırgan bir beden tipiyle birleşmek suretiyle doğal karakterine oldukça ters bir çalışmaya girmeyi seçebilir.

İnsanın beyin hücreleri ve zeki enerjinin işbirliği vasıtasıyla ruhlar, hayata hem zihinsel yetenekler verirler hem de alırlar. Ebedi bir bilinç tarafından oluşturulan derin duygularla insani duygular tek bir kişiliğin ifade edilmesinde olması gerektiği gibi birleşmişlerdir. Hayattaki deneyimlerimizle ilişkimiz bakımından kim olduğumuzu değiştirmeye değil, yalnızca bu olaylara verdiğimiz negatif tepkileri değiştirmeye ihtiyacımız vardır. Asyalı Budistler aydınlanmanın, mutlak ruh egosunun göreceli insan egosundaki yansımasını görmek ve yaşam süresince bununla eylemde bulunmak olduğunu söylerler.

Başlangıç, orta ve ilerlemiş ruh düzeylerini konu alan bölümlerde ruhsal olgunluğa örnek oluşturan vakaları verdim. Ruhların işgal ettikleri bedenlerde kendi ego modellerini sergilediği ve bedenli icraata güçlü bir şekilde etki ettiklerini düşünüyorum. Bu-nunla beraber bir ruhun olgunluğu hakkında yalnızca davranış özelliklerine dayanan acele hükümler bazen yanıltabilir. Ruhların oyun planı bazı hayatlarda enerjilerinin bazı kısımlarını

yedekte tutmalarını içerebilir. Bazen aksi yönde gelişmiş bir ruh, belli bir bedendeki özel bir dikkat yönelimi maksadıyla negatif bir nitelik seçmiş olabilir.

Bir ruhun belirli bir hayatta beraber olmayı istediği bedeni nasıl seçtiğini gördük. Bu, o bedenın onun mutlak kontrolü altında olduğu anlamına gelmez. Uç vakalarda, içselleşmiş çelişkileriyle boğuşan birkaç yerinden çatlamış bir kişilik, gerçekliğe kişilik bölünmesiyle tepki verme sonucunu getirebilir. Benim düşüncem, bunun bir ruhun her zaman insan zihnini kendine göre ayar etmeyi ve birleştirmeyi başaramadığının bir işareti olduğudur. Ruhların kararsız ve değişken bedenlerde nasıl insan duygusuna gömülebildiğini ve bunun sonucunda ölüm geldiği sırada artık kirlenmiş ruhlar olduklarını belirtmiştim. Fiziksel bedenın obsesyonundan sıyrılamazsak veya yaşamda kendimizi duyguların akışına kaptırırsak, ruh dışsal benliği tarafından alt edilebilir.

Tarihte pek çok büyük düşünür ruhun hiçbir zaman insan bedeniyle tam bir homojenlik sağlayamayacağına ve insanların iki aklı olduğuna inanmışlardır. İnsanın fikirlerinin ve imajınasyonunun ruhtan geldiğini, beynin ise fizik planda bunu yansıtmak için bir araç olduğunu düşünüyorum. Bizler esas olarak beden sahibi ruhlarız, çünkü beden, ruh olmaksızın ne yaşayabilir ne de bilinçli bir faaliyet gösterebilir. Ancak ruh varlığı da beden koşullarına uyum sağlamak ve bedenın sınırlı olanakları içerisinde kendisini ifade etmek zorundadır.

İnsan beyni elbette çok büyük yeteneklere sahip bir organdır ve düşünceme göre beden hiyerarşisi içerisinde ruhsal varlığın irtibat kurabildiği en tepe noktayı teşkil etmektedir. Bu durumda varlığın ihtiyaçlarına uygun genetik yapıda bir beden seçmesi çok önemli bir soruyu gündeme getirmektedir. Ruhlar kendi gelişimleriyle uyuşacak entelektüel yeterliliğe sahip bedenler mi seçerler? Örneğin ilerlemiş ruhlar yüksek zekalı insan beyinlerine mi meylederler? Zeka göreceli bir kavram olmakla birlikte, tecrübelerim sonucunda varlıkların gelişmişlik düzeyiyle zihin-

sel yetenekleri arasında her zaman paralellik olmayabileceğini gördüm. Ancak bir genelleme yapmak gerekirse gelişmiş varlıklarda insani değerlerin, pozitişğin ve sevginin daha ön planda olduğunu söyleyebilirim. Çünkü bir kimse çok zeki olabilir fakat bunu her zaman pozitif yönde kullanmayabilir.

Filozof Kant insan beyninin yalnızca şuurun bir fonksiyonu olduğunu, gerçek bilginin kaynağı olmadığını yazmıştır. Ruhların beden tercihleri ne olursa olsun bireyselliklerini insan zihni aracılığıyla sergilediklerini bulgulamaktayım. Bir kişi yüksek derecede zeki olabilir ve buna karşılık yeni durumlara uyum sağlamaya kapalı bir tutum içinde olduğu ve dünyaya yönelik merakının az olduğu görülebilir. Bu bana başlangıç düzeyindeki bir ruhu işaret eder. Eğer hep aynı kararda bir ruh haletiyle ilgileri ve yetenekleri somut olarak insanların ilerlemesine yardım etmeye odaklanmış ve yönelmiş bir kişi görürsem, onun iş başındaki ileri düzeyli bir ruh olduğundan kuşkulanırim. Bunlar egonun isteklerinin ötesindeki bireysel gerçekleri araştıran kişilerdir.

Her yeni hayatta bir ruhun gerçek benliğini farklı bir bedende yeni baştan aramak zorunda olması büyük bir yük gibi görünmektedir. Bununla beraber kötü durumda olmamıza kayıtsız kalmayan ruhsal üstatlar sayesinde hafıza kaybının karanlığını delen bir parça aydınlığa olanak tanınır. Yeryüzünde ruhsal ailemize mensup varlıkları bulmaya ve hayat seçimi yerinde gördüğümüz hayatların bazı yönlerini hatırlamaya gelince, bir sonraki hayatımızın hemen öncesinde ruhlara çok kişisel bir şekilde özel dersler verilir. Bunun nasıl yapıldığını bir sonraki bölümde göreceğiz.

Bedenlenmeye Hazırlık

Ruhlar yeni bir hayat ve beden seçiminin pek çok fiziksel ve psikolojik sonuçları hakkında rehberleri ve emsal grup üyeleriyle görüşmelerini tamamladıktan sonra, bedenlenme kararı alınır. Mantıken bunun hemen sonrasında yeryüzüne gittiklerini varsaymak yanlış olmazdı. Ancak hazırlanmanın önemli bir unsuru yerine getirilmeden önce bu gerçekleşmez.

Şu ana kadar, hayat seçimi yerinden dönen ruhların yalnızca bir sonraki hayatlarında kim olacaklarıyla ilgili en iyi seçeneği belirlemek zorunda olmakla kalmayıp bu kararlarını önlerindeki senaryodaki diğer oyuncularla da koordine etmeleri gerektiğinin anlaşıldığından kuşku yok. Hayatın büyük bir sahne oyunu olduğu benzetmesini kullanırsak, bu oyunun baş aktörü veya aktrisi biz olacağız. Oyunda yaptığımız her şey metindeki ikinci derecedeki (biz olmadıkları için ikinci derecedeki) karakterleri etkiler. Roller, bizim tarafımızdan değiştirilebilir veya bizimki onlar tarafından çünkü oyunun sergilenmesi sırasında metinde değişiklikler (özgür iradenin sonuçları) yapılabilir. Hayat sahnesinde yakın bir birlik içinde olacağımız varlıklar, her biri kendi belirgin rolleriyle, bizim yardımcı rol arkadaşlarımızı temsil ederler. Fakat onları nasıl tanıyacağız?

İpnozla regresyon için bana gelen denekler arasında hayatlarındaki ruh eşlerini ve diğer önemli kişileri nasıl bulacakları meselesine duyulan ilgi muazzamdır. Nihayetinde, deneklerimin çoğu süper bilinçteyken kendi sorularının cevabını kendileri verirler, çünkü bu varlıkları bulmak ruh dünyasını terk etmeden önce yaptıkları hazırlıkların ayrılmaz bir parçasını oluşturmaktadır.

Ruhların ruh dünyasında bunun için gittikleri yere genel olarak hatırlama yeri veya tanıma sınıfı adı verilir. Buradaki aktivitenin bir imtihan öncesindeki normalden daha yoğun çalışmamıza benzediği anlatılmıştır. Bunun sonucunda deneklerim yeryüzüne geçmek üzere yola çıkmalarının hemen öncesinde gerçekleşen ruhsal yardımın bu yönünü tanımlamak için hazırlık sınıfı terimini de kullanmaktadırlar. Bir sonraki vaka bu deneyimi temsil eder.

Hatırlama sınıfının ruhsal faaliyetlerinin ardında neyin bulunduğu net bir şekilde anlamak için sanırım ruh eşi sözcüğünün nasıl anlamlandırılması gerektiği üzerinde durmamız iyi olur. Çoğumuz için en yakın ve en iyi ruh eşimiz (ruh arkadaşımız) karımız veya kocamızdır. Ancak, önceki vakalarda görmüş olduğumuz gibi, hayatımızdaki önemli ruhlar ailemizin başka bireyleri veya yakın bir arkadaşımız da olabilir. Bizimle yeryüzünde geçirdikleri zamanın süresi uzun veya kısa olabilir. Önemli olan buradayken üzerimizdeki etkileridir.

Kompleks bir hususu aşırı basitleştirme riskinden dolayı, ilişkilerimizi birkaç genel kategoriye ayırarak başlayalım. Birincisi, taraşarın birbirini aşkla sevdikleri ve diğeri olmaksızın nasıl yaşayacaklarını bilmedikleri derin bir ilişkidir. Bu zihinsel ve fiziksel çekim öyle güçlüdür ki her iki kişinin birbirleri için yaratıldıklarından kuşkusu yoktur.

İkincisi yoldaşlık, dostluk ve karşılıklı saygıya dayanan bir ilişkidir. Üçüncüsü ve sonuncusu, büyük ölçüde nedensel tanışıklıklara dayanan ve hayatımıza maksatlı bir öge katan beraberliklerimiz vardır. Dolayısıyla bir ruh eşi bir çok şekle girebilir ve bu kategorilere giren kişilerle karşılaşmamız bir Rus ruleti oyununa benzemez.

Ruh eşleri, çeşitli durumlarda birbirlerini en iyi şekilde destekleyerek elde edilebilecek karşılıklı hedeşerin başarıyla yerine getirilmesinde size ve kendilerine yardım etmek üzere seçilmiş yol arkadaşlarıdır. Sevgililer ve arkadaşlarla ilgisi bakımından,

yakın ruhların kimliklerinin tanınması bilincimizin en yüksek kısımlarından gelir. Harikulade ve gizemli bir deneyimdir, hem fiziksel hem de zihinsel anlamda.

Ruh dünyasından tanıdığımız, her çeşit fiziksel kılığa bürünmüş varlıklarla irtibata geçmek uyum içerisinde olabileceği gibi hayal kırıklığı da yaratabilir. İnsan ilişkisinden almamız gereken ders, mutluluğumuzun bütünüyle tek bir kişiye bağlı olduğu beklentisine girmeksizin insanları olduğu gibi kabul etmektir. Evliliklerindeki ve ilişkilerindeki problemler ve kalp kırıklığından dolayı muhtemelen ruh eşleriyle evli olmadıkları varsayımıyla bana gelen birçok deneğim oldu. Bu kişiler karmik derslerin her birimiz için zor şartlar getirdiğini ve işin içine kalbimizin de girdiği tüm acı verici deneyimlerin, önceden üzerinde düşünülmüş kasıtlı testler olduğunu anlamakta başarısızdılar. Üstelik bu sınavlar sık sık en zor cinstendir.

Koşullar ne olursa olsun, kişiler arasındaki ilişkiler hayatımızın en hayati bölümünü oluşturur. Doğru zaman ve doğru yerin el ele vermesiyle hayatımıza anlam getirecek bir kişiyle ilk defa karşılaştığınız sırada vuku bulan DDA (duyular dışı algılama), deja vu ve eş zamanlılık tesadüf müdür? Bir anlık unutulmuş bir anı, zihninizin gerisinde sizi kuvvetle çeken bir tanışıklık duygusu var mıydı? Okurlara hayatlarındaki önemli birisiyle ilk defa karşılaşmaları da dahil bu tip anıları bir kenara ayırmalarını salık veririm. Okulda mıydı? Bu birey sizinle aynı yörede mi yaşıyordu? Onunla işte veya boş zamanınızı değerlendirdiğiniz bir sırada mı karşılaştınız. Sizi birisi mi tanıştırdı veya tesadüfen mi karşılaştınız? O anda neler hissettiniz?

Kendiliğinden olduğunu farz ettiğiniz bir karşılaşmanın sevgi dolu hatırasını kurcalamanıza yol açmaktan hoşlanmıyorum, fakat tesadüf, şans eseri veya ani bir itilim gibi tanımlar hayati temaslara uygulanamaz. Zaten bu onları daha az romantik yapmaz. Ruh eşlerini içeren vakalarda, yeryüzünün belirli bir coğrafi noktasında ve belli bir anında fiziksel varlıklar olarak buluşmak

için zamanda ve uzayda yola çıkan ruhsal varlıklarla ilgili yürekten gelen pek çok nakil dinledim. Diğer yandan bilinçli hafıza kaybımızın birbiri için anlamı olan kişilerin buluşmasını zorlaştırdığı ve yanlış bir dönemece sapmamızla birlikte bir birleşme noktasındaki bağlantıyı kaçırdığımız da doğrudur. Bununla beraber bağlantı kurmayı desteklemek için olasılıkla bazı ön düzenlemeler yapılmış olmalıdır.

Aşağıdaki vakada diyalogu, deneğimi halihazırdaki hayatına doğmasının hemen öncesinde, ruh dünyasında gerçekleştirdiği faaliyetleri sorguladığım bir noktadan başlatıyorum.

- Vaka 28 -

Dr. N: Bir başka hayat için ruh dünyasını terk etme zamanın yaklaştı mı?

D: Evet... hemen hemen hazırım.

Dr. N: Hayat seçimi yerinden ayrıldıktan sonra, yeryüzünde kim olacağına ve orada kimlerle karşılaşacağına karar vermiş miydin?

D: Evet, her şey bir araya gelmeye başladı.

Dr. N: Zaman dilimi veya belirli bir insan bedeni tercihinle ilgili tereddütlerin olsaydı ne olurdu? Vazgeçebilir miydin?

D: (içini çekerek) Evet, evvelce bunu yapardım, hepimiz yapmışızdır, en azından benim tanıdığım kişiler. Çoğu zaman yeryüzünde tekrar yaşamak hakkında düşünmek kişiyi karıştırabilir.

Dr. N: Ama ya bedenlenmene çok az bir zaman kala yeryüzüne geri dönmeye direnç gösterseydin ne olurdu?

D: O kadar... katı değildir. Kesin kararımı vermeden önce... özel öğretmenim ve arkadaşlarımla yeni bir hayatla ilgili olasılıkları... ve kaygılarımı tartışma imkanına her zaman sahip oldum. Özel öğretmenler ne zaman bocaladığımızı bilirler, fakat ben kararımı verdim.

Dr. N: Buna memnun oldum. Şimdi bana şunu söyle. Yer-yüzüne geri dönmeyi kesin olarak beyan ettikten sonra, ruh dünyasında senin için önemli olan başka herhangi bir şey olur mu?

D: Tanıma sınıfına gitmem gerekir.

Dr. N: Burası nasıl bir yerdir?

D: Arkadaşlarımla... bir gözlem toplantısıdır... onları daha sonra tanıyabilmem için.

Dr. N: Parmaklarımı şıklattığım zaman, derhal bu sınıfa gideceksin. *Hazır mısın?*

D: Hazırım.

Dr. N: (parmaklarımı şıklatarak) Bana ne yaptığını açıkla.

D: Diğerleriyle birlikte... konuşmacıyı dinlemek için içeri süzülüyorum.

Dr. N: Sana eşlik etmek istiyorum, ama gözüm kulağım sen olacaksın, tamam mı?

D: Tabii, ama biraz acele etmeliyiz.

Dr. N: Sana nasıl bir yer olarak görünüyor?

D: Hmm... daire şeklinde bir toplantı salonu, ortasında bir kürsü var, burası konuşmacıların bulunduğu yer.

Dr. N: İçeri süzülüp yerimize mi oturacağız?

D: (başını sallıyor) Neden oturmaya ihtiyacımız olsun?

Dr. N: Sadece merak ettim. Etrafımızda kaç ruh var?

D: On ya da on beş... önümdeki hayatta benim yakınımda olacak kişiler.

Dr. N: Gördüğün ruhların sayısı bu kadar mı?

D: Hayır, sen bana etrafımda kaç tane var diye sormuştun. Başkaları da var... daha ileride gruplar halinde... konuşmacıları dinlemeye hazırlanıyorlar.

Dr. N: Etrafındaki on ya da on beş ruhun hepsi senin küme grubundan mı?

D: Bazıları.

Dr. N: Bu topluluk, son hayatının hemen ertesinde giriş kapısının yakınında seni karşılayanların bir benzeri mi?

D: Yo hayır, o daha sessiz ve sakin bir buluşmaydı... yalnız ailem vardı.

Dr. N: Bu eve dönüş toplantısı niçin şimdikinden daha sakin di?

D: Bedenimi yitirmiş olmaktan dolayı hala bir şaşkınlık içindeydim. Burada ise etrafta bir sürü söyleşi ve önceden bilme... güvenli bir bekleme var... enerjimiz gerçekten yüksek. Haydi, acele etmeliyiz. Konuşmacıların söylediklerini duymam lazım.

Dr. N: Bu konuşmacılar senin özel öğretmenlerin mi?

D: Hayır, onlar suflör.

Dr. N: Bu çeşit bir işte uzmanlaşmış ruhlar mı?

D: Evet, marifetli fikirler öne sürerek bize işaretleri verirler.

Dr. N: Tamam, bir yandan içeri girip suflöre yaklaşalım, bir yandan da sen bana neler olduğunu anlatmaya devam et.

D: Kürsünün etrafında bir halka oluşturuyoruz. Suflör ortada, bir oraya bir buraya yüzüp duruyor, parmağını her birimize yönelterek çok dikkatli olmamızı söylüyor. Çok dikkatli olmam lazım!

Dr. N: (sesimi alçaltarak) Anlıyorum ve bir şey kaçırmamı hiç istemem, yalnız bana işaretle neyi kastettiğini açıklar mısın?

D: Bu suflör gelecek hayatta ne beklememiz gerektiğini bilmemizi sağlamak üzere burada. Daha ileride insan olarak anılarımızı hatırlamak için şu anda zihnimize işaretler yerleştiriliyor.

Dr. N: Ne tip işaretler?

D: İşaret bayrakları... hayat yolu üzerindeki alametler.

Dr. N: Daha açık olabilir misin?

D: Yol işaretlerinin görevi, hayatta belli zamanlarda önemli bir şeyin olmasının gerektiği sıralarda bizi yeni bir yöne

doğru itmek... ve ayrıca birbirimizi tanımak için de işaretleri bilmek zorundayız.

Dr. N: Her yeni hayatın öncesinde ruhlar bu sınıfa gelir mi?

D: Doğal olarak. Küçük şeyleri hatırlamaya ihtiyacımız var...

Dr. N: Fakat daha önceden hayat seçimi yerinde gelecek hayatının ayrıntılarını görmemiş miydin?

D: Ama küçük ayrıntıları değil. Ayrıca o sırada benimle beraber işlev yapacak kişilerin tamamını tanımıyordum. Bu sınıf hepimizi bir araya toplayan... son bir gözden geçirme.

Dr. N: Birbirinin hayatına etki edecek olanlarınız için mi?

D: Evet, temel olarak bir hazırlık sınıfı, çünkü Yeryüzünde ilk başta birbirimizi tanımayacağız.

Dr. N: Birinci derecedeki ruh eşin de burada mı?

D: (heyecanlanarak)... o burada... ve temas kurmanın beklenildiği başka kişiler var... ya da onlar benimle bir şekilde temas kuracaklar... onların da kendi işaretlerine ihtiyaçları var.

Dr. N: Demek farklı gruplardan bu karışık topluluğun burada bulunma nedeni bu. Hepsi de birbirlerinin hayatlarında önemli bir rol oynayacaklar.

D: (sabırsızca) Evet, ama sen konuşurken söylenenleri dinleyemiyorum... Şşş...

Dr. N: (yeniden sesimi alçaltarak) Tamam, üçe kadar sayacağım ve hiçbir şeyi kaçırmaman için birkaç dakikalığına bu sahneyi askıya alacağım. (yumuşak bir sesle) *Bir, iki, üç.* Konuşmacı şu anda bir şey söylemiyor ve sen de bu arada bana bayrakları ve işaretleri biraz daha açıklayacaksın, tamam mı?

D: ...sanırım olabilir.

Dr. N: Ben bu işaretleri hafıza tetikleyicileri diye adlandırıyorum. Şimdi sen buradaki bütün bu kişilerin her biri için özel hafıza tetikleyicileri olduğunu mu söylüyorsun?

D: Buraya getirilmemizin nedeni bu. Hayatımda bu kişilerin ortaya çıkacağı zamanlar olacak. Onlarla ilgili bir miktar faaliyeti... nasıl göründüklerini... nasıl hareket ettiklerini... konuştuklarını hatırlamaya çalışmam lazım.

Dr. N: Her bir işaret senin için bir anıyı mı tetikleyecek?

D: Evet ve bazılarını unutacağım. İşaretlerin tam zamanında hafızamızda tıklaması ve bize şöyle söylemesi gerek, "Güzel, buraya geldin." İçimizde... kendimize şöyle diyebilmeliyiz, "Bir sonraki aşama üzerinde çalışma zamanı geldi." Bunlar küçük, önemsiz şeyler gibi görünebilir, fakat bu işaret bayrakları hayatımızdaki dönüm noktalarıdır.

Dr. N: Ya kişiler senin de söylediğin gibi suflörlerin size anlattıklarını unuttuklarından dolayı bu yol işaretlerini veya tanıma işaretlerini atarlarsa ne olur? Ya da kendi eğilimlerini görmezden gelerek başka bir yola saparsan?

D: (ara) Başka seçeneklerimiz vardır, eşit derecede iyi olmayabilecek seçenekler, inatçı davranabilirsin, fakat... (duruyor)

Dr. N: Fakat ne?

D: (inançla) Bu sınıfın sonrasında genellikle önemli işaretleri unutmayız.

Dr. N: Niçin rehberlerimiz yeryüzünde ihtiyacımız olacak bütün cevapları vermiyor? Şeyleri hatırlayacağımız bu işaretler için bütün bu uğraş niye?

D: Aynı sebepten dolayı yeryüzüne her şeyi önceden bilmeksizin gideriz. Ruh kuvvetimiz kendi yaptığımız keşiflerle büyür. Bazen derslerimizi oldukça çabuk hallederiz... ama genellikle öyle değildir. Yolun en ilginç kısmı dönemeçlerdir ve zihnimizdeki işaret bayraklarını bilmezlikten gelmesek iyi olur.

Dr. N: Peki, şimdi ondan bire kadar geri sayacağım ve bir dediğim zaman sınıf yine hareketlenecek ve sen suflörün işaretleri vermesini dinleyeceksin. Sen sağ elinin işaret par-

mağını kaldırmadıkça ben konuşmayacağım. Bu dersin bit-
tiğine ve hatırlaman gereken işaretleri bana nakledeceğine
dair benim işaretim olacak. *Hazır mısın?*

D: Evet.

Not: Saymayı bitiriyorum ve deneğim parmağını kaldırına ka-
dar birkaç dakika sessizce bekliyorum. Bu, yeryüzü ve ruh dün-
yaları arasında zamanı kıyaslamanın niçin anlamsız olduğunu
gösteren basit bir örnektir.

Dr. N: Çok uzun sürmedi galiba.

D: Hayır, sürdü. Konuşmacının her birimizle üzerinden ge-
çilmesi gereken bir sürü işi vardı.

Dr. N: Herhalde tanıma işaretlerinin ayrıntıları şu anda
zihninde iyice yer etmiştir.

D: Öyle ümit ediyorum.

Dr. N: Güzel, o halde bana ders sona ermeden önce sana
verilen son işareti anlat.

D: (ara) Gümüş bir pandantif... Onu yedi yaşındayken...
bizim sokaktaki bir kadının boynunda göreceğim... onu
daima takardı.

Dr. N: Bu gümüş nesne seni nasıl tetikleyecek?

D: (dalgın) Güneşte parlayarak... dikkatimi çekecek... Ha-
tırlamalıyım.

Dr. N: (buyurgan bir ses tonuyla) Ruhsal ve dünyasal bil-
gini bir araya getirme kapasitesine sahipsin. (elimi deneğin
alnına koyarak) Bu kadının ruhunu tanımak senin için ni-
çin önemli?

D: Onunla bizim sokakta bisiklete binerken karşılaşuyo-
rum. Bana gülümsüyor... gümüş pandantifi parlıyor... bu-
nunla ilgili bir şey soruyorum... arkadaş oluyoruz.

Dr. N: Daha sonra?

D: (özleyerek) Bir müddet sonra taşınacağımız için onunla

beraberliğimiz kısa sürecek, fakat bu kadarı yeterli. Bana bazı şeyler okuyacak, benimle hayat hakkında konuşacak ve bana... insanlara saygılı olmayı öğretecek.

Dr. N: Yaşın ilerledikçe, kişilerin bizzat kendileri de birer işaret olabilir mi, yani bağlantı kurman için bir işaret bayrağı görevi görebilirler mi?

D: Tabii, dediğin gibi, doğru zamanda tanışmayı ayarlayabilirler.

Dr. N: Yeryüzünde senin için anlamı olacak kişilerin ruhlarının çoğunu şimdiden biliyor musun?

D: Evet ve eğer bilmediklerim varsa, onlarla da sınıfta karşılaşırım.

Dr. N: Acaba aşk ilişkisi karşılaşmaları da ayarlıyorlar mı?

D: (gülerek) Çöpçatanları mı söylüyorsun, evet, dediğin gibi yaparlar, fakat toplantılar arkadaşlık için... kariyerine yardımcı olacak kişileri bir araya getirmek için de yapıyor olabilir... bu tip şeyler için.

Dr. N: O halde bu toplantı yerinde ve diğer yerlerde bir araya geldiğin ruhlarla hayatında farklı tipte ilişkilerde mi beraber olacaksın?

D: (coşkuyla) Evet, örneğin beyzbol takımında bir arkadaşla bağlantı kuracağım. Bir diğeri çiftlikte ortağım olacak... sonra ilkokuldan itibaren hayat boyu arkadaşım olacak birisi var.

Dr. N: İşte, aşkta veya başka bir şeyde yanlış kişiyle bağlantı kurarsan ne olur? Bu bir ilişki işaretinin ya da önemli bir olay için bir kırmızı bayrağın gözünden kaçtığı anlamına mı gelir?

D: Hmm... muhtemelen tam bir yanlışlık olmayacaktır... daha çok yeni bir yöne doğru dönmeni sağlayan bir ilk adımdır.

Dr. N: Peki, şimdi bana bu hazırlık sınıfından hatırladığın en önemli tanıma işaretinin ne olduğunu söyle.

D: Melinda'nın kahkahası.

Dr. N: Melinda kim?

D: Müstakbel eşim.

Dr. N: Melinda'nın kahkahasıyla ilgili neyi hatırlayacaksınız?

D: Onunla karşılaştığımız zaman, kahkahası... küçük çanların sesi gibi çınlayacak... çok müzikal... bunu sana tam olarak tanımlamam mümkün değil. Sonra, ilk defa dansettiğimiz sırada parfümünün kokusu... tanıdık bir koku... gözleri...

Dr. N: O halde aslında ruh eşin için birden fazla tetikleyici işaret almışsın.

D: Evet, biraz kalınımdır ve muhtemelen suflörler daha fazla ipucuna ihtiyaç duyduğumu düşünmüş olmalılar. Doğru kişiyle karşılaştığım sırada bir yanlıklık yapmak istemem doğrusu.

Dr. N: Peki onun seni hatırlamasını ne tetikleyecek?

D: (sırıtarak) Büyük kulaklarım... dansederken ayağına basmam... birbirimize ilk sarıldığımız sırada hissedecekle-rimiz.

Gözlerin ruhun aynası olduğu eski bir deyiştir. Ruh eşleri yer-yüzünde karşı karşıya geldiği sırada başka hiçbir fiziksel özelliğimizin bu ölçüde bir etkisi yoktur. Diğer fiziksel duyulara gelirsek, daha önceki bir bölümde ruhların ses ve koku gibi anıları kendilerinde alıkoyduklarına değinmiştim. Beş duyumuzun tamamı suflörler tarafından gelecek hayatlarda tanıtıcı işaret olarak kullanılabilir.

Vaka 28, ruhsal hatırlama dersine katılım sağlamasını engellediğim için rahatsızlığını ifade etmeye başlamıştı. Bir toplantı salonundaki merkez kürsünün etrafında dolaşma şeklindeki görsel birlikteliğini destekledim. Deneğime önce talimatları alması ve

arkadaşlarıyla iletişim kurması için zaman tanıdı, sonra onu hatırlama yerinden çıkardım.

Bir seans sırasında deneklerimi ruhsal ortamlarına sokarken veya çıkarırken asla acele etmek gibi bir uygulamaya gitmem çünkü bunun konsantrasyonlarının yoğunluğunu ve hafızalarını tazelemelerini engellediğini deneyimledim. Diğer ruhlar iyice konu dışı kaldıktan sonra bu denekle Melinda hakkında konuştum. Bu iki ruhun kendilerini en çok karı koca rolünde rahat hissetmelerine rağmen birlikte dünyaya geldikleri bazı hayatlarda farklı ilişki kurduklarını öğrendim. Her iki ruh da halihazırdaki hayatlarında birbirleriyle bağlantı kurmayı emniyete almak istiyordu. Fiilliyatta neler olup bittiğinin görülmesi için diyalogun devamını veriyorum.

Dr. N: Sen ve Melinda yeryüzüne geldiğiniz ve genç olduğunuz sırada birbirine yakın yerlerde mi yaşıyordunuz?

D: Hayır, ben Iowa'da yaşıyordum, o California'da... (eğlenerek) Iowa'daki tanıdığım Clair'di.

Dr. N: Clair'le romantik anlamda mı ilgileniyordun?

D: Evet, neredeyse evleniyorduk. Buna yaklaşmıştık... ve bu bir hata olurdu. Clair ve ben birbirimize uygun değildik, fakat lisede çıkıyor olmamız bir alışkanlık haline gelmişti.

Dr. N: Ve California'ya gelmek için doğduğun yerden ayrıldın, öyle mi?

D: Evet... Clair gitmemi istemiyordu, fakat annem ve babam çiftlikten ayrılmayı ve Batı'ya taşınmayı istiyorlardı. Ben Iowa'yı seviyordum ve taşınmak ve hala lisede olan Clair'den ayrılmak beni üzüyordu.

Dr. N: Anne babanla birlikte gitmek kararı vermene yardım eden bir işaret aldın mı, sana bir cins işaret bayrağı tutan bir şey oldu mu?

D: (içini çekerek) Kırmızı bayrağı tutan kız kardeşimdi.

Annemle babamın gitmeyi planladığı şehirde birçok fırsatla karşılaşacağıma beni ikna etti.

Dr. N: Kız kardeşini ruh dünyasında görür müsün?

D: Tabii, o benim çevremden (küme grubundan).

Dr. N: Clair ruh eşlerinden birisi midir?

D: (ara) Daha çok bir arkadaş... yalnızca arkadaş...

Dr. N: Clair'den ayrılmak senin için zor muydu?

D: Ah evet... ve onun için daha da fazla. Lisedeyken birbiri-mize karşı cinsel bir çekim duyuyorduk. Bu aşta gerçek bir zihinsel bağ yoktu... yeryüzünde başka kişilerle ne *yap-man* gerektiğini kestirmek öyle zor ki... cinsellik büyük bir tuzak... birbirimizden sıkılma olasılığı çok yüksek.

Dr. N: Melinda'ya duyduğun fiziksel çekim Clair'e duyduklarından daha mı farklıydı?

D: (ara) Melinda'yla dansa karşılaştığımız zaman bedeninin yol açtığı güçlü bir fiziksel çekim vardı... ve sanırım o da benim görünüşümden hoşlanmıştı... fakat her ikimiz de bundan çok daha fazla bir şey hissetmiştik...

Dr. N: Şunu öğrenmek istiyorum. Sen ve Melinda ruh dünyasındaiken dişi ve erkek bedenlerinizi yeryüzünde birbirinizi çekmeyi dikkate alarak mı seçtiniz?

D: (başını sallayarak) Bir... ölçüye kadar... fakat bizim yeryüzünde birbirimize çekim duymamızın nedeni, birbirimizin nasıl görünmesi *gerektiği* hakkındaki zihnimizdeki anıydı.

Dr. N: Dansa gitme zamanı yaklaştığı sıralarda, zihninde neler olup bitiyordu?

D: Şimdi her şeyi görebiliyorum. Özel öğretmenimiz o gece bana ve Melinda'ya yardım etmek için iş başındaydı. Dansa gitmek fikri aniden geldi. Ben dansetmekten nefret ederim, çünkü beceremem. Üstelik şehirde henüz kimseyi tanıımıyordum ve kendimi aptal gibi hissediyordum, fakat oraya yönlendirilmiştim.

Dr. N: Ruhsal hazırlık sınıfı sırasında sen ve Melinda dans sahnésinin üzerinden geçmiş miydiniz?

D: Evet, o sırada bunu biliyorduk ve onu dansda gördüğüm zaman, kafamdaki alarm zilleri birden sustu. Benden hiç beklenmeyecek bir şey yaptım. Başka bir adamla dans ediyordu ve gidip danslarını yarıda kestim. Onu kollarımın arasında ilk tuttuğum sırada bacaklarım lastik gibiydi.

Dr. N: Ve o sırada neler hissettiniz?

D: Sanki başka bir dünyada gibiydik... çok tanıdık geliyordu... çok garip bir danstı... önemli bir şeyin geliştiğinden en ufak bir kuşku yoktu... yöneltirme... karşılaşmamızın amacı... kalplerimiz çarpıyordu... büyülenmiş gibiydik.

Dr. N: Peki Clair'in işleri karmaşıklaştıran bir şekilde daha önce hayatına girmesinin nedeni neydi?

D: Beni ayartarak çiftlikte kalmama yol açmak için... sapmamam gereken yanlış patikalardan biri olarak... başka tipte bir hayat. Ben oradan ayrıldıktan sonra Clair de doğru kişiyi buldu.

Dr. N: Eğer Clair'le sen birlikte daha yanlış bir patikaya girseydiniz ve kız kardeşinin işaretini alamamış olsaydın, hayatın tam bir felaket mi olurdu?

D: Hayır, fakat bu kadar iyi olmazdı. Önceden seçtiğimiz ana hayat yolu tektir, fakat alternatifleri her zaman vardır ve onlar da öğreticidir.

Dr. N: Hayat seçimi yerinde veya tanıma sınıfındaki ayrıntıların zihnine yeterince iyi aşılanamamasından dolayı hayatlarında hiç yanlış yaptığın ve yanlış yola girdiğin ve bir iş değişimi, başka bir şehre taşınmak ya da önemli bir kişiyle karşılaşmak için yoluna çıkan işaret bayraklarını görmediğin olur mu?

D: (uzun ara) İşaretler oradadır. Fakat bazen... eğilimlerimi geçersizleştiririm. Hayatımda çok düşünmekten ve analiz etmekten dolayı yön değiştirdiğim zamanlar vardır. Ya da

aynı nedenlerden dolayı hiçbir şey yapmadığım zamanlar.

Dr. N: O zaman, ruh dünyasında planlanandan başka bir şey yapman mümkün müdür?

D: Evet ve aynı derecede iş görmeyebilir... fakat kırmızı bayrakları gözden kaçırma hakkına sahibizdir.

Dr. N: Evet, tanıma yeri hakkında konuştuğumuza memnun oldum ve acaba bu ruhsal sınıfın senin için fiziksel hayatta daha sonra yaptığı başka neler var diye düşündüm.

D: (uzaktan gelen bir sesle) Evet, bazen hayatımdaki bir şeyden dolayı kafam karıştığı ve hangi yönü izleyeceğimi bilmediğim zaman, nerede bulunduğuma kıyasla nereye doğru gidiyor olabilirim diye düşünürüm... ve ne yapmam gerektiğinin cevabı gelir.

Deneklerimin hayatlarına önemli bir şekilde etki etme kadelerindeki kişileri tanımalarına yardım etmek mesleğimin en etkileyici yönlerinden biridir. Beni ilişkileriyle ilgili olarak görmek için gelen kişilerin hayatlarının belirli bir anında ofisimde bulunmalarının tesadüfi olmadığına inanırım. Bu deneklere ipuçlarını hatırlamalarına yardımcı olarak ruhsal tanıma sınışarının amacını bozmuş mu oluyorum? İki temel nedenden ötürü öyle olmadığı kanaatindeyim. Henüz bilmemeleri gereken bir şey muhtemelen ipnozda ifşa edilmeyecektir ve ikincisi deneklerimin epeyce bir kısmı zaten kendiliklerinden öyle olduğundan şüphelendikleri şeylerin yalnızca doğrulanmasını istemektedirler.

Kendi kişisel deneyimime dayanarak da tanıma işaretlerinden söz edebilirim, çünkü eşimi bulmak için üç özgün ipucu almak gibi bir lütfâ mazhar olmuşum. İlk delikanlılık yıllarımda bir gün *Look* mecmuasının sayfalarını çevirirken Hamilton saatleri için hazırlanan ve beyaz giysili, koyu renk saçlı güzel bir kadının modellik yaptığı bir Noel reklamı dikkatimi çekmişti. Reklamın köşesinde "Peggy'ye" diye yazılıydı çünkü model kocasından yeni yıl armağanı olarak kol saati alan bir kadını canlandırıyor-

du. Tuhaf bir hisse kapılmışım ve bu ismi ve yüzü asla unutmadım. Yirmi birinci yaş günümde en sevdiğim akrabalarımın olan halam aynı firmanın bir saatini hediye etti.

Birkaç yıl sonra, Phoenix'te yüksek lisansımı yaptığım sıralarda, bir Cumartesi günü oturmuş beyaz çamaşırları yıkıyordum. Aniden ilk tetikleyici zihnimde harekete geçerek "beyazlı kadını bulma zamanı geldi" mesajını verdi. Bunu kafamdan atmaya çalıştım, fakat reklamdaki kadının yüzü diğer bütün düşünceleri bir kenara itiyordu. Pes ettim, Hamilton saatime baktım, "haydi yürü" mesajını duydum. Kim beyaz giyer diye düşündüm. Takıntılı bir kişi gibi davranarak şehrin en büyük hastanesine gittim ve danışmaya orada verdiğim tanıma ve isme uyan bir hemşire var mı diye sordum.

Böyle bir kişinin bulunduğu ve nöbetten çıkmak üzere olduğu cevabını aldım. Onu gördüğüm anda zihnimdeki resimle benzerliği beni sersemletti. Münasebetsiz ve utandırıcı bir karşılaşmaydı, fakat daha sonra lobide oturduk ve dört saat boyunca birbirini bir süredir görmeyen eski arkadaşlar gibi (ki aslında doğrusu buydu) hiç susmadan konuştuk. Evleninceye kadar hastaneye gelme nedenimi ve onu bulmam için verilen ipuçlarını ona anlatamadım. Deli olduğumu düşünmesinden korkmuştum. Sonradan öğrendim ki ilk karşılaştığımız gün arkadaşlarına gitmiş ve onları hayretler içerisinde bırakarak şöyle söylemiş, "Bugün evleneceğim adamla tanıştım."

Kişilere anlamlı karşılaşmalarla ilgili tavsiyem gelecek vaat eden olayları çok fazla aklileştirmemektir. Bazen en iyi kararlarımız içgüdü dediğimiz duyguyla gelir. O sırada açığa çıkan bu duygulara uyun. Hayatta özel bir an yaşanacaksa, genellikle yaşanacaktır.

Yola çıkmadan önce çoğu ruh için yerine getirilecek son bir gereklilik ikinci kez Yaşlılar Konseyi'nin huzuruna çıkmaktır. Deneklerimin bazıları onları hayatlar arasında yalnızca bir kere görürken, çoğunluğu onları ölümün hemen ertesinde ve tekrar-

doğuşun hemen öncesinde görürler. Ruh dünyası bir düzene tabi şekilde kişiselleştirilmiş bir ortamdır ve Yaşlılar, bir ruhun bir sonraki hayat için koyduğu hedeşerin önemini desteklemek isterler. Deneklerimin bazıları bu toplantıdan sonra vedalaşmak üzere ruh gruplarının yanına döndüklerini anlatırken, bazıları bunun hemen sonrasında tekrardoğuş için ayrıldıklarını söylemişlerdir. İkinci prosedür bu çıkış toplantısını aşağıdaki gibi tanımlayan bir denek tarafından kullanılmıştı.

“Rehberim Magra bana eşlik ederek bulutlarla dolu kapalı bir ortamda bulunmaya benzeyen yumuşak, beyaz bir mekana götürüyor. Üçlü kurulu, adet olduğu üzere beni beklerken görüyorum. Ortadaki Yaşlı en güçlü enerjiye sahipmiş gibi görünüyor. Hepsinin oval yüzleri, çıkık elmacık kemikleri ve narin hatları var ve saçları yok. Bana cinsiyetsiz gibi görünüyorlar ya da daha çok sanki erkekten kadına sonra yine erkeğe geçiş yapıyorlar. Kendimi sakın hissediyorum. Resmi bir atmosfer fakat dostça. Her biri bana kibar bir tavırla sorular soruyor. Yaşlılar benim bütün hayatlarım hakkında her şeyi biliyorlar, ama zannedilebileceği gibi yönetici bir tavır içinde değiller. Motivasyonlarıma ve yeni bir bedende çalışmaya yönelik kararımın gücüne değer biçmek için bilgilerini istiyorlar. Seçeceğim hayat için verilen beden seçeneklerinde onların parmağı olduğundan eminim, çünkü hayat seçiminde uzman stratejistler olduklarını hissediyorum. Kurul sözleşmemi kabul etmemi istiyor. Sebat etmenin ve zorlu güçlüklerde değerlerime sadık kalmamın yararlarını vurguluyorlar. Genellikle öfkeye kolayca teslim olurum ve geçmiş olaylara ve kişilere yönelik eylem ve tepkilerimi gözden geçirirken bana bunu hatırlatıyorlar. Yaşlılar ve Magra, kötü durumlarda kendime daha çok güvenmem ve işlerin çığırından çıkmasına yol açmamam için ilham, umut ve cesaret veriyorlar. Ve sonra, artık oradan ayrılmak üzereyken, güvenimi artıran son bir hareket olarak kollarını kaldırıyorlar ve beraberimde götürmek üzere zihnime güçlü bir pozitif enerji yıldırımını yolluyorlar.”

Konseyle oturumların başlarda bana garip gelen bir yönü, aynı ruh grubu üyelerinin mutlaka aynı heyetin karşısına çıkmamalarıydı. Bir süre, bir ruh grubunun bütün üyelerinin aynı rehberin eğitiminde olmasından dolayı daima aynı heyetle etkileştiklerini varsaydım. Ama yanılmışım. Deneklerim, kıdemli rehberlerin bile, gücü her şeye yeten konsey üyelerinin gelişmişlik düzeylerinin birkaç basamak altında olduğunu düşünmektedirler. Bu varlıklar 11. Bölüm’de Thece’nin bize anlattığı Yaşlılar’la benzer, fakat ruhların hayatlarının değerlendirilmesine dönük daha belirgin sorumlulukları vardır. Bir rehberi, bazı bakımlardan, bir ruhun bireysel dert ortağı gibi düşünmek mümkünken, bu tip bir samimiyet bir Yaşlı’ya kadar uzanmaz. Zaman içinde bir Yaşlı’nın otoritesinin, rehberlerinkinin aksine, pek çok gruptan ruhların kesişme noktalarıyla ilintili olduğunu anladım.

Bir ruh grubundaki herkesin, bu yöntemin güçlü kişisel doğasına büyük bir saygı duyduğu açıktır. Bireysel Yaşlılar Heyetlerini tanrısal varlıklar olarak görürler. Yaşlılar bir ışık seliyle kuşatılmış durumdadır ve tüm ortamın ilahi bir aurası vardır. Bir denek bunu şöyle ifade ediyordu: “Çok yüksek bir ruhsal alanda varlığını sürdüren bu üstün varlıkların huzuruna çıkmak, yaratılışın kaynağı hakkındaki duygularımızı onaylar ve geçerli kılar.”

Yenidendoğuş

Bir ruhun yeryüzünün spesifik bir yerinde ve zamanında yeni bir hayata aday olma kararının nasıl düzenli bir ruhsal planlama süreci içerdiğini gördük. Deneklerimin ruhsal bilincini ruh dünyasından çıkış anına yaklaştırdığım sırada, çoğu sessiz bir biçimde içsel bir gözlem durumuna girerken, bazıları da arkadaşlarının şakalaşmalarına katılırlar. Önlerindeki olaya bu tepkileri, son bedenlenmelerinden beri geçen zamanın uzunluğundan çok ruhun bireyselliğine bağlıdır.

Yenidendoğuş kapsamlı ve engin bir deneyimdir. Yeryüzüne doğru yola çıkmaya hazırlanan ruhlar, kendilerini çarpışmaya hazırlayan savaşın pişirdiği kıdemli askerlere benzerler. Bu, kendilerini yeni bir bedene uyarlamadan önce kim olduklarını bilmenin aşkın biliminin tadını çıkarmak için son şanstır. Son vaka bize yeryüzüne en son geçişinin iyi tanımlanmış bir tarifini sunan bir kadına kulak vereceğiz.

- Vaka 29 -

Dr. N: Bir sonraki hayatına yeniden doğma zamanın geldi mi?

D: Evet, geldi.

Dr. N: Yeryüzüne geri dönmekle ilgili aklına ilk gelen şey ne?

D: Yirminci yüzyılda yaşama fırsatı. Birçok değişimin gerçekleştiği heyecan verici bir zaman.

Dr. N: Bu hayatı, en azından onun bazı kısımlarını önceden gördün mü?

D: Evet... üzerinden geçtim... (denekte bir rahatsızlık gözlemleniyor)

Dr. N: Bir sonraki bedenlenmeyle ilgili benimle konuşmak istediğin başka bir şey var mı?

D: Projem (hayat) için bütün alternatifler hakkında Pomar'la (deneğin rehberi) son bir defa konuşuyorum.

Dr. N: Bunu, Pomar'la bir final çıkış söyleşisi gibi düşünebilir miyiz?

D: Olabilir.

Dr. N: Önündeki hayatla ilgili olası planların hakkında benimle konuşmak ister miydin?

D: (kuru ve oldukça zayıf bir sesle) Onlar... yolunda sanırım...

Dr. N: Tanıma sınıfın nasıl gitti? Hazırlıklarının bu cephesini de tamamlamışsındır herhalde.

D: (hala rahatsız) Hı hı... projemdeki geri kalan bütün katılımcılarla buluştum.

Dr. N: Doğru ruhlarla doğru zamanda karşılaşmak için tanıma işaretlerini iyice zihnine yazdın mı?

D: (sinirli bir gülüşle) Ah... sinyaller... kişilerle sözleşmeleirim... evet, bunların hepsi halledildi.

Dr. N: İzlenimlerini herhangi bir bakımdan analiz etmeden veya sansürlemeden bana şu anda neler hissettiğini anlat.

D: Yalnızca... yeni bir hayata yapacağım bu büyük sıçrama için... kendimi toparlıyorum... çekinme duygum var... ama heyecanlıyım da.

Dr. N: Bir parça da korkuyor ve acaba gitmese miydim diye kendine soruyor musun?

D: (ara ve sonra daha neşeli) Biraz... kaygılıyım... beni bekleyenlerden... ve buradaki evimden ayrıldığımdan dolayı... ama bu fırsattan dolayı mutluluk da duyuyorum.

Dr. N: O zaman ruh dünyasından ayrılmak konusunda karışık duygular içindesin?

D: Zaman yaklaştıkça, çoğumuz böyle hissederiz... bazı hayatların öncesinde bazı düşünceler aklımı kurcalar... fakat Pomar, ne zaman programımın dışındaki bir şeyle oyalandığımı bilir, biliyorsun, burada hiçbir şeyi saklayamazsın.

Dr. N: Tamam, şimdi bir sonraki hayatın için gidiş durumu içinde olduğunu varsayalım. Üç kadar sayıyorum, artık belirlenmiş bir zamanda geri dönme kararın kesinleşti ve ruh dünyasından ayrılmanın final aşamasında bulunuyorsun. *Bir, iki, üç!* Şimdi neler olduğunu tanımla.

D: Herkesle vedalaşıyorum. Bu... zor olabiliyor. (başını kararlılıkla geri doğru itiyor). Her neyse, herkes bana iyi gitmesini dilediklerini söylüyor ve onlardan uzaklaşıyorum... tek başına kayarak. Büyük bir acele yok... Pomar düşüncelerimi toplamama izin veriyor. İyice hazır olduğum zaman bana eşlik etmek üzere yanıma geliyor...cesaret ve... güvence vermek için... ve ne zaman gitmeye hazır olduğumu bildiği için.

Dr. N: Yeniden doğuşun hakkında şu an daha iyimser olduğunu hissediyorum.

D: Evet, bu bir esinlenme ve beklenti dönemi... yeni bir beden... önümdeki yol...

Şimdi bu deneği halihazırdaki hayatından önce ruh dünyasından son ayrılışı için hazırlıyorum. Bu noktada, normal geçmiş yaşlara regresyonu takiben onu ilk defa ruhsal dünyaya geri götürdüğüm sırada olduğu kadar dikkatliyim. Bu deneğin etrafına önceden çektiğimiz koruyucu enerji kalkanının yeniden takviyesiyle başlayarak, ruhunu yeryüzünde birleştiği çocuğun zihniyle uygun bir dengede tutacak ek koruma teknikleri uyguluyorum.

Dr. N: Tamam, ruh dünyasından çıkışın için Pomar'la birlikte olursunuz. İçinin derinliklerine gitmeni ve sonra sanki ya-

vaşlatılmış hareketteymiş gibi ne yaptığını bana açıklama-
nı istiyorum. *Haydi!*

D: (ara) Biz... daha büyük bir hızla yol almaya başlıyoruz.
Sonra Pomar'ın benden ayrıldığını fark ediyorum... ve yal-
nızım.

Dr. N: Ne görüyorsun ve ne hissediyorsun?

D: Oo... ben...

Dr. N: Burada kal! Yalnızsın ve daha hızla hareket ediyor-
sun. Sonra ne oluyor?

D: (hafif bir sesle)... Uzaklaşıyorum... eğrilerek uzaklaşıyo-
rum... beyaz yastıkların arasından... uzağa doğru yol alı-
yorum...

Dr. N: *Orada kal!* Gitmeye devam et ve her şeyi bana bildir.

D: Kat kat ipeksi... pürüzsüz... kumaşların arasından geçi-
yorum... bir bant üzerindeyim... bir giriş yolunun... gittikçe
hızlanıyor...

Dr. N: *Devam et!* Benimle konuşurken durma.

D: Her şey bulanıklaşıyor... aşağı doğru kayıyorum... ka-
ranlık bir tüpten aşağı doğru... bir boşluk duygusu var...
karanlık... sonra... ılıklik!

Dr. N: Şimdi neredesin?

D: (ara) Annemin içinde olduğumdan haberdarım.

Dr. N: Kimsin?

D: (kıkırdayarak) Bir bebeğin içindeyim... bir bebeğim.

Vakalarımın tanımladığı içi boş tüp etkisinin annenin doğum
kanalı olmadığı bellidir. Ruhların fiziksel ölümlerinde geçtiği
tünelle benzerlik göstermektedir ve aynı yol olabilir. Okur, bir
seans sırasında zaten bir dizi geçmiş hayata sokup çıkardığım
deneklerin doğma eylemi sırasında niçin daha titiz olmam gerek-
tiğini merak edebilir. Bunun iki nedeni vardır: Birincisi geçmiş bir
hayatı yeniden yaşamamanın doğum sürecini içermesi gerekmez.
Deneklerim benim yardımımıla ruh dünyasından önlerindeki

hayata doğrudan yetişkin olarak girerler. İkincisi, eğer denekleri halihazırdaki bedenlerine geri döndürürsem ve onların doğum deneyimlerini yeniden yaşamalarına kumanda etmeye karar verirsem, bazı kişilerin uyandıktan sonra hissedebilecekleri küçük de olsa bazı rahatsızlıkları gidermek isterim.

Bu vakayla devam etmeden önce, ruhlar ve bebeklerle ilgili bir miktar genel bilgi vermem iyi olur. Bütün deneklerim ruhlarının ruh dünyasından bir bebeğin zihnine naklinin geri dönüşteki geçişten daha hızlı olduğunu anlatmaktadırlar. Bu farklılığın nedeni nedir? Fiziksel ölümden sonra ruhlarımız bir tünelin içinde yol alır ve bir giriş kapısından geçerek ruh dünyasına sıralı bir tarzda girerler. Yeryüzünden ruh dünyasına geçişin yeryüzüne geri dönüşümüzden daha yavaş ve dereceli olduğunu gördük ve bunun amacı özgürlüğüne yeni kavuşmuş bir varlığın uyum sağlamasına olanak tanımadır. Buna karşılık, bebeklere giren ruhlar olarak her şeyi bildiğimiz bir durumdan gelmekteyizdir ve fiziksel bir hayatın sonuna kıyasla yeni ortamımıza zihinsel olarak daha çabuk uyumlanabiliriz. Ayrıca, annemizin rahmindeyken de uyum sağlamak için ek zamanımız olacaktır.

Bununla beraber annemizin karnında geçirdiğimiz bu zaman, kör edici hastane ışıkları, birdenbire soluk almaya başlama zorunluluğu ve ilk defa fiziksel elle tutulmaya maruz kalma gibi şeyler de dahil sarsıcı ve şiddetli doğum olayına bütünüyle hazır olduğumuz anlamına gelmez. Deneklerim, eğer doğum anıyla ölüm anını kıyaslamak gerekirse, doğumun fiziksel şokunun çok daha büyük olduğunu söylemektedirler.

Doğumun öncesine rastlayan bir noktada, ruh, bir bebeğin hassas ve gelişmekte olan beyniyle dikkatle temas kurmak ve daha tam biçimde birleşmek isteyecektir. Bir ruh bir bebekle bağlantı kurmaya karar verdiği zaman, açıktır ki bebeğin bu ruhu kabullenmede veya geri çevirmede hiçbir tercih kullanma özgürlüğü yoktur. İlk giriş anıyla birlikte ruh için kronolojik zaman başlar. Her ruhun özgün eğilimlerine bağlı olarak, bağlantı anne-

nin hamileliğinin daha erken veya daha geç bir döneminde yapılabilir. Öyle vakalarım oldu ki söz konusu ruhlar girişlerini son dakikaya, doğum anına saklamışlardı, fakat bu olağan değildir. Bulgularım, bebekle daha erken birleşen ruhların bile annenin hamileliği sırasında onun rahminin dışına çıkıp epey dolaştıklarına işaret etmektedir.

Doğum olayının gerçekleşmesiyle birlikte ruh ve beden birliği tam bir ortaklığa dönüşmüştür. Bunun ertesinde ölümsüz ruh gelişen insan egosu için kavrama yeteneğinin yeri olur. Varlık ölümsüz bilincinin mirası olan ruhsal bir güç getirir. Ruhların travma geçiren bir insan tarafından kısıtlandığını söylemiş olmakla beraber, asla kapana kısılmış değildirler. Ölüm anındaki terkin dışında, ruhlar bedenleri uyurken, derin meditasyonda veya bir ameliyat nedeniyle anestezi altındayken de gidip gelebilirler. Ciddi beyin hasarı ve koma sırasında ruhun bedenden ayrılma süreleri çok daha uzundur.

Vaka 29, bir ruhun yeni bir insan bedeniyle birleşmesinin yaratıcı güzelliğini açıklayarak devam ediyor. Doğumun öncesinde zeki hayat gücünün bu birleşmesi, Vaka 1’de tanımlanan ölüm sahnesiyle başlayan çemberin tam bir devir yapışını önümüze serer.

Dr. N: Yeni bedenine sağ salım ulaştığına memnun oldum. Söyler misin, bebek kaç aylık?

D: Beş ay geçti (anne rahmine düşmesinden bu yana).

Dr. N: Çocuğun olgunlaşması bakımından olağan ulaşma zamanının bu mudur?

D: Hayatlarımda... çeşitli zamanlarda giriş yaptım... bebeğe, anneye ve gelecek hayatıma bağlı olarak.

Dr. N: Bir ruh olarak, bebek hamilelik tamamlanmadan önce kürtaajla annenin rahminden uzaklaştırılırsa bundan sıkıntı duyar mısın?

D: Bir bebeğin hamileliğin sonuna kadar gidip gitmeyeceğini biliriz. Doğmamak bizim için sürpriz olmaz. Yalnızca çocuğu rahatlatmak için de etrafında olabiliriz.

Dr. N: Peki, eğer çocuk hamileliğin bitimine kadar yaşatılmayacaksa, *hayat atanman da boşa mı gidecektir?*

D: Hayır, böyle bir çocukla tam bir hayat atanması olmamıştır.

Dr. N: Kürtaja tabi tutulan bazı bebeklerin hiç ruhları olmamış olabilir mi?

D: Ne kadar ileri gittiklerine bağlı. Çok erken ölenlerin çoğu zaman bize ihtiyacı yoktur.

Not: Bu sorun bugün olduğu kadar dün de sıcak tartışmalara neden olan bir konuydu. Onüçüncü yüzyılda Hristiyan kilisesi, düşürülen ceninleri dikkate alarak ruhların ömür süresiyle ilgili bir standart belirleme gereğini duymuştu. Aziz Thomas Aquinas ve diğer Orta Çağ teologları, keyfi bir hükümle ruh sahibi olmanın ceninin rahme girmesinden kırk gün sonra gerçekleştiğine karar vermişlerdi.

Dr. N: Bir bebeğin hamilelik dönemini tamamlayacağını varsayarsak, başka ruhların bu çocuklarla birleşmeye yakınlaşma durumları hakkında bilgin var mı?

D: (düşünmeden) Bazıları bebeğin çevresinde diğerlerinden daha çok dolanırlar ve sıkıldıkları için doğuma kadar bebeğe girip çıkarlar.

Dr. N: Sen genellikle ne yaparsın?

D: Ben daha ortadayım, sanırım. Gerçekten de bebeklerle bir seferde çok uzun zaman geçirmem, çünkü oldukça sıkıcı olabilir.

Dr. N: Tamam, şimdi annenin içindeki bu şimdiki durumu ele alalım ve aradan biraz zaman geçsin. Doğmamış bebekle bir arada olmadığın zaman ne yaparsın?

D: (neşeyle gülüyor) Gerçeği mi istiyorsun? Söyleyeyim o zaman. Eğleniyorum! Bu, çekip gidebileceğin ve işi asabileceğin bir zamandır.. bebeğin daha az aktif olduğu bir zaman yani. Aynı şeyi yapan arkadaşlarla vakit geçiriyoruz. Birbirimizi ziyaret ederek yeryüzünü geziyoruz... ve ilginç yerlere... daha eski hayatlarda birlikte yaşadığımız yerlere gidiyoruz.

Dr. N: Sen ve diğer ruhlar doğmamış bebeği uzun süre yalnız bırakarak yeryüzündeki görevinizi ve sorumluluğunuzu ihmal ettiğiniz düşüncesinde değil misiniz?

D: (savunarak) Aa, neşelen biraz! Kim dedi uzun süre diye? Ben böyle bir şey yapmıyorum. Her neyse, işin zor tarafı daha başlamadı.

Dr. N: Bebekten bir süreliğine ayrıldığınız zaman, yeryüzüne oranla hangi astral plana gidersiniz?

D: Yine yeryüzü planında oluruz... ve ilgimizi tamamen başka tarafa vermemeye de dikkat ederiz. Etrafta oyalanmamızın büyük bölümü bebeğin yakınlarında cereyan eder. Doğmamış bebeklerle yapacak hiçbir şeyimiz olmadığı fikrine kapılmanı istemiyorum.

Dr. N: Ya...?

D: (devam ederek) Tam anlamıyla hazır olmasa bile, bu zihinle meşgul oluyorum.

Dr. N: Bundan biraz daha bahsedelim. Ruhun, bir ömür boyu bu yeni bedende kalmak üzere bu bebekle bağlantı kurduğu zaman, nasıl bir faaliyet üstlendiğini anlat.

D: (derin bir iç çekerek) Bir çocukla bir kere birleştim mi, zihnimi beyinle eşzamanlı hale getirmem gereklidir. iki ortak olarak birbirimize alışmamız gerekir.

Dr. N: Başka kişiler de böyle söylediler, fakat bebekle birbirinize derhal bir yakınlık doğar mı?

D: Şimdi... ben çocuğun zihnindeyimdir ama aynı zaman-

da ayrıyımıdır. Başta yavaş giderim.

Dr. N: Tamam, biraz da bebeğin zihniyle neler yaptığını açıklar mısın?

D: İnce bir iştir ve aceleye gelmez. Yumuşak bir sondajla başlarım... bağlantıları... geçitleri ayırt ederim... her zihin farklıdır.

Dr. N: Çocuğun içinde sana karşı bir çekişme var mı?

D: (yumuşak bir sesle) lı... başlangıçta hafif bir direnç olur... geçişleri arayıp bulurken tam bir kabul olmaz... tanışıklık oluşana kadar bu olağandır (bir an duruyor ve hafifçe gülüyor). Kendi içime toslayıp duruyorum!

Dr. N: Bebekle entegrasyonun sırasında, bir ruh olarak kimliğinin gücüne ne zaman alıcı hale gelir?

D: Kullandığın "güç" kelimesi bana rahatsızlık verdi. Doğmamış bir bebeğe girdiğimiz zaman asla güç kullanmaz ve zorlamayız. İz sürmeyi dikkatle yaparım.

Dr. N: Bir insan beyninde iz sürmeyi öğrenmen pek çok hayat mı aldı?

D: Eh... bir süre... yeni ruhların araştırmasına yardım edilir.

Dr. N: Sen saf enerjiyi temsil ettiğine göre nöro iletiler, sinir hücreleri ve benzeri gibi elektriksel beyin bağlantılarının mı izini sürüyorsun?

D: (ara) Eh, buna benzer bir şey... ama bebeğin beyin dalga örüntülerini öğrenirken hiçbir kopukluğa neden olmam.

Dr. N: Zihnin düşünce düzeni devresini mi kastediyorsun?

D: Bu kişinin sinyalleri nasıl çevirdiğini. Kapasitesini. Hiçbir çocuk birbirine benzemez.

Dr. N: Bana açık sözlülükle söyle. Ruhun bu zihnin idaresini elinde tutmuyor ve onu iradene tabi kılmıyor mu?

D: Anlamıyorsun. Bu bir birbirine karışmadır. Ben gelmeden önce... orada bir boşluk vardır ve ben bebeği tamamlamak üzere onu doldururum.

Dr. N: Akıl getiriyor musun?

D: Biz orada olanı genişletiriz.

Dr. N: Ruhunun insan bedenine fiilen ne sağladığı hakkında daha açık olur musun?

D: Biz... şeylerle ilgili bir kavrayış getiririz... beynin gördüğü şeyin gerçeğinin idrak edilmesini.

Dr. N: Bu bebeğin ilk başta seni zihnindeki yabancı bir varlık olarak düşünmediğinden emin misin?

D: Hayır, gelişmemiş zihinlerle birleşmemizin nedeni bu. O beni bir dostu... bir ikizi... bir parçası olacak birisi olarak tanıyor. Bebek sanki benim gelmemi bekliyor gibidir.

Dr. N: Sence daha yüksek bir kuvvet bebeği senin için hazırlıyor olabilir mi?

D: Bilmiyorum, ama olabilir.

Dr. N: Birleşme için çalışmaların doğumdan önce tamamlanır mı?

D: Aslında değil, ama doğumla birlikte birbirimizi tamamlamaya başlamışızdır.

Dr. N: O halde birleşme süreci bir zaman mı alıyor?

D: Elbette, biz birbirimize uyum sağlayana dek. Ve söylediğim gibi, doğmamış bebekten aralarda ayrılırım.

Dr. N: Ya bebekle doğumun öncesindeki son dakikada birleşen ruhlara ne dersin?

D: Hıh! Bu onların tarzı, benim değil. İçerideki çalışmalarını başlatmaları gerekir.

Dr. N: Ruhunun çocuktan ayrılmasını tamamen bitirmen için o beden kaç yaşına gelmiş olmalıdır?

D: Beş ya da altı yaşına. Genellikle çocuk okula başladığı zaman, biz de tam olarak işlem yapmaya başlarız. Bu yaşın altındaki çocuklar bol bol kendi haline bırakılabilirler.

Dr. N: Daima bedenle birlikte olma gibi bir görevin yok mu?

D: Eğer işler fiziksel bakımdan kötü giderse, o zaman ok gibi fırlar, geri gelirim.

Dr. N: Diğer ruhlarla beraber etrafta oyalanırken, böyle bir şey olduğunu nasıl bilebilirsin?

D: Her beynin bir dalga modeli vardır, tıpkı parmak izi gibi. Eğer bize atanan bebeğin bir sıkıntısı varsa, anında biliriz.

Dr. N: O halde sana atanan bebeği gelişiminin erken aşamaları sırasında her zaman izliyorsun, içerdeyken de, dışarıdayken de, öyle mi?

D: (gururla) Evet ve anne babayı da gözlemliyorum. Bebeğin yanında kavga ederek rahatsızlık verici titreşimler oluşturabilirler.

Dr. N: Eğer çocuğa böyle bir şey olursa, onun ruhu olarak sen ne yaparsın?

D: Elimden geldiği kadar bebeği sakinleştiririm. Anne babayı yatıştırmak için bebek vasıtasıyla onlara ulaşırım.

Dr. N: Anne babaya nasıl ulaşabildiğine bir örnek ver.

D: Bebeği güldürürüm ve iki elimle onların yüzünü elimim. Bu tip şeyler anne babayı bebeğe sevgi göstermeye iter.

Dr. N: Bir ruh olarak bebeğin motor hareketlerini kontrol edebilir misin?

D: Ben...beni. Beynin hareketleri kontrol eden bu kısmını biraz dürtebilirim. Bazen ufaklığın maskaralık damarını da gıdıklayabilirim... Atanmış aileme uyum getirebilmek için ne gerekirse yaparım.

Dr. N: Söylesene, bir annenin rahmi içinde olmak nasıl bir şeydir?

D: Ilık, rahat, sevgi hissini severim. Orada çoğu zaman sevgi vardır.. bazen stres de olur. Her neyse bu süreden, doğumdan sonra ne yapacağımı düşünmek ve planlamak için yararlanırım. Geçmiş hayatlarımı ve diğer bedenlerle kaçırdığım fırsatları düşünürüm ve bu beni teşvik eder.

Dr. N: Tüm geçmiş hayatlarının ve ruh dünyasındaki hayatının anıları henüz unutmaya bloke edilmedi mi?

D: Bu doğumdan sonra başlar.

Dr. N: Bebek doğduğu zaman, ruhunun kim olduğuna ve birleşme nedenlerine dair hiç bilinçli düşünceleri var mıdır?

D: (ara) Çocuk zihni gelişmemiş olduğu için bu bilgiden sonuç çıkaramaz. Bu bilginin bazı kısımlarına bir rahatlatma vasıtası olarak sahiptir, ama sonradan sönüp gider. Konuşmaya başlamamla birlikte bu malumat içimdeki derin bir yerde kilit altına alınır ve bu olması gerektiği gibidir.

Dr. N: O halde çocukken başka hayatlara ait uçucu anıların olur mu?

D: Evet... hayal kurarız... çocuk olarak oynadığımız oyunlar... uydurduğumuz hikayeler... aslında gerçek olan hayali arkadaşlar... fakat silinip giderler. Hayatlarının ilk birkaç yılında bebekler zannedildiğinden daha çok şey bilirler.

Dr. N: Tamam, şimdi bu hayattaki doğumunun hemen öncesindeki zamandayız. Ne yaptığını söyle.

D: Müzik dinliyorum.

Dr. N: Ne müziği?

D: Babamın çaldığı plakları dinliyorum, onun için çok gevşetici, düşünmesine yardımcı oluyor. Onun için biraz endişeliyim.

Dr. N: Niçin?

D: (kıkırdarak) Bir oğlan istediğini düşünüyor, fakat acilen onun bu fikrini değiştirteceğim!

Dr. N: Bu senin için verimli bir zaman mı?

D: (kararlılıkla) Evet, bir insan olarak yeryüzüne giriş yapacağım ve ilk nefesimi alacağım zamanı planlamakla meşgulüm. Bir sonraki hayatımı sessizce düşünmek için bu benim son şansım. Dışarı çıkınca, koşuşturma başlamış olacak.

Sonuçlar

Fiziksel ölüm sonrasında ruhların yaşamına dair bu kitabın içerdiği bilgi, niçin buradayız sorusunun karşılığı olarak hayatımda bulduğum en anlamlı açıklamadır. Hayatın amacını keşfetmeye yönelik araştırma yıllarım beni ipnozdaki bir denek vasıtasıyla ebedi dünyaya açılan kapının en nihayet aralandığı ana hazırlamıştı.

En eski arkadaşım bugün bir Katolik rahibidir. İki genç Los Angeles'in tepelerinde ve sahillerinde dolaşırken pek çok felsefi tartışmalar yapardık, fakat ruhsal inançlarımız arasında dağlar vardı. Bir seferinde bana şöyle söylemişti "Bir ateist olman ve bu hayatın ötesindeki hiçbir şeye inanmaman cesaret ister." O sırada olaya bu şekilde bakmıyordum, uzun yıllar sonrasına kadar da böyle devam etti. Beş yaşından itibaren ailem tarafından uzun süreler için, askeri okul benzeri yatılı okullara gönderildim. Terk edilmişlik ve yalnızlık duygularım öyle büyüktü ki kendimden daha yüksek bir kuvvete inanmıyordum. Şimdi anlıyorum ki göremediğim süptil yollarla bana güç kazandırılmıştı. Arkadaşımla manevi yaklaşımlarımız hala farklı, ama ikimiz de evrendeki düzen ve maksadın daha yüksek bir şuurun ürünü olduğuna kanıyız.

Geriye dönüp bakınca, gerçekleri görebilmeme vasıtalık etmek için bana gelen kişilerin, rehberleri, göksel giriş kapılarını, ruhsal ders gruplarını ve yaratılışın kendini anlatmalarının, kendi hayatım bakımından bir tesadüf olmadığını kabul ediyorum. Bugün bile bazen kendimi, ruh dünyasını ve oradaki yerleri tanımlayan kişilerin zihnine zorla giren davetsiz bir misafir gibi hissederim,

fakat bilgileri, bana yön vermiştir. Yine de bu kitapta yer alan ruhsal bilgilerin habercisinin, niçin daha az inançsız, daha az kuşku-
kucu veya bu tip şeyleri daha fazla ciddiye alan bir kişi değil de,
ben olmam gerektiğini hala merak ederim. Fakat aslında gerçek
haberciler, bu vakalarda sunulan ve gelecek için ümit mesajları
getiren kişilerdir, onların raporlarını hazırlayan ben değil.

Kim olduğumuz ve nereden geldiğimiz hakkında öğrendi-
ğim her şeyi yardım beklentisiyle bana gelen kişilere borçluyum.
Ruhlar olarak yeryüzündeki misyonumuzun başlıca yönünün,
gerçek yurdumuzdan kopmuş halde zihinsel olarak ayakta kal-
mak olduğunu bana öğretmişlerdir. Bir insan bedeninin içindey-
ken bir ruh esaslı biçimde yalnızdır. Geçici fiziksel hayatı sırasın-
da ruhun yeryüzündeki göreceli yalnızlığı, bilinçli seviyede bu
hayatın ötesinde hiçbir şeyin var olmadığına dair düşüncelerle
daha da zorlaşır. Kuşkularımız bizi yalnızca gözümüzle görebil-
diğimiz fiziksel bir dünyayla ilgi kurmaya iter. Yeryüzünün uç-
suz bucaksız bir evren denizinin içindeki galaktik bir kıyı hat-
tının kenarındaki bir kum tanesi olduğuyla ilgili bilimsel bilgi
önemsizlik ve anlamsızlık duygularımıza katkıda bulunur.

Niçin yeryüzündeki başka hiçbir canlı ölümden sonra hayat
için kaygılanmaz? Bunun nedeni yalnızca şişkin egolarımızın ha-
yatın geçici olduğunu düşünmekten nefret etmesi midir, yoksa
varlığımızın daha yüksek bir kuvvetle olan ilişkisinden midir?
Kişiler ahiretle ilgili fikirlerin kendi kendini avutma ihtiyacından
kaynaklandığını savunurlar. Ben de zamanında aynı şeyi savu-
nuyordum. Buna karşılık, yalnızca hayatta kalmak üzere kaza
eseri var olmadığımız ve bir nedenden ötürü Benliğin fiziksel
dönüşümünü yöneten evrensel bir sistem içinde işlev yaptığımız
kavramının da mantığı vardır. Bize ölmesi hedef alınmayan bir
biyoreyselliğe sahip olduğumuzu söyleyenin ruhlarımızın sesi ol-
duğuna inanıyorum.

Vaka dosyalarındaki olanca ölüm sonrası hayat nakillerinin bu deneklerin bildirimlerini kanıtlayacak bilimsel temeli yoktur. Bu kitapta sunulan malzemeyi kabul edilemeyecek kadar yeni bulan okuyucular için bir şey ümit ediyorum. Hepsini bir kenara atsanız bile, kalıcı bir kimliğiniz olabileceği fikrini keşfe değer buluyorsanız, bu bile benim için büyük bir başarıdır.

Kendilerinden daha yüce bir şeye inanmak isteyen kişilerin zihninde en fazla rahatsızlık yaratan şeylerden birisi de dünyada neden bu kadar çok negatiflik olduğudur. Kötülük, başlıca örnek olarak verilmektedir. Deneklerime sevgi dolu bir tanrının nasıl olup da acı çekmeye izin verebildiğini sorduğum zaman, *şaşırtıcı bir şekilde birkaç türlü cevap verirler*. Vakalarım, ruhlarımızın, daha çok gayret edelim diye bütünüyle barışçıl bir durumu maksatlı olarak bizden uzak tutan bir tanrıdan doğduğunu rapor ederler.

Hatalarımızdan öğreniyoruz. İyi özelliklerin yokluğu doğamızdaki önemli kusurları açığa vurur. İyi olmayan, bizi test etmektedir, aksi takdirde dünyayı kendimiz vasıtasıyla iyileştirmek için hiçbir motivasyonumuz olmaz ve aldığımız mesafeyi ölçmenin yoluna sahip olmazdık. Deneklerimi bir öğretici-üstün ruhun kendini ifade etmesi olarak algıladığımız değişen merhamet ve öfke nitelikleri hakkında sorguladığım zaman, bazıları yaratıcının bize belirli sonlar için yalnızca belli nitelikleri gösterdiğini söylemektedirler. Örneğin, eğer kötülüğü, adaletle ve merhameti, iyilikle denkleştirirsek ve Tanrı bizim yalnızca merhameti tanımamıza izin vermiş olsaydı, adalet hüküm sürmezdi.

Bu kitap, birden çok ruhsal enerji seviyesinden meydana gelen bir düzen ve bilgelik teması sunmaktadır. Özellikle ilerlemiş deneklerden gelen satır aralarındaki kayda değer bir mesaj, bizim evrenimizin ruhu olan Tanrı'nın mükemmelin altında bir seviyede olabileceği iddiasını gizler. Dolayısıyla tam yanılmazlık daha da yüksek bir ilahi kaynağa ertelenir.

Kendi çalışmamdan, tasarım itibariyle kusurlu ve mükemmel olmayan bir dünyada yaşadığımız inancına ulaştım. Yeryüzü zeki varlıkların barındığı sayısız dünyalardan biridir ve her birinin ahenkli hale getirilmesi gereken kendi eksikleri vardır. Bu düşünceyi daha ileri götürürsek, pekala birçok cisimsel, her birinin bu kitapta gösterildiğine benzer şekilde, farklı bir yetkinlik düzeyindeki kendi yaratıcısı tarafından idare edilen evrenlerden birinde yaşıyor olabiliriz. Söz konusu panteonun çatısı altında bize özel evin ilahi varlığının, kendi tarzında hüküm sürmesine izin verilse gerek.

Eğer evrenimizdeki gezegenlere giden ruhlar bizim çabamızla bilgeliği çoğalan bir üstün ruhun evlatlarıysa, o halde *Mutlak Tanrı* olan daha ilahi bir ebeveyne mi sahibiz? Halihazırdaki Tanrımızın bizim gibi halen evrimleştiği kavramı, bizim Tanrımızı meydana getiren nihai mükemmellik kaynağından bir şey eksiltmez. Bana göre zirvedeki, mükemmel bir Tanrı, mükemmel olmayan üstün ürünlerinin olgunlaşmasına olanak tanıdığından dolayı mutlak iktidarını veya tüm yaratılış üzerindeki tam hakimiyetini kaybetmiş olmazdı. Bu daha eksik tanrılara niçin yetişmelerinin bir final vasıtası olarak ve bu sayede nihai Tanrı ile birleşebilmeleri için kendi noksan (mükemmel olmayan) dünyalarını yaratmalarına olanak tanınmasın?

İlahi müdahalenin evrenimize yansıyan yönleri bizim nihai gerçekliğimiz olarak kalmak zorundadır. Eğer Tanrımız acı çekmenin bir öğretme aracı olarak kullanılması nedeniyle olanın en mükemmeli değilse, o zaman bunu sahip olabileceğimizin en iyisi olduğunu kabul etmeli ve varlık nedenlerimizi yine ilahi bir armağan saymalıyız. Kuşkusuz bu, fiziksel acı çeken, örneğin ölümcül bir hastalığa yakalanmış birine kolayca iletilebilecek bir fikir değildir. Acı sinsi bir şeydir, çünkü ruhumuzun iyileştirme gücünü bloke edebilir, özellikle de başımıza gelenlerin önceden belirlenmiş bir sınav olduğunu kabul etmiyorsak. Bununla bera-

ber karmamız, tüm hayatımız boyunca, denemelerin katlanabileceğimizden daha ağır olmayacağı şekilde tasarlanır.

Kuzey Tayland dağlarındaki bir *wat* mabedinde bir Budist rahibi bana bir gün, basit bir gerçeği hatırlatmıştı. “Hayat” demişti, “bir kendini ifade vasıtası olarak sunulmuştur ve peşinde olduğumuz bu şeyi, yalnızca yüreğimizi dinlediğimizde verir.” Bu kendini ifadenin en yüksek formları iyilik yapmaktır. Kalıcı yuvamızdan uzakta yollara düşmüş olabiliriz, fakat biz turist değiliz. Kendimiz ve hayattaki başkaları için daha yüksek bir bilinç düzeyine evrimleşmenin sorumluluğunu taşımaktayız. Dolayısıyla bu kolektif bir yolculuktur.

Bizler iki dünyada, maddesel ve ruhsal dünyada yaşam süren ilahi fakat noksan varlıklarız. Uzay ve zaman vasıtasıyla her ikisi arasında mekik dokumak ve bu paralelde kendi kendimizin efendisi olmayı ve bilgi edinmeyi öğrenmek bizim kaderimizdir. Bu sürece sabır ve kararlılıkla güvenmemiz gerekir. Özümüz çoğu fiziksel misafirhanelerimizin içindeyken tam olarak bilinebilir değildir. Fakat Benliğimizi asla yitirmeyiz, çünkü her zaman iki dünyaya da bağlılığımız sürer.

Daha ilerlemiş deneklerimin bir kısmı ruh dünyasında “yeryüzünün oyun kurallarını değiştirecek” bir hareketin gelişmekte olduğunu bildirmişlerdir. Bu kişiler daha erken dönem kültürlerde yaşadıkları zamanlarda ruhlarının Benlik ve ötealem hakkında daha hafif bir unutmaya girdiklerini söylemektedirler. Öyle görünmektedir ki son birkaç bin yıldır ölümsüz anılarımızın üzerine, bilinçli seviyede, daha kalın bir örtü çekilmiştir. Bu da aşkınlık kapasitemize inancımızı yitirmemize katkı yapan bir faktör olmuştur. Yeryüzü, hayatın anlamına dair boş bir ümitsizlik hissedilen kişilerle doludur. Ölümsüzlüğümüzle bağlantı eksikliği, zihni değiştiren kimyasalların erişilebilirliği ve aşırı nüfusla el ele vererek devrilen merdivenler yaratmıştır. Bana anlatıldığına göre son yüzyıllarda yeryüzünde daha sık bedenlenen çok sayı-

da varlık, imkan buldukları takdirde, tercihlerini daha az stresli dünyalardan yana kullanmaktadırlar. Unutmanın büyük ölçüde azaldığı ve ruh dünyası için sıra hasreti duyulmadan yaşanabilecek aydınlanmış yerler vardır. Önümüzdeki milenyuma doğru yaklaşırken, yeryüzünün kaderini yöneten üstatların kim olduğumuz, buraya niçin geldiğimiz ve niçin bu hayatlara girdiğimiz hakkında daha çok bilgi ve anlayış kazanmamıza izin verecek değişikliklerle meşgul olduğu anlaşılmaktadır.

Deneklerimin zihninde ruh dünyasının varlığını açığa çıkarma çalışmamın belki de en tatmin edici yönü, bu bilinçli bilginin onlar üzerindeki etkisidir. Bitmeyen bir sevgiyle dolu bir yuvanın bizi beklediğini bilmenin en önemli yararı, zihinlerimizin içindeki daha yüksek ruhsal kuvvete alıcı duruma girmektir. Bir yere ait olduğumuz farkındalığı güvenimizi tazeler ve barış getirir; sadece çatışmalara karşı sığınabileceğimiz sakin bir liman olarak değil, aynı zamanda kendimizi evrensel bir zihinle birleştirmek için. Bir gün, hepimiz bu uzun yolculuğu bitireceğiz ve nihai bir aydınlanma haline ulaşacağız, öyle ki orada her şey mümkündür.

RUHLARIN YOLCULUĞU

Bu çarpıcı kitap ölümün ardından ruhsal dünyada yaşananlar üzerindeki sır perdesini kaldırmaktadır. İpnoterapist Dr. Michael Newton geliştirdiği özel bir teknikle deneklerinin ölüm sonrası saklı anılarına ulaşmayı başarmış ve bunlar arasından süper bilinç haline getirdiği yirmi dokuz deneginin celse kayıtlarını bir araya getirerek bu kitabı oluşturmuştur.

Bu denekler, derin trans halinde, tekrarlanan bedenlenmeleri arasında başlarına neler geldiğini heyecan verici bir şekilde tanımlamaktadırlar. Verdikleri canlı ayrıntılar, ölümün nasıl bir şey olduğunu, öldükten hemen sonra kimlerle karşılaştığımızı, ruh dünyasının gerçekte nasıl bir yer olduğunu, ruhsal varlık olarak nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı ve niçin belli bedenlerde geri gelmeyi seçtiğimizi net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Ruhların yolculuğunu okuduktan sonra insan ruhunun ölümsüzlüğünü daha iyi kavrayacak ve hayatınızdaki olayların ardındaki nedenleri anlamaya başladıkça, günlük yaşamda içinde olduğunuz kişisel zorluklarınızı daha geniş bir anlayışla karşılayacaksınız.

Bu yirmi dokuz denegin ruhsal dünyadaki deneyimlerini anlatan olağanüstü öykülerini okurken şu konular hakkında bilgi sahibi olacaksınız:

- Ölmek nasıl bir şeydir?
- Öldükten hemen sonra neler görürsünüz ve neler hissedersiniz?
- Ruhsal rehberler nasıl varlıklardır?
- Karmaşa ve bocalama halindeki varlıklara ne olur?
- Ruhsal dünyada varlıklar niçin gruplar halinde bulunurlar ve orada ne yaparlar?
- Yeryüzüne dönmek için yeni bedeninizi nasıl seçersiniz?
- Farklı düzeydeki varlıkların durumları
- Hayatın amacı, anlamı ve yaratılışı

Dr. Michael Newton, psikolojik danışmanlık dalında doktora yapmıştır, resmi onaylı Master İpnoterapist belgesine sahiptir ve Amerika Danışmanlık Birliği'nin üyesidir. Özel hasta kabulleriyle sürdürdüğü ipnoterapi uygulamaları davranışın değiştirilmesini ve kişilerin daha yüksek ruhsal benliklerine ulaşmalarına yardım etmeyi hedef alır. Kendi geliştirdiği regresyon tekniği vasıtasıyla deneklerini geçmiş hayat deneyimlerinin ötesine götürmenin ve bu hayatlar arası dönemde daha anlamlı bir ruhsal varoluşu açığa çıkarmanın mümkün olduğunu keşfetmiştir. Dr. Newton eşiyile birlikte, Kuzey California'da Sierra Nevada dağlarında yaşamaktadır.

